

Cửu Cung Tế

Contents

Cửu Cung Tế	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	9
4. Chương 3	13
5. Chương 4	19
6. Chương 5	24
7. Chương 6	27
8. Chương 7	33
9. Chương 8	39
10. Chương 9	42
11. Chương 10	52
12. Chương 11	59
13. Chương 12	63
14. Chương 13	70
15. Chương 14	78
16. Chương 15	83
17. Chương 16	88
18. Chương 17	93
19. Chương 18	99
20. Chương 19	106
21. Chương 20	113
22. Chương 21	121
23. Chương 22	125
24. Chương 23	131
25. Chương 24	138
26. Chương 25	141
27. Chương 26	146
28. Chương 27	154
29. Chương 28	160
30. Chương 29	168
31. Chương 30	172
32. Chương 31	177

Cửu Cung Tế

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, cung đình tranh đấu, cường thế Đế vương công; tài ba Thừa tướng cường thụ, ngược luyến tình thân

1. Chương 1: Tiết Tử

Cho đến ngày nay, câu chuyện này xảy ra vào triều đại nào có lẽ đã là không thể khảo chứng, nhưng đã từng có một đoạn lịch sử như vậy — chuyện của quá khứ, cũng có thể xem như một đoạn trong lịch sử bị bỏ quên — là một đoạn tình yêu trong chốn thâm cung cũng tốt, là một loại chấp niệm mù quáng mãnh liệt cũng được, dù sao ngày hôm nay nó cũng đã tan thành mây khói, gió thời gian thổi tiêu tán khó có thể tìm ra... Dù sao, chuyện đã từng xảy ra, cũng đã từng tồn tại, vì vậy, được người đời truyền lưu...

Dù sao, đã từng xảy ra, cũng đã từng tồn tại, đã có yêu, cũng đã từng đau đớn, vì vậy, câu chuyện này được người đời lưu lại cho hậu thế.

Khuất Bình, là vị lão sư* được đương kim Thánh Thượng đưa đến cho nhị hoàng tử Đông Phương Hạo, khi đó được xưng là thái phó — mặc dù “thái phó” là danh xưng để gọi thầy dạy của Thái tử, nhưng vào thời đó, lão sư của Hoàng tử cũng được xưng là “Thái phó”. (* thầy giáo)

Hắn mặc dù họ Khuất danh Bình, có thể cũng không phải vị “Khuất Bình” của nước Sở “Tật vương thính chi bất thông, sàm siểm chi tế minh, tà khúc chi hại công, phương chính chi bất dung, tuy cửu tử khước mùi hồi” kia*, nhưng cũng là một vị chăm chỉ vì việc nước, công chính liêm minh. (* Câu này ý nói về Khuất Nguyên, tác giả của Ly Tao, Sở Từ, Thiên Vấn... Là một chính trị gia nhà thơ yêu nước nổi tiếng của Trung Quốc, ông là người tài ba, một lòng vì nước vì dân, song về sau Sở Hoài Vương nghe lời siểm nịnh của gian thần mà ruồng bỏ ông, sau lại bị đi đày, Khuất Nguyên đã tự vẫn tại sông Mịch La.)

Mặc dù hẳn đối với vị Sở Thừa tướng* kia kính ngưỡng vạn phần, cũng không dám lấy mình so với. (* Khuất Nguyên từng làm đến chức Thừa tướng dưới triều vua Sở Hoài Vương.)

Bất quá năm ấy Khuất Bình mới mười chín liền được chọn làm thái phó của hoàng tử, đã là vô cùng hiếm thấy. Có thể vì tài học, phẩm hạnh của Khuất Bình, có thể vì quan hệ giao tế, tác phong làm người, có thể vì hắn nặng lòng vì dân vì nước... nhưng có thể nói, lập hắn làm thái phó của hoàng tử cũng không ngoa.

Nhị hoàng tử họ “Đông Phương” danh “Hạo”, cũng không phải là con của Hoàng hậu, mặc dù năm ấy mười hai, nhưng vị hoàng tử này so với thường gia nhi tử cũng đã trưởng thành nhiều lắm. Có lẽ là nhìn quen mọi âm u tăm tối trong nội cung, vị hoàng tử này không mấy yêu cười, đối bất cứ chuyện gì cũng đều là cười nhạt, hoàn toàn không rảnh mà để ý.

Ngày đó, đúng là ngày hoa nở rộ, mặt trời rực rỡ nhô lên cao, cũng là lần đầu tiên Đông Phương Hạo nhìn thấy Khuất Bình.

Bởi vì thời tiết giữa hè nóng bức, Khuất Bình mặc một bộ y phục nhẹ màu trắng, dáng người cao thẳng lại thon gầy, tuy nhiên cũng rất hữu lực, không chút văn nhân yếu đuối. Ánh mặt trời tươi sáng chan hòa, vừa vắn chiếu vào trên người hắn.

Chỉ thấy gương mặt tuần tú, sáng bừng lưu quang, phong thái mang theo một phần u nhã thanh tao, ngay cả cảnh lá rợp phía trên đỉnh đầu hắn cũng rạng rỡ sinh huy*. (* phát sáng)

Đông Phương Hạo biết mình chưa bao giờ gặp qua người này trong cung.

Hắn vốn tưởng rằng thái phó của hoàng tử, nếu không phải tuổi tác đã cao, bạch diện thư sinh, trí thức thụ động, thì cũng là những kẻ quan to hiển quý chỉ biết lễ nghi phiền phức, chưa từng nghĩ đến sẽ là một thanh niên công tử diện mạo tuần tú thoát tục như vậy.

Gió nhẹ du đưa, thổi bay từng sợi tóc óng như tơ lụa, đen tinh khiết như mực.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, như hiểu thấu hồng trần, biết rõ cuộc đời hư ảo rồi lại bị hãm sâu trong đó, vì vậy, màu đen càng thanh minh, ánh mắt kia càng bình tĩnh.

Hai người đứng ở hai đầu đình viện, Khuất Bình đi tới chỗ sáng, Đông Phương Hạo lại vẫn là ở dưới bóng cây đăng gia, không hề nhúc nhích.

.....

Một đêm mộng tỉnh, người trong mộng lại vẫn ở bên cạnh mình như cũ.

Đông Phương Hạo mở mắt ra, ánh mắt lưu chuyển, chuyển hướng về phía người ngồi phía ngoài rèm lụa.

Lại mơ thấy cái ngày lần đầu tiên gặp hắn, đó là một giấc mộng đến giờ còn chưa tỉnh.

Giống như trong mộng mà qua, xuân thu đã mười năm.

Khuất Bình.

Chẳng bao lâu sau, đã từ tiếng gọi “Thái phó” biến thành trực tiếp gọi tên của hắn.

Rèm nhấc lên, từ phía ngoài, người liền đi đến.

So với mười năm trước, hắn nhiều hơn một phần thành thực, lại càng tăng thêm một phần nghiêm nghị, còn có một loại mị lực không cách nào diễn tả bằng ngôn từ từ tự hắn quanh thân tỏa mát, quả thực là hấp dẫn trí mạng không chê vào đâu được.

Hoàng Thượng.

Đúng vậy, mười năm sau, Đông Phương Hạo dĩ nhiên trở thành đương kim Hoàng đế.

— Thiên thương nhân gian, duy hắc độc tôn.

Còn nhớ rõ cái ngày chúng ta mới quen sao?

Tại trước mặt Khuất Bình, y rất ít xưng “Trẫm”, chỉ là Khuất Bình một tiếng “Hoàng Thượng” đã phân rõ giới hạn thân phận của hai người.

Khuất Bình nhớ rõ.

Người trước mắt, từ thiếu niên phát triển thành một thanh niên, từ hoàng tử biến thành Hoàng Thượng, lại cách mình càng ngày càng xa, thật xa.

Còn nhớ rõ ta đã nói gì không?

Hoàng Thượng từng nói qua sẽ đoạt được thiên hạ.

Còn gì nữa không?

— Nếu như ta có thể làm hoàng đế, người chính là thừa tướng của ta.

— Ta không chỉ phải có được thiên hạ, ta còn muốn có được người.

Chẳng phải thân luôn ở bên hoàng thượng?

Khuất Bình ngẩng đầu, nhìn thẳng Đông Phương Hạo. Ánh mắt như trước bình thản thông dong, bất động thanh sắc.

Đông Phương Hạo nhìn xem cặp mắt đen láy ấy, tinh khiết như mực, lại thực lãnh đạm, không một chút nhiệt độ. Mười năm, y vẫn nhìn không thấu, cũng đoán không ra.

Nhưng y muốn nhìn thấu, cũng muốn hiểu rõ, y càng muốn, lại phát hiện hắn cách mình càng xa.

Thở dài một tiếng.

Chúng ta... Còn có thể trở lại như lúc trước?

Có một số việc một khi đã qua thì không cách nào quay đầu lại, Hoàng Thượng.

Đông Phương Hạo nhắm mắt lại.

Thật sự là lãnh đạm a...

Thượng bộ

2. Chương 1-2

Mỗi lần vào triều, mắt thấy Khuất Bình quỳ xuống trước mặt mình, miệng nói “Vạn tuế” thì, đôi lông mày của Đông Phương Hạo sẽ không tránh được mà chau hằn lại.

Y đã từng đưa chuyện này ra cùng hần thương lượng, thế nhưng Khuất Bình chỉ thần nhiên nói, “Ta không muốn trở thành trường hợp đặc biệt, hưởng hồ “lễ” phước đi thì dễ, xây dựng lại khó khăn.” Chỉ có mấy lời, y liền đã bị bác bỏ. (* Trò mư, cãi sao lại với “đài”)

Hành lễ xong, liền nghe thanh âm già nua của Hữu thừa tướng Ngụy Khuê Nguyên nói, “Thần có việc thượng tấu.”

Đông Phương Hạo miễn cưỡng dựa vào thành ghế, liếc mắt nhìn người này một cái, ngữ khí không tốt lắm, “Nói đi.”

“Lần trước thần hướng Hoàng thượng thượng tấu mời một người vào vị trí Lễ Bộ thị lang, lại bị Khuất đại nhân bác bỏ mấy lần, chỉ là thần cảm thấy người nọ thật là một nhân tài, lần này muốn xin Hoàng Thượng bớt thời giờ gặp mặt một lần để thêm định đoạt.” Ngụy Khuê Nguyên cúi người bẩm tấu.

“A? Người nào đáng giá thừa kế tướng ba lần bốn lượt đề cử cho trăm như thế?” Đông Phương Hạo lời tuy nói vậy, nhưng bộ dáng lại không mấy chú ý thấy y thấy hứng thú, ánh mắt chuyển hướng về phía Khuất Bình, “Khuất..... Ý Tả Thừa tướng là –”

“Lễ Bộ hôm nay cũng không thiếu Thị lang, Khuất Bình thăm nghĩ hỏi Ngụy thừa tướng đề cử người nọ rốt cuộc có dụng ý gì?” Mặc dù ngữ khí bình thản, có điều lời nói của Khuất Bình lại vạch trần trọng điểm.

“Cựu thần trộm thấy Lễ Bộ sự vụ nặng nề, thêm một người cũng không có gì không tốt, nếu nói cựu thần có dụng ý gì, thần tuyệt đối không dám đảm đương.” Ngụy Khuê Nguyên vội vã minh biện.

“Người của Lễ Bộ còn chưa kêu than, vì sao Ngụy thừa tướng lại đề ý đến vậy?” (A Bình mà làm luật sư thì bọn tiền!)

“Khuất đại nhân cảm thấy cựu thần có dụng ý gì đây?” Ngụy Khuê Nguyên cũng không hổ là một con cáo già, gặp Khuất Bình cần vấn đề kia không nhả, dứt khoát đẩy trở về.

“Khuất Bình chỉ là luận sự, thừa tướng có dụng ý ra sao chỉ có thừa tướng chính mình hiểu.” Ánh mắt Khuất Bình thanh tịnh vô cùng, nhìn thẳng Ngụy Khuê Nguyên. (Hảo a! 1-0)

Ngụy Khuê Nguyên bị hần nhìn không khỏi có chút chột dạ, trong lòng cũng hận được đến nghiến răng.

Người trước mắt này, thân giữ chức Tả thừa tướng, không chỉ có quyền vị cao hơn lão, hơn nữa rất được Hoàng Thượng coi trọng, làm quan công chính liêm minh, giao thiệp khôn ngoan, uy tín có thừa, cũng không kết bè kết cánh, cũng không ái tiền tài hối lộ, mà ngay cả một chút yếu điểm lão cũng nắm không đến, quả thực không thể bắt bẻ.

Còn có một điểm trọng yếu hơn là, Hoàng Thượng đối với hần không chỉ dừng lại ở coi trọng mà thôi, mà là cực kỳ coi trọng cùng tín nhiệm, khiến cho người khác hoàn toàn không có cách nào động đến hần nửa phần.

“Hoàng Thượng, cựu thần tận tâm tận lực, quyết không một chút lòng bất chính, thỉnh Hoàng Thượng minh giám.” Ngụy Khuê Nguyên chỉ đành phải lần nữa cúi người, biểu đạt tâm ý của mình.

“Đủ rồi, việc này không cần tái nghị, liền theo như ý Khuất thừa tướng mà làm a.” Đông Phương Hạo chỉ quơ quơ tay áo, đầy vẻ không kiên nhẫn.

“Rõ, Hoàng Thượng.” Ngụy Khuê Nguyên khom người lui về vị trí của mình.

Sau khi bãi triều, Khuất Bình như thường ngày lại đi vào Tàn Hoa các, ngồi xuống phía sau trường án*, bắt đầu đọc qua tấu chương của các vị quan viên từ các nơi thượng tấu sáng nay. (* Bàn dài, dùng trong thư phòng)

Lật ra vài cuốn sổ con*, Khuất Bình ngừng lại. (* mỗi bản tấu được ghi trong một cuốn sổ nhỏ, gấp lại theo kiểu gấp giấy quạt ý)

Người mà Ngụy thừa tướng muốn tiến cử, hẳn không phải là không biết rõ.

Duyệt Khâu Minh, là tài tử nổi danh ở Lạc Dương tài tử nổi danh, ngày thường phong lưu phóng khoáng, tuần mỹ phi phạm, thi đình thi hương đánh đầu thắng đó, tú tài cử nhân đều là danh đầu, thế nhưng lại lắm đường mà yêu mến phong lưu hoa nguyệt, oanh ca yến ngữ*, nếu cho người này làm quan, quả thực không mấy ... thỏa đáng. (* ý nói ham mê nữ sắc, ưa thích chuyện phong lưu trêu hoa ghẹo nguyệt.)

Lễ Bộ từ trước đến nay phụ trách quản lý điển chương pháp luật của quốc gia, hơn nữa rất dễ dàng tiếp cận Hoàng Thượng, cho nên hẳn không thể không nghĩ đến Ngụy thừa tướng có một tầng dụng ý khác.

.....

Đông Phương Hạo không để cho người vào thông báo, liền đã nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, gặp Khuất Bình cúi đầu trầm tư cũng không quấy rầy hắn, chỉ lẳng lặng ngồi một bên, yên tĩnh nhìn nửa bên mặt nghiêng nghiêng của Khuất Bình, gương mặt hoàn toàn bình tĩnh khiến người ta đoán không ra hắn đến tột cùng đang nghĩ gì.

Khuất Bình từ trước đến nay không quen vấn tóc cài trâm, chỉ dùng một dải lụa sáng màu tùy tay buộc tóc thành một túm gọn gàng sau gáy, vì thế liền có vài lọn tóc đen nhánh rủ xuống bên mặt hơi nghiêng, khiến cho cái cằm thon thả của hắn càng thêm mềm mại rõ ràng.

Lúc này Khuất Bình cảm giác có người đi vào, vốn tưởng là người hầu của hắn, thế nhưng ngẩng đầu lại nhìn thấy Đông Phương Hạo.

“... Hoàng Thượng.” Hắn đang muốn đứng lên, lại bị Đông Phương Hạo đưa tay ngăn cản.

“Không sao, người tiếp tục công việc a, ta chỉ là tiện đường tới thăm người một chút.”

Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo một hồi, liền lấy đến một quyển tấu chương ở bên cạnh, cúi đầu chuyên tâm xem.

Đối với tầm mắt nhìn chăm chú của Đông Phương Hạo, hắn sớm quen, vẫn có thể chuyên tâm phê duyệt tấu chương.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có thanh âm trang giấy sột xoạt. Cũng không biết trải qua bao lâu, Khuất Bình lại ngẩng đầu, lúc này Đông Phương Hạo dựa vào trên ghế, con mắt khép hờ, cũng ngủ.

Vì vậy hắn đứng dậy, lấy xuống một kiện áo choàng của mình ở gần đó, nhẹ nhàng đắp lên cho Đông Phương Hạo, sau đó lại trở về chỗ cũ ngồi xuống.

“Khuất đại nhân –” Ngoài phòng đột nhiên có người gọi hắn.

Khuất Bình nhẹ nhàng mở cửa, ngón trỏ đặt ở bên môi, ra hiệu “đừng nói”.

Thuộc hạ của hắn nhìn thấy Hoàng Thượng ở bên trong không khỏi sợ tới mức im bật.

Khuất Bình bước ra ngoài cửa, lại đem cánh cửa khe khẽ khép lại.

“Chuyện gì?”

“Là, là Kì thượng thư có chuyện tìm Khuất đại nhân, muốn nô tài đến thông báo một tiếng.”

“Ta đã biết, người trước tiên đi xuống đi.”

Khuất Bình trở lại phòng, Đông Phương Hạo đã mở mắt.

“Có việc?”

“Có lẽ là vì chuyện vừa rồi.” Khuất Bình gật đầu nói.

“Người nói Ngụy thừa tướng?” Đông Phương Hạo giương mắt nhìn hắn.

“Thần đi một chút sẽ trở lại, nếu Hoàng Thượng cảm thấy nhàm chán, có thể xem xét một chút những bản tấu thần đã chọn lựa hảo, chuẩn bị trình lên.” Khuất Bình không trả lời trực tiếp vào câu hỏi, bởi vì hắn cũng chỉ mới suy đoán, vừa nói hắn đã đẩy cửa đi ra ngoài.

“Đợi một chút.”

Đông Phương Hạo cởi áo choàng trên người mình đưa cho hắn, cười nói, “Coi chừng bị lạnh.”

Khuất Bình tiếp nhận áo choàng, nhìn Đông Phương Hạo, cũng không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra khỏi phòng.

Thấy Kỳ thượng thư, sự tình quả cũng như hắn sở liệu, là Ngụy thừa tướng cho Lễ Bộ gây áp lực. Ngụy Khuê Nguyên dụng tâm như vậy để kéo Duệ Khâu Minh vào cung, rốt cuộc là có mục đích gì?

Khuất Bình đi xuyên qua hành lang, lại nhớ tới Tần Hoa các.

Y còn tại.

“Khuất Bình, án này ai xử lý?” Đông Phương Hạo cũng không ngắt đầu, chỉ nghe tiếng bước chân liền biết là hắn.

Khuất Bình đến gần bên cạnh Đông Phương Hạo, chỉ liếc qua sổ con mà y đang lật xem liền biết rằng y nói đến án nào, “Là do thần cử Thôi Dận Văn trực tiếp để ý.”

Đó là một vụ án Từ Châu tri huyện Lâm Mẫn một mình ngấm chiếm vàng bạc lương thực lên đến trăm vạn lượng, tuy nói là tội ác ngập trời, thế nhưng một tên quan huyện nho nhỏ, sao có thể có bản lĩnh một tay che trời mà phạm tội lớn như vậy.

Tấu chương đưa lên đến tay Khuất Bình, hắn liền biết sự tình cũng không đơn giản như vậy, vì thế hắn liền cử Thôi Ngự sử đi Từ Châu tra án, nào biết đâu một tra lại liền lỵ ra một đồng lớn quan Lại bộ nhất phẩm đương triều. Hôm nay, có một vài quan viên cấp thấp tự đến đầu thú, hợp tác tra án, đầu sỏ đã bị hỏi chém toàn bộ, cũng thay Lâm Mẫn rửa sạch oan khức.

“Thôi Dận Văn xác thực là một nhân tài hiếm có.” Đông Phương Hạo xem xong, đem sổ con đặt tại một bên, nhắm mắt nói ra.

“Àn, thần cũng là cho là như vậy, quá trình tra án thật không dễ dàng, áp lực quả thực không nhỏ.” Khuất Bình gật đầu.

“Có lẽ để hắn làm một Ngự Sử có điểm đại tài tiểu dụng.” Đông Phương Hạo giương mắt nhìn Khuất Bình, nói.

Khuất Bình biết rõ ý của hắn, suy nghĩ một chút, nhân tiện nói, “Để hắn chương quản Hình bộ, thế nào?”

“Vậy chuyện này hãy từ người trình tấu lên đi, đến lúc đó trẫm sẽ phê duyệt.”

“Thần đã biết.” Khuất Bình gật đầu.

“Kỳ thượng thư tìm người chính là vì Ngụy thừa tướng?” Đông Phương Hạo lúc này nâng lên ánh mắt lười biếng, nhìn Khuất Bình hỏi.

“Đúng vậy.”

“Bị người cự tuyệt?” Mặc dù là một câu hỏi, thế nhưng Đông Phương Hạo hiển nhiên biết được Khuất Bình hẳn là phải làm như vậy.

“Ngụy thừa tướng một lòng muốn đề cử người nọ đến bên Hoàng Thượng, nhưng thần xem ra người nọ cũng không thích hợp đến Lễ Bộ.” Khuất Bình trầm giọng nói.

“Kỳ thật... Bản thân ta có chút hiếu kỳ.” Đông Phương Hạo nheo mắt lại, đưa tay vịn cằm.

Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo.

Có lẽ làm cho Hoàng Thượng sinh ra hiếu kỳ mới là Ngụy thừa tướng đích mục đích, đã nói như vậy —

“Nếu Hoàng Thượng muốn, không ngại triệu kiến một chút.”

“A? Người không có ý kiến?” Ánh mắt Đông Phương Hạo chuyển hướng về phía Khuất Bình.

“Thần nghĩ có một vài người, một vài chuyện, cần do Hoàng Thượng tự mình để ý quyết định, không cần đến thần khắp nơi quan tâm mới đúng.”

Từ khi làm thái phó ở lại bên cạnh y đã có mười năm, đối với khả năng của Đông Phương Hạo, Khuất Bình hoàn toàn yên tâm, y đã có dã tâm lại có kiên nhẫn, hơn nữa có được đủ tài năng trí tuệ, cho nên mới có thể tự thành hôm nay nghiệp lớn. Tuy nói trị quốc càng khó hơn so với đoạt ngôi, nhưng hắn vẫn tin tưởng Đông Phương Hạo có năng lực này.

Đông Phương Hạo nhìn vào trong mắt Khuất Bình, cặp mắt kia thanh tịnh đến tận đáy, không chút gợn sóng, nếu nói là có ai đó khiến y hiểu kỳ, thì tất cả mọi hiểu kỳ y từng có trong đời cộng lại hết thảy cũng không bằng được sự hiểu kỳ của y đối với người này.

“Khuất Bình, người có từng muốn đoạt được gì đó hay không?” Đông Phương Hạo đột nhiên hỏi hắn.

Khuất Bình không biết như thế nào chủ đề lại thoáng cái chuyển đến trên người mình, chính nếu nói là muốn đoạt được cái gì, hắn liền lắc đầu.

“Bất kể người muốn cái gì, ta cũng có thể cho người.”

Vua của một nước, nói ra lời này cũng không tính quá phận.

Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo thật lâu, mới nhàn nhạt nói ra, “Ta chỉ hy vọng Hoàng Thượng có thể trở thành một vị minh quân.”

“Vậy còn chính người? Nhiều năm như vậy, người ở bên cạnh ta, những gì người cần dạy cũng đã dạy thành, ta cũng đã làm được, nhưng người đều chỉ vì ta, cho ta thiên hạ, còn chính người thì sao?” Ánh mắt Đông Phương Hạo một mực đóng đinh trên mặt hắn, muốn từ hai đầu lông mày, hoặc là từ trong đáy mắt hắn bắt gặp một chút cảm xúc hay giao động nhỏ nhoi, nhưng vẫn là phí công.

“Đây cũng là điều ta muốn.” Khuất Bình lãnh đạm thuyết một câu, sau đó không nói tiếp.

“Ta không tin.” Đông Phương Hạo đột nhiên đứng lên, tay chống lên mặt thư án*, mặt đối mặt, hai người nhìn thẳng, “Tình cảm của người? Người đem tình cảm giấu sâu như thế, mặc cho ai cũng vô pháp tới gần người, đến tột cùng là vì cái gì?” (* mặt bàn làm việc)

Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo, cảm thấy tựa hồ quay về lúc y mới gặp hắn, đôi mắt y đầy tùy hứng lại chấp nhất.

Hắn không khỏi bật cười.

“Người thật sự là một điểm cũng không thay đổi a.” Ngữ khí có chút than nhẹ, lại tràn đầy sùng nịch.

Tình cảm của hắn có lẽ phần lớn đều đã hiến cho những việc hắn phải làm cùng bốn phận, vì y cũng tốt, vì thiên hạ cũng được, về phần những chuyện khác, tình cảm khác... hắn thấy rất mờ nhạt.

Có thể hắn đã xem nhẹ sự ỷ lại quá mức về tình cảm của nam nhân này, người mà mình đã chứng kiến từ khi còn nhỏ đến lúc lớn lên uy nghi như bây giờ, đã thành một nước chi quân, hắn luôn ẩn ẩn cảm thấy trong mắt y thiêu đốt một ngọn lửa vốn không nên lại tiếp tục thiêu đốt như vậy nữa...

Đông Phương Hạo nhìn hắn cười, tiểu dung nhàn nhạt tựa như một hồi xuân phong khẽ vuốt qua, như thế ôn hòa ấm áp, cũng là dị thường trong sáng động lòng người, y nhìn xem nhìn xem, không khỏi có chút ngây dại.

Khuất Bình lúc này cũng nhìn Đông Phương Hạo, từ lúc mới gặp gỡ đến bây giờ, khuôn mặt của hắn đã có hình dáng góc cạnh rõ ràng, đầy nam nhân vị, thần sắc ngạo nghễ, khéo môi kiên nghị lãnh tuấn, cặp mắt đen sâu không thấy đáy lập loè sâu kín quang mang, có khi nhìn mình thì chẳng biết tại sao nhú chặt hai hàng lông mày.

Hắn chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng mơn trớn vết sẹo trên trán Đông Phương Hạo, màu đỏ hiển lộ nhưng không phương hại đến khuôn mặt tuấn mỹ, chỉ càng tăng thêm mấy phần mỹ lực.

“Đã thật nhiều năm trôi qua a.” Khuất Bình có chút thở dài.

Đông Phương Hạo biết rõ hắc nói về vết sẹo trên trán mình, nhìn thấy đôi mắt có chút ảm đạm của Khuất Bình, hắc chỉ nhướn mày, nhưng không có lên tiếng.

Năm đó đúng dịp cuối thu, lá cây đã từng phiến từng phiến điêu linh, chỉ còn lại có cây Bạch quả, lá cây trở nên vàng óng ánh óng ánh, nhưng lại không rơi.

Đông Phương Hạo từ trước đến nay không thích chốn đông người, cũng không yêu thích có người trước sau hầu hạ, to như vậy một khu dinh viện chỉ có hắc và Khuất Bình.

Khuất Bình thích ngồi trên hành lang, tựa lan can chợp mắt, Đông Phương Hạo liền ngồi một bên học bài. Gió khẽ vuốt, truyền đến trận hương thơm cây cỏ, bên tai là tiếng lá cây trở mình lạo xạo.

Cảm giác bên cạnh có người tới gần, liền biết là y, vì vậy Khuất Bình hé mắt, Đông Phương Hạo đứng bên cạnh đang nhìn hắc.

“Thái phó, ta làm xong rồi.” Thấy hắc tỉnh lại, Đông Phương Hạo liền đưa qua một trang giấy.

Khuất Bình tiếp nhận, nhìn, không khỏi mỉm cười gật đầu.

Đông Phương Hạo một ít bút chữ, thần vận khác thường, tuổi còn nhỏ nhưng bút lực đã là dữ hiển bá khí.

Hắc đang muốn mở miệng nói cái gì đó, lại bị một hồi thanh âm ầm ĩ quấy nhiễu.

Xông tới chính là đương kim Thái tử Đông Phương Nguyên, sau lưng còn đi theo một đoàn thị vệ, nhìn trận thế, tựa hồ là lai giả bất thiện.

“Vào lục soát cho ta –” Thái tử Nguyên ngay cả chào hỏi cũng không, trực tiếp phân phó thị vệ.

“Dừng tay!” Đông Phương Hạo trầm giọng nói, “Đây là hoàng tử phủ, là các người muốn lục soát liền lục soát được hay sao?”

Lời này hiển nhiên là hướng phía bọn thị vệ nói, Đông Phương Hạo bình thường rất được Hoàng Thượng sủng ái, đây là chuyện mọi người đều biết. Vì vậy, bọn thị vệ vừa nghe, thoáng chốc không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là nhìn về phía Thái tử Nguyên.

“Có người hướng Bồn cung mật báo người chủ mưu gia hại phụ hoàng, nếu không làm cho Bồn cung lục soát, thì phải là thừa nhận?” Thái tử Nguyên khéo miệng lóe một cười âm hiểm, hừ lạnh nói.

“Muốn gán tội cho người khác, còn có gì không lấy đến được.” Đông Phương Hạo ngạo nghễ mà đứng, chỉ lạnh lùng nhìn xem hắc.

Thái tử Nguyên đối Đông Phương Hạo vốn có ý định diệt trừ thống khoái, vì người tối có thể uy hiếp được Thái Tử vị của hắc, chỉ có y.

“Vào lục soát cho ta –” Thái tử Nguyên hiển nhiên không chịu dừng tay, đơn giản chỉ cần bọn thị vệ xông vào tìm tòi một phen.

“Điện hạ, không có thủ dụ của Hoàng Thượng, ai cũng không thể tự tiện xông vào phủ đệ của Hoàng tử điều tra.” Khuất Bình đã sớm đứng lên, lúc này đi đến trước mặt Thái tử Nguyên lên tiếng.

Biểu tình của Thái tử Nguyên rõ ràng cương một chút, hắc nhìn Khuất Bình thần nhiên đứng trước mặt hắc, vẫn còn cường ngạnh nói, “Nếu như ta nhất định muốn lục soát?”

“Nếu như Thái tử điện hạ cương quyết muốn làm một cuộc điều tra vô lý, chỉ sợ tương lai có hại chính là bản thân ngài.”

Khuất Bình nhắc đến chuyện đó, thật tâm muốn Thái tử Nguyên “để ý” đến hành vi của mình, nhưng Thái Tử Nguyên từ trước đến nay quen thói ngang ngược kiêu ngạo, ỷ vào thân phận, lúc này nghe xong, ngược lại cảm thấy Khuất Bình đang giáo huấn mình, vì vậy trong cơn giận dữ giương tay vung tới.

Nào biết nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Đông Phương Hạo không biết làm thế nào đã vọt đến chặn ngang phía trước mặt Khuất Bình, lập tức trên mặt y xuất hiện một vết máu đỏ tươi.

“Hạo nhi!” Khuất Bình kinh hô, đỡ lấy Đông Phương Hạo.

Thái Tử Nguyên hiển nhiên không ngờ rằng Đông Phương Hạo sẽ xông lên ngăn tại phía trước người nọ, lúc này thấy mình lỡ tay bị thương Đông Phương Hạo, không khỏi có chút hoảng hốt.

Đông Phương Hạo đứng vững rồi, cũng không phát một lời, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Thái Tử Nguyên, thần sắc lạnh liệt nghiêm trọng.

Thái Tử Nguyên lặng yên nửa ngày, rốt cục vùng tay lên, cùng bọn thị vệ lui ra ngoài.

Khuất Bình tranh thủ thời gian truyền thái y đến xem xét thương thế của Đông Phương Hạo.

“Người – “Chờ thái y đến, Khuất Bình đi vào giường trước, muốn nói gì, lại nhìn đến vết thương đỏ thẫm dài đến tận đuôi lông mày của Đông Phương Hạo, càng hiển lộ khuôn mặt tái nhợt của y, lời cũng không nói ra đến miệng.

Đông Phương Hạo nhìn Khuất Bình nhú chặt lông mày, lại nở nụ cười.

“Thái phó đang lo lắng cho ta?” Thanh âm cũng mang theo cười.

“Bỗng nhiên người xông lên làm gì?” Khuất Bình không đành lòng mắng, chỉ là tức giận nói.

Đông Phương Hạo cũng không trả lời, nhìn Khuất Bình một lát, sau đó quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thanh âm có chút âm trầm, cắn răng nói, “Thái Tử, dám đụng đến người của ta, sớm muộn sẽ cho hắn sáng mắt.”

Khuất Bình nghe xong không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Đông Phương Hạo, biểu lộ nhưng lại thật trầm tư.

Thái Tử hôm nay sớm đã là tù nhân, mà Đông Phương Hạo lại cao cao tại thượng, lời hắn nói ngày ấy cũng dĩ nhiên đã được thực hiện.

“Thái phó...” Tiếng gọi phảng phất như trở lại trước đây, khiến cho giờ phút này Khuất Bình bỗng thấy có chút hoảng hốt.

Khóe môi rất ít cười của Đông Phương Hạo lúc này có chút giương lên, trong mắt nhiều hơn một phần khí chất trầm ổn, y đột nhiên đưa tay nắm lại bàn tay của Khuất Bình đang rời khỏi trán y.

Cảm giác làn da có chút băng lãnh, có lẽ là vì mới từ bên ngoài trở về.

“Hoàng Thượng?” Khuất Bình nhìn hắn.

Đông Phương Hạo khẽ giật mình, chậm rãi buông tay ra.

3. Chương 2

Sau hôm đó, Đông Phương Hạo quả thực triệu kiến Duệ Khâu Minh, nhưng lại thực sự đem hắn lưu lại trong triều là điều Khuất Bình không ngờ tới.

Hắn biết rõ việc này đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Có người đang lén bình luận chuyện này thì bị Khuất Bình vô tình nghe thấy, lúc đó hắn đang chờ đợi Hoàng Thượng triệu kiến, từ trong miệng các cung nữ bưng trà đưa nước mà tình cờ nghe được.

“Hoàng Thượng nhìn thấy Duệ Khâu Minh nha, có một nháy mắt bị thất thần.” Cung nữ nói, còn bổ thêm một câu, “là ta thấy tận mắt”.

“A? Thật không? Duệ Khâu Minh thực sự ... tuần mỹ đến như vậy sao?” Có cung nữ khác liền hỏi.

“Theo ta xem nha, thì chỉ là mỹ hơn người thường một ít mà thôi a.” Lại có người nói, ngữ khí có chút khinh thường, thuận miệng lại thêm một câu, “Nếu bàn về tướng mạo, ai có thể xuất sắc hơn so với Hoàng Thượng?”

“Còn có Khuất đại nhân.” Lập tức có người phụ họa.

“Đúng nha, bản thân ta cảm thấy Duệ Khâu Minh không được tốt lắm, mới nhìn còn tưởng là nữ nhân! Sao có thể đem ra so sánh cùng Hoàng Thượng và Khuất đại nhân nha.”

“Nói không sai.” Cung nữ mới vừa nói Duệ Khâu Minh đẹp mắt lúc này lại quay ngược gật đầu không thôi.

Mấy người đang bàn luận hăng say, không chú ý thấy Khuất Bình từ phía đối diện đi tới.

“Khuất... Khuất đại nhân.” Người đầu tiên nhìn thấy hắn, luống cuống lên tiếng, khuôn mặt “xoạt” cái đỏ bừng lên, vội vã hành lễ.

Các cung nữ ở bên nài nghe được một tiếng “Khuất đại nhân”, vội vàng ngừng lời, lắp bắp liếc nhìn hắn, lại cúi gằm xuống.

Sắc mặt Khuất Bình vẫn như thường khi, bình tĩnh tự nhiên, dường như vừa rồi cái gì cũng không nghe thấy, không hề có pháp phòng, mà ngay cả lông mày cũng không còn gợn lên thoáng cái, chỉ nhìn về phía các nài coi như nhận lễ, liền tiếp tục đi tới.

“Làm ta sợ muốn chết –” Chờ Khuất Bình đi xa mới có một cung nữ thở phào một cái, vỗ vỗ ngực nói.

“May là gặp được chính Khuất đại nhân.” Cung nữ khác nói ra.

“Đều tại ngươi, từ nay về sau đừng đứng ở hành lang mà nói lung tung.” Một cung nữ bên cạnh lấy tay nhẹ nhàng đụng vào cung nữ số 1, lên tiếng.

“Bất quá nha, Khuất đại nhân thật sự là –” Cung nữ số 1 tuy nhẹ gật đầu, lại mở miệng nói, “... có một loại khí chất khiến người ta vừa thấy đã... ta cũng không biết phải hình dung như thế nào.”

Một cung nữ có tài học vừa nghe liền cười nói, “Khuất đại nhân nha, luận bề ngoài thì thấy thanh tao tinh khiết trần thế bất nhiễm, cũng không xa hoa, cùng các vị đại nhân khác đều không giống. Luận tài ba, chưa đến ba mươi tuổi đã là Tả thừa tướng đương triều, dưới một người trên vạn người, loại khí chất này phong thái này, người bình thường há có thể so sánh được?”

Một phen đàm luận đã khiến các cung nữ khác liên tục gật đầu.

“Tốt lắm tốt lắm, không cần phải nghị luận nữa”. Bên cạnh có tiếng nhắc nhở, lúc này những cung nữ kia mới chuyển bước ra khỏi hành lang.

“Là Khuất đại nhân nha.” Khuất Bình đi vào Đình Tuyên điện liền có người đón chào.

Khuất Bình nhìn lại, nguyên lai là Ngụy thừa tướng.

“Khuất đại nhân đã biết tin rồi a?” Ngụy thừa tướng vẻ mặt tươi cười đầy giả dối, nhìn Khuất Bình nói.

“Ân.”

Khuất Bình chỉ khẽ gật đầu.

Ngược lại đến phiên Ngụy Khuê Nguyên giật mình, hắn cười, cố che dấu vẻ kinh ngạc, “Không nghĩ tới mạng lưới tin tức của Khuất đại nhân so với ta còn linh thông nhiều lắm.”

“Chỉ là do trùng hợp mới biết được mà thôi, ngược lại cũng vừa đúng lúc thư giải được một nỗi tâm sự không nhỏ trong lòng Ngụy thừa tướng a.” Khuất Bình lãnh đạm nói.

“Đâu có, đâu có! Nếu nói ra cũng phải là Hoàng Thượng anh minh, biết ta trước sau một mảnh trung tâm như một.” Ngụy thừa tướng mảy dạn mặt dày nói, sau đó liếc xéo Khuất Bình, giả mù sa mưa mà hỏi thăm, “Khuất đại nhân có ý kiến gì sao?”

“Hoàng Thượng đều tự có chủ trương, Khuất Bình lại có thể có ý kiến gì?” Thần sắc Khuất Bình vẫn nhất phái lạnh nhạt.

Ngụy Khuê Nguyên đối với loại thái độ nước chảy mây trôi này của Khuất Bình hận đến nghiến răng nghiến lợi, bởi vì cái loại thái độ này khiến hắn luôn luôn cho đến tận bây giờ cũng không sờ thấu nhược điểm của người này.

Lâm triều rồi lại bãi triều, Khuất Bình bị Đông Phương Hạo gọi ở lại. Chờ quan viên tất cả đều lui xuống, trong đại điện chỉ còn lại có hai người.

Chỉ là Đông Phương Hạo tựa hồ không có ý định mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn Khuất Bình.

“Hoàng Thượng gọi thần ở lại là vì việc của Duệ Khâu Minh?” Thấy Đông Phương Hạo muốn nói lại thôi, Khuất Bình liền lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

Đông Phương Hạo sững sờ, nhưng dường như nghĩ rằng Khuất Bình từ trong miệng Ngụy Khuê Nguyên hẳn là đã biết việc này, lại khôi phục vẻ mặt như cũ. (Nha nha, trẻ nhỏ làm việc xấu bị người lớn biết! =.=)

“Đúng vậy, người cũng đã biết.” Đông Phương Hạo thở dài.

Khuất Bình chỉ nhìn y, không nói gì.

“Người không hỏi ta nguyên nhân?” Đông Phương Hạo một tay vịn cằm, thân thể nghiêng về phía trước.

“Chỉ cần Hoàng Thượng cảm thấy hấn là người có thể sử dụng, Khuất Bình cũng không nên nói thêm cái gì.” Khuất Bình lãnh đạm.

Ánh mắt Đông Phương Hạo lập loè, “Nếu như lý do không phải vậy?”

Khuất Bình nhìn thẳng vào y, nhất thời không hiểu ý, sững sốt một lát mới nói, “Thần chỉ có thể khuyên Hoàng Thượng không nên làm những việc dư thừa.”

Đông Phương Hạo nhìn hấn thật lâu, đột nhiên rũ mắt xuống, thấp giọng nói một câu, “... Chỉ là người nọ có mái tóc cùng thái phó quá mức giống nhau.”

Cũng đen thuần và mượt như tơ lụa. Duệ Khâu Minh người tuy đẹp, nhưng cái khiến Đông Phương Hạo quyến luyến lại chỉ là một khía cạnh tương tự với người trong lòng của y.

Khuất Bình trong lòng ngỡ ngàng cả kinh, thần sắc lại vẫn tĩnh táo như thường ngày.

“Nếu không có chuyện gì khác, thần xin được cáo lui.”

Trong điện rất yên tĩnh, những lời này của Khuất Bình cứ quanh quẩn khắp trong đại điện, thật lâu không ngớt.

Đông Phương Hạo nhất thời không đáp, rũ xuống con mắt nửa ngày mới ngẩng đầu lên.

“Theo ta đi vấn an mẫu hậu a?” Ngữ khí của Đông Phương Hạo rất mềm, xen lẫn một tia mệt mỏi, ánh mắt có chút ảm đạm.

Khuất Bình thoáng sững sờ, nhìn vào trong mắt Đông Phương Hạo, nhận ra ở đó một chút mềm yếu, thậm chí còn có chứa ý vị làm nũng như khi còn bé, Khuất Bình biết rõ đối với ... cái dạng này Đông Phương Hạo, mình không sao đành lòng khước từ, cũng cần bản không có cách khước từ.

Có lẽ Đông Phương Hạo từ lâu đã biết rõ điểm ấy a.

Vì vậy, trong mắt Khuất Bình có một chút tiểu ý, lại thêm một tia triu mến, hấn gật đầu đáp ứng, “Hảo.”

Mẫu thân của Đông Phương Hạo, Lý Quân, cũng là Dương kim Hoàng Thái hậu. Đông Phương Hạo dẫn Khuất Bình theo hành lang phía Tây quanh co khúc khuỷu đi vào Xuân Hoa cung — tẩm cung của Hoàng thái hậu.

Lý Quân khi còn là Quý phi thân thể đã yếu nhược, những năm này tuy một mực ăn thuốc bổ, lại vẫn không mấy khởi sắc. Bà biết người đến là Đông Phương Hạo nên trực tiếp nằm nghỉ trên giường tiếp kiến, dù sao con ruột, cũng không còn cái gì hảo cảm kỵ.

Nhìn thấy Đông Phương Hạo đến cùng với Khuất Bình, khuôn mặt tái nhợt của Lý Thái Hậu bừng lên một tia huyết sắc, một đôi mắt phượng cũng cong lên, hiển nhiên là cao hứng phi thường.

Lúc này thấy hai người sòng vai mà đứng, một người khí độ ung dung, một người thần thái phi dương khoan khoái, ở trong mắt Thái hậu thật là hài hòa lại càng thêm hài hòa.

Khuất Bình thấy Lý Thái hậu, đang muốn bái kiến, lại bị Đông Phương Hạo giữ chặt lại. (Haha, ảnh ghét A Bình quỳ tới quỳ lui!)

Kỳ thật Lý Quân thấy Khuất Bình cũng đang muốn miễn lễ, không nghĩ tới lại bị con của mình vượt lên trước, bà không khỏi thật sâu nhìn Đông Phương Hạo một cái.

“Khuất thái phó không cần đa lễ.” Xuất phát từ lễ tiết, bà vẫn nói như vậy một câu, đưa tay ra hiệu, “Ngồi đi.”

Bên giường có một cái ghế dựa, thế nhưng Đông Phương Hạo hết lần này tới lần khác chỉ ngồi ở bên mép giường, nắm lấy tay của mẫu thân.

“Khuất thái phó, mời ngồi.” Lý Quân biết rõ ý tứ con trai bà, cười cười còn nói một tiếng.

Khuất Bình cũng không nói gì nữa, hạ thấp người nhận ân sủng liền ngồi xuống.

“Khuất Bình gần đây luôn không có thời gian tới thăm Thái hậu, không biết Thái hậu bệnh tình có gì khởi sắc?”

“Nhìn thấy các người tới, bệnh của ta liền tốt hơn phân nửa.” Lý Thái Hậu nhìn Khuất Bình, khuôn mặt không khỏi giãn ra thư thái, cười nói, “Huống hồ Khuất thái phó người dù chưa đến, trong lòng vẫn luôn quan tâm lo lắng cho ta, so với đứa con chỉ biết tổng đến cho ta vô số trân quý được thuốc tốt hơn nhiều lắm.”

Nói, nàng liếc mắt nhìn Đông Phương Hạo, Đông Phương Hạo cũng không phản bác, chỉ cười nói, “Vậy chúng ta sẽ thường xuyên đến, không tốt sao?”

“Hảo, hảo.” Lý Thái hậu cười đến lông mi cũng cong lên, tuy tuổi có chút lớn, khoe mắt cũng nhiều nếp nhăn, nhưng từ đường nét trên khuôn mặt vẫn có thể nhận ra phong thái thần vận của lý quý phi năm xưa, hẳn là khuynh quốc khuynh thành.

Lý Thái Hậu lại chuyển hướng nhìn Khuất Bình, thấy hấn đáy mắt trầm tĩnh, nàng không khỏi âm thầm tán thưởng.

Từ lúc hấn trở thành Thái phó của Đông Phương Hạo đến nay đã có mười năm, hấn vẫn luôn làm bạn bên cạnh mẫu tử bọn họ, cùng bọn họ trải qua mưa gió trong chốn thâm cung, còn trợ giúp con của bà leo lên ngôi vị Hoàng Đế. Nhiều năm như vậy, cũng coi như là bà nhìn hấn từ từ thành công, càng xem càng cảm thấy ở hấn mơ hồ có một loại quyết đoán nội liêm, dù cho hiện tại quyền cao chức trọng, ở tận sâu trong đôi mắt vẫn là nhất phái lạnh nhạt thanh minh.

Được người như vậy phù trợ, Hạo nhi thật sự là có phúc.

Vì vậy bà đưa tay nắm lấy tay Đông Phương Hạo, nhìn y và nói, “Hạo nhi, những năm gần đây mẫu hậu cảm giác thân mình ngày càng suy sút, người lại quý vi Hoàng Thượng của thiên hạ thần dân, mọi chuyện đều cần phải quan tâm, mẫu hậu cũng không muốn trở thành gánh nặng của người, người muốn làm như thế nào cho tốt liền làm, chỉ có hai chuyện tối trọng yếu người không thể quên, một là phải giống như phụ hoàng người, làm một Hoàng Đế tốt...”

Đông Phương Hạo trịnh trọng gật đầu, “Hạo nhi biết rõ.”

“Còn một chuyện chính là phải hảo hảo đối đãi thái phó của người. Biết không?”

Nhìn Thái hậu, Khuất Bình cảm thấy trong lòng tràn đầy ấm áp, mẫu thân hấn qua đời rất sớm, từ khi hấn ở lại bên cạnh Đông Phương Hạo, Lý Quý phi đối đãi với hấn cùng Đông Phương Hạo không khác, với hấn mà nói, bà giống như nửa mẫu thân. Tuy nói hiện tại không có thời gian thường thường đến thăm bà, nhưng hấn lúc nào cũng quan tâm bệnh trạng cùng thân thể của Lý Thái hậu, cho dù bận mấy cũng không khi nào dám chậm trễ.

Lúc này nghe lời Lý Thái sau căn dặn Đông Phương Hạo, Khuất Bình không khỏi khẽ giật mình, Lý Thái hậu lại chỉ mỉm cười nhìn hấn, trong mắt hàm chứa từ ái.

“Nhi thần nhất định sẽ.” Đông Phương Hạo cũng nhìn về phía Khuất Bình, nói ra lời hứa hẹn. (Ka ka ka, đây là hẹn ước có mẫu thân làm chứng a!!! ^~^)

“Về điểm này ta quả thực rất yên tâm.” Lúc này Lý Thái hậu đột nhiên hé miệng cười, “Người còn nhớ rõ cái lần người đại náo Trì Thanh Cung sao?”

Đông Phương Hạo không khỏi sững sờ, lại lập tức gật đầu cười khỏ, “Nhi thần đương nhiên nhớ rõ.”

Nói đến sự kiện kia, Khuất Bình cũng không rõ ràng lắm, bởi vì lúc ấy hắn đang làm việc ở phương Bắc, bởi vì Hoàng Hà vỡ đê mà trễ nải ngày về. Nhưng chuyện khiến hắn không nghĩ tới chính là vì mình không thể đúng hạn trở lại kinh, Đông Phương Hạo liền lo lắng hắn là đã xảy ra chuyện, vì tìm hắn lại đại náo để xuất cung.

Về phần Đông Phương Hạo nháo sự như thế nào, lúc sau Khuất Bình hỏi, Đông Phương Hạo cũng luôn che che giấu giấu nói cho qua, vì vậy Khuất Bình cũng không truy hỏi.

Lần này Lý Thái hậu đột nhiên nhắc tới, làm cho Khuất Bình không khỏi lại hồi tưởng đến, nghe ngữ khí Lý Thái hậu, hiển nhiên đó lại là một đại sự.

“Hoàng Thượng xác thực là có chút tính tình xúc động.” Khuất Bình khẽ cười nói.

“Hạo nhi a, có đôi khi quá sức bốc đồng, cũng may còn có Khuất thái phó, cũng chỉ có người mới trị được hắn.” Lý Thái hậu lúc này tiếp lời, cũng có chút thở dài.

Khuất Bình chỉ cười nói, “Hoàng Thượng hiện tại đã trưởng thành, hắn đều có đúng mực, Thái hậu không cần quá mức âu lo.”

“Thật vậy là tốt rồi.” Lý Thái hậu cười chuyển hướng Đông Phương Hạo, còn nói thêm, “Hạo nhi a, có một số việc vì nường cũng không ép người, chỉ cần người có thể làm được hai chuyện này, mẫu hậu liền cảm thấy mỹ mãn.”

Đông Phương Hạo hiển nhiên hiểu “Có một số việc” mà mẫu thân ám chỉ là chuyện gì, đến tuổi của hắn, thân Đế vương đã sớm hậu cung mỹ nhân ba nghìn, có lẽ liền hoàng nhi đều đã có. Nhưng hôm nay hắn lại vẫn cô độc, bên người không một Tần phi, dù cho có hạ thần thượng tấu, Đông Phương Hạo cũng một mực không để ý tới.

Bất quá thân ở hoàng cung, Lý Quân tự mình đã có nhiều trải nghiệm, mấy chuyện tình tế như thế này bà sớm đã nhìn thấu, có lẽ cũng bởi vậy bà mới nói những lời ấy.

Huống chi —

Lý Thái hậu nhìn Khuất Bình đang bình tĩnh liếm mắt lắng nghe ở một bên, lại nhìn Đông Phương Hạo, bà chỉ muốn hết thấy thuận theo tự nhiên là tốt nhất, thế nhưng hai đầu lông mày vẫn không khỏi hiện ra một tia thần sắc âu lo.

4. Chương 3

Khi Khuất Bình nhìn thấy Duệ Khâu Minh, đã là lễ Nguyên Đán cuối năm ấy.

Nguyên Đán năm nay đúng vào dịp Đại tuyết vừa bắt đầu, mặt đất tuyết đọng dày vô cùng, trời vừa sáng liền có rất nhiều Thái giám liên tục quét tuyết trước đại sảnh nơi tổ chức lễ hội, đỡ đi cái ẩm ướt cho mỗi vị đại nhân đến dự lễ.

Theo thường lệ, lễ hội sẽ bắt đầu diễn ra từ tối hôm trước của ngày Nguyên Đán, quân thần cùng tụ tại một nơi thẳng đến khi mặt trời hừng đông của ngày Nguyên Đán bay lên mới dần dần buông màn.

Mới qua giờ Tuất, trong nội cung đèn đã sáng rực rỡ, lửa trong các lò sưởi được châm lên ở khắp nơi, quả thực là cảnh tượng “Đình liệu hoảng dĩ thư quang, sí bách chi chi hoàng hoàng*” đầy rộn ràng náo nhiệt. (* Sân trước ánh lửa lan tràn rực rỡ, lửa bùng bùng soi trăm cảnh cây sáng huy hoàng.)

Lúc này, Đông Phương Hạo một thân lẳng bào đỏ thẫm, ngồi trên ngai vàng tại điện Kim Loan, thần thái phi dương. Lý Thái Hậu ngồi bên tay trái, quần thần đều mặc xiêm y đẹp đẽ quý giá, theo thứ tự mà hướng về phía Hoàng thượng cùng Thái hậu bái hạ dâng tặng lễ vật.

Đội dâng tặng lễ vật xong chính là đến đại yến hội. Trên yến tiệc, trân thiện mỹ thực, đủ loại món ngon, chồng chất đến muốn tràn ra khỏi những bát đĩa tinh xảo bày trên bàn. Vì vậy, tất cả quan viên cùng cười ngồi một đoàn, đại đồng ẩm thực, thay nhau nâng chén, người tới ta đi, không lâu liền đã có vẻ ngà ngà say.

Một bên là ngọn đèn như hỏa long xoay quanh, tuôn tỏa ánh sáng; một bên là tiếng nhạc không dứt, mỹ nữ oanh oanh, cùng vũ cùng ca, hào khí rất náo nhiệt.

Khuất Bình thân là Tả thừa tướng, lúc này người đến mời rượu hẳn tự nhiên không ít.

Đông Phương Hạo từ trên ngai Cửu ngũ thấy lông mày hắn đã có chút chau lên, y biết rõ, mỗi khi đến những nơi xã giao ồn ào như thế này, cảm giác của Khuất Bình quả thực là không tốt.

Bởi vì trong triều cũng chỉ có y biết được, Khuất Bình kỳ thật không tốt rượu. Nghĩ tới đây, Đông Phương Hạo liền không khỏi giương lên khóe môi.

Sau đó, Khuất Bình liền thấy vị “Duệ Khâu Minh” này.

“Khuất đại nhân.”

Một tiếng gọi lớn vang lên, Khuất Bình quay đầu lại.

Chỉ thấy một người cười mỉm đứng ở phía sau hắn, mắt phượng, mày kiếm bay lên, môi hồng răng trắng, mái tóc đen nhánh theo gió nhẹ nhàng lật phất, hình dạng tuyệt mỹ như vậy xuất hiện trên thân người một nam tử nhưng lại không hề khiến cho người khác thấy phản cảm, quả nhiên là tuấn mỹ phi thường.

Quả nhiên là một nhân vật không tầm thường.

“Thì ra là Duệ thị lang.” Khuất Bình không cần nghĩ cũng biết người này là ai.

“Hạ quan đối với tên tuổi Khuất đại nhân kính đã lâu, lại không thể kịp thời bái kiến, kính xin Khuất đại nhân đừng trách móc mới tốt nha. Duệ Khâu Minh ở đây hướng Khuất đại nhân kính một chén rượu, coi như là bồi tội, chẳng phải thực vừa dịp?” Duệ Khâu Minh một tay bưng chén rượu, tay kia đặt ở sau lưng nói lời khách sáo. (Thề này nó cố ý, có ai kính rượu thủ trưởng mà cầm rượu một tay, một tay chấp môn không hả trời? =”=)

Khuất Bình khẽ gật đầu mà không đáp lời, chỉ đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, xem như đáp lễ.

Thế nhưng lông mày lại có chút chau nâng cũng không tự biết.

“Khuất đại nhân có biết vì sao Hoàng Thượng lưu lại Duệ Khâu Minh bên mình?”

“Xin lắng tai nghe.” Khuất Bình không đếm xỉa tới, nâng lên một khối điểm tâm, cầm trong tay nhưng lại không ăn.

“Bởi vì –” Duệ Khâu Minh cố ý dừng một chút, sau đó mới lên tiếng, “Hoàng Thượng yêu thích ta.”

Khuất Bình nghe xong chuyện đó chỉ nhìn hắn thật sâu một cái, sau đó đem ánh mắt miết hướng Đông Phương Hạo, con người đen sâu kín của Đông Phương Hạo cũng đang nhìn về phía này, lại không biết là nhìn ai.

Khuất Bình quay đầu lại, nhìn Duệ Khâu Minh cười nhạt nói, “Nếu Hoàng Thượng đã thích ngươi, vậy ngươi hảo hảo hạ người, không cần đặc biệt đến nói cho ta biết.” (Hờ hờ, biết bản lĩnh đàn anh chưa em? ^^)

Duệ Khâu Minh vốn chỉ muốn thử phản ứng của Khuất Bình, không ngờ vị Tả thừa tướng này lại thờ ơ đến mức ấy.

Trong lòng hắn âm thầm trấn định, lại nói, “Khuất đại nhân hiểu lầm, Duệ Khâu Minh chỉ cảm thấy Hoàng Thượng cùng Khuất đại nhân quan hệ thân cận, hẳn đã sớm nói cho Khuất đại nhân mới phải.”

Khuất Bình chỉ mỉm cười, bình thần nói, “Khuất mỗ đối với một ít việc nhỏ từ trước đến nay không... mấy quan tâm, Hoàng Thượng chắc hẳn cũng hiểu rõ, Duệ thị lang quá lo lắng.”

Lúc này Duệ Khâu Minh mới lãnh hội phong tư thâm khả bất trắc, bình tĩnh vô ba trước hết thấy mọi việc của vị Tả thừa tướng này. Trên mặt tuy cười nhưng vẻ lạnh nhạt trước sau như một, bất nộ tự uy, quả thực là phong tư thần thánh bất khả xâm phạm!

Nhìn nụ cười nhẹ lãnh đạm trên môi Khuất Bình, Duệ Khâu Minh lập tức cảm thấy mình so với hắn thấp hơn một bậc.

“Vậy cũng được, thừa tướng ngài tâm hướng về thiên hạ, chắc hẳn cũng là sự vụ quần thân, có điều chẳng lẽ ngài thật sự không để ý tới Hoàng Thượng –” Ánh mắt vừa chuyển, Duệ Khâu Minh đột nhiên cúi xuống, ghé sát vào bên tai Khuất Bình nói, “... là đoạn tay áo(1) hay sao?”

Ngữ điệu thật là triền miên, thần thái cũng vũ mị, hắn vừa nói xong liền lui về chỗ cũ.

Khuất Bình nghe xong lời này, lại một lần nữa thật sâu chú thị Duệ Khâu Minh, trong ánh mắt chứa đựng một loại dò xét.

Duệ Khâu Minh thấy Khuất Bình đột nhiên không nói thêm gì nữa, tưởng mình chiếm thượng phong, hắn lại có chút đắc ý cười nói, “Khuất đại nhân sẽ không sợ chuyện của Hoàng Thượng bị người trong thiên hạ biết, trở thành một đại đàm tiếu?”

Khuất Bình nhìn hắn nửa ngày đột nhiên nở nụ cười, ung dung nhấp một ngụm trà thơm, nhìn sang Duệ Khâu Minh, nói, “Xem ra hôm nay Duệ thị lang cố ý cùng ta nói những việc này là hy vọng ta xem xét an bài ... cho người a?”

Duệ Khâu Minh này đắc tội Khuất Bình còn không tự biết, tựa hồ còn muốn nói điều gì, lại bị Ngụy thừa tướng một phen kéo qua, gọi hắn về phía mình, trên mặt lộ vẻ cười, “Khuất đại nhân nói đùa, thiên hạ có ai không biết Hoàng Thượng chỉ nghe lời một mình Khuất đại nhân, chỉ có điều –”

Ngụy Khuê Nguyên ngừng một chút, ý vị thâm trường nói, “Trên đời này — có một vài việc rất khó mà đoán trước.”

“Khó có thể đoán trước chính là nhân tâm.” Khuất Bình nhìn Ngụy Khuê Nguyên, vừa cười vừa nói, tựa hồ ý hữu sở chỉ*, lại tựa hồ không phải. (* trong câu nói có ý ám chỉ đến một đối tượng nào đó)

Ngụy Khuê Nguyên nhìn người ở trước mắt, đôi mắt vi hạp* mà thái độ lạnh nhạt, không khỏi thâm rùng mình, Duệ Khâu Minh có thể không biết, nhưng lão lại sao có thể không biết thực lực chân chính của vị Tả thừa tướng này? (* khép hờ)

Nghĩ vậy, lão không khỏi thâm mắng Duệ Khâu Minh đã quá nóng vội tiết lộ manh mối.

Giờ Mẹo chưa tới, phía Đông đã là một mảnh hồng quang, ửng ửng hiện lên giữa không gian bao la, thật là động lòng người.

Lúc này, quần thần đều đã ngà ngà say, không thấy ngửa mặt lên ngắm ngày Nguyên Đán, mà lại nằm ở trên bàn rượu o o ngủ.

Khuất Bình tuy không có tiếp đi, nhưng cũng đã mệt mỏi.

“Tần nhi, hồi phủ a.” Nói xong hắn liền đứng lên, cảm giác trên trán ửng ửng có chút đau nhức, vì vậy hắn đưa tay dụi Tần nhi tới vịn, thanh âm cũng lộ ra nồng đậm mệt mỏi.

“Dạ. Đại nhân.” Tần nhi là người phục thị tùy thân bên cạnh Khuất Bình, nghe hắn nói vậy vội vàng lên tiếng, cũng bước nhanh ra phía trước đến nâng hắn.

Nhưng lại có người so với hắn nhanh hơn một bước, vươn tay đỡ lấy cánh tay Khuất Bình.

Tần nhi ngẩng đầu nhìn thấy chủ nhân của bàn tay ấy, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Khuất Bình cảm giác được khí tức phả tại bên mình, lại trông thấy Tần nhi vẻ mặt ngu ngơ, liền biết là ai.

“Thái phó phải đi, vậy đi tắm cung của ta nghỉ tạm a.” Đông Phương Hạo nói thật là bình thản.

Khuất Bình giương mắt nhìn Đông Phương Hạo, cũng không nói gì, chỉ phất tay ý bảo Tần nhi lui ra.

“Khả năng nhẫn nại của Thái phó không ngờ tốt đến như vậy, thật sự là làm Hạo nhi bội phục.” Ngữ điệu của Đông Phương Hạo có chút tinh nghịch, hoàn toàn không giống như xuất ra từ kim khẩu của Hoàng Thượng.

Khuất Bình nghe xong lời này, có chút cười khở, liếc xéo hắn nói, “Tửu lượng của ta kém chẳng phải người cũng biết?”

“Đương nhiên ta biết rõ, thế nhưng người trong triều lại cho rằng Thái phó là ngàn chén không say.” Thanh âm của Đông Phương Hạo rõ ràng vui vẻ ranh mãnh.

Khuất Bình chỉ là khẽ nhếch khóe miệng cười nhạt, cũng không phản bác. Cuộc trò chuyện của hai người lúc này bất giác lại trở về như trước kia, khi Đông Phương Hạo còn chưa kế vị, như vậy tự nhiên, như vậy thân mật.

Đông Phương Hạo vịn Khuất Bình chậm rãi đi ra khỏi đại sảnh.

Gió sớm mát rượi tràn qua mặt, khiến họ tỉnh rượu vài phần. Tia nắng ban mai còn hồng đậm, sương còn tản mạn, mặt trời mới mọc từ phương Đông bay lên, cảnh tượng hùng vĩ dĩ thường.

Chớp mắt lại là một năm trôi qua.

Lúc này hai người đều ngẩng đầu nhìn về phía Đông, như thầm mang theo hi vọng đối với năm mới đang đến, lại như đang thầm nhớ đến những gì đã qua, trong nhất thời không nói lời nào, đều tự suy nghĩ đến bản thân.

“Đi đi.” Một lát sau, Khuất Bình cúi đầu xuống nói, cũng không biết hắn nghĩ tới điều gì, chỉ là có chút thở dài.

Đông Phương Hạo nghiêng đầu nhìn lại, thấy Khuất Bình buông xuống cặp mắt đầy suy tư, khóe môi toát ra một chút cô tịch, y không khỏi thầm thở dài.

Tẩm cung của Hoàng Thượng là nơi rất ít người có thể đến, ngoại trừ Thái hậu cùng một ít thái giám cung nữ quét dọn, cũng chỉ có chính Hoàng Thượng, có lẽ hiện tại Khuất Bình cũng có thể tính là một.

Khuất Bình cũng không để ý đây là tẩm cung của ai vậy, ngược lại cơn buồn ngủ xâm lược toàn thân làm hắn giờ khắc này nằm vật xuống trên chăn đệm mềm mại cơ hồ liền lập tức thiếp đi, tất nhiên cũng không biết Đông Phương Hạo tự mình vì hắn thoát giày, tự mình vì hắn đắp chăn, thậm chí cuối cùng thoát y phục nằm ở một bên.

Vì vậy, đến khi...tỉnh lại, hắn cảm thấy nao nao.

Hắn nâng dậy nửa thân trên, nhìn Đông Phương Hạo ngủ ở bên cạnh, khuôn mặt không mang theo vẻ khí phách thường ngày, lại có một vẻ bình tĩnh dị thường, hô hấp trầm ổn, lông mi khe khẽ rung động.

Tình cảnh này, cực kỳ giống mấy năm trước ở trong hoàng tử phủ, gương mặt của Đông Phương Hạo ở trước mắt hắn cũng bất ngờ trọng điệp* cùng gương mặt non nớt của thiếu niên năm xưa. (* chồng lên nhau)

Hắn và Đông Phương Hạo cũng không phải chưa từng cùng giường mà ngủ, chỉ là lúc này không giống ngày xưa thôi.

Nhưng hôm nay nhìn khuôn mặt chìm trong giấc ngủ của Đông Phương Hạo, hắn lại cảm thấy thời gian tựa hồ chưa từng trôi đi, từng phút từng giây đều đứng yên ở lúc đó, tựa hồ chỉ thuộc về bọn họ, hắn vẫn là hắn của lúc đó, y cũng vẫn là y của ngày đó.

Bất giác đưa tay vén tóc trên mặt Đông Phương Hạo, trên mặt Khuất Bình lộ ra một vẻ tươi cười đầy yêu thương — thật sự, đã rất lâu rồi mình đều không đối đãi với y như đối đãi một hài tử.

Đông Phương Hạo không nghĩ tới mình vừa mở mắt liền có thể trông thấy nụ cười của Khuất Bình.

Vui vẻ đầy tràn cả đáy mắt, theo làn mi thật dài tản ra xung quanh, rơi vào trong mắt y, khuôn mặt so với ngày họ mới gặp nhau càng thêm anh khí bức người, đường nét cũng càng thêm khắc sâu, mỗi một đường đều tuyệt đối hoàn mỹ, khiến cho hắn quanh thân đều tản ra một cỗ khí tức thuộc về thành thực nam nhân.

Trong ấn tượng, Thái phó của y cho tới bây giờ cũng chưa từng lớn tiếng cười qua.

Nụ cười của Thái phó, đôi khi là nhẹ nhàng tràn đầy ôn hòa, đôi khi là vì hàm chứa sủng nịch mà cười khẽ, đôi khi là bị hấn tiểu lừa gạt mà cười nhẹ mang theo một chút bất đắc dĩ, còn có chút về sau hơi hơi nhũn mày cười khổ...

Hôm nay tại trước mắt y, Thái phó cũng chỉ là cười nhẹ giơ lên khoe môi, nhàn nhạt không tiếng động.

Mà hẳn, đối với bất luận một loại cười nào của Thái phó đều cất kỹ đầy cõi lòng, tựa như thu thập đến một ít trân châu, hạt hạt óng ánh sáng, sau đó đem chúng xuyên thành chuỗi, cẩn thận cất chứa.

Bởi vì nụ cười của hắn, thật sự quá động lòng người cũng quá trân quý.

Khuất Bình thấy Đông Phương Hạo tỉnh lại, tiểu dung chưa giảm, vẫn đang rũ mắt nhìn y.

“Thái phó... Có phải đang nhớ lại chuyện xấu gì của Hạo nhi hay không?” Đông Phương Hạo cũng cười, tiếng nói của y sớm đã trầm thấp đầy nam nhân vị, lúc này vừa tỉnh ngủ, ngậm một tia khăn khăn.

Khuất Bình nghe y nói như vậy, ngược lại thật sự nghĩ đến rất nhiều chuyện trước kia, niềm vui dưới đáy mắt không khỏi càng sâu sắc thêm vài phần, “Thật ra cũng không phải là chuyện xấu gì...”

Đông Phương Hạo không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, chú ý đến mái tóc mềm mại rũ xuống tự nhiên của hắn.

Tóc của Khuất Bình lúc này lan tràn sau lưng, chảy lên chặn đệm trên giường, từng dải uốn lượn đan xen vào nhau, tựa như một suối nước lung linh mềm mại, vô biên vô hạn, mê hoặc ánh mắt Đông Phương Hạo.

Y đột nhiên khao khát được vươn tay ra, rồi lại không hề động đậy.

“Còn nhớ năm 14 tuổi... người dầm mưa một trận sao?” Thanh âm ung dung truyền đến, mang theo chút nhung nhớ cũng tựa hồ có thương cảm.

Đông Phương Hạo sao có thể không nhớ rõ, đêm đó trời tựa hồ mưa không sao hết nước, nước đánh vào trên người, trên mặt y, đúng là cho tới bây giờ vẫn còn nhớ rõ cảm giác đau rát đó, nhưng có lẽ vào lúc đó thứ đau nhức hơn cả là trái tim.

“Hạo nhi sao có thể quên?” Đông Phương Hạo than nhẹ, ngày đó đau đớn là như vậy, bây giờ nghĩ lại nhưng chỉ còn là ký ức.

“Mỗi lần trông thấy người nằm ở bên cạnh ta, ta sẽ hồi tưởng lại khuôn mặt của người ở trong mưa ngày ấy...” Nói xong câu ấy, Khuất Bình cũng không nói thêm gì nữa, ánh mắt khẽ nhìn ra xa, dường như lại suy nghĩ đến đêm mưa năm xưa.

Ngày đó là hội thi cỡi ngựa bắn cung mỗi năm Hoàng tộc tổ chức một lần. Đông Phương Hạo vốn được dự đoán sẽ chiến thắng, thế nhưng không ngờ y lại bị Thái tử Nguyên gài bẫy cho say rượu, kết quả chỉ cần đoán là biết.

Bởi vì y thua thảm thiết vô cùng, Hoàng Thượng cũng rất thất vọng về y, lại biết được nguyên nhân y thua là do uống rượu lại càng hung hăng trách phạt y, khiến Đông Phương Hạo dù cho có trăm cái miệng cũng khó lòng biện giải.

Khuất Bình biết rõ khả năng tự chủ của Đông Phương Hạo, hơn nữa, chỉ cần nhìn Thái tử Nguyên ở bên cạnh Hoàng Thượng thêm mắ dậm muối liền biết nhất định là hắn giả trò quỷ.

Ngày đó, trong đêm, Khuất Bình nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, nằm trên giường lại không sao ngủ được, lòng cảm thấy bức bối cực kỳ, luôn nhìn không được nhớ tới Đông Phương Hạo ban ngày cỡi ngựa bắn cung với khuôn mặt trắng bệch, trán lại tràn đầy mồ hôi lạnh, nắm tay cũng một mực siết chặt, không có buông ra qua.

Khi đó y nhất định cũng đang cắn răng nỗ lực chống đỡ.

Không nói đến chuyện sau khi uống rượu thân thể không khỏe, có lẽ phần cảm thấy khó chịu nhất là tâm của y.

Lúc này gia đình* đột nhiên đến thông báo, nói nhị hoàng tử đứng ở ngoài cửa nhưng lại không chịu tiến đến. (* người giúp việc là nam)

Khuất Bình vội vã phủ thêm ngoại bào, rời khỏi phòng đi ra ngoài.

Bên ngoài là mưa to lôi đình, một tiếng sấm nổ vang đình tai nhức óc, Khuất Bình mới từ hành lang trải qua sân nhỏ, quần áo đã là thấm ướt hơn phân nửa, dù cho có gia đình một mực bên cạnh che dù vẫn ngăn không được mưa to gió lớn.

Chẳng bao lâu, hắn liền thấy Đông Phương Hạo.

Lúc này bầu trời xẹt qua một làn sét sáng bùng, vừa vắn chiếu sáng khuôn mặt Đông Phương Hạo. Mưa đã xối y ướt sũng, trên mặt nước đọng lại từng giọt, cũng phân không rõ là nước mưa hay nước mắt, nhưng thứ khiến tim Khuất Bình bỗng đập nhanh không ngừng là thần sắc của y, thay vì nói là đầy bụng ủy khuất, phải nói đó là một loại quật cường lạnh như băng — loại quật cường khiến cho người ta nhìn mà đau lòng.

Khuất Bình cái gì cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng đưa tay về phía hắn...

Đêm đó, Đông Phương Hạo chính là ở bên cạnh Khuất Bình mới dần dần thiếp đi.

“Ta tìm đến Thái phó, đó là bởi vì ta biết rõ chỉ có Thái phó tin tưởng ta.” Thanh âm Đông Phương Hạo rất thấp, xen lẫn một tia thở dài.

Khuất Bình sao lại không biết điểm ấy, Đông Phương Hạo chạy đến tìm hắn, chẳng phải cũng là biểu hiện của sự tin tưởng y dành cho hắn sao?

Qua nhiều năm như vậy, quan hệ của bọn họ là sư sinh, mà cũng giống như huynh đệ.

Cũng bắt đầu từ khi đó, Khuất Bình chính thức coi trọng vị Nhị hoàng tử này, dốc lòng dạy bảo y, sau này phiên vương* phản loạn nổi dậy bốn phía, các Hoàng tử tranh ngôi đoạt vị, hắn liền nhất cử diệt phiên cầm Thái tử **, giúp y leo lên Đế vị ngày hôm nay. (* những người đứng đầu các vùng lãnh thổ nhỏ, ngoại tộc nhỏ... xung quanh Trung Hoa, quy thuận Hoàng Đế. ** một đường thảo phạt quân nổi loạn, giam cầm Thái tử, lập Nhị hoàng tử lên ngôi.)

Năm đó, Đông Phương Hạo hai mươi, Khuất Bình vẹn vẹn hai mươi bảy. (*Khóc* *Khóc* A Bình, anh thiệt quá pờ rồ!)

Khuất Bình thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Đông Phương Hạo.

Đột nhiên, hắn cúi đầu xuống, tại trên trán Đông Phương Hạo nhẹ nhàng hôn, sợi tóc rủ xuống trên mặt Đông Phương Hạo, nhột nhạt, thế nhưng y lại không hề động.

Nụ hôn tự nhiên, thâm thía, nhưng chỉ là một loại yêu thương, cũng không có ý tứ gì sâu xa.

Khi Khuất Bình rời đi, Đông Phương Hạo đột nhiên bắt lấy tay hắn.

“Hạo nhi?”

Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo, chỉ thấy cặp mắt thâm thúy của y chăm chú nhìn mình chằm chằm, thần sắc nơi đáy mắt biến lại biến, càng không ngừng lập loè quang mang.

Nhưng khóe miệng khẽ nhích lại không thốt ra một câu nào.

Y nhìn Khuất Bình, mỗi một biểu lộ trên gương mặt, mỗi một đường nét, tất cả đều là những gì y quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, trong lòng y cũng đã âm thầm ghi tạc không biết bao nhiêu lần, thế nhưng cũng chỉ có thể nhìn hắn như vậy, không cách nào tiến thêm một bước nữa.

Chỉ vì —

Hắn — là Thái phó của y, là người y tôn kính nhất.

Hai người đối mặt thật lâu, Đông Phương Hạo rốt cục buông tay ra, ngồi dậy.

P/s: Không biết các nàng thế nào, còn ta, đôi khi tình yêu của Đông Phương Hạo khiến ta cảm thấy mủn khóc TT~TT, một thứ tình cảm dịu dàng, thâm thía, bé bỏng... có cảm giác đúng là mối tình đầu, say đắm nhưng trong sáng, cuồng nhiệt nhưng đầy nâng niu, e sợ sẽ làm tan vỡ nó...

(1) Đây là một điển tích, kể về một câu chuyện có thực trong lịch sử Trung Quốc, Hán Ai Đế đem lòng yêu một nam tử tên Đồng Hiền, cũng vô cùng trọng dụng người này. Hai người ở bên nhau như hình với bóng, một lần người này nằm gối lên tay áo của vua mà ngủ trưa, vua có việc phải rời đi (cũng có bản ghi là vua muốn trở mình) bèn lấy kiếm cắt đứt long bào, tùy tùng khiếp sợ hỏi tại sao, vua trả lời rằng sợ rút tay áo ra sẽ làm người này thức giấc. Từ đó, “đoạn tay áo” – cắt đứt tay áo – được dùng để chỉ người nam nhân yêu nam nhân hay là các mối tình đồng tính.

5. Chương 4

Chuyện ngày đó, cuối cùng cũng chỉ là một sự việc chen ngang nho nhỏ mà thôi.

Nguyên Đán qua đi được mấy ngày, tin Lương Châu, Tề Châu cùng các nơi mất mùa lục tục bay về kinh thành, làm cho Khuất Bình vội vàng vàng an bài xử lý, tuyển phái nhân thủ, một ngày cũng không nhàn rỗi.

Phía ngoài Tần Hoa Các đã có một thái giám chờ sẵn trước cửa ra vào, thấy Khuất Bình bàn vội vàng chạy đến đón chào, “Khuất đại nhân, Thôi Ngự sử đã đến đây, đang chờ gặp ngoài hành lang”.

“Để hẩn vào đi.” Khuất Bình nói, xoa người vào phòng.

Chỉ chốc lát sau, Thôi Dận Vân liền đẩy cửa vào.

Trong phòng âm áp phiêu phiêu, khiến cho Thôi Dận Vân lập tức cảm thấy toàn thân thư sướng lên.

Khuất Bình lúc này đang ngồi ở trên Thái sư ý(1) bằng gỗ lim, tay áo rộng thùng thình trùng điệp bên ngoài, trên chiếc bàn tròn trước mặt bày một ít điểm tâm cùng bánh kẹo, hẩn nhấp một hớp trà nóng, nói, “Ngồi đi, không cần giữ lễ.”

Mặc dù nói như vậy, Thôi Dận Vân vẫn khom người hành lễ rồi mới ngồi xuống.

“Điều lệnh thư ngươi đã nhận được?” Khuất Bình hỏi.

Thôi Dận Vân gật đầu, sau nhìn Khuất Bình, “Đột nhiên để hạ quan phụ trách Hình bộ, không biết...”

“Ngươi chỉ cần để ý làm tốt công việc là được.” Khuất Bình thấy vẻ mặt Thôi Dận Vân tràn đầy băn khoăn thì không khỏi mỉm cười, “Ngươi cứ phóng tay mà xử lý, không cần để ý quan viên chức vị lớn hay nhỏ, nên trừng trị liền trừng trị, nên thanh tra liền thanh tra, Hoàng Thượng chính là coi trọng ngươi lần trước xử lý vụ án Lâm Mẫn mới đem Hình bộ giao cho ngươi.”

Thôi Dận Vân vừa nghe Khuất Bình nói vậy bèn trịnh trọng đáp ứng, “Hạ quan nhất định không nhục sứ mạng.”

“Vậy mới đúng.” Khuất Bình gật đầu, lại nói, “Về phần Lâm Mẫn, ngươi cho rằng nên làm như thế nào?”

“Theo quan sát của hạ quan khi đó, Lâm Mẫn thật sự là một thanh quan khó có được, người này một thân cương liệt, gặp chuyện quyết không đơn giản thỏa hiệp, cho nên mới phải bị xa lánh, trở thành con dê tế thần thay người khác.”

Khuất Bình nghe cẩn thận, trầm ngâm trong chốc lát, “Hiện nay Lương Châu ít nhất cũng có hai vạn dân đói, tập lương* giúp nạn thiên tai là việc cấp bách, Từ Châu cách Lương Châu gần nhất, ngươi liền gọi Thị Ngự Sử đi một chuyến đến Từ Châu, gọi Lâm Mẫn đem lương thực trước vận chuyển đến đó, chờ Hộ bộ xuất bạc, ta sẽ lập tức phái người đem ngân lượng cùng lương thực đưa đến.” (* thu thập lương thực)

“Hạ quan đã hiểu.” Thôi Dận Vân hạ thấp người đáp.

Đội Thôi Dận Vân cáo lui, Khuất Bình ngồi ở trên mặt ghế nhất thời không có động tĩnh, có lẽ là tranh thủ thời gian thoáng chút dưỡng thần.

Trong lúc vô thức, hắn chuyển đầu nhìn về phía cửa sổ, sau ngày Nguyên Đán đã có một hồi Đại tuyết, tuyết thật dày đã ép lên cành cây bên ngoài nặng trĩu đến cong cả xuống, gió lớn lại không ngừng vù vù thổi mạnh, cành cây mang theo cả khối tuyết đung đưa đung đưa rồi “răng rắc” một tiếng đứt gãy.

Chỉ là nhìn xem, không biết tại sao, Khuất Bình đột nhiên nhớ tới chuyện Duệ Khâu Minh.

Sau ngày đó Đông Phương Hạo không hề đề cập đến người này trước mặt hắn, nghe như lời Duệ Khâu Minh nói, có lẽ Đông Phương Hạo không quá muốn đem sự thật nói cho hắn biết, dù sao — đó cũng không phải là chuyện gì đáng khen.

Nghĩ tới đây, Khuất Bình đứng lên, đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

Ngoài phòng, không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, bắc phong thổi tới trên mặt có một loại hàn ý thâm lãnh nói không nên lời, ẩn ẩn có chút rét thấu xương.

Bước đi trên hành lang gấp khúc thật dài, đi vào Hiên Dương điện, lại phát hiện cửa điện khép chặt, Tiểu Lục Tử ngày thường vẫn đi theo bên cạnh Đông Phương Hạo hôm nay đang canh giữ ở ngoài điện.

“Khuất... Khuất đại nhân.” Tiểu Lục Tử trông thấy Khuất Bình, trên mặt có chút bối rối, vội vàng khom người chào hỏi.

“Hoàng Thượng?”

“Hoàng Thượng... Đang tại trong điện...” Tiểu Lục Tử không biết vì sao nói chuyện bỗng trở nên ấp úng. (*Háo hức* *Háo hức* Bắt gian tại trận đề... Bắt gian tại trận đề... ^0^)

Khuất Bình không khỏi nhíu mày, đang muốn đẩy cửa đi vào, lại vì nghe thấy câu tiếp sau của Tiểu Lục Tử mà dừng lại..

“Duệ... Thị lang đã ở bên trong.” (Yeahhhhhhhh... ^0^)

Khuất Bình ở ngoài điện trầm ngâm thật lâu, mới nói, “... Thay ta đi vào thông báo một tiếng a.” (Ồ...?!! ÓoỒ)

Nói rồi, hắn liền bước xuống cầu thang, một mình đi tới sân đầy tuyết ngoài điện.

Đông Phương Hạo đi ra liền trông thấy Khuất Bình thân khoác trường bào tầng tầng tổ sắc* lỗi lạc mà đứng, hai tay đặt sau lưng, nhìn cảnh tuyết xa xa, mi tâm thả lỏng, ung dung tự tại, cùng với tuyết trắng thuần khiết cùng thành một bức tranh mỹ diệu, quần quýt lấy trái tim Đông Phương Hạo. (* Màu nhạt, màu sáng)

“Hoàng Thượng lúc này có tiện gặp ta sao?” Khuất Bình nghe thấy thanh âm liền tưởng Tiểu Lục Tử, không xoay người người lại đã nói, ngữ khí thật là bình thản.

Khuất Bình thanh âm tuy trầm thấp, nhưng lại cùng thanh âm của Đông Phương Hạo không mấy giống nhau, lãnh túy thanh khiết tựa hồ trong lời có mang châu ngọc, có băng tuyết tinh khiết, tuy rằng hắn cũng không nói nhiều, nhưng nghe bao lâu cũng không thấy chán.

Nửa ngày không có hồi âm, Khuất Bình liền xoay người, bởi vì hắn sự tỉnh, biết rõ người tới là Đông Phương Hạo.

“Hoàng Thượng.” Khuất Bình kêu.

“Người tìm ta có chuyện gì?” Đông Phương Hạo đứng ở trên bậc thang, bất động, chỉ bình tĩnh mà hỏi.

Nếu là trước kia, Khuất Bình sớm đã mở miệng nói thẳng, nhưng lúc này, quan sát thần thái ngữ khí của Đông Phương Hạo, giờ phút này hắn lại do dự.

Khoảng cách giữa hắn và Đông Phương Hạo, mặc dù chỉ vài bước, cũng đã xa như cách cả một cái hào sâu ngăn cách tại giữa hai người bọn họ, tựa như thân phận của Hoàng Thượng cùng thần tử, thoạt nhìn như gần, cũng đã càng xem càng thấy xa.

Cũng được, Khuất Bình thở dài nói, “Duệ thị lang đã trong diện, thần muốn hỏi cái gì Hoàng Thượng đại đế cũng có thể đoán được a?”

Đông Phương Hạo nhìn chăm chú hần thật lâu, mới thuận miệng nói ra, “Đ đoán được thì sao?”

Khuất Bình nao nao, sau đó mới nói, “Nếu thật sự là như thế, thần sẽ phải nhúng tay vào việc này.”

Ngừng lại một chút, hần lại nói, “Nhưng là, thần muốn mời Hoàng Thượng không cần phải làm ra những chuyện hoang đường.”

Hần nhìn thẳng vào mắt Đông Phương Hạo.

— Chuyện hoang đường?

Nếu như đây là hoang đường, vậy mình đã yêu hần chẳng lẽ không phải càn hoang đường?

A.....

Đông Phương Hạo nhìn chăm chăm vào Khuất Bình, một loại cảm giác thống khổ đến không thở nổi đột nhiên đánh úp lại trong ***g ngực khiến y thiếu chút nữa lên tiếng cười như điên.

Tay y nắm chặt thành quyền rồi lại buông ra, con mắt nhắm lại, hít sâu thoáng cái phục hồi cảm xúc rồi lại mở mắt ra, đáy mắt thiêu đốt một ngọn lửa mãi mãi cũng sẽ không dập tắt.

“Người sẽ làm như thế nào?” Đông Phương Hạo rốt cục chậm rãi mở miệng.

“Khiến hần mất chức.” Từ trong miệng Khuất Bình thở khê ra bốn chữ vô cùng đơn giản. (*Cảm khái* Ài, cái gì gọi là Quyền thần? Đây chính là a!)

“Nếu như ta không đáp ứng?”

“Hoặc là Hoàng Thượng kết hôn.” Thanh âm Khuất Bình vẫn đang bình thản không tí vết.

“Xem ra Thái phó sớm đã sắp đặt cho ta tốt lắm, ta đây còn muốn lo lắng cái gì?” Đông Phương Hạo cắn răng gần từng chữ.

Nghe ra ý châm chọc trong câu nói của Đông Phương Hạo, Khuất Bình nhú nhú mày.

Duệ Khâu Minh xuất hiện tựa hồ thật sự khiến cho hần và Đông Phương Hạo mâu thuẫn, một loại mâu thuẫn chính hần cũng nói không rõ ràng lắm rồi lại hiển nhiên tồn tại, hơn nữa đột nhiên bày ra trước mắt.

Thấy Khuất Bình rũ xuống con mắt không nói lời nào, Đông Phương Hạo liền cũng không mở miệng nữa, hai người cứ như vậy đứng ở ngoài điện người trên người dưới giằng co trầm mặc.

Khuất Bình ý tứ rất rõ ràng, nhưng đối với Đông Phương Hạo mà nói, y kỳ thật cũng không cần bắt cứ ai trong hai người kia – Duệ Khâu Minh hay Hoàng phi tương lai.

— Y muốn có được, chỉ là hần.

Ngơ ngác nhìn hần thật lâu, Đông Phương Hạo đột nhiên nhắm mắt xoay người nhập điện, chỉ lạnh lùng vút xuống dưới một câu, “Khuất Thừa tướng nếu như nghĩ cho trăm an bài hôn sự liền mời làm a.”

Đây là lần đầu tiên, Đông Phương Hạo dùng ngữ điệu như vậy cùng hần nói chuyện, hơn nữa là vì một ngoại nhân.

Khuất Bình đóng nhắm mắt, lại lẳng lặng đứng trong chốc lát mới rời đi Hiên Dương điện.

“Nghe nói người làm cho hần sinh khí.” Nữ tử mang trên mặt một nụ cười nhu hòa, gót sen nhẹ nhàng bước vào đình viện.

“Ân.” Khuất Bình ngồi ở trong đình viện đọc sách, lúc này nghe thấy thanh âm lại không ngừng đầu, chỉ là nhàn nhạt hồi đáp.

“Loại tình huống này thật sự là hiếm thấy, vì cái gì?” Nàng ngồi xuống trước mặt Khuất Bình, tiện tay cầm lên vài món điểm tâm đặt trên mặt bàn, đẩy ra vài miếng lại bẻ một ít mảnh nhỏ tiến vào trong miệng.

Khuất Bình lúc này mới ngẩng đầu, nhìn nữ tử đối diện bất đắc dĩ cười nói, “Người tức giận là hần, sao công chúa không đi tìm hần ngược lại tới tìm ta?”

Người nữ tử này đúng là người duy nhất trong hoàng thất sớm đã qua tuổi lập gia đình vẫn không muốn xuất giá – công chúa Trường Bình, cũng là tỷ tỷ của Đông Phương Hạo.

“Hần hiện tại dù sao cũng là Hoàng Thượng, cùng trước kia đã bất đồng.” Trường Bình nghe hần nói liền thở dài.

Khuất Bình nhìn qua Trường Bình không khỏi giật mình.

Ngay cả bọn họ cũng cảm giác được bất đồng, huống chi là hần?

“Nhưng mà người bất đồng.” Trường Bình đột nhiên nhìn thẳng hần, chậm rãi nói ra, “Người chính là người duy nhất trong thiên hạ hôm nay có thể gọi tên của hần, cho dù hần đối với bất luận kẻ nào mà nói đều cải biến, nhưng đối với người, tuyệt đối sẽ không biến.”

Khuất Bình nhìn thần sắc thập phần khẳng định của nàng, đem những lời này ngẫm nghĩ thật lâu, rồi mới thở dài nói, “Công chúa, người nói được quá khẳng định.”

“Vậy sao?” Trường Bình từ chối cho ý kiến.

Nàng nhìn Khuất Bình, tuổi của hần càng lớn, hần càng hiện vẻ thành thực, phong thái thông dong cũng càng thêm hiển hiện, tại một mảnh trời tuyết trắng tinh khiến người nhìn choáng váng đôi mắt.

Có lẽ bắt đầu từ lần đầu tiên thấy hần, nàng đã bị phần y lệ* của hần thật sâu hấp dẫn. (* tao nhã mỹ lệ)

Chỉ cần hần còn không chính thức cưới vợ, nàng liền không gả. Cũng không phải trông cậy vào có thể trở thành thê tử của hần, chỉ là trước khi hần có thê tử, nàng không thể dễ dàng để cho nam nhân khác trở thành trượng phu của nàng — đây là nàng kiên trì.

Chính là hần đến nay chưa lập gia đình, Trường Bình cũng không hiểu rõ lắm đây đến tận cùng là vì cái gì.

“Người thật sự không muốn nói cho ta biết?” Trường Bình khẽ cười nói, mặc dù là ngẫu nhiên có thể nói với hần vài câu như vậy, mình cũng đã cảm thấy mỹ mãn.

Trường Bình lại hỏi, Khuất Bình chỉ có thể chiều ý nàng, lựa chọn một đáp án mà nàng có thể dễ dàng tiếp nhận, “Ta an bài cho hần nạp phi.”

Trường Bình nao nao, liền cười nói, “Đúng là nên lấy, dùng tuổi của hần nếu không thành thân thật sự quá kì quái.”

Nghe nàng nói như vậy Khuất Bình đột nhiên nở nụ cười, “Công chúa tựa hồ không có tư cách nói hần a?”

Trường Bình cố gắng xem nhẹ phần bị thương trong lòng mình, lộ ra tiểu dung hỏi ngược lại, “Vậy còn người? Vì cái gì một mực cũng không lấy?”

Là sớm nên hỏi, thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng, Trường Bình liền hối hận, nàng sợ nàng sẽ nghe được một đáp án mình tối không muốn nghe cũng tối không muốn biết.

Khuất Bình giật mình cả cười, mắt của hần trở nên có chút mê mang, mộng hồi triển chuyển, ký ức mai táng tại đáy lòng lại nổi lên.

“Lúc nhỏ ta một mực ở bên người mẫu thân yếu ớt nhiều bệnh của ta mà lớn lên ...” Thanh âm ung dung của Khuất Bình hoảng hốt từ xa bay tới.

Hần ngẩng đầu lên, tựa hồ lại nhớ tới gian phòng mờ mịt tràn đầy mùi thuốc, mùi thuốc cho tới bây giờ đều không có tán đi, quay chung quanh giường bệnh của mẫu thân, tự khi hần bắt đầu nhận biết được sự việc thì đã canh giữ ở bên giường mẫu thân, mãi cho đến nàng qua đời.

Trong ấn tượng, bóng lưng cao lớn của phụ thân không xuất hiện qua dù chỉ một lần, mà ngay cả khi ông biết thê tử đã tạ thế, cũng đã là ngày thứ ba của tang lễ.

“Có lẽ, khi đó phụ thân luôn muốn ta ở lại cùng mẫu thân, là xuất phát từ ham muốn đền bù trong nội tâm của người... Lại có lẽ chỉ là một loại thương cảm...”

Khuất Bình không hề nói tiếp, khi đó hắn có chút hận phụ thân, mà mẫu thân của hắn, luôn dùng ngữ điệu không để tâm, thanh âm suy yếu nói cho hắn biết đó là bởi vì phụ thân hắn thân là trọng thần trong triều, có thật nhiều việc phải giải quyết...

“Nếu như mẫu thân ngươi cam tâm tình nguyện?” Thanh âm của Trường Bình đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của hắn, nàng không nhìn Khuất Bình, chỉ rũ xuống con mắt nói nhỏ.

Khuất Bình sửng sốt, hắn quay đầu nhìn Trường Bình thật lâu, ánh mắt là như thể không thể tin được, cuối cùng hắn chỉ cau mày nói, “Ta không hiểu...”

Trường Bình ngược mắt lên, nhìn Khuất Bình nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ngươi tất nhiên sẽ không hiểu, hạnh phúc của nữ nhân có khi chỉ là được ở bên cạnh nam tử mà nàng yêu nhất, có thể gả cho hắn, giúp hắn nuôi dạy con cái cũng đã đủ mãn nguyện.”

Khuất Bình chỉ lẳng lặng nghe nàng nói.

“Có lẽ mẫu thân của ngươi cảm thấy bà hạnh phúc, ít nhất bà còn có ngươi...” Trường Bình càng nói, thanh âm dần dần biến thấp, nhẹ giọng, “Chấp quân chi thủ, cùng quân giai lão... Đây là điều đối với nữ nhân mà nói, có lẽ là hạnh phúc tốt đẹp chỉ có trong mộng a...”

Đáy mắt Trường Bình nổi lên trận trận rung động, nàng lại nở nụ cười, thể nhưng nụ cười đúng là có chút thê lương.

Phụ thân cũng yêu mẫu thân? Khuất Bình không khỏi có chút mê hoặc. Tìm tòi trong trí nhớ, không có chút dấu vết nào có thể chứng minh điểm ấy. Thế nhưng mẫu thân yêu phụ thân, điểm ấy tựa hồ càng ngày càng rõ ràng. Trải qua những lời lý giải của Trường Bình, Khuất Bình không khỏi nhớ tới đôi mắt động lòng người của mẫu thân, ngữ điệu luôn ôn nhu mà kể cho hắn nghe những chuyện về hai người họ, khi nhắc đến phụ thân, mẫu thân không khóc, mà là một loại tươi cười thật dịu dàng, bây giờ nghĩ lại, lại đều là quá khứ.

Có lẽ, mẫu thân đã thật là hạnh phúc a...

Khuất Bình tĩnh tĩnh nhìn Trường Bình thật lâu, rốt cục thở dài một hơi, nói, “Có lẽ là xuất phát từ sự ích kỷ của ta a, bởi vì ta cũng không muốn vì chuyện này cảm thấy có tội.” (Ý ảnh nói vì sự cô đơn của mẹ ảnh mà ảnh cảm thấy mình có tội.)

Cái này cũng có thể xem như ích kỷ?

Trường Bình không khỏi sửng sốt, ngược lại bật cười, nhìn người nam tử nàng nhận thức đã lâu ở trước mắt, có lẽ đối với một người như hắn, đó xác thực là một loại ích kỷ a!

“... Hoặc có lẽ đây chỉ là một cái cớ để ngươi không yêu bất luận kẻ nào thôi.” Trường Bình nhẹ nhàng thở dài nói.

Có khi, nàng không khỏi hâm mộ Hoàng Thượng, bởi vì Đông Phương Hạo có được tất cả chữ “ái” của hắn, mặc dù đây không phải là tình yêu, chính là lại vẫn đang chiếm cứ toàn bộ tâm tư của hắn...

Lời này Trường Bình đương nhiên cũng không nói được ra miệng, có lẽ là xuất phát từ sự rụt rè của nữ tử, lại có lẽ nàng căn bản không có tự tin, tựa như chính lời nàng nói, Khuất Bình ngoại trừ đối với Hoàng Thượng, đối với quốc gia, chuyện khác tựa hồ một chút cũng không từng để ý.

Nhìn đôi mắt thanh tịnh đến trong suốt rồi lại không cách nào xuyên thấu của hắn, Trường Bình không khỏi cắn chặt môi.

Hắn, không phải không hiểu ái, mà là không có ái.

Đáp án này, mặc dù không phải điều nàng không muốn nghe, nhưng lại càng làm cho nàng cảm thấy tàn nhẫn.

Trường Bình công chúa là một trong số những nhân vật nữ đáng mến nhưng bất hạnh của Đàm mỹ. Nàng yêu sâu sắc, kiên định, nhưng cũng rất hiểu chuyện và bao dung, sẵn sàng hi sinh vì người yêu, vì tình yêu. May mắn, cuối cùng Trường Bình cũng tìm được một người nam nhân xứng đáng với nàng. Dù vậy, đôi khi nghĩ lại cuộc đời của Trường Bình, ta không khỏi buông tiếng thở dài...

(1) Thái sư ý:

6. Chương 5

Từ sau ngày hôm đó, ngoại trừ vào triều, Khuất Bình cũng không hề gặp riêng Đông Phương Hạo nữa, về phần nạp phi, kỳ thực cũng là sớm muộn mà thôi, chờ xin chỉ thị của Lý Thái Hậu lại xử lý cũng không muộn.

Mùa đông một năm này tựa hồ rét lạnh dị thường, tuyết bay trắng xóa đã một thời gian dài vẫn không chịu rút đi, tiểu tuyết cứ hết đợt này đến đợt khác, tuyết trên mặt đất tích lại càng lúc càng dày, cả Hoàng cung đều ngập trong tuyết trắng, cũng khiến tòa cung điện nguy nga này càng thêm óng ánh sáng long lanh, tinh mỹ tuyết luân.

Một ngày làm việc của Khuất Bình ngoại trừ hội kiến một ít quan viên, liền tại Tần Hoa Các đọc công báo từ các tỉnh đưa tới, tấu chương Hoàng Thượng đã phê duyệt, có khi còn phải phác thảo một vài bố cáo thiên hạ, công văn bổ nhiệm... quay qua quay lại đã hết một ngày, thẳng đến khi lên đèn mới bởi Tần nhi nhắc nhở mà lên kiệu hồi phủ.

Hôm nay hấn ra về so với thường ngày sớm hơn một ít, Khuất Bình một mình chậm rãi xuất cung, lúc này nhìn cung điện sừng sững trong tuyết, dưới ánh đèn đuốc mang một vẻ rực rỡ loá mắt, cũng khó trách trong thiên hạ có rất nhiều người vì danh vì lợi vì hoàng quyền tranh đoạt thành vạn cốt khô.

Khuất Bình thản nhiên cười, hấn cũng là một người trong đó đi, thế nhưng hấn vì lý do gì mà sắm một cước vào trong cuộc tranh đoạt ấy..?

Bầu trời lại rơi xuống từng đợt bông tuyết, thừa thốt tự nhiên, thoát nhìn vạn phần nhân nhĩ. Ngoài cung kiệu đã sớm chờ đợi, Tần nhi nhìn thấy Khuất Bình đi bộ ra thì không khỏi lắp bắp kinh hãi, vội chạy vài bước tiến lên đón, thay hấn mở ô, cũng cẩn cẩn dục dục phải đi tuyết nhẹ nhẹ rơi xuống trên vai hấn.

Khuất Bình xoay người ngồi vào ẩm kiệu.

Kinh thành lúc lên đèn vốn cũng rất náo nhiệt, nhưng gần đây ước chừng là do thời tiết rét lạnh, bóng tối buông xuống đường phố liền trở nên yên lặng hơn rất nhiều so với ban ngày ồn ào náo động.

Lúc này hấn là thời điểm người một nhà hoà thuận vui vẻ ngồi ở trong phòng có lò sưởi ấm áp hưởng thụ lấy sự ôn hòa của gia đình.

Khuất Bình nghĩ đến cảnh tượng ẩm cúng kia, không khỏi khẽ nhích khóe miệng.

Thiên hạ thái bình, thật sự là một chuyện làm hấn cảm thấy rất vui mừng.

Khuất Bình đưa tay khẽ vén rèm nhìn ra bên ngoài, tuyết tựa hồ lại rơi lớn hơn một chút.

Đang lúc hấn mơ màng ngắm cảnh tuyết tung bay trong không trung, đột nhiên từ xa vọng tới từng trận thanh âm vó ngựa truyền đến từ phía trước, nghe thanh âm này, tựa hồ là đại đội nhân mã đang nhanh chóng tiến về phía này.

Khuất Bình còn không kịp làm cho tùy tùng ngừng kiệu, chợt nghe được một hồi ngựa hí, vì vậy, cỗ kiệu lúc này cũng ngừng lại.

Có lẽ là vì gió tuyết quá lớn, mùa đông trời sớm tối, cho nên hai đội nhân mã đều không nhìn rõ ràng liền mới đụng phải cùng một chỗ.

“Là ai to gan như vậy, dám cản trở đường đi của Vương gia?” Trong đội nhân mã của đối phương đột nhiên có một thanh âm nghiêm nghị quát lên.

“Vương gia các ngươi là ai? Lại cản trở đường đi của đại nhân chúng ta?” Tần nhi cũng không cam yếu thế hỏi ngược lại. (Cái gì gọi là Quyền thần? Chính là cái này a... *Cảm thán vol. 2*)

“Tần nhi.”

Nghe được thanh âm trầm trầm của Khuất Bình từ trong kiệu truyền đến, Tần nhi lập tức cúi đầu xuống, “Dạ, đại nhân.”

“Đưa kiệu lui qua một bên, thỉnh Thụy thân vương đi trước a.”

Người cưỡi ngựa đi đầu đội ngũ của đối phương lúc này không khỏi lắp bắp kinh hãi, vừa rồi thuộc hạ của hắn chỉ nói một tiếng Vương gia, liền bị người trong kiệu lập tức nói ra thân phận của hắn, ngược lại hắn không cách nào đoán ra trong kiệu rốt cuộc là vị đại nhân nào.

Có điều nghe thanh âm kia lại thật là quen thuộc, thanh âm như vậy, nghe qua lần thứ nhất không quen mới đúng.

Vì vậy, lúc này hắn hạ mình tự mở miệng nói, “Không biết ngồi ở trong kiệu chính là vị đại nhân nào?”

Chỉ có điều ngại tại thân phận, hắn vẫn ngồi trên ngựa không xuống.

“Là đương triều nhất phẩm Tả thừa tướng Khuất đại nhân.” Tần nhi nhịn không được nói ra danh hào.

Thụy thân vương vốn đang không... mấy để ý, những nghe được ba chữ “Khuất đại nhân” phía sau thì biến sắc, vội vã xoay người xuống ngựa, đi đến trước cỗ kiệu.

“Hiên nhi không biết là Khuất thái phó, xin thứ cho Hiên nhi vô lễ.”

Một cử động kia, lại làm cho cấp dưới của Thụy vương cực kỳ kinh ngạc, nếu như chỉ là một Tả thừa tướng cũng không cần thân vương cho hắn hành đại lễ như vậy.

Lúc này, chỉ thấy một tay vươn ra vén rèm, tấm rèm mềm mại nằm trên bàn tay thon dài lại khí khái nho nhã quả thực khiến người trông vào cảnh đẹp ý vui, sau đó người nọ liền xuất hiện.

Chỉ thấy đó là một nam tử mang trên mặt một nụ cười nhẹ, khí định thần nhàn đứng trong mảnh trời mênh mông gió tuyết lúc đó.

Tại trong băng tuyết được nguyệt quang lạnh như băng chiếu rọi, người này tỏa ra một loại lưu quang rạng rỡ, thần thái phi dương, nhìn ở trong mắt, đúng là phong tư trác tuyệt, trên người hắn ẩn ẩn lộ ra một loại khí chất cao quý, thần thái ưu nhã, càng làm cho người không khỏi nín thở tán thán.

Trên đời này, lại có người như vậy?

“Nhiều năm không thấy, cuộc sống của ngươi vẫn tốt đi?” Thanh âm thần nhiên của Khuất Bình mang theo một tia ân cần.

Thụy thân vương lúc này mới ngẩng đầu, nhìn Khuất Bình lúng ta lúng túng nói, “Hiên nhi rất tốt, không nghĩ tới Thái phó còn nhớ rõ Hiên nhi.”

Khuất Bình cẩn thận đánh giá Thụy thân vương, đột nhiên thở dài, “... Ngươi những năm qua... A...”

Thụy thân vương nghe trong lời nói của Khuất Bình có chứa ít nhiều thương cảm, không khỏi ngáy ngốc một chút.

Hắn nhìn Khuất Bình so với mấy năm trước càng thêm phong thái bức người nhưng khuôn mặt dường như càng thêm thon gầy, không khỏi hỏi, “Thái phó những năm này có khỏe không?”

Khuất Bình chỉ mỉm cười, cũng không trả lời, “Hoàng Thượng mấy ngày trước từng nhắc tới ngươi, không nghĩ ngươi đã trở lại rồi.”

“Hiên nhi có điểm nhớ nhà, vì vậy không đợi chỉ dụ của Hoàng thượng liền vào thành.” Thụy thân vương rủ xuống con mắt, nói.

“Cũng nên trở về nhìn một chút.” Khuất Bình gật đầu nói, “Tranh thủ thời gian đi gặp Hoàng Thượng a, người thấy người nhất định thật cao hứng.”

“Ân, ta cũng quả thực tưởng niệm hoàng huynh.” Thụy thân vương gật đầu. Nói đến đây, hắn nhìn nhìn sắc trời, lại nói, “Bên ngoài gió lạnh thiên hàn, thỉnh Thái phó hồi kiệu a.”

Sau đó hắn quay đầu lại phát phát tay, ý bảo nhân mã của hắn thối lui đến một bên, “Kính xin thái phó đi trước.”

Khuất Bình cũng không chối từ, trở lại nhập kiệu.

Chờ người nâng cỗ kiệu dần dần khuất vào trong bóng tối, Thụy thân vương mới lại xoay người lên ngựa.

“Vương gia, hắn... Đến tột cùng là ai nha?” Thuộc hạ của hắn lúc này mới như từ trong mộng bừng tỉnh, không khỏi hỏi.

“Người ấy là Thái phó của Hoàng Thượng, không nghĩ tới bây giờ đã là tả thừa tướng...” Nói đến, hắn không khỏi bật cười, “... Đây cũng là chuyện đương nhiên chuyện.”

“Thì ra đây chính là Khuất đại nhân, thuộc hạ cho là người này tuổi tác đã rất lớn, không nghĩ tới còn trẻ như vậy, lại như vậy...” Hắn không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung loại phong độ ấy, liền nói một nửa liền ngừng.

“Đại nhân đương nhiên không già, khi người làm Thái phó cũng bất quá mới hai mươi mà thôi.” Thụy thân vương ung dung nói, suy nghĩ của hắn hiển nhiên đã lâm vào hồi tưởng quá khứ, không thể tưởng được lần này trở lại kinh thành liền trước tiên gặp được người này, con mắt sắc của hắn không khỏi trầm xuống, làm cho người ta nhìn không thấu hắn thực ra đang nghĩ gì.

Trở lại trong phủ, Tần nhi đi phía sau Khuất Bình không khỏi hỏi, “Đại nhân, Thụy thân vương đến tột cùng có thân phận gì nha?”

Khuất Bình cười nhẹ nói, “Hắn được phong làm Thụy thân vương phải đi Tây Bắc sớm đã là chuyện của bảy năm trước, người không biết cũng là đương nhiên.”

“Nói như vậy, hắn là Hoàng Thượng...” Tần nhi đột nhiên ần ần nhớ tới trước đây mình từng nghe đến một người.

“Àn, hắn chính là Cửu hoàng tử Đông Phương Hiên.”

Khó trách nha, trong ấn tượng của Tần nhi hắn vẫn nhớ có một Hoàng tử bị phái đến biên cương, còn nói là Vương gia, khó trách đại nhân ngồi ở trong kiệu cũng biết. Tần nhi lúc này mới chợt hiểu ra.

Cửu hoàng tử xa kinh bảy năm đột nhiên trở lại kinh thành, cũng không biết có mục đích gì. Tuy nhiên vừa rồi trông thấy binh mã không tính là nhiều, hơn nữa hắn đối với mình cũng cực kỳ hữu lễ, thế nhưng Khuất Bình có cảm giác biểu tình của Đông Phương Hiên vẫn có một chút gì đó không thích hợp, hắn tựa hồ không mấy tự nhiên.

Khuất Bình vừa nghĩ vừa đi vào thư phòng.

Thư phòng bố trí rất giản đơn, vài bồn hoa thủy tiên dưới ánh đèn chập chờn bóng dáng, thanh nhã thật động lòng người.

Tần nhi bưng trà khẽ bước đến, lại lặng lẽ lui ra ngoài.

Khuất Bình ngồi xuống, đang muốn lật xem một ít thông cáo, mục quang đột nhiên xẹt qua bức họa trên tường, lại không biết nhớ ra cái gì.

Bức họa kia vốn không có gì đặc biệt, bất quá là quyển “Từ biệt” trong “Lạc Thần phú đồ cuộn”, thực sự không phải là trân phẩm gì đó, chỉ là thức phụ hắn tự tay tùy ý phác họa. Thức phụ mỗi lần vẽ một nửa liền la hét muốn treo trên tường cho mọi người thưởng thức, còn lại một nửa liền yêu yêu vô tung, vì vậy trong nhà treo quá nửa đều là loại tranh “bán tàn” chứ chưa tàn này.

Loại tính cách lười nhác như của thức phụ cùng cuộc sống nhàn tản đã hạc của người từ trước đến nay phụ thân tới không quen nhìn, thế nhưng Khuất Bình ngược lại có chút hướng tới.

Chợt nhớ tới một vài câu trước khi qua đời thức phụ nói với hắn.

— Bình nhi, ở bên người Hoàng Thượng làm việc, mọi chuyện đều phải tiểu tâm cẩn thận. Vì thức phụ không cầu người vì Hoàng Thượng vì thiên hạ có nhiều công hiến, chỉ hy vọng người cuối cùng có thể giữ lấy thân mình, bình yên vô lo.

Có lẽ thẳng đến ngày đó, phụ thân mới chính thức hiểu, dù người làm quan lớn, nhưng sau khi chết lại không mang theo thứ gì, mà như thúc phụ sống một đời tự do tự tại cũng không hẳn đã là một chuyện không tốt.

Huống hồ, trên quan trường, hơn nữa lại là ở bên người Hoàng Thượng, mỗi một bước đi đều là đi trên miếng băng mỏng, ẩn giấu huyền cơ, ai mà không ở phía sau lục đục với nhau, công tại tâm kế, người lừa ta gạt mà cầu mạng sống? Có đôi khi thật sự là làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Ngơ ngác nhìn chăm chú thật lâu, hần đứng lên, đi đến trước bức họa kia.

Lại ngừng mắt nhìn trong chốc lát, đột nhiên đem bức họa xốc lên, trong tường thành linh hiện ra một ám các, khi hần đem một cái hộp đặt trong ám các lấy ra, dưới vách tường trống không lại vẫn có một tầng cơ quan tồn tại.

Chắc hẳn đây mới thực sự nơi cất giữ vật phẩm quý trọng.

Khuất Bình mở cơ quan, lấy ra một hộp sắt màu đen, đặt trên án*. (* Bàn làm việc)

Đây là món đồ cuối cùng phụ thân lưu lại cho hần, Khuất Bình tuy loáng thoáng có thể đoán được bên trong là thứ gì, lại không quá nguyện ý ngẫm nghĩ kỹ.

Bởi vì phụ thân đã từng nói cho hần biết, không đến lúc gặp đại nạn, ngàn vạn lần không thể mở ra, nếu không thì sẽ đưa tới họa sát thân.

Nếu không phải hôm nay bất ngờ gặp lại Đông Phương Hiên, làm hần đột nhiên cảm giác được một tia bất an, hần cũng sẽ không nghĩ muốn đem thứ này lấy ra.

Có thể thứ ở trong hộp này quả thật như mình dự liệu, nhưng tuyệt đối không thể giữ lại được.

Hần cũng không phải sợ họa sát thân, chỉ sợ sẽ liên lụy tai ương cho Đông Phương Hạo, đến lúc đó hậu quả thiết tưởng càng không chịu nổi.

Hần lấy ra từ trong ngăn kéo một chiếc chìa khóa màu vàng, nhưng vẫn do dự nửa ngày, bên tai lại vang lên lời nói của phụ thân khi đó.

— Bình nhi, “gần vua như gần cọp”, những lời này không sai. Nếu như ngươi gặp nạn, thứ ở trong hộp này miễn cưỡng cũng có thể bảo vệ ngươi một mạng, giúp ngươi toàn thân trở ra.

Rốt cục, hần thở dài, lại đem chìa khóa đặt trở về ngăn kéo.

Hay là đợi đến khi hần xác định được chuyện của Đông Phương Hiên hãy nói đi.

7. Chương 6

Thụy thân vương tiến cung, liền được triệu vào Phủ Nhung điện.

Không bao lâu, Đông Phương Hạo liền từ nội đường đi đến.

Đông Phương Hiên trông thấy Đông Phương Hạo vội vàng quỳ xuống dập đầu, miệng hô “Vạn tuế”. Khuôn mặt gần đây lạnh như băng của Đông Phương Hạo lúc này cũng đã có một tia tiểu dung, y nâng tay lên, nói, “Cửu đệ tại biên cương xa xôi, trăm vẫn luôn muốn tìm lý do triệu hồi người lại không biết tâm ý của Cửu đệ như thế nào, rơi vào đường cùng lại không thể mở miệng, không nghĩ tới Cửu đệ lại cố tình tới gặp trăm như thế này, thật sự là làm cho trăm cao hứng a.”

“Là Hiên nên sớm trở về yết kiến Hoàng Thượng mới phải, thế nhưng biên cương lại chiến chinh liên tục, ngay cả khi hoàng huynh đăng cơ đều không thể về chúc mừng, thật sự là Hiên đắc tội.” Đông Phương Hiên vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn vị huynh trưởng đã lâu không thấy, hôm nay thân đã khoác Hoàng bào.

Hai người tuy nói là huynh đệ, lúc này gặp mặt cũng đã thành quân thần. Lời biểu hiện ra nghe là hàn huyên, nhưng đều là đánh trúng huyền cơ*, cùng năm xưa sớm đã không thể đem ra mà so sánh. (* Ý nói lời lẽ khách sáo, khuôn mẫu lại đầy thăm dò lẫn nhau)

“Ngồi đi.” Đông Phương Hạo khoát tay chặn lại, bản thân dẫn đầu ngồi xuống trước.

Thái giám tiến đến dâng trà xong, Đông Phương Hiên liền lên tiếng, “Hoàng Thượng, vừa rồi lúc thần đệ vào thành, trên đường đụng phải Khuất thái phó, không nghĩ tới Thái phó ngày xưa nay đã thành Tả thừa tướng của Hoàng Thượng.”

“Khuất Bình... Khuất thừa tướng vì nước tận tâm tận lực, lại đã từng là Thái phó của trăm, vị trí Tả thừa tướng này ngoại trừ hẳn ra còn có ai?” Đông Phương Hạo nói nghe hơi hột, trong mắt lại lộ vẻ thâm trầm một mảnh.

Đông Phương Hiên không hề xem nhẹ chuyện Đông Phương Hạo thuận miệng nói ra hai chữ “Khuất Bình”, nhưng cũng bất động thanh sắc, chỉ là khẽ cười nói, “Khuất thái phó tài học uyên bác, lại tinh thông Đế vương thuật, có hẳn ở bên người, giang sơn này Hoàng Thượng thật sự là ngồi được vững vàng vô lo a.”

Đông Phương Hạo sao lại nghe không ra giọng điệu thăm dò của Đông Phương Hiên, lập tức cũng cười nói, “Nếu không có Khuất thái phó, trăm cũng sẽ không có ngày hôm nay, người nói có phải không? Cửu đệ?”

Đông Phương Hiên vừa nghe y hỏi như vậy, nội tâm không khỏi run lên, cảm giác được Đông Phương Hạo trước mắt này đã không còn là Nhị hoàng tử của bảy năm về trước, thật sự là không thể khinh thường, không thể chủ quan được.

Vì vậy hẳn vội vã nghiêm giọng nói, “Thần đệ không dám nói như vậy, nhưng thật ra thần đệ nhìn thấy phong thái ung dung của Khuất thái phó, lại nghĩ tới một việc cũ, bèn nói lời không cần nhắc, kính xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Hai câu này nói được đủ khôn khéo, chỉ thấy Đông Phương Hạo vung khẽ ống tay áo, miễn cưỡng đáp, “Không sao, trăm cũng chỉ là thuận miệng nói, Cửu đệ không cần phải đa tâm.”

Y nghiêng dựa vào ghế, khẩu khí bình thản lại, “Mấy ngày trước đây Khuất thừa tướng nói cần vì trăm an bài hôn sự, Cửu đệ lần này về đến thực sự là xảo hợp.”

“A? Thần đệ trước chúc mừng Hoàng Thượng.” Đông Phương Hiên cũng khom người nói.

“Đừng vội đừng vội.” Đông Phương Hạo cười khoát khoát tay, còn nói thêm, “Bất quá người lần này trở về, nhất định phải ở đến hết hôn lễ của trăm mới đi, như thế nào?”

“Đó là đương nhiên.” Đông Phương Hiên vội vàng nói.

Đông Phương Hạo lúc này lười nhác theo ghế đứng lên, nhìn Đông Phương Hiên Viên, “Hôm nay canh giờ đã không còn sớm, Cửu đệ lại đường dài bốn ba mệt nhọc, liền ở lại trong nội cung sớm một chút nghỉ tạm, ngày mai chúng ta mới hảo hảo tâm sự, cùng nhau ôn chuyện, thế nào?”

“Thần đệ liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Đông Phương Hiên đứng dậy trả lời.

Đông Phương Hạo khẽ gật đầu liền rời đi.

Đông Phương Hiên nhìn xem theo bóng lưng y, miệng hô “Cung tiễn Hoàng Thượng”, ánh mắt lại không khỏi mị lên, mục quang lập lòe, thẳng đến khi xung quanh khôi phục yên tĩnh hẳn mới xoay người rời đại điện.

Ra khỏi Phỉ Nhung điện, bước chân Đông Phương Hạo lại có vẻ trầm trọng, Hoàng Cung to như vậy, thế nhưng y lại ngơ ngác đứng ở trên hành lang không biết nên đi về hướng nơi nào.

“Hoàng Thượng, ở đây gió lớn, hay là về tẩm cung a.” Tiểu Lục Tử đi theo một bên nhẹ nói đạo.

Đông Phương Hạo không nói gì, ánh mắt hướng lên, nhìn về phía ngoài tường thành. Gió rét thấu xương, tuyết cũng rơi mãi không ngừng, lòng của y lại sớm đã phiêu đảng đến xa xa.

Trong lòng đột nhiên bay lên một ý niệm, ý niệm này lại trong nháy mắt trở nên mãnh liệt, vì vậy cước bộ liền không tự chủ được, y vội vã bước đi.

“Hoàng Thượng?” Tiểu Lục Tử đi theo phía sau y, lại kỳ quái về hướng đi của y, y không trở lại tẩm cung, mà là hướng phía ngoài cung đi đến.

“Hoàng Thượng? Muốn bày kiệu?”

Biết rõ Đông Phương Hạo muốn xuất cung, Tiểu Lục Tử lại vội vàng hỏi.

“Không cần, trăm muốn tự mình đi.”

“Nô tài đi lấy áo choàng cho Hoàng Thượng.”

Đông Phương Hạo không trả lời, cước bộ cũng không ngừng, tựa hồ có vẻ rất bức thiết.

Tiểu Lục Tử cầm áo choàng đuổi theo Đông Phương Hạo, thay y phủ thêm lên rồi mới xòe ô, che từng bông tuyết bay xuống lạnh buốt trong đêm.

Khuất Bình lúc này đang ngồi ở trong thư phòng chăm chú đọc một ít giấy tờ tài liệu, có tư nhân thư tín cũng có bản báo cáo của quan viên, còn có một vài thư đề cử, vừa đọc, có khi hần vừa ghi chú ở một bên, hoặc làm một cuốn ghi chép riêng để lưu trữ lại.

Trong phòng rất yên tĩnh cũng rất ấm áp, chỉ nghe bên ngoài gió bắc thổi vù vù.

Lại sau một đợt gió thổi, chẳng biết tại sao tâm tư Khuất Bình bỗng nóng nảy hẳn lên.

Loại cảm giác này, cực kỳ giống đêm mưa năm ấy.

Khuất Bình đứng lên, nhẹ nhàng đẩy cửa, đi ra ngoài.

Trong đình viện đích tuyết dần dần tích dày thêm lên, đi xuyên qua hành lang, Khuất Bình đi vào tiền thính.

“Tần nhi, đi xem bên ngoài có người hay không.”

“Dạ.” Tần nhi tuy nhiên không rõ vì sao Khuất Bình bỗng hỏi vậy, nhưng vẫn đi đến cửa lớn, nắm lấy khoen sắt, mở cửa chính ra.

Hắn đi ra ngoài bốn phía nhìn qua, cũng không phát hiện người nào, đang định đi vào hồi bẩm, lại đột nhiên thoáng nhìn thấy một cái bóng, tựa hồ hướng về bên này đi tới.

Một lát sau, bóng người dần dần rõ ràng lên.

Tần nhi nhìn rõ bên không khỏi sửng sốt, hần vội vội vàng vàng chạy về, lắp bắp nói, “Đại, đại nhân, dường như, là... là Hoàng Thượng.”

Khuất Bình cũng không khỏi sửng sốt một chút, đi nhanh ra cửa.

Lúc này Đông Phương Hạo cũng đang đi vào đại môn, cùng Khuất Bình vừa vận dụng phải.

Người muốn gặp đột nhiên xuất hiện khiến Đông Phương Hạo thoáng cái đứng sững.

“Hoàng Thượng? Sao người lại tới đây?” Khuất Bình tiến ra đón, nhìn Đông Phương Hạo cùng Tiểu Lục Tử, hai người trên vai trên tóc đều có bông tuyết, hần lại hỏi, “Hoàng Thượng đi bộ tới đây?”

“Hoàng Thượng nói muốn đi dạo một chút.” Tiểu Lục Tử gật gật đầu, nhỏ giọng hồi đáp.

Khuất Bình nhìn khuôn mặt có chút hiện hồng của Đông Phương Hạo, không khỏi chau mày.

“Tần nhi, người mang Tiểu Lục Tử đi tiền thính ngồi đi.”

Tiểu Lục Tử thu hồi cái ô, đi theo Tần nhi.

“Hoàng Thượng, theo ta đi thư phòng a.” Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo, không khỏi thở dài một hơi, nói.

Nhưng Đông Phương Hạo không động đậy cũng không trả lời, chỉ nhìn Khuất Bình không chớp mắt.

“Hoàng Thượng?”

Trong gió tuyết, thanh âm của Khuất Bình không lớn thêm vài phần.

Đông Phương Hạo đột nhiên nhắm mắt, thở dài, “Hay là Thái phó gọi tên ta đi, được không?”

Khuất Bình nhìn y một hồi, lại mở miệng, thanh âm có chút bất đắc dĩ lại nhiều hơn mấy phần yêu thương, “Theo ta vào đi thôi, Hạo nhi?” (A Bình, anh cứ thế này bảo sao Hạo Hạo si mê không tỉnh a? TT^TT)

Khỏe môi Đông Phương Hạo kéo lê một đường cong, y dần dần nở nụ cười.

“Sao Thái phó biết là ta đến đây?”

Khuất Bình nắm bàn tay lạnh như băng của Đông Phương Hạo, nói ra, “Ta sao mà biết trước được, chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút tâm thần không yên mà thôi.”

“Vì Hạo nhi?” Cảm thụ được nhiệt độ của Khuất Bình, Đông Phương Hạo nghiêng đầu nhìn hắn, cười hỏi.

“Trừ người ra còn có ai?” Khuất Bình liếc mắt nhìn y, nhàn nhạt cười nói.

Đông Phương Hạo không nói gì, lại đột nhiên dừng bước lại, nhìn ra màn tuyết trắng xóa ngoài hành lang đình viện.

Đình viện vào lúc này, khắp nơi đều bị đông tuyết bao trùm, đã mất đi cảnh sắc vốn có, biến thành một phiến phần điêu ngọc mài thuộc về thế giới của tuyết trắng.

Trong cung kỳ thật cũng là cảnh tuyết giống như vậy, thế nhưng vừa rồi lúc đứng trên hành lang ở trong cung nhìn cảnh tuyết, tâm tình của Đông Phương Hạo so với lúc này lại hoàn toàn bất đồng.

Tựa hồ y nắm trong tay lúc này không chỉ là một bàn tay, mà chính là một thế giới, dù cho tuyết không ngừng rơi, thế giới ấy cũng vĩnh viễn ấm áp ôn hòa.

Khuất Bình cùng y đứng trong chốc lát, sau đó hai người xuyên qua hành lang, đi vào thư phòng.

Tần nhi thay hai người dâng trà xong liền cầm khay lui ra ngoài, trở lại tiền thính.

“Tần quản gia, Hoàng Thượng... Thường xuyên đến phủ của Khuất đại nhân?” Tiểu Lục Tử gọi hắn lại.

“Trước kia cũng có mấy lần, bất quá khi đó Hoàng Thượng vẫn còn là Nhị hoàng tử, sau khi người trở thành Hoàng Thượng, đây là lần đầu tiên người tới. Công công hỏi chuyện này làm gì vậy?” Tần nhi liếc xéo hắn.

“Hoàng Thượng... Đêm nay còn có thể hỏi cung?” Vẻ mặt của Tiểu Lục Tử có điểm mê mang không hiểu, trong lòng lại càng thấp thỏm không yên.

“Chuyện đó làm sao ta biết được, nhưng dường như có một lần Hoàng Thượng, khi ấy còn là Nhị hoàng tử, đã qua đêm ở trong phủ.” Tần nhi nghiêng đầu nghĩ, còn nói thêm, “Bất quá trước kia đều là đại nhân nhà ta ngủ lại ở phủ của Nhị hoàng tử.”

“Hoàng Thượng cùng đại nhân nhà các người cảm tình thật tốt a.” Ngữ khí của Tiểu Lục Tử có chút cảm thán.

“Đó còn phải nói, đại nhân nhà chúng ta là Thái phó của Hoàng Thượng đó nha!” Biểu tình của Tần nhi có chút kiêu ngạo, dường như đang nói về chính hắn vậy, làm hạ nhân của Khuất đại nhân, hắn cũng dính không ít quang.

Đông Phương Hạo thư thích ngồi ở trên mặt ghế rộng hình tròn, cả người có vẻ lười nhác, cũng có chút mệt mỏi, chỉ là ánh mắt vẫn là sáng rực nhìn về phía Khuất Bình.

“Lần này Hạo nhi đến, hắn không khiến Thái phó thêm phiền a?”

“Người ngại lần trước không đủ não loạn, còn muốn làm thêm một lần? Đều lớn như vậy rồi, vẫn còn muốn gây sự, ngã bệnh liên tục mình hỏi cung tìm Hồ thái y, ta chẳng thèm trông nom.” Khuất Bình miễn cưỡng nhắm mắt, nói.

Nhớ tới cái cảnh lần trước Đông Phương Hạo xuất hiện khiến cho toàn bộ phủ đệ luống cuống tay chân, Khuất Bình lại liên tiếp lắc đầu cười khổ.

Hơn nữa khi đó Đông Phương Hạo còn sốt cao, nắm chặt lấy tay hắn gục xuống, người trong phủ liền càng cảm thấy tâm kinh đảm khiêu, dù sao y là Hoàng tử, cũng không phải người bình thường có thể so sánh với.

Cuối cùng thật vất vả mới được thầy thuốc, sắc thuốc cho y uống, y ở bên cạnh Khuất Bình lại dần dần thiếp đi, lúc này mọi người mới an tâm.

Nghe thanh âm quen thuộc cùng giọng điệu sủng nịch của Khuất Bình, Đông Phương Hạo chỉ cười, không nói gì.

“Gặp Cửu đệ của ngươi rồi?” Khuất Bình hỏi.

“Àn.” Đông Phương Hạo cầm chén trà hộp một ngụm, rử xuống con mắt chậm rãi nói, “Ta nhớ rõ năm đó hắn rời đi mới mười bốn tuổi a, so với ta còn nhỏ hai tuổi, vóc dáng cũng không cao, khuôn mặt khóc giống như con mèo, cầm lấy tay của ta thật chặt thật chặt, không chịu buông, trong nháy mắt lại lớn như vậy.”

Nghe y vừa nói như vậy, Khuất Bình cũng không khỏi mỉm cười, “Hai người các ngươi khi đó cảm tình rất tốt, ca ca gặp rắc rối, đệ đệ đi theo cùng một chỗ chịu phạt, hắn gặp rắc rối ngươi liền thay hắn nhận lấy, mặc dù không phải cùng một mẫu thân, thế nhưng trong hoàng cung luôn nhìn thấy hai người các ngươi quần quít lấy nhau.”

Đông Phương Hạo im lặng một hồi, suy nghĩ tựa hồ dừng lại khi còn nhỏ, quay đầu nhìn về phía sau, lại cảm giác có chút cô đơn.

“Những chuyện này cũng chỉ là quá khứ.” Đông Phương Hạo thở dài một hơi.

Từ khi y lên làm Hoàng Đế, rất nhiều việc đều trở nên không giống với lúc trước, quan hệ giữa y cùng mọi người tựa hồ luôn cách một tầng giấy, nhìn như thật mỏng, lại không sao chọc phá nổi.

Khuất Bình sao có thể không biết, nhìn thần sắc bình thản của Đông Phương Hạo, hắn cũng thấy bất đắc dĩ.

Sinh ở Đế vương gia, vốn là có rất nhiều bất đắc dĩ.

“Ngụy Khuê Nguyên, Duệ Khâu Minh, hơn nữa hiện tại là Cửu đệ, ta cuối cùng cảm thấy tựa hồ có chút liên hệ gì đó, nhưng bây giờ ta vẫn không nắm được đầu mối, Thái phó cảm thấy thế nào?” Đông Phương Hạo thấp giọng nói, trong mắt lóe sáng thâm trầm.

Đối với ý đồ trở về của Đông Phương Hiên, hai người tuy đều không đề cập, kỳ thật đều là ngầm hiểu lẫn nhau.

“Đông Phương Hiên tại biên cương phương Bắc xa xôi, lúc trước tuy là đi theo Phiên tướng quân, nhưng là cũng là Thân vương, dù cho không giống với các phiên Vương trước kia, thế nhưng quân đội bao gồm cả bản thân Phiên tướng quân chắc hẳn đều sớm đã thuần phục hắn, binh phù đã ở trên tay hắn, tính ra ít nhất cũng có hơn hai mươi vạn...”

Khuất Bình nói, mắt nhìn Đông Phương Hạo, Đông Phương Hạo biết rõ ý của hắn, lắc đầu nói, “Ngoài thành cũng không có tin tức truyền đến.”

“Sẽ không nhanh như vậy, bất quá cũng không thể không phòng.” Khuất Bình trầm giọng.

Đông Phương Hạo gật đầu, “Hắn vừa về tới, kinh thành không đến mức sẽ có động tĩnh gì, ta dùng đại hôn lấy cố buông lỏng hắn, thời gian lâu, sự tình tự nhiên trôi lên mặt nước.”

Khuất Bình nhìn y, trong rất nhiều việc, Đông Phương Hạo kỳ thật đều hiểu rõ trong lòng, chỉ là ngoài miệng không nói thôi.

Hắn đột nhiên thở dài một tiếng, con mắt sáng sâu kín nhìn qua, trầm giọng nói, “Ta chỉ hy vọng, sự tình sẽ không giống như ta tưởng tượng thì tốt rồi.”

Đông Phương Hạo vịn cằm chú thị hắn, nửa ngày, y trầm thấp hỏi, “Nếu thật sự là như thế, Thái phó sẽ làm như thế nào?”

Khuất Bình chuyển mắt nhìn thẳng vào Đông Phương Hạo, không trả lời mà nói, “Hoàng Thượng?”

Đông Phương Hạo trầm ngâm thật lâu, đột nhiên rũ mắt xuống, thấp giọng nói, “Ai phản bội ta, ta cũng không quan tâm, ngồi ở vị trí cao cao tại thượng này vốn sẽ là một người cô đơn, nếu thất bại, sẽ rơi vào kết cục người người xa lánh, tựa như Đông Phương Nguyên của hôm nay...”

Hắn lại nhìn Khuất Bình, đáy mắt ẩn tàng rất nhiều tình cảm phức tạp, “Trên đời này, ta chỉ tin tưởng người, Khuất Bình.”

Tâm Khuất Bình bị chấn động, không phải vì ánh mắt của y, cũng không phải vì lời y nói, mà là sợ chính tâm của mình, sợ mình không chịu nổi, sợ mình có chút sơ thần, làm ra kết cục ngọc thạch câu phần*.
(*ngọc đá cùng tan, ý nói ảnh không giữ được mình, còn liên lụy tới Hoàng Thượng.)

Trên đời này có ai dám cô phụ phần tín nhiệm này của Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, người sẽ không thua, thần chắc chắn giúp đỡ người.” Khuất Bình nghiêm nghị nhìn Đông Phương Hạo, trong lòng hạ quyết định.

Đông Phương Hạo nhìn Khuất Bình chăm chú một lát, đột nhiên mỉm cười, nói, “Thái phó, đêm nay Hạo nhi ngủ ở lại đây, có được không?”

Khuất Bình gật gù đầu, đứng dậy, “Ta đi an bài hạ người phục thị Hoàng Thượng đi nghỉ.”

Hắn đang định đi ra cửa, Đông Phương Hạo lại nhanh nhẹn đứng lên, chặn đường đi của hắn.

“... Thái phó.”

Khuất Bình bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của Đông Phương Hạo, trong lòng không khỏi khẽ giật mình.

Nhìn thấy dưới đáy mắt y dâng lên một thứ tình cảm kịch liệt ba động, Khuất Bình cũng không muốn đi tìm hiểu đến tột cùng, hắn sợ mình vạch trần một thứ cấm kỵ, khiến nó lập tức biến thành kinh đào hải lãng mà ngay cả chính hắn cũng không ngăn cản được.

Hắn đối với Đông Phương Hạo, xác thực có tình nghĩa sư sinh, thế những Hạo nhi đối với hắn, tựa hồ đã xa xa vượt khỏi phần này cảm tình.

Hắn trước kia là Thái phó của Đông Phương Hạo, bây giờ là thần tử, ngoại trừ những thứ này, hắn không muốn cùng y có càng nhiều liên hệ. Có điều hắn cũng vô pháp phủ nhận, trong mười năm này, tình cảm, gút mắc giữa họ không ngừng tích lũy, cắt bỏ không được, thậm chí càng để ý càng loạn.

“Hạo nhi, ngươi muốn Thái phó phải làm như thế nào?” Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo, ánh mắt nghiêm nghị, thanh âm trầm thấp uy nghiêm.

Đông Phương Hạo không khỏi sửng sốt, y nhìn Khuất Bình — Thái phó của y, vô luận gặp phải chuyện gì đều nhàn nhạt, thản nhiên tự tại, nhìn không ra tâm tình, đoán không ra tâm tư, đáy mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Thái phó đối với y, không phải là không có cảm tình, thế nhưng cảm tình ấy quá mức thuần túy, thuần túy đến làm cho người ta không đành lòng đi phá hư, cũng không cam lòng để biến mất, chính vì như thế này, cho nên khi y đối mặt Khuất Bình lại cảm thấy không biết làm sao.

“Người đi xa như vậy mới đến đây, ở lại nghỉ ngơi sớm một chút, biết không?” Thấy hắn không nói lời nào, Khuất Bình lại lên tiếng, trong thanh âm có một tia ân cần thật không dễ dàng phát giác.

Đông Phương Hạo soi mình vào trong mắt Khuất Bình, cặp mắt thanh minh có in bóng dáng của y, đối mặt hắn, y chỉ có gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng Khuất Bình đi ra cửa, khóe miệng Đông Phương Hạo không khỏi nổi lên một nụ cười khổ sấp.

Y thở dài thật sâu, nếu có một ngày hắn ly khai y, vậy y phải làm thế nào cho phải?

— Trẫm sẽ không để người đi, Khuất Bình.

Đông Phương Hạo không khỏi nắm chặt bàn tay, trong mắt xoáy lên một ngọn lửa cuồng mỹ lệ mà kinh người.

Khuất Bình đi trên hành lang, không phải hắn không có chú ý tới vẻ cô đơn thoáng lóe mà qua trong mặt Đông Phương Hạo, và hắn cũng vô pháp xem nhẹ nó.

Hắn không khỏi thở dài, hắn nên ngăn cản, từ thật lâu trước kia nên ngăn cản, thế nhưng hắn lại không biết nên ngăn cản như thế nào.

Có lẽ là bởi hắn không đành lòng, hậu quả hôm nay hắn phải đến gánh chịu.

— Phụ thân, lúc trước ngài đưa ta tiến cung, làm Thái phó của Hạo nhi, hôm nay ngài bảo ta làm thế nào toàn thân trở ra? Ở vào tình huống như thế này, lại nên làm thế nào lui bước?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời âm u ngoài hành lang, tuyết dần dần ngừng rơi.

Ngày mai, hắn là có năng đi.

8. Chương 7

Qua một đêm, kinh thành biến thành một mảnh ngân bạch, hai bên phố phường, rất nhiều người đang dùng xẻng xúc tuyết đọng tầng tầng lớp lớp trước cửa nhà mình. Tuy vậy, trên đường ngựa xe vẫn nườm nượp, dòng người dường như không hề bị tuyết rơi cản trở, đi lại mua bán rất náo nhiệt.

Hôm nay, tận hang cùng ngõ hẻm của kinh thành đều truyền khắp một cái tin làm cho người người phấn chấn — Hoàng Thượng sắp tuyển phi.

Khuất Bình chân còn chưa bước ra khỏi cửa, đằng sau liền có thanh âm truyền đến.

“Thật không hổ là Khuất đại nhân nha, trước kia có không biết bao nhiêu đại thần thượng tấu lên Hoàng Thượng, tất cả đều không được Hoàng Thượng để mắt, hôm nay Khuất đại nhân vừa mở miệng, Hoàng Thượng liền đã đáp ứng.”

“Ngụy thừa tướng nói quá lời, Hoàng Thượng đón dâu là chuyện sớm hay muộn, chỉ có điều hiện tại là đúng thời điểm mà thôi.” Khuất Bình dừng bước lại, xoay người nói.

“Nghe nói, đêm qua Hoàng Thượng nghỉ lại trong phủ của Khuất đại nhân, phải không?” Lời nói của Ngụy Khuê Nguyên mang một tia mập mờ.

“Thật sự là chuyện gì đều không thể gạt được Ngụy thừa tướng, Hoàng Thượng đêm qua xác thực nghỉ tại Khuất phủ.”

Giọng điệu của Khuất Bình trước sau đều như chỉ trần thuật lại một sự thật.

“Hoàng Thượng... Liệu có quá mức tại ỷ lại Khuất đại nhân hay không?” Ngữ điệu của Ngụy Khuê Nguyên mang phỏng đoán, “Hoặc là...”

Nhìn ánh mắt vô cùng mập mờ của Ngụy Khuê Nguyên, Khuất Bình chỉ cười nhạt một tiếng, nhướn mi lên, “Có phải Ngụy thừa tướng cảm thấy Khuất Bình cùng Hoàng Thượng có loại quan hệ gì không thể cho ai biết hay không?”

“Không dám không dám, ta làm sao dám nói như vậy.” Ngụy Khuê Nguyên vội vàng cười khoát tay nói, “Chỉ sợ có kẻ tiểu nhân ở sau lưng Khuất đại nhân chế tạo lời đồn, đến lúc ấy liền phiền toái a, dù sao, Hoàng Thượng ... người —”

Ngụy Khuê Nguyên buông lỏng ngữ điệu nhìn Khuất Bình, vẻ mặt cười quỷ dị, “Chắc hẳn Khuất đại nhân đã minh bạch ý tứ của ta.”

“Người trong sạch tự nhiên sẽ trong sạch, từ trước đến nay Khuất Bình cũng không để ý lời ra tiếng vào.” Ngữ khí Khuất Bình thật là bình thản.

“Như thế là ta đang thay Khuất đại nhân lo nghĩ những điều vô ích.” Ngụy Khuê Nguyên cười che giấu.

“Khuất Bình đa tạ Ngự thừa tướng hao tâm tổn trí.”

“Đúng rồi, hãn Khuất đại nhân đã biết chuyện tối hôm qua Thụy thân vương tiến cung yết kiến Hoàng Thượng, cũng biết tại sao Thụy thân vương lại đột nhiên hồi kinh?”

“Ngự thừa tướng nghĩ sao?” Khuất Bình nhìn lão.

“Chuyện này có thể nói là không tốt.” Ngự Khuê Nguyên vuốt râu mép, ý vị thâm trường nói, “Cửu hoàng tử từ nhỏ liền rời khỏi Hoàng thành, theo lý mà nói trở về gặp Hoàng Thượng cũng không sai, có điều hãn cũng không phải là được tuyên triệu mà hồi kinh, cừu thần nghĩ như thế nào cũng thấy có điểm khả nghi.”

“Tối hôm qua ta đã trực tiếp chạm mặt với Cửu hoàng tử trên đường hồi phủ, dường như cũng không thấy có chỗ nào bất ổn.” Khuất Bình lãnh đạm nói.

“Chẳng lẽ Khuất đại nhân cảm thấy có điều gì...?” Nghe ra Khuất Bình dùng từ “Dường như”, Ngự Khuê Nguyên lập tức hỏi ngược lại.

“Tất nhiên ta hy vọng hết thấy đều bình an vô sự.” Khuất Bình đáp lại qua loa.

“Đó đương nhiên là không còn gì tốt hơn, bất quá mọi chuyện không có tuyệt đối.” Ngự Khuê Nguyên cười nói.

“Thật có lỗi, Ngự thừa tướng, Khuất Bình còn có việc, xin được cáo lui trước.” Khuất Bình tựa hồ cũng không muốn nhiều lời với lão về đề tài này, chỉ hướng Ngự Khuê Nguyên khẽ gật đầu, liền bước ra đại điện.

Ngự Khuê Nguyên nhìn theo bóng lưng của hãn, tiểu dung cương tại bên miệng.

Lão ở trong triều cũng có thể coi là nguyên lão, hết lần này tới lần khác là Khuất Bình quyền cao chức trọng, vừa thăng lên Tả thừa tướng tiếng nói liền lớn hơn lão, ý có Hoàng Thượng ở phía sai, cho tới bây giờ cũng không đem hãn để vào mắt. Có điều nhân phẩm hay hành động của hãn lại thập phần chu toàn cẩn thận, so với phụ thân hãn quả thật là chỉ hơn chứ không kém.

Đáy mắt Ngự Khuê Nguyên dần dần dâng lên vẻ lo lắng.

Việc Hoàng Thượng tuyển phi vừa lan ra liền huyên náo cả nước. Thử hỏi nhà ai không muốn đem nữ nhi của mình gả nhập Hoàng môn, trở thành Hoàng thân quốc thích, một đường thăng chức rất nhanh?

Thực sự không thể thiếu những thương gia muốn thừa cơ gây dựng quan hệ, hoặc là phú hào nghĩ thăng quan tiến tước, hoặc là quan viên muốn tìm chỗ chống lưng, lý do mặc dù tầng tầng lớp lớp, thế nhưng mỹ nữ được tuyển vào nội cung ngược lại một cái cũng không ít.

Hoàng cung vốn thanh thanh nhàn nhàn bởi vì nhiều thêm chúng mỹ nữ mà trở nên tiên diễm.

Thật sự là khinh sa nhẹ lướt, oanh yến vờn quanh, hảo một bức tranh xinh đẹp!

Thế mà, Đông Phương Hạo đối với những nữ tử kiều diễm xinh đẹp này ngay cả liếc đều chẳng muốn xem.

Y trước sau chỉ khoác gương mặt lạnh lùng, chậm rãi quét mắt qua các nàng có một lượt liền hướng sang Trường Bình công chúa ngồi bên cạnh mà nói, “Trường Bình, Hoàng tỷ giúp ta chọn một người a, số còn lại nếu muốn đi liền cho đi, muốn ở thì lưu lại trong cung làm cung nữ.”

“Hoàng Thượng?” Trường Bình kinh ngạc nhìn Đông Phương Hạo, phát hiện sắc mặt của y quả thực không tốt.

Đông Phương Hạo cũng không để ý nàng, phát tay áo liền đi.

Trường Bình cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ đáp ứng.

Đông Phương Hạo xuyên qua hành lang, đi tới Tần Hoa Các.

Khuất Bình cũng không mấy ngạc nhiên khi thấy Đông Phương Hạo tìm đến mình vào lúc này, trông thấy y mang khuôn mặt lạnh như băng không chút tỏ vẻ, Khuất Bình lại không nhịn được muốn cười.

Đôi khi, Đông Phương Hạo vẫn giống như trước đây, trên mặt vui buồn hiện lên rất rõ ràng.

Có lẽ điểm này, cũng chỉ có hần có thể phân biệt ra được.

Trông thấy Khuất Bình cười, băng tuyết trên mặt Đông Phương Hạo cũng tùy theo hòa tan, y than một hơi thật dài.

“Làm sao vậy?” Khuất Bình dùng giọng điệu chế nhạo nói.

“Ta còn tưởng rằng lúc này Thái phó nhìn thấy ta sẽ mừng.” Đông Phương Hạo ngồi xuống trước mặt Khuất Bình, miệng nói.

“Hoàng Thượng!” Thanh âm của Khuất Bình có chút bất đắc dĩ.

Đông Phương Hạo nhìn hần chăm chú, dần dần thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhìn như rất tùy ý nói, “Ta dường như chưa từng hỏi qua Thái phó vì sao đến nay vẫn không thành thân?”

Khuất Bình sửng sốt, hần không nghĩ tới Đông Phương Hạo lại hỏi câu như vậy lúc này, mà vấn đề tựa hồ không lâu cũng mới bị người hỏi qua.

“Người bảo ta trả lời như thế nào bây giờ?” Ngữ điệu của hần thật là nhàn nhã, xoay mặt nhìn phía ngoài cửa sổ, biểu lộ trở nên mê mang.

Đông Phương Hạo chăm chú nhìn nửa bên mặt của Khuất Bình, nhìn ngón tay hần như có như không thoáng gõ lên mặt án*, tay kia vịn cằm, một bộ thanh thản, tựa hồ chuyện thành thân đối với hần mà nói cũng không trọng yếu. (*bàn làm việc)

Khuất Bình không tiếp tục trả lời, Đông Phương Hạo thì không nói lời nào nữa. Trong lúc nhất thời hai người cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ còn lại không khí lẳng lặng lưu động quay bốn phía xung quanh căn phòng có lò sưởi này.

Khi công chúa Trường Bình đi vào Tàn Hoa Các, thấy chính là một hình ảnh yên tĩnh như vậy. Hai người thân thái khác nhau rồi lại hài hòa đến như vậy, một thanh nhã một ung dung, một khéo miệng hàm tiếu, một đầu mày cuối mắt đều mang theo tình cảm ấm áp, tôn nhau lên như tranh vẽ, tựa hồ bọn họ từ lúc chào đời đến nay luôn cùng cùng một chỗ.

Là ảo giác của nàng?

Trong không khí đột nhiên ủa vào một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho Khuất Bình xoay đầu lại.

“Hoàng Thượng quả nhiên là ở chỗ của người a.” Trường Bình định thần lại, cười đi vào phòng, đóng cửa lại.

Đông Phương Hạo miễn cưỡng ngoái đầu nhìn lại, xem Trường Bình hỏi, “Chọn tốt lắm sao?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, tuyển phi chính là đại sự của Hoàng Thượng, thứ cho Trường Bình không thể làm chủ, nhưng Trường Bình đã chọn lựa ra mười thiếu nữ tài trí tư sắc gồm thâu, kính xin Hoàng Thượng tự thân tiến hành chọn lựa.”

Tuy Trường Bình nói được đã đủ khéo léo, thế nhưng Đông Phương Hạo vốn là đối với việc tuyển phi ngay từ đầu đã cảm thấy không kiên nhẫn.

Nhìn Đông Phương Hạo không tự chủ được lại vặn căng lông mày, Khuất Bình không khỏi bật cười, lên tiếng, “Hoàng Thượng, cho phép thần cùng người đi thôi? Tuyển phi là đại sự, đừng khiến Trường Bình khó xử.”

Đông Phương Hạo thở dài một hơi, rốt cục gật đầu nói, “Được, bỏ đi.”

Trường Bình nhìn hai người, cảm giác được ánh mắt của họ hồ động ẩn ý, lời nói tự nhiên, lòng nàng đột nhiên lại phức tạp hẳn lên.

Tựa hồ, có cái gì đó bị nàng xem nhẹ, lại tựa hồ nhiều hơn thứ gì, thế nhưng nàng không thể nào gọi tên ra được.

Nữ nhân Trường Bình tuyển ra có xuất thân từ danh môn vọng tộc, có thiên kim của Hoàng Phủ gia tộc, Cao Dương Vương muội muội, có Thái Nguyên Vương thị công chúa, Nam Khang trưởng công chúa... Lúc này, các nàng đều đang đợi ở bên cạnh Lang Tà Điện, chờ hoàng thượng tiếp kiến.

Lúc này Khuất Bình, Trường Bình theo Đông Phương Hạo được một đám thái giám vây quanh, đi đến.

Những cô gái kia vội vã hướng Đông Phương Hạo quỳ xuống thỉnh an, có người hiếu kỳ nhìn không được ngửa mặt lên nhìn Hoàng Thượng. Bởi vì lúc trước Đông Phương Hạo không lộ mặt, lại cách khá xa nên không ai trong số các nàng biết y bộ dạng thế nào, hiện tại y đi qua bên cạnh các nàng, chỉ cần vừa nhắc đầu liền có thể trông thấy.

Chỉ thấy Đông Phương Hạo mặc một kiện bạch sắc trường y, bên ngoài bao phủ cấm bào dày rộng thêu Long Đẳng mềm mại, trên lưng mang một dây lưng cũng là gấm thêu, trên đầu không mang mũ miện, cả người mặc dù có vẻ lười biếng, lại bởi vì thần sắc thanh lãnh, càng có loại lạnh lùng ngạo nghễ hương vị.

Một cái thoáng nhìn này không khỏi làm cho người ta vui mừng nường mảy, càng cảm thấy kinh diễm, các nàng thật không ngờ đương kim Hoàng Thượng đúng là như thế khí vũ hiên ngang, rực rỡ chói mắt.

Phàm là nữ nhi có ai lại không yêu một nam nhân có tướng mạo anh tuấn, khí vũ hiên ngang như thế này?

“Hãy bình thân.” Đông Phương Hạo khoát tay, ý bảo các nàng đứng lên.

Y đi đến trên đại điện, ngồi lên ngai vàng, Khuất Bình cùng Trường Bình tùy thị ở bên.

Trong lò sưởi Ngự dụng khói thơm lượn lờ, lửa than hừng hực, khiến đại điện ấm áp vô cùng.

Ánh mắt Đông Phương Hạo chậm rãi xẹt qua mấy nữ tử này, thuận miệng nói, “Như vậy đi, nếu như trong các người ai có thể đàn được khúc “Thủy Long Ngâm” hay nhất, trẫm liền tuyển người đó làm Hoàng phi.”

Lời này vừa ra, mọi người đều là một hồi kinh ngạc.

Khuất Bình chỉ liếc nhìn Đông Phương Hạo, cũng chưa lên tiếng nói gì. Mà Trường Bình mặc dù cảm giác kinh ngạc, thế nhưng nàng biết rõ Đông Phương Hạo nhất định là làm có mục đích, nàng cũng không xem nhẹ một cái liếc mắt của Khuất Bình.

Chẳng lẽ —

Trường Bình đột nhiên sinh ra một loại liên tưởng, trước giờ nàng không hề biết Khuất Bình cũng biết đánh đàn.

“Thủy Long Ngâm” kỳ thật cũng không phải là một khúc đàn phổ thông, bởi vì thủ khúc này rất khó biểu hiện, tốc độ lại nhanh, lại dùng đàn tranh mười lăm dây, cho nên người bình thường luyện cầm ít ai luyện đến thủ khúc này. Bất quá, bất cứ ai biết đánh đàn cũng đều biết rõ nó.

Hơn nữa khúc đàn này chỉ cần nghe qua một lần, tuyệt đối sẽ làm cho người khó quên, cho nên nó được xưng là “Thủ khúc chỉ ứng thiên thượng hữu, nhân gian nan đắc kỷ văn*.” (* Khúc nhạc này chỉ trên trời mới có, nhân gian khó có dịp nghe thấy được.)

Đã là Hoàng Thượng yêu cầu, tự nhiên không có người phản bác, vì vậy người nào biết đàn thủ khúc này liền được lưu lại.

Hoàng Phủ Khâm chính là một trong số đó.

Một cây đàn cổ được đặt trong điện, Hoàng Phủ Khâm ngồi xuống, ngón tay thon dài đặt ở trên đàn, khẽ nhắm mắt, ngón tay như nước chảy mây trôi, một khúc “Thủy Long Ngâm” liền uyển chuyển mà lên, khi thì như tri âm tri kỷ, khi thì như dòng suối nhỏ, nghe tới thật là trôi chảy, tiết tấu cũng nắm giữ được vừa đúng.

Trường Bình cũng hiếu cầm, lúc này nghe Hoàng Phủ Khâm khảy “Thủy Long Ngâm”, trong lòng mặc dù âm thầm tán thưởng, lại không ngừng đi chú ý thần sắc Đông Phương Hạo cùng Khuất Bình. Chỉ thấy Đông Phương Hạo sắc mặt như thường, tựa hồ nghe vào trong tai cũng không có cảm giác gì đặc biệt, Khuất Bình nghe được cẩn thận, trên nét mặt có chứa một tia vẻ tiếc hận, không khỏi làm Trường Bình cảm thấy hết sức tò mò.

Một khúc kết thúc, thái giám cung nữ tựa như theo đại mộng thức tỉnh, trên mặt biểu tình đều là như si như say.

“Khuất Bình, ngươi cảm thấy thế nào?” Đông Phương Hạo cũng không quay đầu lại, chỉ là hỏi.

“Cầm nghệ tuy không sai, đáng tiếc quá mức vũ mị, thật sự không thích hợp “Thủy Long Ngâm” Khuất Bình nói thật bình thản, lại có cảm giác hơi hợt.

Đông Phương Hạo gật đầu.

Họ Hoàng Phủ Khâm mặc dù có cảm giác không phục, nhưng vì phía sau nàng còn có hai vị chưa khảy đàn, cho nên tạm thời ẩn nhẫn không nhắc tới. Nhưng trong lòng nghĩ thầm, chính mình gần đây dùng thủ khúc ấy mà nổi tiếng, lại bị một câu hơi hợt như vậy thoải mái gạt bỏ, Khuất Bình cũng không tránh khỏi quá tự cao. (Ảnh không tự cao em vẫn còn phải ngóc đầu nhìn chán em ạ! =.)

Về phía hai nữ tử sau đó, kể cả Nam Khang công chúa, đều là cầm nghệ thường thường, mặc dù có thể khảy đàn nhưng có chút không phóng khoáng, trong đó một đoạn khí thế bàng bạc hoàn toàn không biểu hiện được.

Đông Phương Hạo cùng Khuất Bình cũng đều không hề tỏ thái độ.

Lúc này họ Hoàng Phủ Khâm liền mở miệng nói, “Hoàng Thượng, mới vừa nghe Khuất đại nhân đối với cầm nghệ của tiểu nữ tử đưa ra bình luận, tựa hồ thật là khinh thường, thậm chí cầm nghệ của Khuất đại nhân càng cao minh, có thể thỉnh đại nhân chỉ giáo.”

Ngữ khí của nàng rõ ràng là không phục, trên mặt cũng có chứa vẻ giận, dứt lời, liền chăm chăm nhìn vào Khuất Bình bên người Đông Phương Hạo, lại có chút ý vị khiêu khích.

Khuất Bình nhìn lại nàng, không nói chuyện, bởi vì hắn biết rõ Đông Phương Hạo sẽ thay hắn đáp lời.

“Để cho trăm đến khảy một bản, ngươi lại nghe thoáng cái, như thế nào?”

Hoàng Phủ Khâm không khỏi sững sờ nhìn Đông Phương Hạo, lập tức liền nói, “Hoàng Thượng cũng có nhã hứng như thế, tiểu nữ đương nhiên nguyện ý rửa tai lắng nghe.”

Trường Bình cũng kinh ngạc, bởi vì nàng cũng chưa từng nghe Đông Phương Hạo đánh đàn.

Lập tức, Đông Phương Hạo thông dong đi xuống bậc thang, khoanh chân ngồi xuống, ngón tay vừa chạm vào dây đàn, trong đầu liền một mảnh thanh minh. Vì vậy tiếng đàn chân thành tựa như sóng biển cuộn cuộn, mang hết thảy mà đến, nơi ngón tay chạm đến, đều là boong boong giòn giòn, leng keng hữu lực. Tuy cùng là một thủ khúc, ở tại Đông Phương Hạo trong tay, lại tựa như vạn mã bồn đăng. Loại khí thế rộng rãi này, cùng khúc đàn vừa rồi của Hoàng Phủ Khâm chính là hoàn toàn bất đồng.

Đây mới thực sự là “Thủy Long Ngâm”. (* Ròng nước gầm)

Trường Bình mặc dù đã biết Đông Phương Hạo có thể đánh đàn, cũng không từng tưởng tượng đến cầm nghệ của y lại cao như thế.

Lúc này nàng lại nhìn về phía Khuất Bình, chỉ thấy hắn có vẻ tán thành, khóe môi cũng nhiều một vòng cười nhẹ. Lại nhìn Hoàng Phủ Khâm, thấy vẻ giận trên mặt nàng ta đã tiêu tan, tựa hồ cũng dần dần trầm mê vào trong đó.

Một khúc tấu khánh, tiếng đàn mặc dù kết một tiếng dừng lại, lại vẫn rắn quăn không dứt bên tai, người đánh đàn càng có vẻ khí phách phi phàm.

Có lẽ thiên hạ này cũng chỉ có Hoàng Thượng có khí phách như thế.

Đông Phương Hạo đợi thanh âm cuối cùng biến mất, mới ngẩng đầu nhìn về phía Khuất Bình. (Ợi khen a, Ợi khen a!!! ~)

Lúc này Hoàng Phủ Khâm đã hoàn toàn hiểu được sự chênh lệch giữa mình và Đông Phương Hạo, trên mặt đích thân sắc trở nên bội phục vạn phần.

“Thủy Long Ngâm” chính là thành khúc nhạc nhân cuộc chiến tranh Tần Tần mà phổ thành, khí thế thiên quân vạn mã có lẽ thật sự phải do nam nhân tấu mới có thể biểu hiện càng thêm tinh tế.

Nàng cũng ngẩng đầu nhìn về phía Khuất Bình, muốn nghe hắn bình luận như thế nào.

Trong mắt Khuất Bình nồng đậm vui vẻ, hắn gật đầu nói, “Không sai, đã đem tinh túy của cầm khúc hoàn toàn biểu hiện ra, chỉ có điều —”

Hắn dừng một chút.

Vừa nghe lời nói của hắn có huyền cơ, lập tức ánh mắt mọi người đều tập trung lại đây, trong nội tâm cũng không khỏi suy nghĩ, Hoàng Thượng khảy một khúc “Thủy Long Ngâm” này chẳng lẽ còn có chỗ nào có thể bắt bẻ hay sao?

“... Cái gọi là “Đàm tiểu tịnh hồ sa*”, Hoàng Thượng đối với điểm này... tựa hồ vẫn còn quá mức chấp nhất.” Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo chăm chú, chậm rãi nói ra. (* Nói cười không nhiễm cát bụi: Ý nói xa rời chốn tranh đoạt, cười xem thế nhân.)

Khuất Bình vừa nói, mọi người cũng không quá mức minh bạch. Chỉ thấy Đông Phương Hạo thở dài một hơi, đứng lên cũng không nói nữa.

Nhưng vẫn không ai hiểu.

“Đàm tiểu tịnh hồ sa” Đó chính là lời của Đông Tấn Tạ An từng tại thời điểm chiến tranh năm đó, nhân nhĩ ở trong biệt thự đánh cờ, hoàn toàn bất động thanh sắc, lời này đem ra nói ở đây, cũng gần kề ý cảnh khi Đông Phương Hạo khảy thủ khúc này, có lẽ quá cố chấp tại thành bại, ngược lại đã trở thành điểm thiếu hụt của khúc “Long Thủy Ngâm” này.

Trí tuệ khoáng đạt bất kể thành bại, được mất của nghệ thuật gia đối với thân làm thiên tử như Đông Phương Hạo mà nói là không thể nào tồn tại, bằng không có thể nào là vua?

Trường Bình đột nhiên nghĩ đến, nếu là đổi lại do Khuất Bình đến khảy khúc đàn này, dùng hắn thon dài mà hữu lực ngón tay, lại dùng khí độ ung dung phóng khoáng của hắn, nên là tận hoàn tận mỹ đi.

Thật lâu, Đông Phương Hạo rốt cục mở miệng, “Cũng được, chính là như thế cũng không ảnh hưởng toàn cục.”

Nói rồi hắn chuyển hướng sang Hoàng Phủ Khâm, “Cầm nghệ chừng ấy của Trẫm chính là do Khuất thái phó truyền thụ, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Cầm nghệ của Hoàng Thượng trác tuyệt như thế, Hoàng Phủ Khâm cam bái hạ phong, nhưng dù sao đã đến một lần, làm tiểu nữ tử càng thêm hiếu kỳ cầm nghệ của Khuất đại nhân, không biết đại nhân có thể khảy một bản, làm cho tiểu nữ tử biết một chút hay không?” (Tính tình như vậy mà muốn ngồi lên ghế mẫu nghi thiên hạ thì ôm gối nằm mơ cả đời đi em ạ!)

Đây cũng chính là điều mọi người trong điện đều muốn biết, sau khi kiến thức cầm nghệ của Hoàng Phủ Khâm cùng Đông Phương Hạo, mọi người càng muốn nghe Khuất Bình khảy “Thủy Long Ngâm”.

Chỉ là —

Đông Phương Hạo gương khoe môi, Khuất Bình đã ở một bên mỉm cười không nói, nhưng không ai trả lời Hoàng Phủ Khâm.

Chỉ vì —

Tiếng đàn của Thái phó, thiên hạ chỉ có một mình trẫm có thể nghe.

“Tốt lắm, các ngươi quy an* a.” Đông Phương Hạo không nói gì thêm, khoát tay áo. (* Quý cung tiễn Hoàng Thượng rời đi.)

Hoàng Phủ Khâm đứng lên lại không khỏi thật sâu nhìn Khuất Bình một cái, sau đó mới rời khỏi đại điện.

9. Chương 8

Trải qua cuộc thi cầm nghệ, nhìn kết quả mà nói thì Hoàng Phủ Khâm tự nhiên được khâm định trở thành Hoàng phi.

Chỉ là hôn nhân đại sự vốn cực kỳ rườm rà phức tạp, lại là Hoàng Đế lấy phi, quá trình sinh lễ hoàn toàn dựa theo nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kì, hôn nghênh sáu lễ nhất nhất tiến hành, thiếu một thứ cũng không được.

Có điều, những chuyện này tất nhiên không cần Đông Phương Hạo để tâm tới, cho nên giờ phút này, y vẫn đang ngồi ở trong Ngự Túc Đường * của Phương Hoa viên nhân nhả cùng Đông Phương Hiên hạ kỳ**. (* Nơi dành riêng cho Vua; ** đánh cờ)

Phương Hoa viên vốn được kiến tạo vào thời Ngụy Tấn, trong viên đình dài lâu các liên tiếp, cảnh trí thập phần tinh mỹ, quy mô hùng vĩ, trang hoàng tráng lệ, khí độ phi thường.

Đông Phương Hạo mặc dù ngại nó quá xa hoa, nhưng lại bởi vị trí địa lý của nó thật tốt, lưng tựa sơn diện nghênh thủy, cảnh sắc mê người, vì vậy y đã sai người triệt hạ một ít đình đài lầu các cùng các thứ trang hoàng bài trí quá mức lộng lẫy phô trương, chỉ để lại Ngự Túc Đường, Tử Vi Điện, Khinh Vân Các cùng Phong Nghi Đình.

Sau khi cải tạo lại, lâm viên trở nên thanh nhã điềm tĩnh, cây cối um tùm, tự nhiên mà tràn ngập hấp dẫn.

Hôm nay vào tiết đông mật*, tuyết đọng dưới ánh mặt trời chiếu rọi sáng lấp lánh, cây cối thay áo mới, lâm viên có vẻ dị thường u tĩnh. (* cuối đông, tuyết tan)

Trong Ngự Túc Đường, Tiểu Lục Tử ôm hộp cờ vây Vân Tử bước đến, thay bọn họ bày bàn cờ, sau đó tùy thị một bên. Đông Phương Hạo để Đông Phương Hiên chấp quân đen, mình chấp quân trắng, hai người liền bắt đầu thưởng cảnh hạ kỳ.

Nếu bàn về cờ vây, Đông Phương Hạo cùng Đông Phương Hiên đều là hảo thủ, kỳ nghệ của hai người lại tương xứng, hạ xong hai ván, kết quả đều là hoà.

“Hoàng Thượng, theo ngu ý của thần đệ, hôm nay thẳng đến khi thái dương xuống núi chúng ta cũng khó phân thắng bại a.” Đông Phương Hiên đi nước cờ cuối, phát hiện lại là hoà, không khỏi vị nhiên thở dài.

Đông Phương Hạo gật đầu, “Như vậy mới tốt, vẫn là cùng Cửu đệ đánh cờ tối tận hứng, ai cũng không nhường được ai.”

Đông Phương Hiên tự nhiên hiểu ý của y, thiên hạ này có ai dám thắng Hoàng Thượng? Bởi như vậy, y đương nhiên tìm không thấy người dám cùng y chân chính hạ kỳ.

Nghĩ tới đây, y không khỏi cười nói, “Chẳng lẽ Khuất thái phó cũng không?”

Đông Phương Hạo cười khổ lắc đầu, “Khuất thái phó sớm đã không chịu cùng trẫm đánh cờ.”

“Có chuyện như vậy?” Đông Phương Hiên hiểu kỳ hỏi y.

“Kỳ nghệ của Thái phó Cửu đệ ngươi cũng biết, hẳn có khả năng nhìn qua liền nhớ kỹ không quên, ai thắng được hẳn?”

Nhớ tới trước kia, mỗi khi y cảm thấy kỳ nghệ có tiến bộ sẽ đi tìm Khuất Bình đánh cờ, nhưng lại luôn luôn thua. Có một lần y thua mà phát hỏa, đem bàn cờ hất đổ tung tóe trên mặt đất.

Từ đó về sau Khuất Bình không hề cùng y đánh cờ nữa.

Nay nghĩ lại có lẽ Khuất Bình không muốn cố ý nhận thua để lừa y cao hứng, cũng không muốn y có cảm giác thua kém mà buồn bực đi.

Việc này Đông Phương Hiên tự nhiên không biết, nghe Đông Phương Hạo nói như vậy, hẳn cũng không cảm gật đầu, “Vậy cũng được, nếu vĩnh viễn không thắng được, vậy ít chơi thì tốt hơn.”

Lúc này, có một tiểu thái giám từ trên con đường mòn u tĩnh vội vàng đi tới, khởi bẩm, “Hoàng Thượng, có Hoàng Phủ Khuynh Kinh ở ngoại viên chờ yết kiến.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh là huynh trưởng của Hoàng Phủ Khâm. (Anh nì hay nè, ta cũng thích anh nì ^^, chẳng bù cho ả em gái!)

Hoàng Phủ gia tộc quý tộc ở kinh thành, tổ phụ của hai huynh muội Hoàng Phủ đã từng là Hoàng thân quốc thích, quyền nghiêng thiên hạ. Phụ thân của bọn họ lại là Hộ quốc Đại tướng quân của tiền triều, tuy qua đời từ sớm, nhưng Hoàng Phủ gia tộc đến nay vẫn là một trong tam đại gia tộc của kinh thành.

Cũng không biết vì lý do gì, Hoàng Phủ Khuynh Kinh vô tâm theo con đường làm quan lại yêu thích kinh thương chi đạo, tuy phụ thân của hắn từng mấy lần muốn hắn tiến cung cống hiến sức lực cho Hoàng Thượng nhưng hắn đều cự tuyệt.

Hôm nay, muội muội sắp trở thành Hoàng phi, hắn cũng là một bước trèo lên chức tiểu cữu của Hoàng Thượng, thân phận bây giờ so với trước kia thật không thể so sánh.

“Tuyên a.” Đông Phương Hạo thuận miệng nói, sau đó lại nhìn về phía Đông Phương Hiên, “Lại cùng trăm đến một vạn, trăm cũng không tin không thắng được người.”

“Thần đệ tuân mệnh.”

Trong khi họ xào lại bàn cờ, Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng theo sau thái giám đi đến.

“Hoàng Phủ Khuynh Kinh kiến quá Hoàng Thượng.”

“Bình thân!” Đông Phương Hạo tay cầm quân trắng, quay đầu nhìn về phía hắn.

Y và Đông Phương Hiên đều là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

Chỉ thấy hắn thông dong mà đứng, thật sự là người cũng như tên, khí chất sắc bén lạnh thấu xương, có gương mặt đường nét khắc sâu rõ ràng, cặp mắt sắc bén tăng thêm chiếc mũi cao ngất, môi khê nhếch, thấy thế nào đều có một loại mị lực phi thường.

Lại một thân màu xanh trường bào, sắc da người càng thêm thon dài phiêu dật, nhìn lên thật sự là phong thái sát sườn. Không giống thương nhân lẫn lộn trên thương trường, trái ngược với vô lâm hiệp sĩ, lại giống như văn nhân mặc khách nổi tiếng thiên hạ.

“Hoàng Thượng triệu kiến Hoàng Phủ Khuynh Kinh, không biết có phải vì việc của gia muội hay không?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh ngón từ đoan chính, nhìn về phía Đông Phương Hạo hỏi.

Đông Phương Hạo hơi gật đầu, nói “Cũng không phải chỉ vì vậy. Tuyên người tới, một là muốn trông thấy tiểu cữu tương lai của trăm, hai là trăm nghe nói từ trước đến nay người không màng làm quan, nhưng hôm nay người đã là quốc cữu...”

Tuy Đông Phương Hạo cũng không nói gì tiếp, nhưng Hoàng Phủ Khuynh Kinh dĩ nhiên minh bạch ý của y.

Lập tức, hắn liền cười nói, “Hoàng Thượng xin cứ hạ chỉ, gia muội có thể được Hoàng Thượng nâng đỡ, Hoàng Phủ Khuynh Kinh đã là mừng rỡ vạn phần, ra sức vì nước tất nhiên không cần phải nói.”

“Ân.” Đông Phương Hạo trầm ngâm mà đem quân cờ trong tay bày hạ, sau đó nói, “Như vậy rất tốt, hôn sự của muội muội người hết thấy đều không cần người hao tâm tổn trí, trăm sẽ an bài, người chỉ cần chờ uống rượu mừng cũng được.”

“Hoàng Phủ Khuynh Kinh tạ ơn Hoàng Thượng.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh vội vàng khom người tạ ơn.

“Ván cờ này, người xem thế nào?” Đông Phương Hạo thay đổi chủ đề, đột nhiên hỏi.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh không biết hắn có ý đồ gì, nao nao, thấy Hoàng Thượng quay đầu nhìn mình, hắn chỉ có thể bước lên trước, đến gần xem bàn cờ.

Thế cờ chỉ có rải rác vài quân, nếu tiếp tục quan khán thì có thể, thế nhưng Hoàng Thượng hỏi hắn thấy như thế nào, lại khiến Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhất thời không trả lời được.

Bất quá, Hoàng Phủ Khuynh Kinh đối với kỳ nghệ cũng có chút tự tin, vì vậy hắn liền ngưng thần nhìn kỹ, sau đó trầm ngâm nói, “Một ván này quân đen bố cục rất tốt, tuy thoát nhìn tổng thể rất bình thường

nhưng các nơi đều ẩn chứa tiềm lực, quân cờ cũng đi đúng chỗ, thể hiện cái gọi là “Tính trước làm sau”, đã chấp chương tiên cơ...”

“Nói như vậy quân trắng là binh vậy hãm thú?” Đông Phương Hạo nhướn mi cắt đứt lời hấn, hỏi.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh sao lại không chú ý tới Hoàng Thượng chấp quân trắng, chỉ là mỉm cười liền hồi đáp, “Cũng không phải như thế, quân trắng tuy hiện giờ đang thủ vị, nhưng binh pháp có câu: Thiện bại nhân bất loạn. Cao thủ am hiểu thống trị quân cờ, dù cho thân rơi vào trong vạn quân mã, cũng sẽ thành lưu loát mà bất phá.”

“A?”

“Mấy quân trắng ở đây, tuy nhìn như đơn giản vô dụng, nhưng lại vung đậu thành binh, tiến lui linh hoạt, có thể thấy được cảm giác về quân cờ của Hoàng Thượng vô cùng tốt, người thường không thể bằng, hơn nữa tuyển điểm khá đặc biệt. Chỉ có điều –”

Nói đến đây, Hoàng Phủ Khuynh Kinh chân thành nói, “Đây chỉ là bắt đầu, thế cục phía sau vẫn đang được Hoàng Thượng cùng Thụy thân vương nắm giữ trong tay, thắng hay bại khó có thể kết luận.”

“Nói không sai, cái gọi là quân cờ kém một chiêu, còn phải tiếp tục nhìn mới biết được, phải không, Cửu đệ?” Đông Phương Hạo gật đầu nói.

“Àn.” Đông Phương Hiên vừa cười vừa nói, “Bất quá, nghe Hoàng Phủ Khuynh Kinh vừa nói như vậy, thần đệ rất là hiếu kỳ, nếu như hấn nhìn bàn cờ do Khuất Thái phó bố cục không biết sẽ bình luận thế nào.”

Đông Phương Hạo nghe hấn vừa nói như vậy liền tiếp lời, “Trẫm cảm thấy quân cờ trong tay Khuất thái phó có thể coi là “Quý thần khó lường”, tựa như một ẩn số.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh trong lòng thầm thấy lạ, mấy ngày trước đây hấn từng nghe Hoàng Phủ Khâm nói đến Khuất đại nhân, nói cầm nghề của người này tựa hồ rất cao minh, hôm nay lại nghe đến danh xưng này, chắc hẳn chính là người kia.

Thế nhưng hấn lại không tin, trên đời này vô luận đánh đàn hay là đánh cờ, lại có loại cảnh giới như vậy.

Đông Phương Hạo không nói thêm gì nữa, chỉ sai người đưa ghế lên cho Hoàng Phủ Khuynh Kinh, còn mình thì chuyên tâm đối chiến.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng là người thích đánh cờ, vì vậy ngồi xem cũng rất chuyên tâm.

Trận chiến trong cờ vậy, tuy nhìn như chỉ có ba trăm hai mươi bốn cách, nhưng bên trong lại ẩn chứa bao vây cùng tiến đánh, liên lạc cùng chặt đứt, dò đường cùng phá trận... những này bác đại tinh thâm, phức tạp gian nan, biến hóa vô cùng vô tận.

Là đối chọi gay gắt, một bước cũng không nhường, đã phải có trí tuệ lại cũng muốn có đại đảm.

Hôm nay Đông Phương Hạo cùng Đông Phương Hiên hạ đúng là một ván như vậy, nhìn như mây trôi nước chảy, lại âm thầm cất giấu huyền cơ.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh càng xem càng kinh hãi, Đông Phương Hạo thận trọng, Đông Phương Hiên từng bước tới gần.

Quân cờ của Đông Phương Hạo mặc dù vậy nhưng xem ra cũng không phải mục đích của y, thậm chí cũng không phải thủ đoạn, mà chỉ là giai đoạn chuẩn bị áp dụng thủ đoạn, bấy giảng nghiêm cẩn, sẵn sàng chờ địch.

Nếu như quân cờ của địch quân xâm nhập lúc này, thì chỉ có đoạn đường lui.

Mà Đông Phương Hiên thì dùng công là chính, có chứa một loại công kích cực đoan, theo thể trận bắt đầu liền cần lấy đối thủ không tha, thậm chí không để ý hao tổn bao nhiêu mà chấp nhất công giết. Loại công kích này thành công sẽ đại thắng, một khi thất bại sẽ không có lực hoàn thủ, binh bại như núi lở.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh giương mắt nhìn Đông Phương Hạo, chỉ thấy tay hấn cầm lên một viên cờ, dáng vẻ dường như mang theo nghiền ngẫm, trong lòng hấn không khỏi cảm thấy Hoàng Thượng thoát nhìn như tuổi trẻ, cũng không hề đơn giản.

Khi hắn lại cúi đầu xem bàn cờ, ánh mắt đột nhiên xẹt qua một chỗ, lại nhìn kỹ, liền chấn động. Đó là một chỗ sơ hở rất nhỏ.

Quả nhiên, lúc này Đông Phương Hiên cũng chú ý tới, nhưng khi hắn cầm quân cờ xẹt qua nơi đó tay bỗng cứng lại một chút.

Trong đầu hiện lên một tia hoài nghi.

Nếu hắn hạ cờ, vậy tất thắng, chính là dù như hắn thắng, lại sẽ như thế nào?

Hắn đối mặt chính là Hoàng Thượng, người này cố ý thử hắn hay là đơn thuần chỉ là đánh cờ?

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, hắn đưa tay dời về phía khác.

Đông Phương Hạo hiển nhiên đã phát giác sự do dự của hắn, y đột nhiên mở miệng cười nói, “Trẫm sơ sót.”

Hắn bỏ quân cờ trong tay vào hộp, cười thở dài, “Cửu đệ chắc hẳn đã nhìn thấy một bước này, trời cũng lại đã tối, là trẫm thua.”

Nếu như Đông Phương Hiên hạ một bước này, hiển nhiên hắn thắng. Nhưng lúc này gặp Hoàng Thượng thoải mái nhận thua như thế, Đông Phương Hiên cùng Hoàng Phủ Khuynh Kinh trong lòng đều cả kinh.

Đông Phương Hiên vội vã cúi đầu nói ra, “Thần đệ không dám.”

“Chỉ là đánh cờ mà thôi, không cần thận trọng như vậy, thắng trẫm cũng không phải cái gì hệ đại.” Đông Phương Hạo hơi hột nói, “Trẫm ngồi lâu, có chút mệt mỏi, các người cùng trẫm đi một chút a.”

Đông Phương Hiên nhìn không ra giờ phút này Đông Phương Hạo suy nghĩ cái gì, trên mặt hắn cũng không hề có thần sắc vui mừng, nhưng nghe vậy lập tức đứng lên cười nói, “Hoàng Thượng nói rất đúng, thần đệ cùng Hoàng Thượng ngồi ở trong này đã hai canh giờ, cũng nên đứng dậy đi một chút.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng lập tức đứng lên. Hắn là kẻ lẩn lộn trong chốn thương trường, trải qua sóng to gió lớn, quen nhìn sắc mặt, giờ phút này tự nhiên chú ý tới ngữ khí cùng thần thái khác thường của Thụy thân vương cùng Hoàng Thượng, lại không khỏi nghĩ đến ván cờ vừa rồi.

Tuy nhìn như bình thản, thắng thua thành bại chỉ ở trong nháy mắt, thế nhưng hắn lại cảm thấy không chỉ là như thế, tổng cảm giác có một tia nguy hiểm tồn tại.

“Hoàng Phủ Khuynh Kinh, ngày mai ngươi phải đi gặp Khuất thừa tướng, hắn sẽ giúp ngươi an bài sự vụ trong cung.” Đông Phương Hạo quay đầu lại, nói với Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

“Dạ, Hoàng Thượng.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh hồi đáp.

Bất kể như thế nào, tương lai hắn cũng phải chú ý ứng đối mới được.

Chương này cũng ngắn, Kinh kaka xuất hiện, sau này ảnh là trợ thủ đắc lực của A Bình. Gõ tên Kinh kaka mỗi tay chết được! TT^TT

10. Chương 9

“Đại nhân, đại nhân, đã đến phủ.” Tần nhi vén màn, nhẹ nhàng gọi.

Khuất Bình chậm chạp ngược mắt, hướng ra phía ngoài nhìn quanh một chút, hỏi, “Lúc nào rồi?”

“Canh bốn.” Tần nhi đáp.

Khuất Bình ngừng trong chốc lát mới nói, “... Đến thẳng hoàng cung a.”

“Đại nhân không vào phòng ngủ một hồi?”

Khuất Bình lắc đầu, lại mắt nhắm lại.

Hắn vốn không thích xã giao, thế nhưng đêm qua Cảnh Thiên Vương gia tổ chức tiệc rượu đã mời hắn, hắn cũng không thể không đi.

Cảnh Thiên Vương gia là con trai nhỏ nhất của Hoàng Thượng tiền triều, lúc nhỏ vốn thông minh lanh lợi, thế nhưng lại bởi lớn lên giữa một bầy tham quan nịnh thần, hôm nay lại là cả ngày ăn chơi đàng ***, trên người sớm đã không còn linh khí.

Chỉ là bản tính vốn không xấu.

Kiều dừng lại trước Nguyệt Quang Môn, Tần nhi lại vén rèm lên, thấy Khuất Bình vẫn nhắm mắt, nghiêng đầu, một tay khẽ vịn, cũng không biết có phải là đang ngủ hay không, hắn đang do dự thì Khuất Bình lại mở mắt ra.

Con người của hắn sáng thanh tịnh, chỉ là có một chút mệt mỏi.

“Đại nhân, đã đến.” Tần nhi nhẹ giọng nói.

Khuất Bình rời khỏi ẩm kiệu, thoáng cảm giác đợt hơi lạnh đánh úp lại, vô ý thức nhẹ nhàng a một hơi, Tần nhi mang tới áo choàng phủ thêm cho hắn.

Lúc này bầu trời vẫn đầy sao.

Khuất Bình cũng không vội đi vào, chỉ xoa xoa hai bàn tay bằng lãnh, đứng bên ngoài hô hấp không khí trong lành, đem hơi rượu xua tan vài phần.

Nhớ tới việc đêm qua Cảnh Thiên Vương gia hỏi hắn, Khuất Bình không khỏi khẽ thở dài.

Vô sự tiếng gió nâng*, cũng không phải điềm tốt gì. (* Lời đồn đãi bồng vô duyên vô cớ nổi lên)

Chính lúc hắn đang suy nghĩ miên man, đã thấy vài tiểu thái giám dẫn theo đèn của Lưu Ly Cung vội vã đi đến, tiểu thái giám đi đầu nhìn thấy Khuất Bình, nhanh hơn cước bộ đi đến trước mặt hắn, hướng hắn thỉnh an rồi nói, “Hoàng Thượng biết rõ Khuất đại nhân nhất định tới sớm, đặc biệt lệnh cho chúng nô tài ở đây chờ đợi, không nghĩ tới Khuất đại nhân đã đến.”

“A? Hoàng Thượng đã thức dậy?”

“Đúng vậy. Hoàng Thượng có khẩu dụ cho Khuất đại nhân trực tiếp đi Hiền Dương Điện kiến giá.”

Trong Hiền Dương điện, Đông Phương Hạo đang ngồi ở trước thư án đọc tấu chương, hai hàng lông mày có chút cau lại, cũng không biết đang suy tư cái gì.

Nghe thấy tiếng bước chân, y liền ngẩng đầu lên, thoáng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Khuất Bình, lông mày y lại chau thêm vài phần.

“Đêm qua Thái phó đi dự tiệc tại Cảnh Thiên phủ?” Đông Phương Hạo đứng dậy diu hắn ngồi xuống, cất tiếng hỏi.

“Ân.” Khuất Bình cũng không ngạc nhiên vì sao y lại biết, bởi vì từ trước đến nay Đông Phương Hạo luôn quan tâm đến hắn.

“Còn không dùng qua đồ ăn sáng a? Không nghỉ ngơi liền tới?”

Khuất Bình mỉm cười, “Hoàng Thượng không cần quá lo lắng, thần gần đây không thị ngủ.”

“Không thị ngủ không có nghĩa là không ngủ.” Đông Phương Hạo nói xong liền phân phó, “Người tới, truyền ngự thiện. Còn nữa, Thái phó thích cháo đậm, không cần làm quá mặn.”

“Tuân chỉ.” Thái giám tùy thị ứng phó một tiếng liền đi xuống.

“Vừa rồi Hoàng Thượng đang suy nghĩ việc gì?” Ánh mắt Khuất Bình lướt xẹt qua tấu chương mà Đông Phương Hạo vừa mới lật xem, tựa hồ là mật tấu.

“Không có gì.” Mục quang Đông Phương Hạo có chút lập loè, nhưng y chỉ cười cười, đem tấu chương bày tại một bên, “Ta cũng đang có chuyện muốn cùng Thái phó nói, ngày mai ta định ra cung, đi Hoài Nam, mọi chuyện trong cung đều giao Thái phó để ý.”

“Hoàng Thượng muốn đi thị sát kênh đào phòng lũ ở sông Hoàng Hà?” Khuất Bình hỏi.

Loại sự tình này, kỳ thật chỉ cần khâm sai Thượng thư Hộ bộ là được, chẳng lẽ —

“Ân, người nghĩ không sai, đây chỉ là một lý do.” Đông Phương Hạo nhìn thần sắc của Khuất Bình, nói, “Kỳ thật mục đích chính của ta là muốn rời đi kinh thành một thời gian ngắn.”

Khuất Bình nhìn y hồi lâu, không nói gì. Thật lâu sau hắn mới gật đầu nói, “Hoàng Thượng yên tâm xuất kinh đi, chuyện trong triều thần sẽ cẩn thận lo liệu.”

“Có Thái phó tại, ta liền yên tâm.” Đông Phương Hạo nhìn vào mắt Khuất Bình nói.

Trong lúc trò chuyện, điểm tâm đã làm xong, thái giám tiến tới truyền lời, Đông Phương Hạo liền cùng Khuất Bình đứng dậy đi vào phòng bên dùng bữa.

Khuất Bình không thích đồ ăn cay mặn, ngự trù sớm đã biết rõ khẩu vị của hắn, cháo nhẹ đạm, mềm mại lưu sượng, ăn đến thật là lành miệng.

“Thế nào?” Đông Phương Hạo chính mình còn chưa động đũa, chỉ nhìn Khuất Bình ăn một ngụm liền hỏi.

Khuất Bình cười gật đầu nói, “Rất tốt.”

Đông Phương Hạo lại gấp cho hắn một ít món ăn mặn rồi mới bắt đầu động đũa dùng bữa.

“Đêm qua Thái phó nhất định uống không ít rượu, muốn đi chợp mắt một chút?” Đông Phương Hạo hỏi.

“Không cần.” Khuất Bình lắc đầu, sau đó nhìn chằm chằm vào Đông Phương Hạo, nói, “Hoàng Thượng xuất cung lần này, mọi việc đều phải lưu ý, dù sao bây giờ đã không còn như trước, biết không?”

“Ân.” Đông Phương Hạo gật gật đầu, “Ta sẽ cẩn thận, có Chu Đình hộ giá, Thái phó cứ yên tâm đi.”

Chu Đình là Thống lĩnh cấm quân đại nội kiêm hộ Thánh giá, là Khuất Bình tiến cử.

Năm ấy, Khuất Bình từng có chút duyên phận* với người này tại Hoài Bắc, sau lại được người này cứu, thấy Chu Đình làm người thành thật thẳng thắn mà không kiêu ngạo, võ nghệ lại thâm tàng bất lộ, vì vậy liền đề cử hắn làm Hộ vệ trong cung. (* Ý nói gặp gỡ quen biết chứ không phải là yêu đương.)

Về phần sau đó Chu Đình một đường thẳng làm Thống lĩnh cấm quân đại nội, đó là do bản thân hắn từng bước một đi tới.

Có hắn hộ giá, Khuất Bình xác thực yên tâm không ít.

Từ Hiên Dương điện đi ra, Khuất Bình gặp Đông Phương Hiên.

“Khuất thái phó.” Đông Phương Hiên tựa hồ không ngờ sẽ gặp hắn ở đây, thoáng sững sờ, lập tức kêu lên.

“Đi tìm Hoàng Thượng?”

Khuất Bình ngừng lại, nhìn thấy sau lưng Đông Phương Hiên có một người nữa, nhưng khi hắn nhìn sang, người nọ liền lập tức cúi thấp đầu.

Tuy chỉ trong nháy mắt nhưng Khuất Bình cũng đã bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc.

“Đúng vậy. Hiên nhi xin đi trước một bước.” Đông Phương Hiên nói xong liền đi.

Khuất Bình quay đầu lại nhìn theo bóng lưng hai người.

Người kia mặc y phục của thị vệ, thể nhưng tư thế đi đường lại rất kỳ quái.

“Khuất đại nhân.” Lúc này một tiểu thái giám đi đến, cúi đầu với Khuất Bình, nói, “Hoàng Phủ Khuyên Kinh đang tại Tần Hoa Các chờ Khuất đại nhân tiếp kiến.”

“Ta đã biết.” Khuất Bình khẽ gật đầu, trong đầu đột nhiên hiện ra một cái tên.

Đúng rồi, người vừa đi theo Đông Phương Hiên là Tào công công.

Tào công công là một vị lão thái giám bên cạnh Hoàng đế tiền triều, sau khi Hoàng đế băng hà đã xin Đông Phương Hạo cho về nhà dưỡng lão, dù vậy cũng không phải là không thể lại về kinh, tại sao còn cố ý hóa trang thành thành thị vệ?

Hơn nữa bây giờ còn đi theo bên cạnh Đông Phương Hiên?

— Ngày hôm trước Duệ thị lang nói cho ta biết, gần đây Ngụy Khuê Nguyên thường thường lui tới phủ của Đông Phương Hiên, không biết vì chuyện gì.

Khuất Bình không khỏi nhớ tới lời Đông Phương Hạo vừa mới nói đến, lúc này lại gặp được Tào công công...

Khuất Bình vừa đi vừa cúi đầu trầm tư, nhưng không ngờ lại vừa vận dụng phải Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

“Thất lễ.”

Khuất Bình ngẩng đầu.

Nam tử trước mắt một thân phục sức đẹp đẽ quý giá, nghiêm nhiên là nhất phái quý công tử, Khuất Bình vừa nhìn liền biết rõ hắn là ai.

“Chắc hẳn công tử chính là Hoàng Phủ Khuynh Kinh a?” Khuất Bình khẽ cười nói, “Hoàng Thượng vừa mới cùng ta nhắc tới người, quả nhiên phong thái bất phàm.”

“Hoàng Phủ Khuynh Kinh vốn thấy hắn từ xa đi lại, đang không biết đó có phải là Khuất thừa tướng hay không, vốn cảm thấy hắn còn quá trẻ tuổi, nhưng bây giờ người tới trước mắt, nghe khẩu khí, nhìn khí chất cũng không thể không tin.

Hắn nhất định chính là đương kim Tả thừa tướng Khuất Bình.

“Hoàng Phủ Khuynh Kinh kiến quá Khuất đại nhân.” Hoàng Phủ liền lập tức khom người chào.

“Miễn lễ.”

Hai người một trước một sau đi vào Tàn Hoa Các, Khuất Bình cho hắn ngồi xuống.

Thái giám bưng điểm tâm, hoa quả, lại rót trà, sau đó lui xuống, Khuất Bình thông thả mở lời, “Ta vẫn nghe nói Hoàng Phủ công tử theo nghiệp kinh thương, hiện tại có một việc có lẽ thích hợp với công tử, mặc dù có chút khó khăn, nhưng cũng vẫn phải có người giải quyết.”

“Khuất đại nhân xin phân phó.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh khiêm cung hữu lễ, cúi đầu nói.

“Năm nay lương thực vận chuyển bằng đường thủy đã vận vào kinh thành gần hết, chỉ còn Chiết Giang mà thôi, nhiệm vụ này liền giao cho người, thế nào?”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh lòng thầm cả kinh, hắn sao có thể không biết việc này, Chiết Giang thiếu nợ triều đình đến hơn ba mươi vạn thạch*, hơn nữa người phụ trách vận chuyển trước đây cũng bởi vậy tự sát thân vong, sớm đã huyền não kinh thành dư luận xôn xao. (* Đơn vị đo lương thực)

Kỳ thật vận chuyển gạo đường thủy vốn là công việc béo bở hạng nhất, thế nhưng không may Chiết Giang năm vừa rồi gặp thiên tai, thuế ruộng không trưng thu được, mà nước sông lại cạn, không thuận lợi cho thuyền đi lại, cho đến tháng mười còn chưa bắt đầu vận chuyển gạo về kinh.

Hơn nữa gạo từ vận chuyển đường sông chuyển thành vận chuyển đường biển, muốn do Chiết Giang vận chuyển đến Thượng Hải, sau đó lại dùng xà lan vận về kinh thành, chiếm mất bát cơm của người vận chuyển đường thủy, bọn họ ước gì gạo không vận đi được, sao còn có thể xuất lực tương trợ?

Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi nhíu mày suy nghĩ.

Khuất Bình thấy hắn trầm mặc, liền lên tiếng, “Ta cũng biết chuyện này khó xử, vị quan viên trước kia chính vì áp lực quá lớn, bị thúc giục gây sức ép mới phải tự sát. Ta không cần người hoàn thành trong tháng này, chỉ hy vọng người nhanh chóng đem số gạo này vận vào kinh thành, thế nào?”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn Khuất Bình, biết rõ hắn không có ý khó dễ, vì vậy gật đầu nói, “Đợi tại hạ trở về ngầm lại xem có kế sách gì khả thi, chuyện này Khuynh Kinh xin tận lực đi làm.”

“Ân.” Khuất Bình tán thưởng nhìn hấn, gật đầu, “Hoàng Phủ công tử không hổ là nhi tử của Hoàng Phủ tướng quân, nếu như chuyện này làm thỏa đáng, ta liền cùng Hoàng Thượng tấu minh, phong người chức Thứ sử Tần Châu, người thấy thế nào?”

Tần Châu Thứ sử đại bộ phận xuất thân từ Hoàng thất, có địa vị trọng yếu, hôm nay Hoàng Phủ Kinh thân là Quốc cữu, đảm nhiệm chức vụ này cũng không quá phận, xem ra chuyện vận chuyển gạo lần này chẳng qua chỉ là khảo nghiệm mà thôi.

Lập tức, Hoàng Phủ Khuynh Kinh liền lên tiếng hồi đáp, “Khuất đại nhân coi trọng Khuynh Kinh như thế, tại hạ nhất định tận lực làm việc, không cô phụ đại nhân dày vọng. Chỉ là –”

Khuất Bình nhướng mày chờ đợi.

“Nếu như tại hạ có thể xử lý tốt trong tháng này, liền có một điều thỉnh cầu, mong Khuất đại nhân đáp ứng.”

“A?” Khuất bình kinh ngạc nhìn hấn, “Người nói.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh mỉm cười, “Khuynh Kinh muốn được thấy qua kỳ nghệ của Khuất đại nhân.”

Khuất Bình thoáng giật mình, lập tức liền cười nhẹ, “Nhất định lại là Hoàng Thượng lại nói quá lên. Cũng được, nếu như Hoàng Phủ công tử thật có thể ở trong tháng đem sự tình làm xong, ta liền sắp xếp thời gian cùng Hoàng Phủ công tử đàm luận một vấn cũng có hại gì?”

“Khuất đại nhân chính là đáp ứng rồi.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh chăm chú nhìn Khuất Bình, đáy mắt chớp động quang mang khác thường.

Khuất Bình mỉm cười gật đầu.

Sau khi hội kiến vài quan viên xong rốt cục có một lúc nhàn rỗi, Khuất Bình đưa tay xoa nhẹ vai, đứng dậy đi ra ngoài Tần Hoa Các.

Trong không khí nhẹ nhàng khoan khoái xen lẫn một hương nguyệt quế thơm ngát, phả vào khứu giác làm cho người ta cảm thấy khí tức mùa xuân.

Từ khi trở thành Tả thừa tướng của Đông Phương Hạo đến nay, hấn đã ít có thời gian riêng tư, từ lâu đã không còn phần tiêu diêu tự tại của thuở niên thiếu, phần nhàn hạ của ngày làm Thái phó. Hấn cũng từng có một ít hùng tâm tráng chí, hôm nay xem ra, cũng bắt quá như thế mà thôi.

Cả ngày bị chính sự quần quanh, cũng chỉ là hấn công việc hấn nên làm tròn bổn phận.

Có lẽ đã là thói quen, nhưng hấn cũng không thể phủ nhận có một chút buồn vô cớ. Tuổi càng lớn, hấn càng thấy rõ.

Mười năm xuân thu cũng không phải không để lại dấu vết.

Ít nhất, tất cả mọi chuyện về Đông Phương Hạo, đã thật sâu lưu lại trong trí nhớ của hấn, như thế nào cũng bôi xóa không xong.

Đông Phương Hạo lớn lên, Đông Phương Hạo chấp nhất, ngữ điệu mỗi lần Đông Phương Hạo gọi hấn, thần sắc của Đông Phương Hạo... Những năm gần đây mọi chuyện của hấn cơ hồ đều có quan hệ đến y, trong hồi ức, cũng sẽ nhiều hơn một thân ảnh.

Cho nên, dù cho thấy rõ, hấn cũng không thể đi.

— Bởi vì y đã thành người duy nhất hấn không bỏ xuống được.

Có lẽ đợi thêm vài năm nữa, đợi cho y hoàn toàn không cần đến hấn, khi đó hấn có thể ly khai.

Ý nghĩ này quanh quẩn ở trong đầu Khuất Bình không chỉ một lần, mỗi lần trong lòng sẽ có một thanh âm như vậy trả lời, khiến hấn chậm chạp không thể buông tay.

Những dây dưa giữa Hấn và Đông Phương Hạo, đến cuối cùng sẽ biến thành thế cục gì, lại kết thúc như thế nào? Là lại qua vài năm sẽ lãnh đạm đi, biến thành quân thần xa lạ, hay là vẫn sẽ như hiện tại?

Có lẽ là vì chuyến xuất hành của Đông Phương hạo vào ngày mai khiến cho Khuất Bình không có cách nào tính hạ tâm tư.

Hấn chậm rãi mở rộng bước chân, ly khai Tàn Hoa Các.

Trong Đại điện Chu Đình đã sớm nhận được Thánh chỉ, lúc này đang tại phân phó thủ hạ, chính là Phó thống lĩnh Dương Tự, nghe được thông báo nói Khuất Bình vào đại điện không khỏi sững sờ.

Hấn vội vã phiết hạ Dương Tự, đi ra sảnh thất, vào đại điện liền nhìn thấy đang Khuất Bình thần nhiên mà đứng.

Từ khi thăng chức Thống lĩnh, Chu Đình đã rất ít có dịp nhìn thấy Khuất Bình, lúc này đột nhiên gặp được người mà mình một mực tưởng niệm, lòng không khỏi có chút có chút run rẩy. (Ài, lại thêm một con thiêu thân!)

Hấn thu liễm tâm tư, cúi đầu hành lễ, “Chu Đình kiến quá Khuất đại nhân.”

Đang muốn hành lễ, lại bị Khuất Bình đỡ lấy.

“Chu Thống lĩnh không cần đa lễ.” Khuất Bình mỉm cười nhìn hấn nói.

“Khuất đại nhân xin cứ gọi tên của ta a.” Chu Đình thỉnh hấn ngồi xuống, lại lệnh cho thủ hạ dâng trà, lúc này mới ngồi xuống, nói, “Gần đây đại nhân vẫn tốt?”

Khuất Bình nhẹ nhấp một hớp trà, cũng không trả lời, chỉ nhàn nhạt vừa cười vừa nói, “Đây chính là chuyện ta muốn hỏi người.”

Nói, hấn đặt chén trà xuống, động tác vô tận ưu nhã.

Chu Đình từ lần đầu tiên gặp Khuất Bình, đã bị tài năng của hấn, phong tư của hấn hấp dẫn, từ đó về sau, liền một mực đi theo phía sau. Dù cho biết rõ phần tình cảm này nhất định chỉ có tự mình một người yên lặng nhấm nháp, hấn cũng không hối hận.

Hơn nữa, thời gian càng lâu, hấn lại càng có thể hiểu rõ Khuất Bình. Người hấn càng coi trọng, hấn liền càng có thể đem người chôn sâu ở đáy lòng, chú ý cất kỹ, cũng không biểu lộ nửa phần.

“Đa tạ đại nhân quan tâm, Chu Đình gần đây rất tốt.” Chu Đình nhìn khuôn mặt Khuất Bình, một tắc một tắc, không muốn bỏ qua bất cứ một đường nét nào. (Cây Si No.3 =.=)

“Đại tẩu có khỏe không? Nghe nói gần nhất lại mang thai?” Vì Chu Đình từng có ân cứu mạng với Khuất Bình, cho nên dù hai người không thường gặp mặt, nhưng hấn đặc biệt quan tâm đến mọi chuyện của Chu Đình.

Chu Đình nhiều hơn Khuất Bình hai tuổi, sau khi hấn quyết định buông tha cho phần cảm tình của mình đối với Khuất Bình mới cùng thanh mai trúc mã của mình thành thân.

“Ân. Nội tử thường xuyên nhắc tới đại nhân.”

“Là ta nên đi bái phỏng đại tẩu, năm năm trước từ biệt cho đến giờ còn chưa từng gặp lại.” Khuất Bình thở dài.

“Không sao. Nàng chỉ nói vậy mà thôi, nàng cũng biết đại nhân bận việc... quốc sự, thỉnh đại nhân không cần phải đem chuyện này để ở trong lòng.” Chu Đình ôn hòa vừa cười vừa nói.

Khuất Bình như có điều suy nghĩ, liếc nhìn Chu Đình, sau đó nâng chung trà lên, nhìn vài miếng lá trà phiêu phiêu trong chén, không nói gì.

Chu Đình thấy hấn không nói lời nào, liền cũng dừng lại, nhìn người trước mắt, vốn chỉ cần đưa tay liền có thể chạm đến... không khỏi cũng là một hồi cảm thán.

Khuôn mặt của Khuất Bình so với lần trước Chu Đình gặp càng thêm khắc sâu rõ ràng, cũng có thể là vì người lại có chút gầy, thể nhưng lông mày, mắt, mũi, môi... vẫn ưu mỹ như trước, không chỗ nào không khiến cho người ta tưởng niệm.

Chu Đình xoay mặt đi.

Hắn không phải không biết tâm tư của Hoàng Thượng, bởi vì ánh mắt khi Hoàng Thượng nhìn Khuất Bình cùng ánh mắt của hắn khi nhìn Khuất Bình quá mức tương tự, vì thế chỉ trong chớp mắt hắn đã nhận ra được tâm ý của Hoàng Thượng. (No.1 vs No.3 =.=)

Trong trí nhớ của hắn, ánh mắt như chim ưng của Nhị hoàng tử thường xuyên thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Khuất Bình, cũng không từng chia sẻ sự để ý đến thứ gì khác dù chỉ một phần một hào.

Về phần Khuất Bình, mấy năm qua có việc gì hắn làm lại không phải vì Nhị hoàng tử? Nếu nói đến cùng, cũng là vì Hoàng Thượng. Có lẽ trên đời này cũng chỉ có người như Hoàng Thượng vậy, mới có thể cùng Khuất Bình sánh đôi a.

“Chu Đình, lần này Hoàng Thượng xuất kinh, mọi chuyện người đều cần tỉ mỉ để tâm, có một số việc nên kiên trì thì phải kiên trì, người đi theo Nhị hoàng tử cùng ta cũng đã lâu rồi, tin tưởng người có thể hiểu ý của ta.”

Thật lâu, Khuất Bình mới quay sang nhìn Chu Đình, cẩn thận dặn dò.

“Chu Đình biết rõ.” Biểu tình của Chu Đình cũng cực kỳ trịnh trọng, hắn gật đầu chăm chú hồi đáp.

“Ân, ta tin tưởng người.” Khuất Bình khẽ cong môi, cười nhẹ nhìn Chu Đình.

— Ta tin tưởng người.

Tuy chỉ có bốn chữ ngắn ngủn, thể những cũng đã rất đủ. Cho dù hắn phải xuất sinh nhập tử phó thang đạo hỏa, Chu Đình cũng cam tâm tình nguyện.

“Đại nhân yên tâm, Chu Đình nhất định sẽ bảo vệ Hoàng Thượng chu toàn, thỉnh đại nhân không cần phải quá lo lắng.”

Khuất Bình thông thả gật đầu, lại dặn dò vài câu rồi mới rời khỏi đại điện.

Đêm, thanh lương như nước.

Khuất Bình theo đại điện đi ra lại bị Lý Thái Hậu triệu kiến, dùng bữa tối sau lại cùng bà hàn huyên vài câu, từ Xuân Hoa cung ra tới đã gần giờ Hợi.

Một vòng loan nguyệt* sáng loáng động ở ngoài cung, hoàng cung có vẻ lãnh lãnh thanh thanh, ngoại trừ ngẫu nhiên có một ca thay phiên của thái giám hoặc thị vệ, cũng chỉ còn lại có Khuất Bình. (* trăng lưỡi liềm)

Tần nhi đi theo sau lưng Khuất Bình, nói, “Đại nhân, ngài nên trở về phủ.”

Khuất Bình nhìn trăng sáng, không lên tiếng.

“Đại nhân, hôm qua ngài một đêm chưa ngủ, hôm nay lại bận rộn một ngày, sớm một chút hồi phủ nghỉ ngơi đi.” Tần nhi lại nói. (Bé ngoan! ^-^)

Khuất Bình liếc nhìn Tần nhi, trong lòng lại đột nhiên nghĩ tới Đông Phương Hạo.

Lúc này, y hẳn là đã đi nghỉ a.

“... Ta đi xem Hoàng Thượng. Người — trước tiên ở lại đây chờ ta...” Khuất Bình nhú mày, ngừng trong chốc lát lại sửa lời nói, “Người trước tiên trở về đi...”

Nói xong hắn đi thẳng về phía tấm cung của Hoàng Thượng, Tần nhi đi cũng không được, ở lại cũng không xong, sững sờ đứng tại chỗ.

Tiểu Lục Tử cùng những thái giám trực bên ngoài tấm cung đang ngồi ngủ gà ngủ gật, ngọn đèn trong tay đã ngã trên mặt đất, lửa tắt từ bao giờ cũng không biết.

Khuất Bình đứng ở trong bóng đêm đen kịt, cũng không tiến lên, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào phiến kim lữ hoa môn của tấm cung, không biết đang nghĩ gì.

Trong lòng có một loại lo lắng không hiểu nổi đã làm phức tạp hẳn cả ngày, rốt cuộc là gì, hẳn lại không thể nói đến.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, hẳn tựa hồ có thể tưởng tượng được Đông Phương Hạo đang yên tĩnh nằm trên giường lớn trong tấm cung.

Tim đập mạnh, loạn nhịp nửa ngày, hẳn than nhẹ rồi xoay người.

Mới đi một bước, liền nghe được phía sau cửa “chi nha” một tiếng, mở ra.

Tiểu Lục Tử cùng các thái giám khác bị thanh âm làm bừng tỉnh, dụi dụi mắt vội vã quỳ trên mặt đất, kêu lên, “Hoàng Thượng.”

Đông Phương Hạo phất phất tay, ý bảo bọn họ lui ra, sau đó liền nhìn không rời mắt vào thân ảnh phía hành lang dưới kia.

“Thái phó?” Thanh âm của y khàn khàn, này một tiếng “Thái phó” gọi tự nhiên đến vô cùng.

Khuất Bình chậm rãi xoay người. Trong đêm tối, chỉ có thể nhìn đến cặp mắt sâu kín lóe sáng của Đông Phương Hạo, là thanh tĩnh, không hề có chút ý ngủ.

“Hoàng Thượng.”

Đông Phương Hạo chỉ lẳng lặng nhìn cặp mắt thanh minh lãnh đạm phía dưới hành lang kia, cũng không nói lời nào.

Qua đã lâu, Khuất Bình lên tiếng đánh vỡ phần trầm mặc này.

“Vào đi thôi, coi chừng bị lạnh.”

Đông Phương Hạo vẫn không có động tĩnh.

Khuất Bình đột nhiên muốn tiến lên, thế nhưng trong bóng tối đã quên mất bậc thang phía trước mặt, vừa bước một bước, chân liền vấp phải bậc thang ngã xuống. Đông Phương Hạo tuy nhanh tay lẹ mắt tiếp được hẳn, thế nhưng cũng không chú ý tới bậc thang, một bước đạp vào hư không cũng ngã đi.

Kết quả hai người thoáng cái đều té ngã trên đất, Đông Phương Hạo nằm ở bên dưới.

“Hoàng Thượng, người không sao chứ?” Khuất Bình cười khổ nói, thầm trách mình quá không cẩn thận.

Khuất Bình nói rồi liền muốn động thân đứng dậy, cũng không ngờ Đông Phương Hạo vươn tay dùng sức lôi kéo, làm hẳn lại một lần nữa ngã trở lại trên người y.

Vì vậy, bốn mắt liền nhìn nhau, hô hấp cũng gần trong gang tấc.

“Hoàng Thượng?”

“Có phải Thái phó lo lắng cho Hạo nhi ngày mai xuất hành?” Đông Phương Hạo cố ý tìm chút đề tài gì đó mà nói cho hẳn, thực ra chỉ là không muốn buông ra người nằm trong lòng.

Khuất Bình sững sờ, bất quá vẫn gật đầu hồi đáp, “Có một chút.”

Cảm giác được Đông Phương Hạo ôm chặt lấy mình, Khuất Bình cũng không giãy dụa, trong giọng nói chứa đựng một tia lo lắng hỏi, “Hoàng Thượng, người không sao a?”

“Ta chỉ đi Hoài Nam, cách nơi này không xa, chỉ tám trăm dặm qua lại, Thái phó không cần phải ... vì Hạo nhi lo lắng.” Thanh âm của Đông Phương Hạo vẫn vững vàng đương đương, khoe miệng thậm chí còn có một nét cười, nhẹ nhàng lóe ra.

“Tuy nói là Hoài Nam, dù sao không phải tại hoàng cung...” Khuất Bình lời mới nói ra một nửa, lại nhìn kỹ Đông Phương Hạo, mày chau lên, “Người cười cái gì? Còn không mau để cho ta đứng dậy, nằm ở đây còn ra thể thống gì?”

“Thái phó dường như đã gãy.” Đông Phương Hạo khẽ nhủ mảy, nhìn Khuất Bình nói.

“Hạo nhi?” Khuất Bình bất đắc dĩ kêu.

Đông Phương Hạo đột nhiên ôm chặt lấy cổ Khuất Bình, kéo gần lại điểm khoảng cách cuối cùng giữa hai người, ghé vào tai hắn thấp giọng nói, “Để cho Hạo nhi cứ như vậy nằm trong chốc lát a...”

Nghe ngữ điệu thoáng làm nũng của Đông Phương Hạo, y vùi đầu tại cổ của hắn, thanh âm có vẻ rầu rĩ, Khuất Bình đột nhiên cảm giác có chút dở khóc dở cười.

Thực sự không thể làm gì.

Một khi Đông Phương Hạo bướng bỉnh lên, mặc hắn nói cái gì đều không xong.

Thân thể hai người cách một tầng quần áo nung tựa cùng một chỗ, có thể cảm giác được thân nhiệt của đối phương truyền qua sưởi ấm lẫn nhau, cũng cảm giác được tiếng tim đập của nhau, một tiếng một tiếng, rất có quy luật, cũng rất bình tĩnh.

Y đối với Khuất Bình, rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào tình cảm đã trở nên không giống với lúc trước? Là khi cùng hắn tương xử rồi dần dần thay đổi, hay là ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cũng đã chìm đắm vào?

Hai người không phải là chưa từng gần nhau đến như thế này bao giờ, chỉ là Đông Phương Hạo biết rõ, phần quyến luyến của y đối với Khuất Bình sớm đã không đơn thuần giống như trước kia.

Hôm nay, “Khuất Bình” tên cùng người sớm đã khắc thật sâu vào cốt tủy của y, tựa như độc dược ăn mòn, hòa tan trong máu, không bao giờ ... có khả năng biến mất nữa.

“Làm sao vậy?” Thanh âm Khuất Bình truyền đến bên tai y, mang theo một tia ôn nhu.

“Vừa rồi một mực nghe được Thái phó gọi tên ta, vì vậy liền đi ra xem, Thái phó quả nhiên ở ngoài cửa...” Đông Phương Hạo nhẹ nhàng lẩm bẩm, loại cảm giác này có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng không phải lần đầu tiên.

“... Vậy sao.” Khuất Bình trầm thấp nói, nghĩ đến lúc trước Đông Phương Hạo tìm đến hắn... cũng là cùng một tình hình a.

Trong bóng tối, cảm giác được thân nhiệt ấm áp của Đông Phương Hạo, Khuất Bình nhắm mắt lại.

“Nếu như lúc trước làm Hoàng Đế không phải là ta, Thái phó sớm đã không ở bên cạnh Hạo nhi đi?” Đông Phương Hạo vẫn chưa quên, sinh ở Đế vương gia huynh đệ đấu đá, nếu không phải có Khuất Bình cùng phụ thân của hắn trợ giúp một tay, chỉ sợ hiện tại người trở thành tù nhân đúng là y.

Cái ngôi vị Hoàng Đế này, nói gì đi nữa cũng đã tới tay y.

Mặc kệ đây là vì hoàn thành dã tâm của mình, hay là vì có thể lưu lại hắn.

“Thái phó?”

Bên tai Đông Phương Hạo truyền đến tiếng hô hấp trầm ổn của Khuất Bình, hắn đã ngủ.

Y không khỏi cười khổ một hồi, lập tức chậm rãi ngồi dậy, chú ý ôm lấy Khuất Bình, đi vào tắm cung.

— Có lẽ một trận này Thái phó quả thực đã quá mệt mỏi.

Vừa đi tới, thấy như vậy một màn, Tần nhi lại lặng lẽ lui xuống.

Đem Khuất Bình nhẹ nhàng đặt ở trên đệm mềm mại, thay hắn cởi ngoại bào cùng trường y, đắp chăn xong, Đông Phương Hạo khẽ thở dài một hơi.

Y vốn định cứ như vậy ở bên cạnh hắn nằm xuống, lại đúng là vẫn nhìn không được cúi người, để sát vào hắn.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn tú của Khuất Bình càng có vẻ thon gầy, tại trước mắt y không ngừng phóng đại.

Đông Phương Hạo đưa tay vuốt ve gương mặt của hắn, lại dùng ngón trỏ xẹt qua bờ môi mảnh mai của hắn, sau đó chậm rãi hôn lên, chỉ là một cái hôn rất nhẹ, rất nông, tựa như trước kia Khuất Bình thường hôn trán của y, mặc dù là nhàn nhạt, lại mang theo hương vị đặc biệt của Khuất Bình.

Một đêm này, chỉ sợ lại là nan miên.

Giờ Dần chưa tới, trong phòng đã có một tia nắng sớm. Lư đồng khói lượn lờ, trướng mạn phất phơ, bóng người có vẻ dị thường mờ mịt.

Đông Phương Hạo trần trọc, rốt cục vẫn là ngồi dậy, tiện tay kéo qua một kiện hoàng bào phi lên người, dựa người ngồi trên nệm êm, cúi đầu nhìn qua Khuất Bình ở bên cạnh vẫn y nguyên ngủ yên.

Hô hấp của hắn an ổn, biểu lộ cũng bình tĩnh, có lẽ là do có chút mệt mỏi, hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

Đông Phương Hạo duỗi một tay vuốt vuốt một đám tóc đen nhánh của Khuất Bình, cuốn vài vòng ở trên ngón tay, lại nhẹ nhàng buông ra, sợi tóc lưu luyến, mềm mại như lụa.

“Khuất Bình...” Thở dài một tiếng, thông thả, lại ẩn chứa tình cảm vô hạn.

Nhìn chăm chú thật lâu, y mới đứng dậy xuống giường.

“Đừng cho người quá nhiều thái phó, hảo hảo ở lại đây trông coi.” Đông Phương Hạo thấp giọng phân phó Tiểu Lục Tử cùng các thái giám.

“Nô tài tuân chỉ.”

Đông Phương Hạo ngẩng đầu quan sát sắc trời dần dần hé lộ.

“Trẫm lập tức xuất cung, đi truyền Chu Đình.”

“Nhưng — Hoàng Thượng, nghi thức đại giá còn chưa chuẩn bị...”

Đông Phương Hạo cắt đứt lời Tiểu Lục Tử, “Trẫm cải trang đi trước, đại giá đúng giờ xuất phát, người hảo hảo để ý, không được sơ suất, nghe rõ?”

“Nếu Khuất đại nhân hỏi —” Tiểu Lục Tử ngửa mặt lên cần cần dục dục hỏi.

Đông Phương Hạo quay đầu nhìn về phía gian phòng, ngừng trong chốc lát mới lên tiếng, “Chiếu tình hình thực tế mà nói đi.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Khuất Bình chỉ ngủ bốn canh giờ liền tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trong tấm cung của Đông Phương Hạo, lúc này mới nhớ tới chuyện hôm qua.

Có lẽ khi đó hắn thật sự là có chút mệt mỏi, cũng không biết khi nào thì mơ mơ màng màng đã ngủ.

Tối hôm qua Đông Phương Hạo tựa hồ có nói gì với hắn?

Khuất Bình chỉ cảm thấy mơ hồ có ấn tượng, cố gắng nghĩ, lại vẫn không thu hoạch được gì, đành phải thôi.

Hắn đứng dậy xuống giường, mặc hảo y quan đi ra ngoài tấm cung.

Lúc này gần đến giờ mẹo, đại giá nghi thức cũng chưa xuất phát.

“Đại nhân, sao ngài không ngủ thêm chút nữa?” Tiểu Lục Tử trông thấy Khuất Bình đi ra vội vàng hỏi.

“Hoàng Thượng ...?”

“Bẩm đại nhân, Hoàng Thượng đã xuất cung trước một bước.”

Khuất Bình hơi sững sờ, lập tức liền gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Càng đọc, ta càng cảm thấy A Bình giống... Hoàng hậu hơn là trọng thần triều đình! TT^TT Được vua nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, các quan viên lẫn thái giám tất cung tất kính, cũng bình thần nhận, một chút cũng không khách sáo. Đã thế ảnh vào tẩm cung như ra vào phòng ngủ, nửa đêm chạy vào đứng trước cửa tẩm cung mà không ai động tĩnh gì, cùng vua một ngày hai đầu đồng sàng mà miên cũng không thấy có dị nghị... Mà chuyện cắt đặt công việc trong triều ảnh lo tuốt, cả khâu chăm sóc tinh thần cho mẹ chồng ý quên Hoàng Thái Hậu ảnh cũng đảm đang luôn... Đúng là hiền thê, quyền thê mà...

Anyway, chap nì thừa tiêu chuẩn tách ra làm 3 phần, người ta không tách nữa để tránh chậm tiến độ, cậm cùi ngồi suốt gần 3 tiếng làm mới xong, vậy mà bà con hông có ủng hộ người ta, người ta thật ủy khuất!
*Ủy khuất**Ủy khuất*

11. Chương 10

Ngày đó, đại giá* vừa xuất cung, Ngụy Khuê Nguyên liền tới Thụy thân vương phủ. (* một “hệ thống” bao gồm vòng lọng kiệu cờ quạt người hầu.v.v... dành riêng cho vua ngự khi xuất cung.)

“Vương gia.”

“Ân.” Đông Phương Hiên đang ở trong thư phòng viết chữ*, ngẩng đầu liếc nhìn bọn họ, miết đến Duệ Khâu Minh, hần mở miệng hỏi, “Sao rồi? Hoàng Thượng không mang người đi?” (* luyện thư pháp)

“Hoàng Thượng sớm có lòng hoài nghi với hần, sao còn có thể mang theo bên người.” Ngụy Khuê Nguyên cười nói.

“Có lẽ Hoàng Thượng cũng đã sớm nghi ngờ chúng ta.” Đông Phương Hiên đặt bút xuống, hai tay vắt sau lưng, đi đến trước mặt bọn họ, nhìn chăm chăm vào Duệ Khâu Minh.

Duệ Khâu Minh hoảng hốt, vội vàng nói, “Hạ quan không tiết lộ điều gì với Hoàng Thượng.” Đông Phương Hiên nhìn hần thật lâu, bỗng nhàn nhạt cười nói, “Kỳ thật cũng không sao cả, Hoàng Thượng là hạng người gì, ta so với người rõ ràng hơn. Đi đi, vừa uống rượu vừa trò chuyện.”

Một bàn tiệc rượu sớm đã dọn xong, Ngụy Khuê Nguyên thỉnh Đông Phương Hiên ngồi trước, mình vừa rồi ngồi xuống sau, Duệ Khâu Minh chỉ đứng một bên, ngoài ra còn có vài hạ nhân ở một bên hầu hạ.

“Hoàng Thượng chọn lúc này xuất cung, chẳng lẽ đúng như Vương gia sở liệu –” Ngụy Khuê Nguyên kỳ thật vô tâm uống rượu, một mực để tâm đến chuyện này.

“Sao? Người lo lắng?” Đông Phương Hiên nhướn mi nhìn lão.

“Chuyện như thế này, nói không lo lắng là giả ...” Ngụy Khuê Nguyên nhìn xung quanh một vòng, chỉ nói một nửa.

Đông Phương Hiên phất phất tay, cho lui hạ nhân, lại nói, “Yên tâm đi, ở đây đều là người của ta, có chuyện cứ nói đừng ngại.”

“Vương gia đối với chuyện này có mười phần nắm chắc?” Ngụy Khuê Nguyên vẫn hạ giọng nói.

Đông Phương Hiên cầm lấy chén rượu, chậm rãi xoay, thanh âm không nhanh không chậm, “Hoàng Thượng vừa xuất cung, đúng là thời cơ tốt nhất, hướng hồ... Chiêm tiền cổ hậu vĩnh viễn không đạt được đại sự, người nói phải không? Ngụy Thừa tướng?”

“Thế nhưng vừa rồi chẳng phải Vương gia đã nói, Hoàng Thượng đem lòng sinh nghi đối với chúng ta, lần này xuất hành lẽ nào không phải là cố ý?” Ngụy Khuê Nguyên nhíu mày nhìn Đông Phương Hiên hỏi.

“Đương nhiên là cố ý.” Đông Phương Hiên cười lạnh.

Lời này vừa thốt ra, Ngụy Khuê Nguyên không khỏi lắp bắp kinh hãi, “Sao có thể?”

“Người còn nhớ rõ ta đã đề cập qua chuyện đánh cờ?” Đông Phương Hiên đột nhiên lạc chủ đề.

“Nhớ rõ. Tựa hồ ván cuối cùng là Vương gia thắng.” Ngụy Khuê Nguyên hơi gật đầu, con mắt nhìn về phía Đông Phương Hiên, trong lòng khẽ giật mình, hỏi, “Chẳng lẽ — Hoàng Thượng là tại thử Vương gia?”

“Lúc ấy ta còn hoài nghi, nhưng bây giờ hành động của hắn càng thêm khẳng định cho điều ta nghĩ.” Đông Phương Hiên giương mắt nhìn Ngụy Khuê Nguyên, chậm rãi nói, “Sơ hở trên bàn cờ khi đó giống như lần xuất hành này vậy, đều có mục đích, chỉ đợi xem ta có thể nhảy vào hay không.”

“Vương gia ngài còn —” Ngụy Khuê Nguyên nghe hắn nói như vậy, ngược lại càng không minh bạch.

“Nếu như ta chưa nắm chắc toàn bộ, cũng không dám tùy tiện bước ra một bước lớn như vậy.” Đông Phương Hiên không trả lời, ngược lại vừa cười vừa nói.

Ngụy Khuê Nguyên nghi hoặc nhìn hắn.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có người vừa cười vừa nói, “Cửu Hoàng tử nói không sai.”

Một người vén màn đi tới, Ngụy Khuê Nguyên nghe thanh âm có điểm quen tai, lại nhìn kỹ, thì ra là Tào công công.

“Kiến quá Tào công công.” Ngụy Khuê Nguyên lắp bắp kinh hãi, vội vã đứng lên vái chào.

Khi Ngụy Khuê Nguyên vừa mới tiến triều làm quan thì Tào công công cũng đã là Tổng quản thái giám, hơn nữa đã trải qua hai đời Hoàng Đế, cho nên Ngụy Khuê Nguyên cũng không thể nói không quen, thậm chí còn có một chút giao tình, dù sao mỗi lần lão muốn yết kiến Hoàng Thượng đều phải thông qua Tào công công.

“Ngụy thừa tướng đa lễ.” Thanh âm lạnh lạnh của Tào công công, hôm nay sớm đã trở nên già nua.

“Tào công công mời ngồi.” Đông Phương Hiên cũng tỏ ra khách khí, cười làm một cái thủ thế* nói. (* ý nói động tác mời ngồi)

“Tạ ơn Cửu hoàng tử.” Tào công công cũng là người thủ lễ, sau khi tạ ơn mới ngồi xuống.

Ngụy Khuê Nguyên nhìn Đông Phương Hiên, lại nhìn Tào công công, dường như không thể tưởng được vì cái gì hai người kia đột nhiên lại cùng một chỗ.

“Tào công công, hôm nay Ngụy Thừa tướng cũng không phải người ngoài, đem chuyện người biết đến nói cho hắn biết a.” Đông Phương Hiên nhấp một hớp rượu, sau đó nhìn Tào công công vừa cười vừa nói.

Tào công công gật đầu, chuyển hướng Ngụy Khuê Nguyên, “Ngụy Thừa tướng cũng là đương triều nguyên lão, hắn cũng biết chuyện sau khi tiên Đế băng hà a?”

“Biết là biết rõ, nhưng cũng không biết công công chỉ cụ thể là chuyện nào?” Ngụy Khuê Nguyên vuốt chòm râu, nhíu mày hỏi.

“Vậy ngài có biết người cuối cùng Hoàng Thượng gặp trước khi băng hà là ai?” Tào công công hí mắt lại hỏi.

Ngụy Khuê Nguyên nhớ lại trong chốc lát, sau đó nói, “Tựa hồ là Khuất Chính.”

Khuất Chính là phụ thân của Khuất Bình.

“Không sai.”

“Nhưng... Chuyện này nói lên điều gì?” Ngụy Khuê Nguyên hồi tưởng tình hình ngày đó, đúng là Khuất Chính nói với lão tin Hoàng Thượng băng hà.

“Sau đó có phải là Khuất Chính tuyên đọc một phần chiếu thư?”

“Đúng vậy.”

“Thừa tướng có từng nhìn thấy?”

“Nhìn thấy, xác thực là Hoàng Thượng đại ất.”

“Hoàng thượng ngọc tỷ quả thực không giả, thế nhưng cũng không phải là Hoàng Thượng tự tay viết...” Tào công công muốn nói lại thôi, nhìn Ngụy Khuê Nguyên.

Ngụy Khuê Nguyên trầm ngâm một hồi, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó không nên nghĩ đến, không khỏi đánh cái giạt mình, có chút run rẩy mà hỏi, “Ý công công là... phần chiếu thư đã bị Khuất Chính bóp méo?”

“Ngụy thừa tướng nói không sai.” Tào công công gật đầu, “Kỳ thực Hoàng Thượng bệnh nặng, để Khuất Chính viết thay cũng là tự nhiên, chỉ là nội dung của chiếu thư...”

Tào công công mục quang lập lòe, có vẻ buồn rười rượi, hiển nhiên trong lời nói có... ý tứ khác.

Ngụy Khuê Nguyên nhìn chăm chú Tào công công, ánh mắt tựa hồ muốn xem thấu, ngữ khí cũng trở nên trầm tĩnh, “Chắc hẳn Tào công công đã sớm nghe được nội dung chính thức của chiếu thư.”

“Có thể nói như vậy.” Tào công công gật đầu.

“Nếu như vậy, ngay lúc đó phần chiếu thư phế Thái Tử cũng là giả mạo?” Ngụy Khuê Nguyên vẫn có một tia hoài nghi, chỉ vì chiếu thư kia Ngụy Khuê Nguyên thấy rõ ràng, chữ viết trên mặt thật là Hoàng Thượng tự tay viết.

“Ngụy thừa tướng cũng không nên quên, Khuất Chính còn có một đệ đệ, hẳn là một cao thủ hội họa a.” Tào công công nhắc nhở.

Ngụy Khuê Nguyên cúi đầu trầm tư thật lâu, càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi. Dựa vào những hiểu biết của lão về Khuất Chính, người này quyết không làm ra chuyện lừa gạt bực này, nhưng nếu như hắn làm tất cả là vì con trai mình – Khuất Bình, vậy cũng là có lý do.

Nếu quả thật như thế, đó chính là tội lớn khi quân diệt tộc.

Trong lòng Ngụy Khuê Nguyên không khỏi có một tia hưng phấn khó nén, trong mắt đồng thời cũng chớp động hào quang.

Đông Phương Hiên thấy biểu tình của lão liền có thể đoán được tâm tình của lão lúc này, vì vậy lên tiếng, “Đây chính là một bí mật thiên đại, lúc trước Tào công công chính là vì bí mật này mới xin từ chức.”

Ngụy Khuê Nguyên trầm ngâm nửa ngày rốt cục phục hồi tinh thần lại, nhìn hai người chậm chạp không nói tiếng nào.

Thật lâu, lão hạ quyết tâm mở miệng, “Thụy thân vương muốn thần làm như thế nào, cứ việc phân phó là được.”

Đông Phương Hiên thoả mãn gật đầu mỉm cười, có điều đáy mắt dần dần ngưng tụ lại vẻ âm u.

Phủ của Đông Phương Hiên ánh đèn lóe sáng thâu đêm hôm đó, cửa chính đóng chặt, thẳng đến khi sáng sớm, mới có người ngồi kiệu quan từ trong đại viện đi ra.

Họa từ trong nhà. Trong kinh thành, ầm ầm có âm mưu nhen nhóm, một hồi tinh phong huyết vũ tựa hồ muốn tiến đến.

Khuất Bình không cách nào ngủ yên, bắt đầu từ khi Đông Phương Hạo xuất cung, hắn mỗi ngày làm việc cho đến đêm khuya mới hồi phủ, ngủ không đến ba canh giờ liền lại tiến cung, ngoại trừ liệu lý tất cả lớn nhỏ sự vụ trong triều, còn lại trong lòng hoàn toàn trống rỗng hư vô, luôn luôn có một loại dự cảm bất hảo bao phủ lấy hắn. (Thay chồng tề gia!~)

Hai ngày trước, Tuần phủ Khai Phong có mật chỉ truyền đến, nói Thánh giá đã đến Nhữ Châu, sau khi nhìn thấy Khuất Bình vẫn khá yên lòng, thế nhưng mấy ngày gần đây lại không có bất luận tin tức gì. Thẳng đến hôm nay, lại nhận được tin “Thánh tung không rõ”, Khuất Bình tay khẽ run lên, công báo liền rơi trên mặt đất.

“Đại nhân.” Tần nhi đem chồng công báo nhặt lên, nhẹ nhàng gọi hắn.

Khuất Bình phục hồi tinh thần, nhìn một vị quan viên đang đứng trước mặt mình, lên tiếng nói: “Vừa rồi đang nói đến đâu?”

“Hồi bẩm đại nhân, hạ quan vì chuyện Cù Châu thiếu nợ lương thực, nhiều lần bị Hộ Bộ thúc ngăn, hơn nữa kho bạc Hà Nam vừa điều về kinh kho, Tư thượng thư muốn mở một phiên thảo luận trong sạch, nhưng đến lúc này cũng một mực không có cái công đạo, hạ quan đành phải đến van cầu gặp đại nhân.”

Khuất Bình chăm chú lắng nghe xong, trầm ngâm nói, “Chuyện này ta cũng biết, Tư thượng thư trông coi Thông Chính sứ nha môn, tất nhiên phải theo như quy củ mà làm việc, người đã tới tìm ta, vậy cũng không thể bảo người cứ như vậy trở về, chuyện Cù Châu thiếu nợ lương thực ta sẽ phân phó người đi Hộ Bộ điều ngăn.”

“Hạ quan tạ ơn Khuất đại nhân.”

Khuất Bình khẽ gật đầu, liền cúi đầu nhìn lại công văn trong tay.

Quan viên đang muốn rời đi, không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên thuận miệng hỏi, “Khuất đại nhân, gần đây trong kinh thành có hoạt động gì trọng yếu hay sao?”

Khuất Bình nghe hẩn hỏi như vậy, ngẩng đầu lên khó hiểu.

“Hạ quan đến kinh thành đã ba ngày, phát hiện gần đây mỗi ngày đều có rất nhiều người vào kinh, lại không biết là vì chuyện gì?”

Khuất Bình trong lòng cả kinh, âm thầm suy tư một hồi, mới nhàn nhạt nói, “Có lẽ có, bất quá trong kinh thành từ trước đến nay vốn náo nhiệt.”

“Vậy sao? Trước kia hạ quan đến kinh dường như không có nhiều người như vậy.” Quan viên thì thảo tự nói rồi cáo lui.

Những lời này, làm cho lòng Khuất Bình nổi lên sóng gió. Hẩn cúi đầu trầm ngâm, sau đó phân phó, “Tần nhi, bị kiệu đi thành Bắc Đại doanh.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh đã ở dưới hành lang đợi thật lâu, gặp quan viên kia vội vàng rời đi, vừa bước lên bậc thang đã gặp Khuất Bình nhíu mày đi ra.

“Đại nhân có việc gấp?”

Khuất Bình sững sờ, lúc này mới nghĩ đến còn có người chờ gặp hẩn.

“Hoàng Phủ công tử tới tìm ta, có phải vì việc vận chuyển gạo?” Khuất Bình không trả lời, chỉ hỏi.

“Đúng vậy, đại nhân. Sự tình cùng đã làm thỏa đáng, đặc biệt hướng Khuất đại nhân bẩm báo một tiếng.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh khẽ khom người nói.

Từ khi Đông Phương Hạo ly cung đến nay, đây là chuyện tốt đầu tiên Khuất Bình nghe thấy, hẩn không khỏi giãn ra lông mày, mỉm cười nói, “Rất tốt, Hoàng Phủ công tử quả nhiên nói được thì làm được.”

“Có phải gần đây đại nhân ngày đêm vất vả hay không, nhiều ngày không thấy, người càng xem càng thấy gầy.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh thoáng đến gần một bước, nhăn lông mày nhìn Khuất Bình, nhẹ nhàng nói ra.

Khuất Bình không nghĩ tới hẩn sẽ nói lời này, ngừng trong chốc lát mới lên tiếng, “Đa tạ Hoàng Phủ công tử quan tâm, Khuất Bình trước nay vẫn là như thế.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh bất động thanh sắc, mỉm cười lại hỏi, “Đại nhân vừa rồi thần sắc vội vàng muốn đi nơi nào?”

“Ân. Có một số việc muốn đi xử lý.”

“Liệu Khuynh Kinh có thể đi theo đại nhân không? Thuận tiện cùng đại nhân hồi bẩm chuyện vận chuyển gạo?”

Khuất Bình nhìn hẩn một lúc, gật đầu nói, “Cũng tốt.”

Hai người lên một chiếc xe ngựa, hướng thành Bắc Đại doanh chạy tới.

“Kỳ thật muốn giải quyết chuyện vận chuyển gạo cũng không khó.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh lúc này nhìn Khuất Bình mà nói.

“A?” Khuất Bình mỉm cười, “Nguyện nghe tỏ tường.”

“Chỉ cần dùng biện pháp mua gạo ngay tại chỗ, có thể tiết kiệm thủy vận phiền phức, cũng có thể nhanh chóng hoàn thành chuyện này.”

Nghe Hoàng Phủ Khuynh Kinh vừa nói như vậy, Khuất Bình lập tức liền minh bạch, trong mắt cũng không cảm nhiều hơn một vòng thần sắc thưởng thức.

Bởi vì dù sao cũng đều là gạo, mặc kệ ở đâu đưa về cũng đều như nhau, chỉ cần có thể tại Thượng Hải đem gạo giao đủ ngạch, Chiết Giang có thể tại Thượng Hải mua gạo giao đi, liền tiết kiệm chi phí thủy vận.

Rất nhiều quan viên nhìn chuyện này, chỉ nghĩ đến số lượng gạo thiếu nợ quá lớn, nhất thời khó có thể chuẩn bị đủ; Hoặc là nghĩ đến chuyển từ vận chuyển đường sông sang vận chuyển đường biển sẽ gặp nhiều cản trở, dù cho chuẩn bị đủ cũng rất khó nói trước chuyện chuyển đền đủ đến kinh thành... Nhưng lại không nghĩ đến chuyện đổi thành vận chuyển đường hàng hải trên thực tế chính là con đường dễ dàng nhất giải quyết hai vấn đề nêu trên.

Có thể cách nghĩ của chốn thương trường bất đồng với chốn quan trường, nếu muốn được khoáng đạt, cũng phải không câu nệ phương pháp thực hiện.

Cho nên Hoàng Phủ Khuynh Kinh có thể lợi dụng hai điểm này, trong thời gian ngắn liền giải quyết vấn đề.

Khuất Bình gật đầu nói, “Xem ra ta thật sự là tìm đúng người.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi cười cười, sau đó lại lên tiếng, “Đại nhân hẩn là không quên chuyện đã đáp ứng với hạ a?”

Khuất Bình cũng nở nụ cười, khoe môi cong lên một đường cong nhàn nhạt, “Khuất Bình tất nhiên sẽ không quên.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ của Khuất Bình, không nói gì thêm.

Thành Bắc quân doanh cách Hoàng cung bất quá ba mươi dặm, chỉ chớp lát đã đi đến.

Khuất Bình cho xe ngựa đứng ở trước quân doanh, sau đó hai người xuống xe.

Vẫn chưa đi tới gần, liền nghe thấy một quân sĩ thủ vệ quát lớn.

“Người nào? Đứng lại.”

Một quân nhân nghe được liền lập tức đi tới, cao thấp đánh giá Khuất Bình cùng Hoàng Phủ Khuynh Kinh một hồi, trầm giọng hỏi, “Các người tới làm gì? Tìm ai?”

Khuất Bình không nói gì, chỉ lấy ra tiểu ấn tùy thân ngày thường dùng để phê duyệt công văn đưa tới, “Đưa cho Thanh Môn xem, hẩn sẽ biết rõ.”

Quân nhân tiếp nhận tiểu ấn nhìn nhìn, lại giương mắt nhìn vị này thông dong ưu nhã, khuôn mặt đoan chính trước mắt, tuy đang mặc nhất phẩm quan phục, thế nhưng hẩn cũng không nhận ra. Hơn nữa quân doanh cũng có quân doanh quy củ, Thanh Môn sớm đã phân phó, chỉ biết đến lệnh bài, chỉ lệnh, không biết người.

Bất quá người trước mắt thần sắc nội liêm, ả ả hàm chứa một cỗ khí thế uy nghiêm, tựa hồ xác thực lai lịch không nhỏ. Vì vậy hẩn để cho bọn họ chờ ở bên ngoài, còn mình vội vàng chạy vào hồi báo.

Thanh Môn này quy củ thật nhiều. Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi nhíu mày thâm nghĩ.

Hẩn nhìn sang Khuất Bình, thấy trên mặt người này không có một tia giận dữ, chỉ nhất phái tự nhiên, lẳng lặng đứng tại chỗ.

Nhìn thái độ của hắn, ánh mắt của hắn, phảng phất rời xa phạm trần, giống như một kẻ siêu phàm thoát tục cho tới bây giờ cũng không cần vì mọi thứ hỗn loạn trên đời mà hao tâm tổn sức, thế nhưng hắn lại phủ một thân quan phục, thân hãm nặng nề trong quan trường, không thể không nói đây là một loại mâu thuẫn cực đoan, song lại có một loại không hài hòa không gì sánh kịp.

Nhìn hắn, Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi một hồi thất thần.

Thanh Như Lãm xem xét tiểu ấn liền biết người đến là ai, tên binh sĩ này cũng là theo như quy củ làm việc, cho nên hắn cũng không nói nặng gì, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Người này chính là người ta đã đề cập qua với người, Tả thừa tướng.”

Viên binh sĩ không khỏi ngậy ngấn cả người, mờ mịt nhìn theo bóng lưng Thanh Như Lãm, thật lâu mới hồi phục tinh thần, vội vã đuổi theo.

“Đại nhân.” Thanh Như Lãm bước nhanh đến trước mặt Khuất Bình, nghênh tiếp hắn tiến vào trong phòng nghị sự của đại bản doanh.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh không theo vào, chỉ ở trong trường ung dung uống trà, chờ Khuất Bình cùng Thanh Môn nghị xong việc đi ra.

Hắn hộp một ngụm trà, giương mắt trông thấy viên binh sĩ vừa rồi mang về mặt ngưng trọng canh giữ ở ngoài phòng nghị sự, không khỏi bật cười nói, “Người không biết không có tội, người khẩn trương như vậy làm gì?”

Viên binh sĩ kia nghe thấy Hoàng Phủ Khuynh Kinh cùng hắn nói chuyện, quay sang trừng mắt một cái, “Ta cũng biết, huống hồ, ta nào có... khẩn trương a?”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh chỉ nhún nhún vai, lại nói, “Quân môn các người thoát nhìn rất nghiêm túc, chắc hẳn quân kỷ nghiêm minh, nhìn ra được Tả thừa tướng cũng không có vẻ mất hứng.”

Viên binh sĩ nao nao, đột nhiên hỏi, “Người là ai?”

Bởi vì Hoàng Phủ Khuynh Kinh không mặc quan phục, nhìn bề ngoài cũng không phải thị tùng của Tả thừa tướng.

“Ta sao?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh cười cười, “Ta không phải là ai cả.”

Viên binh sĩ nhìn nam nhân trước mắt, người này cùng Khuất Thừa tướng không giống nhau về khí thế, nhưng xem ra đều là những người vô cùng thâm sâu.

Đúng lúc này, thanh âm của Thanh Như Lãm truyền đến, viên binh sĩ vừa nghe gọi đến mình liền lên tiếng thưa dạ rồi nhấc chân đi vào đại sảnh.

Khuất Bình lúc này ngồi ngay ngắn ở trên ghế, mục quang đang nhìn về phía hắn, hắn cúi đầu tránh né ánh mắt.

“Còn không mau bái kiến Khuất đại nhân.” Thanh Như Lãm đứng ở bên cạnh Khuất Bình, nói.

“Ty chúc bái kiến Khuất... Khuất đại nhân.” Viên binh sĩ lúng ta lúng túng nói, có điều vẫn không có ngần đầu lên nhìn hắn.

Khuất Bình cũng không ngại, chỉ mỉm cười nhìn, chậm rãi nói, “Người chính là con trai của Nghiêm Vân sao? Lớn như vậy!”

Nghe hắn vừa nói như vậy, viên binh sĩ không khỏi hoảng hốt.

Dường như hắn vừa nhớ tới ngày mưa ấy, mưa cùng nước mắt che chắn tầm mắt của hắn, nhưng lại có một vị ưu nhâ thiếu niên nhẹ nhàng đưa hắn nâng dậy, dùng ống tay áo sạch sẽ của mình lau đi bùn đất trên mặt hắn.

Chuyện đã cách nhiều năm như vậy, thế nhưng hắn một mực nhớ rõ y nguyên sự kiện kia, chỉ là... lại không nhớ ra ân nhân.

Thế mà ân nhân lại vẫn nhớ rõ danh tự của phụ thân hắn.

Nghiêm Vân đúng là được Khuất Chính cứu, thấy hắn không có chỗ đi lại có chút thân thủ, vì vậy đưa hắn an trí tại đại doanh, đây sớm đã là chuyện quá khứ. Khi đó Khuất Bình nhiều nhất cũng chỉ có mười lăm, sáu tuổi mà thôi.

Hôm nay, Nghiêm Vân từ mấy năm trước bởi vì bệnh tật trở về quê, đem Nghiêm Lâm lưu tại đại doanh.

“Sao vậy?” Khuất Bình thanh âm ôn hòa, cùng khi đó nhiều hơn chút ít trầm thấp lại vẫn ưu nhã như trước.

“Ta..... Ta.....” Hốc mắt Nghiêm Lâm nóng lên, hai đầu gối mềm nhũn, đột nhiên quỳ xuống, lại không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ai.” Khuất Bình nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tiến lên nâng Nghiêm Lâm dậy, “Chuyện đều đã là quá khứ, hiện tại ngươi đã trưởng thành, sao còn có thể giống như trước dễ dàng rơi lệ?”

“Nghiêm Lâm lại không thể nhận ra ân nhân, thật sự là vạn phần đáng chết.” Nghiêm Lâm đưa tay quệt nước mắt.

Khuất Bình cười khê, “Lúc đó ngươi khi mới mấy tuổi a, hướng hồ cứu người là phụ thân của ta.”

Vậy thì đã sao, có gì phân biệt. Nghiêm Lâm vừa định ngẩng đầu nói, đột nhiên trông thấy nụ cười mỉm như một cơn xuân phong của Khuất Bình, không khỏi trong lòng ấm áp, hốc mắt lại đỏ. Hắn vội vã cúi đầu.

“Tốt lắm, nói chính sự a.” Thanh Như Lãm bắt đầu nhìn Nghiêm Lâm, không nghĩ tới tiểu tử này áy khóc như vậy, hắn chỉ có thể phân phó, “Nghiêm Lâm, ngươi đem quân sĩ thủ thành mấy ngày trước đây tìm đến.”

“Rõ.” Nghiêm Lâm lên tiếng, lại ngẩng đầu nhìn Khuất Bình một cái rồi mới đi ra khỏi phòng nghị sự.

“Như Lãm, chuyện vừa rồi ta nói liền giao cho ngươi.” Khuất Bình nhìn Thanh Như Lãm, chậm rãi nói.

“Xin đại nhân yên tâm, đại doanh nhất định sẽ bảo vệ tốt, không có chút sai lầm.” Thanh Như Lãm khẳng định.

“Ân, mặt khác quân báo ngoài tám trăm dặm nhất định phải nhanh chóng đưa đến trong tay ta, cho ngươi thủ hạ để ý cẩn thận.” Khuất Bình lại dặn dò.

“Như Lãm biết rõ.”

Hắn đi ra ngoài đại doanh, Nghiêm Lâm theo ra, “Đại nhân.”

Gió thổi nhẹ nâng lên một góc tay áo Khuất Bình, một đám tóc đen lất phất bay, hắn quay đầu lại.

“Khuất... Đại nhân, ty chức muốn tiễn đại nhân một đoạn đường.” Nghiêm Lâm nhìn Khuất Bình.

Khuất Bình cười nói, “Trở về đi, hảo hảo tập võ, đi theo Thanh Môn tương lai nhất định sẽ có tiền đồ.”

Nghiêm Lâm nhìn đôi mắt thấu triệt của hắn, đôi mắt thực thâm thúy, không tự chủ được gật gật đầu.

“Đi thôi.”

Khuất Bình lên xe lại lẳng lặng nghĩ về tình huống vừa rồi quân sĩ báo cáo, một mực không lên tiếng, Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng không quấy rầy hắn.

Lúc này xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Khi Hoàng Phủ Khuynh Kinh vén rèm chuẩn bị xuống xe, bỗng nhìn thấy một bàn tay nắm một thanh kiếm hướng trong xe ngựa đâm tới.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh theo phản xạ né tránh, lại phát hiện thanh kiếm kia dĩ nhiên là hướng về phía trước ngực Khuất Bình, hắn không khỏi quá sợ hãi, một chương đẩy Khuất Bình ra.

Kẻ hành thích một kích thất thủ, kiếm phong vừa chuyển lại hướng về phía Khuất Bình.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh không chút suy nghĩ liền đứng chắn phía trước Khuất Bình, nhưng đúng lúc này hắn lại nghe thấy sau lưng Khuất Bình kêu lên một tiếng đau đớn, tựa hồ thừa nhận phải một kích rất nặng, nhìn lại, Khuất Bình đã là sắc mặt trắng bệch, thân thể nghiêng về một bên.

Đây là một kiến từ ngoài thùng xe đâm tới, xem ra kẻ hành thích không chỉ có một.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh tranh thủ thời gian kéo Khuất Bình sang một bên, chính mình thì nhảy ra khỏi xe ngựa.

Sự tình tới quá nhanh, bị một kiếm xuyên thấu bả vai làm cho Khuất Bình đau nhức triệt tâm phế, nắm chặt rèm vải trên cửa sổ, đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch, hắn cắn răng cường nhẫn, hàm răng bị cắn ra máu.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một danh tự.

— Chẳng lẽ là hắn?

Ngoài xe ngựa có ba kẻ mặc hắc y, mắt thấy một kẻ trong số đó đang giơ kiếm muốn bồi thêm mấy nhát vào trong thùng xe, Hoàng Phủ Khuynh Kinh đoạt lấy roi ngựa vung lên, xe ngựa liền lao đi.

Những hắc y nhân kia không nghĩ tới nửa đường giết ra cái Trình Giáo Kim, muốn đuổi theo, lại đều bị Hoàng Phủ Khuynh Kinh ngăn cản lại.

Khi quay đầu nhìn lại, xe ngựa đã chạy trốn không thấy bóng dáng.

Ba hắc y nhân thoáng chốc đồng loạt hướng về phía Hoàng Phủ Khuynh Kinh tấn công.

Chỉ là bọn hắn tuyệt không ngờ người trước mắt thân mang tuyệt kỹ, dù cho Hoàng Phủ Khuynh Kinh tay không tác sắt, nhưng bọn họ vẫn không cách nào dả thương hắn mấy may.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh lúc này trong lòng nóng nảy, sau khi đem ba người kia liên tục đánh ngất xỉu, hắn vội vã đuổi theo về hướng chiếc xe ngựa biến mất.

Nhớ tới khuôn mặt tái nhợt của Khuất Bình vừa rồi, Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi trong lòng nóng như lửa đốt.

Đuổi theo ra hơn phân nửa quãng đường, Hoàng Phủ Khuynh Kinh rốt cục nhìn thấy chiếc xe ngựa đứng ở bên vách núi, hắn đề khí vọt tới trước xe ngựa, xóc rèm vải lên, trông thấy Khuất Bình đã hôn mê ở trong xe, trên vai trái là một mảng lớn đỏ thẫm, miệng vết thương còn đang đầm đìa máu tươi.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh chỉ cảm thấy trái tim mình co thắt lại, giống như hít thở không thông. Hắn chưa từng nghĩ tới, trừ mình ra, hắn còn có thể để ý đến sinh mạng của một người đến như thế, không phải bởi vì người này là trọng thần triều đình, mà chỉ vì hắn là Khuất Bình. (Si No.4 ra đời! =.)

12. Chương 11

Đông Phương Hiên biết được tin tức này đã là hai ngày sau đó.

“Hỗn trưởng!” Hắn giận dữ, vỗ án* lớn tiếng trách mắng, “Khi nào thì bổn vương cho người đi ám sát Khuất Thái phó?” (* bàn làm việc.)

Tầm mắt của hắn chậm chậm bao lấy Tào công công, dường như muốn đem lão nuốt sống.

“Là ta.” Ngoài cửa, một thanh âm khàn khàn truyền đến, sau đó Đông Phương Nguyên đi vào.

Đông Phương Nguyên một mực bị giam lỏng, lâu ngày không thấy ánh mặt trời, khuôn mặt tái nhợt, tuy nhiên ánh mắt của gã không vì hai năm giam cầm mà trở nên ngốc trệ, ngược lại đầy âm trầm tàn ý, giống như muốn lập tức đem tất cả những ai phản bội gã ra lăng trì.

“Là ngươi.” Đông Phương Hiên đối với vị đại ca này cũng không có nửa phần tình ý, lạnh lùng nhìn gã.

“Cửu đệ tính tình thật nóng nảy, chỉ là một tên Thái phó cũng khiến cho người tức giận thành như vậy?” Đông Phương Nguyên trào phúng, khước miệng nhếch lên, nói.

Tào công công nhìn thấy Đông Phương Nguyên đi tới liền vội vàng hành lễ, Đông Phương Hiên nhìn thấy nhưng thờ ơ, Ngụy Khuê Nguyên không khỏi thầm giật mình.

“Chẳng phải Cửu đệ cũng đã phái người đi ám sát Đông Phương Hạo sao?” Đông Phương Nguyên kiêu ngạo như trước, nghiêm nhiên vẫn tự cho mình là Thái Tử.

“Đó là hai việc khác nhau.” Đông Phương Hiên hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn gã một cái, trầm giọng nói, “Hôm nay Khuất Thái phó là Tả thừa tướng, chuyện vụ trong triều đều muốn dựa vào hắn xử lý, ta cũng không nghĩ rối loạn triều cục...”

“Ta sẽ không tin thiếu Khuất Bình triều chính sẽ thế nào.” Đông Phương Nguyên cắt đứt lời hắn, “Nhớ ngày đó nếu không phải là hắn, ta cũng sẽ không rơi vào kết cục hôm nay.”

“Người cho rằng hôm nay người còn có bao nhiêu năng lực, đừng có lại hành động thiếu suy nghĩ, đến lúc đó ta bảo vệ người không được, người chỉ có tự cầu nhiều phúc đi.” Đông Phương Hiên lạnh giọng nói.

“Chỉ cần tìm được chiếu thư, ta chính là Hoàng Đế danh chính ngôn thuận, cũng không biết Cửu đệ sẽ như thế nào?” Đông Phương Nguyên cười lạnh.

Cảm giác được hai người giương cung bạt kiếm, Tào công công vội vã chạy ra hoà giải, “Vương gia, Thái Tử chỉ muốn mau chóng giải quyết chuyện này, tin rằng Vương gia cũng như vậy, kỳ thật không có Khuất Thừa tướng cản đường rất tốt, chúng ta càng có thể đem tin tức của Hoàng cung phong tỏa.”

Đông Phương Hiên liếc xéo lão, nhếch miệng không nói gì, sau đó hất lên tay áo rồi đi ra ngoài cửa.

“Đợi một chút, Cửu đệ, người muốn đi đâu?” Thanh âm của Đông Phương Nguyên ở phía sau truyền đến.

“Đi gặp Khuất Thái phó.” Đông Phương Hiên dừng bước lại, chậm rãi nhả ra mấy chữ này.

“Người đi chuyến này, chẳng phải là không đánh đã khai?” Ngữ điệu của Đông Phương Nguyên mang theo một tia cười nhạo.

Đông Phương Hiên không hề để ý đến gã, một bước bước ra khỏi thư phòng.

Ngụy Khuê Nguyên vội vã đuổi theo, đi được một đoạn, lão nhìn Đông Phương Hiên nói, “Hôm nay Thái Tử xuất đầu, sự tình chỉ sợ đối ngại bất lợi a.”

Ngụy Khuê Nguyên nghĩ đến khí thế vừa rồi của Đông Phương Nguyên, không khỏi có chút bận tâm. Tuy nhiên lão cũng rất hy vọng mượn tay Đông Phương Nguyên trừ bỏ Khuất bình, nhưng lão cũng không phải là thân tín của Đông Phương Nguyên, nếu như cuối cùng Đông Phương Nguyên đắc thế, chỉ sợ thế cục bất lợi cho lão.

“Người lo lắng?” Đông Phương Hiên nhướng mi nhìn lão.

“... Thần lo lắng cho Vương gia...”

“Không sao, hắn không phải là thứ gì vướng bận quá lớn. Huống hồ ta đã sớm biết rõ Tào công công một lòng muốn cứu hắn mới chịu cùng ta hợp tác. Về phần ta muốn cứu hắn –” Đông Phương Hiên dừng lại nhìn lão, khước miệng cong lên một vòng lãnh khốc, “Chẳng qua muốn tìm một kẻ chết thay thôi.”

“Nếu Vương gia đã có tính toán của mình, cứ thần liên yên tâm.” Ngụy Khuê Nguyên chậm rãi nói.

“Còn có chuyện gì?” Đông Phương Hiên nhìn biểu tình của lão, thấy lão tựa hồ muốn nói lại thôi.

“... Vương gia, ngài thật sự muốn đi?” Ngụy Khuê Nguyên hỏi.

“Ân.” Đông Phương Hiên gật đầu.

“Ngài không sợ bị Khuất Bình hoài nghi?”

“Ta tự có kế hoạch.” Đông Phương Hiên nhàn nhạt hồi đáp. (Si No.5.)

Trong phòng mờ mịt mùi thuốc, Đông Phương Hiên đi vào phòng ngủ liền trông thấy Khuất Bình an tĩnh nằm trên giường bệnh.

Mái tóc đen mượt xõa bên gối càng khiến khuôn mặt thêm tái nhợt.

Khuất Bình chỉ đang chớp mắt, mặc dù Đông Phương Hiên đã tận lực nhẹ bước, nhưng vẫn bị hấn nhận ra được.

“Thật có lỗi.” Đông Phương Hiên thấy hấn mở to mắt, vì vậy nhẹ giọng nói, “Hiên nhi quấy nhiễu Thái phó nghỉ ngơi.”

Khuất Bình nhìn hấn không chuyển mắt một lúc lâu, sau đó trầm thấp nói, “Vịn ta đứng lên đi.”

Đông Phương Hiên theo lời dìu hấn ngồi dậy, tuy động đến miệng vết thương thì Khuất Bình chỉ nhíu mày, thế nhưng Đông Phương Hiên không hề xem nhẹ mồ hôi ướt đầm ra trên trán hấn.

Vừa rồi đang ở ngoài phòng thì Đông Phương Hiên đã hỏi Tần nhi, biết thương thế của Khuất Bình rất nghiêm trọng, nhất định phải hảo hảo điều dưỡng, tương lai mới không để lại di chứng.

Hấn cũng biết Khuất Bình nhất định rất đau.

Đông Phương Hiên Viên trong nội tâm áy náy, nhưng không có cách nào nói ra miệng, hấn chỉ có thể cầm lấy chiếc khăn tay trắng đặt ở một bên, nhẹ nhàng lau hết mồ hôi trên trán Khuất Bình.

“Trong nội cung có tốt không?” Khuất Bình nhìn vào mắt hấn, hỏi.

“Ân... Mọi chuyện đều tốt.”

“Từ nhỏ, người cùng Hoàng Thượng cảm tình cũng rất tốt, ta không muốn thấy các người thương tổn lẫn nhau, ta chỉ hy vọng các người đều hảo.” Khuất Bình chậm chậm lên tiếng.

Đông Phương Hiên lẳng lặng nhìn Khuất Bình, mục quang lập loè nhưng không nói gì.

Khuất Bình cố hết sức nhắm mắt lại, lại nói, “Hiên nhi... Người muốn làm gì, ta không ngăn cản được người... Ta chỉ hy vọng thiên hạ thái bình.”

Chỉ một điều này, dư nguyện đã đủ. Khuất Bình chăm chú nhìn Đông Phương Hiên.

Ngữ điệu của hấn tuy thông thả, thanh âm cũng rất suy yếu, thế nhưng từng chữ đều gõ vào trong tim Đông Phương Hiên.

Tay Đông Phương Hiên không khỏi cứng một chút, “Chính là vì Hoàng Thượng?”

Khuất Bình chỉ nhìn hấn không nói.

“Hiên nhi biết rõ nên làm như thế nào.”

Bàn tay Đông Phương Hiên rốt cục thả xuống.

Hấn không phủ nhận mình là mình ghen ghét Đông Phương Hạo.

Bởi vì y không chỉ được Phụ Hoàng sủng ái, lại càng không bị phái đến miền đất xa xôi nghèo khổ, lại có được một Thái phó vì y tận tâm tận lực như thế, bảo hấn như thế nào không hâm mộ, như thế nào không ghen ghét?

Hấn cũng không quên lúc nhỏ cùng Đông Phương Hạo ham chơi, cùng Đông Phương Hạo bị mắng, cùng Đông Phương Hạo bị phạt.

Chỉ là, người trưởng thành thì có chí hướng cùng dục vọng, dù cho lúc nhỏ thân mật đến mấy, cũng đã là chuyện vĩnh viễn lưu tại quá khứ, tìm lại không được.

Hôm nay đã đi đến một bước này, hấn tuyệt đối sẽ không quay đầu lại, chỉ sợ phải phụ kỳ vọng của người trước mắt hấn đây. Nhưng nếu nói là muốn thiên hạ thái bình, Đông Phương Hiên tự nhận là có năng lực vì người ấy mà làm được.

“Xin Thái phó nghỉ ngơi thật tốt a, Hiền nhi còn có việc muốn cáo lui trước.” Đông Phương Hiền đứng lên nói.

Khuất Bình gật gật đầu, nhìn vào mắt hắn, nhưng không nói nữa.

“Tần nhi, đi mời Hoàng Phủ công tử tiến đến.”

Đông Phương Hiền rời đi không lâu, trong phòng ngủ đột nhiên truyền đến thanh âm của Khuất Bình.

“Đại, đại nhân.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh không rời đi, bởi vì hắn sợ có người lại một lần nữa đến hành thích Khuất Bình, vì vậy muốn ở lại Khuất phủ bảo vệ hắn.

“Đại nhân, ngài tìm ta...” Hoàng Phủ Khuynh Kinh đẩy cửa phòng ra, nhưng không trông thấy Khuất Bình ở trên giường, tìm không khỏi nhảy lên kinh hãi, vội vàng đảo mắt nhìn lại, phát hiện Khuất Bình ngồi ở bên cạnh án, cúi đầu viết cái gì.

“Đại nhân.” Ngữ khí của hắn không khỏi mang theo một tia trách cứ.

Lúc này Khuất Bình lúc này vừa vặn viết xong dòng chữ cuối cùng, hắn ngẩng đầu nói, “Có một việc ta nghĩ cho người đi làm.”

“Mời đại nhân về trên giường nằm trước đã, đại phu nói hiện giờ đại nhân không thể xuống giường.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh tiến lên hai bước, đỡ hắn dậy.

Khuất Bình ngẩng đầu thấy thái độ của Hoàng Phủ Khuynh Kinh có vẻ cường ngạnh, không khỏi nao nao, vì vậy hắn nhẹ gật đầu, chậm rãi đứng lên. Thế nhưng vừa định cất bước, đã bị Hoàng Phủ Khuynh Kinh vượt qua bế lên, lại nhẹ nhàng đặt đến trên giường.

Động tác nhu hòa cẩn thận mà lại thuần thực nước chảy mây trôi, không để cho Khuất Bình vì đụng đến vết thương mà bị đau.

“Đa tạ.” Khuất Bình biết hắn có hảo ý, vì vậy nói.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh chỉ cười cười, sau đó nhẹ đỡ lấy hắn, kê cho hắn một tấm đệm mềm mại tại phía sau lưng, tận lực làm hắn ngồi được thoải mái.

Khuất Bình không nói thêm gì nữa, bởi vì vết thương vẫn còn đau nhức từng cơn từng cơn, vừa rồi lại miễn cưỡng xuống giường, lúc này chỉ cảm thấy toàn thân không có chút khí lực nào.

“Hay là đại nhân nằm xuống nghỉ ngơi trước đã?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh lo lắng nhìn hắn, nhú mày lại nói.

Khuất Bình chỉ nhắm mắt lại, sau đó nhẹ giọng hỏi, “Vết thương trên tay người thế nào?”

Hắn cũng không xem nhẹ cánh tay quần bằng gạc của Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

“Vết thương nhỏ mà thôi, đại nhân không cần để ý.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh khoát tay áo, ngữ khí không mấy để ý.

Khuất Bình giương mắt nhìn hắn, “Lần này ít nhiều nhờ có Hoàng Phủ công tử, Khuất Bình mới có thể may mắn thoát khỏi một kiếp, Khuất Bình không biết nên như thế nào tạ ơn người?”

“Đại nhân nói quá lời, may mắn lần này đại nhân không nguy hiểm đến tính mạng, nếu có gì sơ sẩy, Khuynh Kinh cho dù lấy mạng mình bồi cũng không bồi nổi, huống hồ còn làm cho đại nhân chịu đả thương nặng như vậy, nếu Hoàng Thượng trách cứ xuống, Khuynh Kinh tự nhiên một mình gánh chịu.” Về mặt Hoàng Phủ Khuynh Kinh không có nửa phần mượn cớ che đậy, chỉ có hối hận và thương tiếc.

Khuất Bình nhìn hắn hồi lâu, bất đắc dĩ nói, “Hoàng Phủ công tử nói quá lời.”

“Không có!” Hoàng Phủ Khuynh Kinh chỉ đáp lại một câu như vậy.

Hắn nhìn Khuất Bình chăm chú, thấy Khuất Bình lúc này rộp mi trầm ngâm, bên tai một vạt tóc đen chậm rãi rũ xuống, đen cùng trắng giúp nhau nổi bật. Hắn chỉ cảm giác Khuất Bình khi mang bệnh càng có một loại cứng cỏi cùng nhẫn nại, làm cho hắn lại càng bị mê hoặc trong khí chất đặc biệt của Khuất Bình, thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại.

“Hoàng Phủ công tử, lá thư này là ta ghi cho Hoàng thượng, người mang thư cùng Ngự ấn, đi đại nội điện gặp Phó thống lĩnh cấm quân Dương Tự, cho hắn phái hai mươi danh đại nội thị vệ tùy người cùng nhau cải trang đi nghênh đón Hoàng Thượng. Nhớ rõ, nhất định phải hộ tống Hoàng Thượng bình yên trở lại kinh thành, biết không?” Khuất Bình đột nhiên ngắt đầu nhìn Hoàng Phủ Khuynh Kinh nói.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nghe hắn nói như vậy, không khỏi ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới lên tiếng, “Vậy còn đại nhân? Ai tới bảo vệ ngài?”

Khuất Bình lãnh đạm nói, “Người ra khỏi thành thì ghé qua đại doanh, cùng Thanh Môn nói một tiếng, để cho Nghiêm Lâm tới đây là được.”

Mặc dù bị thương, khí thế của hắn, khẩu khí của hắn cũng vẫn chứa uy nghiêm của Tả thừa tướng, làm cho Hoàng Phủ Khuynh Kinh không thể làm trái, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

“Gặp được Hoàng Thượng lập tức hướng ta hồi báo, phái người đưa tin đến trong phủ. Còn có, không cần phải nói cho Hoàng Thượng chuyện ta bị thương, hiểu không?” Khuất Bình phân phó.

“Khuynh Kinh đã biết.”

“Đường đi ta đã phác họa, người nhất định phải mau chóng tiếp giá* hồi kinh.” (* Đón Hoàng thượng)

Nhìn ánh mắt tín nhiệm của Khuất Bình đối với mình, Hoàng Phủ Khuynh Kinh mấp máy miệng, nghiêm túc gật đầu, khom người nói, “Xin đại nhân yên tâm, Khuynh Kinh nhất định sẽ hộ tống Hoàng Thượng an toàn trở về.”

“Ân. Mau đi đi.” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của hắn sớm đã hiện ra một tia vô lực.

“Đại nhân, kính xin ngài nằm xuống nghỉ ngơi a.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

Khuất Bình không nói thêm gì nữa, hắn chỉ nhắm mắt lại, tùy ý cho Hoàng Phủ Khuynh Kinh một lần nữa ôm lấy mình, đặt nằm thẳng tại trên giường, bởi vì hắn thật sự đã xuất không ra nửa phần sức lực.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh vì hắn cẩn thận đắp chăn xong, lại thâm sâu sâu nhìn hắn một cái, chỉ thấy trên hai đầu lông mày của hắn hiện lên một tia lo lắng.

Ngừng một lát, Hoàng Phủ Khuynh Kinh mới đi đến bên bàn, cất kỹ mấy thứ vừa rồi Khuất Bình nhắc đến, xoay người rời khỏi phòng.

13. Chương 12

Ngày hôm đó, khi chợt nghe tin Khuất Bình tiến cung, công chúa Trường Bình không khỏi ngẩn ngơ, không đợi tên tỳ nữ kia nói hết lời, nàng liền vội vã bước ra khỏi Phi Vân Các.

Mấy ngày nay Khuất Bình một mực cáo ốm, nhưng Trường Bình biết rõ hắn sẽ không đơn giản chỉ là sinh bệnh. Vì nếu không phải bệnh nghiêm trọng đến không thể di động, Hoàng Thượng lại không ở tại kinh thành, loại tình huống này, hắn không thể không đến xử lý triều chính.

Mà khi nàng vội vàng đi vào Tàn Hoa Các lại không thấy nửa cái nhân ảnh.

“Công chúa, công chúa.” Người tỳ nữ kia thật vất vả đuổi kịp nàng, thở hồng hộc nói, “Khuất đại nhân đang Hiện Dương điện.”

Hiện Dương điện? Trường Bình sững sờ, đó là nơi bình thường Hoàng Thượng vẫn cùng đại thần nghị sự, tại sao hắn phải đến đó?

Mặc kệ hắn đang ở đâu, Trường Bình cũng muốn nhìn thấy hắn, bởi vì nàng thật sự rất lo lắng tình huống của hắn.

Đến góc ngoặt của hành lang, Trường Bình vừa vặn đụng phải Dương Tự.

Dương Tự đỡ lấy, thấy rõ là công chúa Trường Bình, kinh ngạc hỏi thăm, “Công chúa? Người định làm gì mà vội vã như vậy?”

Đợi Trường Bình đứng vững, Dương Tự liền lui ra một bước.

Sắc mặt Trường Bình có chút xấu hổ, ngẩng đầu nhìn hắn, “Dương Phó thống lĩnh.”

“Công chúa, người –” Dương Tự lại hỏi.

“Dương Phó thống lĩnh mới từ Hiên Dương điện đi ra?”

“Đúng vậy, công chúa, thần vừa gặp qua Khuất đại nhân, có một số việc cần đi làm.” Dương Tự trả lời, lập tức hỏi, “Công chúa muốn đi tìm đại nhân?”

“Àn.”

“Khuất đại nhân bây giờ đang ở trong điện.”

.....

“Khuất Bình –” Cánh cửa Hiên Dương điện không đóng, công chúa Trường Bình tiến đại điện liền nhìn thấy hắn.

Lúc này Khuất Bình đang đưa lưng về phía nàng, đứng ở bên trường án*, trên người choàng trường bào màu xanh, cùng thường ngày không thấy có gì khác, chỉ khi hắn chậm rãi xoay người lại, Trường Bình liền để ý thấy cánh tay Khuất Bình chống lên mặt án. (* bàn dài)

“Công chúa?” Khuất Bình nghe thấy thanh âm liền biết người đến là ai, lúc này thấy trên mặt nàng có thần sắc lo lắng thì trong lòng hắn đã hiểu rõ, vì vậy liền khẽ cười nói, “Gần đây thân thể Khuất Bình có chút bệnh nhẹ, đã làm công chúa lo lắng.”

Trường Bình đến gần nhìn hắn, thực sự không nhận ra có gì quá mức khác thường, chỉ cảm thấy sắc mặt của hắn hơi nhợt nhạt, lại nghe hắn nói như vậy liền cũng không tiện truy vấn, vì vậy nàng nói, “Mấy ngày nay không khí trong cung có chút không thích hợp, người vừa đến liền tìm Dương Tự, có phải là đã xảy ra chuyện gì?”

“Công chúa cũng biết chuyện Thái Tử Nguyên bị người cướp đi?”

Ngày ấy khi Khuất Bình nhìn thấy Tào công công, liền đã cảm thấy hoài nghi. Tuy hắn đã phái người đi làm giám thị, thế nhưng nhất thời cũng không có hành động gì, về sau lại bởi vì mình bị thương mà trì hoãn, cho nên hôm nay hắn vừa đến trong cung liền phái người đi thăm dò mọi chuyện về Tào công công, đương nhiên cũng bao gồm cả Đông Phương Nguyên.

Đã thương trên vai hắn không thể nào lập tức phục hồi như cũ, nhưng chuyện này lại không chờ được.

“Cái gì?” Trường Bình không khỏi chấn động.

Trường Bình cũng là người thông tuệ, hôm nay Thái Tử mất tích, Hoàng Thượng lại không ở kinh thành, chuyện sắp phát sinh liền dĩ nhiên hiện ra sinh động.

“Người tìm dương Phó thống lĩnh không chỉ để tìm kiếm Đông Phương Nguyên à?” Trường Bình lập tức liền hỏi.

Khuất Bình gật nhẹ đầu, không mở miệng nữa, chỉ cau mày trầm tư.

Tào công công xuất hiện, Thái Tử Nguyên bị cướp, mình lại bị ám sát, Đông Phương Nguyên tới thăm, còn có gần nhất rất nhiều người ngụ trang vào kinh... Chắc hẳn quân đội của Phiên tướng quân từ lâu đã hướng về kinh thành mà đến.

Tuy vừa rồi hần đã cho Dương Tự dẫn người đi bao vây Thụy thân vương phủ, thế nhưng rất có thể đã chậm.

Mà Hoàng Thượng lại không biết ở nơi nào.

Rốt cuộc hần phải làm như thế nào để ngăn cản?

Có lẽ có người có thể đến giúp hần...

Nghĩ tới đây, Khuất Bình đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trường Bình, nói, “Trường Bình, việc này không nên chậm trễ, ngươi lập tức đi tìm Thái hậu, cầu Thái hậu đưa ra một đạo ý chỉ, triệu tập tất cả các đại thần đến Trì Thanh Cung.”

Trường Bình thấy hần thần sắc ngưng trọng, mục quang bất định, biết là tình thế nghiêm trọng, lập tức gật đầu đáp ứng.

— Phụ thân, nếu như ngài có thể dự liệu được việc hôm nay, chắc hẳn ngài sẽ không lưu lại nó a.

Khuất Bình khẽ thở dài.

“Nghiêm lâm.”

Nghiêm Lâm tiến diện liền nhìn thấy thân thể Khuất Bình có chút chao đảo liền vội vã tiến lên nâng lấy hần.

Khuất Bình khẽ đưa tay vịn trán, thấp giọng nói, “Gọi Tần nhi chuẩn bị kiệu hồi phủ.”

Lúc này, thanh âm của hần sớm đã mỗi một đến cực điểm.

Kỳ thật dùng trạng thái sức khỏe hiện tại của Khuất Bình mà nói, hần căn bản không thể ngồi kiệu, khi kiệu dừng lại trước phủ đệ, sắc mặt Khuất Bình đã trắng bệch.

Tần nhi nhắc mình lên, dìu hần đi ra, “Đại nhân, ngài cảm thấy thế nào?”

Khuất Bình xuống kiệu, ngừng một chút mới nói, “Ta đi thư phòng, bất luận kẻ nào tìm ta đều nói ta không tại, hiểu không?” Thanh âm của hần tuy thấp, nhưng vẫn là từng chữ rõ ràng.

“Đã biết, đại nhân.”

Khuất Bình vung tay áo, vội vã đi vào.

Chỉ là, Khuất Bình vẫn chậm một bước.

Hần vừa đi vào thư phòng đóng cửa lại, lấy chiếc hộp trong ám các ra, liền nghe thấy bên ngoài một hồi ầm ĩ. Trong đó có thanh âm của Tần nhi, “Đại nhân không ở trong phủ, mời các vị trở về đi.”

“Bỏ đi, không cần phải cản đường, hần ở cũng tốt không ở cũng tốt, hôm nay ta chính là đến khám xét phủ của hần.” Thanh âm hung hãn của một người mạnh mẽ vọng đến.

Xem ra xung đột đã không thể tránh khỏi.

Vì vậy, Khuất Bình nhẹ nhàng thở dài, đem hộp đặt ở trên bàn.

“Nghiêm Lâm, không cần phải cùng bọn họ động thủ, để cho bọn họ tiến vào đi.”

Môn thoáng cái đã bị đá văng, hai gã thị vệ tiến vào, Nghiêm Lâm liền đi đến thủ bên cạnh Khuất Bình để đề phòng có người bất thiện đối với hần.

“May mắn ta đã sớm phái người canh giữ ở đây, bằng không chờ Khuất đại nhân hủy diệt vật trong hộp, ta muốn đoạt vị đã có thể khó khăn?”

Thanh âm mang ý trào phúng truyền đến, Khuất Bình nhìn thấy Đông Phương Nguyên cùng Tào công công đi đến.

“Thái Tử cho rằng trong hộp này sẽ đựng thứ gì?” Khuất Bình chỉ bình tĩnh nhìn vào Đông Phương Nguyên, lặng lẽ đứng ở tại chỗ mà nói.

“Nếu không phải..., Khuất đại nhân tội gì phải vội vã chạy về phủ?” Đông Phương Nguyên chậm rãi hỏi lại. Khuất Bình nghe vậy sắc mặt hơi đổi, thực sự chỉ có một thoáng.

Đông Phương Nguyên bắt được một thoáng ấy, không khỏi nở nụ cười.

“Khuất đại nhân không thể không biết những chuyện mà phụ thân mình đã làm a?” Lúc này, Tào công công vẫn đứng phía sau Phương Nguyên lên tiếng, “Năm đó chính tai ta nghe thấy tiên đế khẩu dụ muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Thái Tử, nô tài thử hỏi Khuất đại nhân, phần chiếu thư phế Thái Tử sau đó lại từ đâu mà đến?”

Khuất Bình nhìn Tào công công, trầm giọng nói, “Chắc hẳn sự việc ngày ấy Tào công công sớm đã biết rõ như lòng bàn tay. Về phần cha ta, người chưa bao giờ nói với ta một câu về chuyện đã phát sinh lúc ấy, Hoàng Đế cùng thân tử mật đàm không được truyền ra bên ngoài, về chuyện này chỉ sợ Tào công công không thể không biết a.”

Tào công công bị ánh mắt lợi hại của Khuất Bình nhìn chằm chằm thì không khỏi chột dạ, lão lấy lại bình tĩnh, lại cười lạnh một tiếng, nói, “Phụ thân của Khuất đại nhân một tay che trời như vậy, không chút để ý đến nguyện vọng của tiên đế hay sao?”

“Chỉ bằng lời nói phiến diện của Tào công công làm sao có thể làm cho Khuất Bình tin tưởng? Huống hồ đây là một loại lăng mạ đối với phụ thân ta.” Khuất Bình trả lời lạnh nhạt trước sau như một.

“Ha ha...” Tào công công cười khê, “Là lăng mạ hay không phải là lăng mạ, chỉ cần Khuất đại nhân dám trước mặt chúng ta mở ra cái hộp này, hết thấy đều minh bạch.”

“Xem ra Tào công công rất chắc chắn bên trong là cái gì?” Khuất Bình nhướn mày hỏi.

“Không sai.” Tào công công chậm rãi nói “Nếu như nô tài không đoán sai, trong hộp hẳn là phần chiếu thư chính thức lập Thái Tử kế vị.”

“A?” Khuất Bình mặc dù đang nghe, chính là có vẻ không để vào tai.

Bất quá Đông Phương Nguyên lại lấp bắp kinh hãi, hẳn không khỏi quay đầu lại hỏi “Tào công công, không phải người đã nói trong tay Khuất Bình hẳn là phần chiếu thư lập Thái Tử giả mạo?”

Tào công công khom người hồi bẩm, “Thái Tử, phần chiếu thư đó mấy ngày trước đây nô tài ở trong cung đã tìm được rồi.”

“Cái gì?” Đông Phương Nguyên nhìn lão.

“Phần chiếu thư phế Thái Tử, luận bút tích, quả thực phân không rõ thật giả. Nếu không phải nô tài từng chính tai nghe thấy tiên đế nói, cũng quyết sẽ không tin tưởng đó là giả tạo, cho nên phần chiếu thư này đương nhiên lưu lại trong nội cung.” Tào công công tiếp tục nói, “Thế nhưng về sau nô tài tỉ mỉ hồi tưởng một chút tình hình ngày ấy, cảm thấy chiếu thư giả ở chỗ Khuất Chính hẳn là có hai phần, bằng không hẳn không thể lừa gạt tiên đế.”

“Ý của Tào công công là phụ thân ta dùng kế đánh tráo?” Khuất Bình hỏi.

“May mắn ngày ấy ta ở ngoài cửa nghe lén, bằng không vĩnh viễn cũng sẽ không có người biết rõ việc này.” Tào công công cười âm hiểm, “Khuất Chính nhất định đã dùng chiếu thư thật sự dâng lên cho tiên đế quá mục*, sau đó lại thân không biết quỷ không hay đem đại ấn đặt tại phần chiếu thư giả, Khuất đại nhân nói có phải thế không?” (* xem qua)

Nói rồi, lão nhìn về phía Khuất Bình.

Khuất Bình không chút sợ hãi, nhàn nhạt hồi đáp “Nếu như Tào công công nhất định muốn nói như vậy, Khuất Bình cũng không có cách.”

“Hừ! Chỉ cần có chứng cứ xác thực, chẳng sợ người không thừa nhận. Chỉ sợ đến lúc đó tội danh khi quân phạm thượng Khuất Bình người gánh không nổi a.” Đông Phương Nguyên đột nhiên cười lạnh một tiếng.

“Xem ra Thái Tử thập phần tin tưởng Tào công công.” Khuất Bình đột nhiên quét mắt nhìn hai người, thờ dãi nói, “Bất quá, thật sự rất đáng tiếc, Thái Tử đã tới chậm một bước.”

Nói rồi, Khuất Bình tự tay mở hộp.

Sắc mặt Thái Tử cùng Tào công công không khỏi đại biến.

Trong hộp chỉ có một chút tro tàn lưu lại.

“Thì ra người đã sớm biết chuyện này.” Đông Phương Nguyên trấn tĩnh, gần giọng.

“Thái Tử nói sai rồi. Bên trong đúng là có chiếu thư, thế nhưng Khuất Bình không hề biết nội dung, cũng không có hứng thú biết, tại sao sớm để ý đến nói làm gì?”

“Đừng vội lấp liếm.” Đông Phương Nguyên hung hăng cắt đứt lời của Khuất Bình, đột nhiên nghiêng răng cười, “Người cho rằng đốt chiếu thư liền sẽ vô sự sao? Hôm nay ta đã tới đây, phần chiếu thư này cho dù không có cũng phải làm cho nó biến thành có!”

“Người đâu!”

“Dừng tay! Ai dám đụng đến một sợi tóc của Khuất đại nhân, Nghiêm Lâm ta liền khiến cho hắc máu tươi tại chỗ.” Nghiêm Lâm xông ra cản tại trước mặt Khuất Bình.

“Người cho rằng dùng sức người có thể bảo vệ hắc? Nực cười!” Đông Phương Nguyên cười lạnh, hắc nhìn về phía Khuất Bình, “Lúc trước nếu không có người cùng phụ thân người, ta cũng sẽ không bị nhốt đến hai năm, món nợ này ta như thế nào cũng phải cùng người hảo hảo tính.”

“Nghiêm Lâm, người lui ra.” Tiếng của Khuất Bình nhẹ nhàng vang lên.

“Nhưng đại nhân ngài—” Nghiêm Lâm quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Khuất Bình bình tĩnh như trước.

“Không sao, chỉ bằng Thái Tử cùng Tào công công thì không làm gì được ta.” Hắc lạnh nhạt nói, ngữ khí vô cùng khẳng định.

Nghiêm Lâm không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Không sai!” Lúc này ngoài cửa lại có thanh âm truyền đến, Nghiêm Lâm nhìn ra, không ngờ lại thấy Thụy thân vương.

“Cửu đệ?” Đông Phương Nguyên mạnh quay đầu lại, “Người có ý gì?”

Đông Phương Hiên nở nụ cười, “Đại ca vẫn không rõ? Người nhìn thị vệ xung quanh người, bọn họ có ai không phải là thủ hạ của ta? Còn có — muốn đả thương Khuất thái phó người còn phải hỏi qua ta, lúc trước đã cho người thực hiện được một lần, chẳng lẽ sẽ còn có lần thứ hai sao?”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của hắc đã trở nên lạnh như băng, “Người tới, đem phế Thái Tử cùng Tào công công bắt lại!”

“Thụy thân vương người..... Người.....”

Tào công công không thể tin được, nhìn chằm chằm vào Đông Phương Hiên, nói không thành lời.

“Hảo! Ha ha! Khá lắm, đường lang bộ thiện, hoàng tước phía sau!” Đông Phương Nguyên giận không kềm được cất tiếng cười to, “Đông Phương Hiên, ta sớm biết không thể tin tưởng người, nếu không phải chiếu thư đã sớm bị Khuất Bình thiêu hủy...”

“Người đừng phải nghĩ sai.” Đông Phương Hiên đột nhiên cắt đứt lời của hắc, đi đến trước mặt hắc, nhìn hắc, nói, “Tào công công cứu chủ trung tâm, ta có thể lý giải, thế nhưng phần chiếu thư phế Thái Tử là thiên chân vạn xác.”

“Người nói vậy!” Tào công công vừa nghe hắc nói như vậy, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Đây là ta chính tai nghe thấy, tại sao có thể có sai?”

Đông Phương Hiên chuyển hướng nhìn lão, lắc đầu, “Người còn mạnh miệng, phải biết rằng “Không xảo không thành thư”, người nói người giả mạo bút tích chiếu thư chính là đệ đệ của Khuất Chính, nhưng hai năm trước, đúng lúc Nhị ca kế vị, ta còn ở biên cương bên đã từng gặp phải hắc.”

“Làm sao có thể?” Tào công công trừng lớn hai mắt, kêu lên.

“Ta lừa người làm cái gì?” Đông Phương Hiên lạnh lùng nói, “Ta sớm đã biết người lập ra chuyện một phần chiếu thư chính là vì cứu Đông Phương Nguyên, ta lại đang muốn lợi dụng các người tới dẫn dắt sự chú ý của Khuất thái phó, cho nên tương kế tựu kế thôi.”

“Người –” Đông Phương Nguyên nhìn sang Tào công công, nét mặt của hắn mang một loại tư vị nói không nên lời, các loại tâm tình rối bời lại, rốt cục hắn gục đầu xuống.

Hai người lập tức bị giải ra ngoài, chỉ là Tào công công vẫn không ngừng nỉ non cái gì.

Khuất Bình này giờ im lặng, lúc này đột nhiên lên tiếng, “Kỳ thật người không cần làm như vậy.”

Đông Phương Hiên khẽ giật mình, sau đó vừa cười vừa nói, “Hiên nhi cũng biết chuyện gì đều không thể gạt được thái phó.”

Khuất Bình từ chối cho ý kiến, nhìn chăm chú hắn một lát mới hỏi, “Hoàng Thượng?”

“Thì ra người mà Thái phó quan tâm chỉ có Hoàng Thượng a.” Đông Phương Hiên rũ mắt xuống nhẹ nhàng thở dài, đột nhiên hắn lại ngẩng đầu nhìn Khuất Bình, nói, “Nếu như Thái phó muốn gặp Hoàng Thượng, vậy mời Thái phó trước tiên theo ta tiến cung, trước mặt đại thần trong triều tuyên bố Hoàng Thượng băng hà, sau đó ta sẽ nghĩ về việc cho Thái phó thấy hắn, như thế nào?”

“Nếu ta không đi?” Khuất Bình hỏi.

“Nếu Thái phó không muốn đi, Hiên nhi cũng không miễn cưỡng. Chỉ có điều đến lúc đó khó tránh khỏi phải dùng đến vũ lực, cũng không phải tất cả các đại thần đều đơn giản thần phục, dù sao việc này do Thái phó nói ra sẽ dễ dàng làm cho người tin phục hơn.”

Đông Phương Hiên lời này tuy nói được nhẹ nhàng, thế nhưng lại mang theo uy hiếp, Khuất Bình sao có thể nghe không hiểu.

Hắn lẳng lặng nhìn Đông Phương Hiên, thật lâu, chỉ nghe hắn chậm rãi nói ra, “Chỉ sợ phải khiến người thất vọng rồi, Thụ thân vương.”

Đông Phương Hiên đột nhiên phát giác có gì đó không đúng, còn chưa kịp nghĩ lại, một thanh âm liền từ phía sau hắn truyền đến.

“Không sai, muốn gặp trăm, làm sao cần làm phiền Thái phó tiến cung?”

Thanh âm trầm thấp mà lại vững vàng, chủ nhân của thanh âm này, không phải Đông Phương Hạo thì là ai?

Nhìn thấy hắn, Khuất Bình không khỏi cong khóe miệng, hình thành một vòng tiểu dung như có như không.

Vẻ mặt của Đông Phương Hạo vẫn đường hoàng như cũ, ánh mắt cũng chuyên chú như trước, chỉ có điều hơn nửa tháng không thấy, y tựa hồ có chút gầy.

Đông Phương Hiên đã không cần quay đầu lại, hắn chỉ nhắm mắt, sau đó chậm rãi mở ra.

“Cửu đệ, Phiên tướng quân mặc dù có hai mươi vạn đại quân đóng ở ngoài thành, thế nhưng người cũng đừng quên mục đích xuất cung của trăm lần này. Huống hồ, từ trước lúc xuất cung trăm đã hạ chỉ đem quân đội của Nguyên quận trưởng triệu hồi kinh thành.” Ngữ khí của Đông Phương Hạo thật là lãnh đạm tự nhiên, “Về phần trăm, may mắn có Thái phó phái Hoàng Phủ Khuynh Kinh tới tiếp ứng, bằng không cho dù Chu Đình võ công lợi hại, chỉ sợ trăm cũng khó tránh khỏi những thiên la địa võng người giăng ra a.”

Đông Phương Hạo xuất hiện kỳ thật đã nói lên hết thảy.

Những lời này không cần phải nói, Đông Phương Hiên từ lâu minh bạch.

Hắn không khỏi thật sâu thở dài, “Không nghĩ tới Hoàng Thượng đã sớm chuẩn bị vạn toàn, thậm chí còn mượn cơ xuất cung, bắt quả người đã có Thái phó theo bên cạnh hiệp trợ, hôm nay ta Đông Phương Hiên cũng thua không lời nào để nói.”

“Không hổ là Cửu đệ, đủ dứt khoát.” Đông Phương Hạo thoả mãn gật gật đầu nói ra.

Đông Phương Hiên không khỏi nhắm mắt lại cười khổ.

Lúc này, thắng bại đã định.

“Dem Thụy thân vương cùng những kẻ liên can toàn bộ giải vào thiên lao, chờ ngày phán xét.” Đông Phương Hạo lạnh lùng phân phó thị vệ, sau đó y nhìn về phía Khuất Bình, “Thái phó, người theo trẫm tiến cung đi thôi.”

Khuất Bình nhìn y xoay người muốn rời đi, đột nhiên lên tiếng, “Hoàng Thượng, thần có chuyện cần nói.”

Đông Phương Hạo quay đầu lại, thấy hần thần sắc nghiêm túc, không khỏi ngẩn ngơ, sau đó phất tay cho lui tất cả mọi người.

Đội thư phòng rốt cục chỉ còn lại có hai người, thần sảnh lãnh ngạnh của Đông Phương Hạo vừa rời mềm nhũn vài phần, thanh âm của hần còn mang mệt mỏi, “Thái phó muốn cùng Hạo nhi nói gì?”

Khuất Bình không trả lời, chỉ chậm rãi đi đến trước bức họa “Từ biệt”, nhắc bức họa lên, lại mở ám các, sau đó lấy ra một hộp sắt màu đen, đặt tại trước mắt Đông Phương Hạo.

Chiếc hộp này cùng chiếc hộp đặt trên mặt bàn kia hoàn toàn giống hệt nhau.

Đông Phương Hạo nhìn chằm chằm vào hai cái hộp nửa ngày, rốt cuộc ngẩng đầu nhìn Khuất Bình, đáy mắt lại nhiều hơn một phần âm lãnh.

“Hoàng Thượng quả nhiên biết rõ chuyện chiếu thư.” Khuất Bình tuy không ngoài ý liệu, thế nhưng vẫn nhịn không được thở dài nói.

Đông Phương Hạo không nói lời nào, chỉ yên vị nhìn hần.

Khuất Bình xuất ra cái chìa khóa, đem cái hộp mở ra.

Trong hộp rõ ràng là một phần chiếu thư không chút sứt mẻ.

“Tào công công không nghe lầm, thế nhưng hần chỉ nghe xong một nửa.” Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo, chậm rãi nói, “Tiên đế vì không muốn phế đi quy củ Trưởng tử kế vị, đã từng ghi một phần chiếu thư, muốn lập Thái Tử vi Đế. Thế nhưng Thái Tử Nguyên mọi chuyện đều không sánh bằng Hoàng Thượng ngài, cho nên tiên đế cũng do dự mà chậm chạp không chiếu cáo thiên hạ, cuối cùng tại bệnh nặng ngày đó đem hai phần phần chiếu thư phế Thái Tử cùng lập Thái Tử hoàn toàn bất đồng nhau giao cho gia phụ.”

Đông Phương Hạo một mực không lên tiếng, chỉ là khi nghe đến đây, y cúi đầu liếc qua phần chiếu thư trên bàn, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt lại âm trầm vài phần.

Khuất Bình để ý đến sự trầm mặc của y, thế nhưng vẫn tiếp tục nói, “Gia phụ cầm hai phần chiếu thư, tựa như cầm trong tay một phen kiếm hai lưỡi. Lúc này lại gặp phiên Vương các nơi thừa dịp tiên đế bệnh nặng nổi lên phản loạn bốn phía, vì vậy gia phụ liền hiểu người phải làm ra sự lựa chọn như thế nào.”

Khuất Bình nói đến đây liền ngừng lại, chuyện đằng sau hần đã không cần nói thêm nữa.

Về sau, chính là Đông Phương Hạo xưng đế, phế Thái Tử, diệt phiên Vương, ngồi vững vàng thiên hạ, nhưng lại chỉ để lại một phần chiếu thư.

Những sự việc này, cũng chỉ từ khi Tào công công xuất hiện, hần đem cái hộp mở ra, đọc được phong thư phụ thân lưu cho mình, Khuất Bình mới biết tất cả ngọn nguồn.

Chuyện ngày hôm nay bất quá cũng chỉ là hần bố nghi trận, dù sao không có ai chính thức gặp qua chiếu thư, cũng không thể làm cho sự hiện hữu của nó công chư hậu thế.

Huống hồ, đối với việc lập thứ tử Đông Phương Hạo vi đế, người ngoài hoài nghi không phải là không có, Cảnh thiên Vương gia khi đó tìm hần hỏi chính là những sự tình này, trong nội cung gần đây bí mật khó giữ, nếu nhiều người biết, Đông Phương Hạo cũng nhất định sớm có nghe thấy.

Đông Phương Hạo nhìn kỹ Khuất Bình thật lâu, thâm đối qua trăm ngàn ý niệm trong đầu, tình hình lúc đó đã ở nhất nhất hiện lên.

Hôm nay phần chiếu thư này lại không bị hủy, mà là bị thần tử tiên đế tín nhiệm nhất giấu ở trong phủ, muốn nói y không kinh hãi đó là giả, dù sao đây là vật có thể làm rung động Đế vị của y.

Nhìn Khuất Bình, y không có cách nào hoài nghi, thế nhưng sự tình rõ ràng bày ở trước mắt, y sao có thể không đa tâm?

Đông Phương Hạo lấy ra phần chiếu thư, nhìn cũng không nhìn, chỉ là đi đến bên lò sưởi châm lửa, mắt thấy nó càng đốt càng vượng, cuối cùng nhất biến thành một mảnh tro tàn.

“Chuyện hôm nay, trầm coi như không hề phát sinh qua.”

Đông Phương Hạo chỉ nói một câu này, liền đẩy cửa thư phòng, không quay đầu lại phất tay áo đi ra ngoài.

Đợi thân ảnh Đông Phương Hạo biến mất không thấy, Khuất Bình mới vịn án chậm rãi ngồi xuống, biểu tình trên mặt hắn không biết là vui mừng hay là bất đắc dĩ.

Hoàng Thượng thủy chung là Hoàng Thượng, sớm đã không phải năm đó Nhị hoàng tử. Mà hắn, lại đem đường lui của mình lấp kín.

— Phụ thân, ta làm như thế này, ngài nhất định sẽ cười ta khờ a.

Nụ cười nhạt nhẹ nhàng tràn ra khóe môi, hắn nhắm mắt lại.

Hoàng Thượng, người không để cho ta thất vọng a.....

14. Chương 13

Tháng Hai vừa qua, hơi thở của mùa xuân liền lặng lẽ tràn về, nụ hoa trên đầu cành vươn mình tao nhã. Tuyết của mùa đông cũng đã dần dần tan đi, cả Hoàng cung bị che dưới rợp trời xuân về hoa nở.

Mây xanh lững lờ, phong cảnh u nhã — Tàn Hoa Các vẫn xinh đẹp như cũ.

Biết được hôm qua Đông Phương Hạo vừa hồi cung liền gọi đại nội cấm quân đem toàn bộ những người liên quan đến vụ âm mưu chính biến lần này truy lùng bắt giam, hiển nhiên y đã hết sức giận dữ, thế nhưng hôm nay...

Khuất Bình cười khỏ, ngoài cửa sổ xuân sắc như mơ, nhưng hắn lại không dậy nổi nửa điểm chú ý.

“Thương thế của đại nhân đã tốt hơn chút nào sao?”

“Là người a...” Khuất Bình nâng mi nhìn thoáng qua, thanh âm bình thản không chút gợn sóng.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh cứu giá có công, hôm nay đã được sắc phong làm Tấn Bắc Hầu, quan Nhị phẩm, kiêm nhiệm Thứ sử Tấn Châu, ngày hôm sau lập tức đi Tấn Châu nhậm chức. (Tinh địch phải đuổi liền tay! No.4 đã bị oanh ra khỏi kinh!)

“Đại nhân vẫn không trả lời ta.”

Ánh mắt của Hoàng Phủ Khuynh Kinh lúc này lại cực kỳ giống loại thần thái bướng bỉnh trong mắt người nào đó.

“Đã không có gì đáng ngại.” Khuất Bình trấn định lại.

“Đại nhân không cần nói dối ta.” Về mặt của Hoàng Phủ Khuynh Kinh rất chăm chú, thương thế của Khuất Bình hắn biết rõ hơn ai hết, nghĩ đến nỗi lo âu của Khuất Bình lúc đó, hắn lại nói, “Hôm nay Hoàng Thượng đã bình yên hồi kinh, đại nhân có thể an tâm dưỡng thương a?”

Khuất Bình giương mắt nhìn hắn, khẽ mỉm cười, “Chuyện của Hoàng Thượng thật sự là nhờ có Hoàng Phủ công tử, về phần thương thế của Khuất mỗ kính xin công tử không cần quá mức để tâm.”(Lạnh lùng a lạnh lùng. TT^TT)

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nghe xong lời này cũng không nói gì nữa, hắn chỉ nhìn Khuất Bình thật lâu, một lát sau mới lên tiếng, “Hôm nay Khuynh Kinh tới gặp đại nhân là để nói lời từ biệt.”

“Ân, cũng đúng.” Khuất Bình nhìn hần, nhẹ gật đầu, đột nhiên lại nghĩ đến điều gì, vì vậy Khuất Bình lại nói, “Có điều đại hôn của muội muội người sắp tới, người không cùng Hoàng Thượng đề cập qua việc này sao?”

“Ta vốn muốn cùng Hoàng Thượng nói, thế nhưng tựa hồ không phải thời cơ...” Hoàng Phủ Khuynh Kinh nói đến đây liền nhíu mày không nói thêm gì nữa.

Biết rõ hần đang chờ điều gì, Khuất Bình chỉ nhàn nhạt cười, “Mọi chuyện đều quy về một sự, điểm ấy Hoàng Thượng hiểu được tình huống, người cứ yên tâm thượng tấu.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi cười khổ, “Tuy đại nhân nói là như vậy, nhưng ta không phải đại nhân, nào dám không đếm xỉa tới long nhan đại nộ.”

“Thật không?” Khuất Bình nghe xong không khỏi sửng sốt.

Lúc này hần không khỏi lại nghĩ tới vừa rồi ở trên đại điện, hai người đã có tranh chấp.

.....

“Tất cả các đại thần cũng không dị nghị, vì sao người lại muốn bảo vệ bọn họ?” Đông Phương Hạo nhìn Khuất Bình, lạnh giọng hỏi.

“Thần chỉ không muốn Hoàng Thượng lưng đeo tội danh thí huynh.” Ngữ khí Khuất Bình bình tĩnh như cũ.

“Là bọn hần phụ trách trước.” Đông Phương Hạo chấp hai tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống khắp điện Kim Loan, “Khi quân phạm thượng rành rành đến như thế, vì sao không thể phán xử tử tội?”

“Kính xin Hoàng Thượng nghĩ lại.”

“Nghĩ lại? Chẳng lẽ trăm còn phải cho bọn hần cơ hội thứ hai?” Đông Phương Hạo hừ lạnh một tiếng hỏi ngược lại.

Khuất Bình không đếm xỉa đến vẻ lạnh lùng trên mặt y, một đôi mắt trong sáng không gợn sóng, “Nếu như Hoàng Thượng nhất định phải đem hai vị hoàng tử xử tử, vậy thỉnh Hoàng Thượng cũng ban thưởng Khuất Bình tử tội.”

“Người —”

Đông Phương Hạo không hề chớp mắt, nhìn chằm chằm vào Khuất Bình, miệng nhích lên, rốt cục vẫn không nói được lời nào, rồi đi đại điện.

.....

“Có lẽ a...” Khuất Bình buồn man mác.

Có lẽ câu nói kia của hần đã có chút quá mức.

Không phải là hần không trông thấy lửa giận nơi đáy mắt Đông Phương Hạo, nhưng hần cũng có lý do của hần, dù cho vượt qua quân thần chỉ lễ, chuyện này hần vẫn muốn ngăn cản.

Nhưng quả thực, Đông Phương Hạo vẫn là Hoàng Thượng.

Trong phòng một hồi trầm mặc, Hoàng Phủ Khuynh Kinh lẳng lặng nhìn Khuất Bình, chỉ cảm thấy thần sắc của hần thật là nan giải, tuy nhiên đôi lông mày chau nâng lên mờ có chứa một tia bức bối, không biết hần đang phiền não cái gì.

“Ta đi gặp Hoàng Thượng, chuyện của người ... nếu có cơ hội thuận tiện ta sẽ giúp người thượng tấu.” Đột nhiên Khuất Bình đánh vỡ trầm mặc, đứng lên nói.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nao nao, chỉ đành gật đầu.

Có lẽ —

Mấu chốt là ở Hoàng Thượng a...

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn theo bóng lưng Khuất Bình rời đi, đột nhiên nghĩ như vậy.

Lúc này Đông Phương Hạo đang ngồi ở Hiên Dương điện đọc qua tấu chương ứ động hơn nửa tháng qua, mỗi khi xem một quyển, y lại cảm thấy tâm tình của mình bức bối một phần. Nhìn xem lời phê bình chú giải trên từng quyển tấu chương, y tựa hồ có thể tưởng tượng đến khung cảnh Khuất Bình một mình ngồi ở Tàn Hoa Các cẩn thận phê duyệt từng cuốn từng cuốn...

Khuất Bình cúi đầu viết chữ thì thần sắc vô cùng chuyên chú, mà ngay cả không khí quanh thân hắn cũng sẽ trở nên nhẹ nhàng tĩnh lặng, mỗi lần đến, Đông Phương Hạo cũng không đành đi quấy rầy, chỉ yên tĩnh ngồi xuống một bên, lẳng lặng làm bạn với hắn.

Những ngày này y ở xa kinh, bên người thiếu vắng cảm giác về hắn, cảm thấy lòng cũng rơi vào khoảng không, không ngờ rằng thật vất vả về tới kinh thành lại cùng hắn có mâu thuẫn như vậy, nghĩ tới đây ánh mắt Đông Phương Hạo không khỏi ảm đạm, hắn bức bối đem tấu chương trong tay quăng ra, vì vậy, “ba” một tiếng, sổ con liền bay đến trên mặt đất.

Đại điện trống trải bị một tiếng rơi này đánh vỡ sự tĩnh lặng, Tiểu Lục tử đứng bên cạnh y bị sợ muốn nhảy dựng lên, vội vã chạy ra, vừa cúi người định nhặt tấu chương liền nghe thấy một người thở dài nói, “Hoàng Thượng còn đang tức giận thần sao?”

Tiểu Lục tử nhặt tấu chương lên, quay đầu nhìn lại, đúng là Khuất Bình.

Khuất Bình đi vào trong điện, cầm lấy tấu chương trên tay Tiểu Lục tử, nói với hắn: “Người lui xuống trước đi.”

“Dạ...” (Lệnh ông không bằng công bà! =.=)

Khuất Bình đứng tại chỗ, thấy đôi mắt thâm trầm của Đông Phương Hạo nhìn mình chằm chằm, y lại không nói một tiếng, hắn chỉ hơi khom người hành lễ liền nghiêm mặt nói, “Hoàng Thượng, hôm nay trên đại điện lúc lâm triều thần nói có chút quá nặng, xin Hoàng Thượng thứ tội. Thế nhưng thần vẫn muốn xin Hoàng Thượng yêu thương tay chân, tha mạng cho Thái Tử Nguyên cùng Cửu Hoàng tử.”

Đông Phương Hạo nhìn Khuất Bình, đột nhiên thở ra một hơi thật dài, người liền miễn cưỡng dựa vào thành ghế phía sau, nhắm mắt lại, “Thôi, nghe lời người a.”

“Mấy ngày nay bên ba Hoàng Thượng nhất định là mệt mỏi, đại hôn sắp tới, xin Hoàng Thượng hảo hảo nghỉ tạm a.” Khuất Bình lại nhàn nhạt nói một câu, sau đó đi về phía trước đem tấu chương nhẹ nhàng đặt lên trường án, nhìn y một cái liền xoay người rời đi.

Đông Phương Hạo nghe tiếng bước chân của Khuất Bình càng lúc càng xa, mới chậm rãi mở mắt ra, cảm giác được không khí vạn phần tịch liêu trong đại điện, y không khỏi cười khổ.

Hai ngày sau, chính là ngày đại hôn của Đông Phương Hạo.

Hôn khánh lễ nghi được chú ý vô cùng, Hoàng Đế đại hôn lại càng không thể qua loa, phô trương cũng vô cùng hoành tráng đồ sộ, quý tộc thần tử một người cũng không ít đến dự lễ ăn mừng.

Giờ lành vừa đến, chỉ thấy kim kiệu chậm rãi đi vào Đông Thượng Các, thi bình phong, hàng xe, trải tịch đạo, Đông Phương Hạo liền nâng tay Hoàng Phủ Khâm đưa nàng vào Chiêu Dương Điện. (Ta không thích cảnh này, AAAAAA...)

Cả hôn điển bắt đầu từ giờ Dần một mực kéo dài liên tục đến cuối giờ Thân, qua giờ Thân lại có tiệc mừng hôn khánh, lúc này liền đã không có vẻ nghiêm túc của ban ngày, mà là nhiều hơn vài phần ồn ào náo động.

Người tham gia tiệc rượu đều dẫn theo không khí vui mừng, đều nâng chén hướng Hoàng Thượng chúc tụng.

Đông Phương Hạo thoáng nhìn, chỉ thiếu một mình Khuất Bình không đến chúc.

Y đứng dậy ly tịch*, đi ra khỏi yến hội sảnh. (* chỗ ngồi)

Bên ngoài phòng cũng thấy quan viên rộn ràng, liền nhân cảnh xuân tươi đẹp ngoài đình viện, nâng lên chén lưu ly, ở dưới ngọn đèn lung linh, đều mạn đàm uống rượu.

Khuất Bình kỳ thật vừa ly tịch không lâu, chỉ vì thương thế của hắn không tốt, hôm nay cả ngày lễ bái tiệc tùng quả thực quá mỗi mệt, càng thêm khó có thể ứng phó với các quan viên mời rượu, vì vậy hắn liền có ý định hồi phủ.

Chỉ là hắn vừa xuyên qua đám đông, liền nghe thấy sau lưng có tiếng Đông Phương Hạo trầm thấp truyền đến.

“Khuất Bình.”

Khuất Bình xoay người, “Hoàng Thượng.”

“Người phải đi?” Đông Phương Hạo nhìn hắn, trên mặt lại không biểu lộ gì.

“Thần tử lượng không tốt, thứ cho thần được cáo lui hồi phủ.” Khuất Bình nhẫn nhịn cảm giác không khỏe, miễn cưỡng hồi đáp.

Thấy Đông Phương Hạo không lên tiếng, Khuất Bình liền khẽ khom người hành lễ để rời đi, lại không ngờ vào lúc hắn xoay người, Đông Phương Hạo lại bắt lấy tay hắn.

Lôi lôi kéo kéo trong lúc đó, mặc dù Đông Phương Hạo không hề dụng lực, nhưng Khuất Bình cũng vô pháp ngăn cản cơn đau nhức kịch liệt nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Khuất Bình lão đảo lui một bước, sắc mặt trắng bệch, lông mày cau chặt lại, hai mắt nhắm nghiền nhẫn nhịn.

Đông Phương Hạo cũng bị kinh đến mặt không còn chút máu, y theo phản xạ buông ra tay ra, Khuất Bình liền lập tức ngã xuống, may mắn được Hoàng Phủ Khuynh Kinh đi theo bên cạnh hắn nhẹ nhàng đỡ lấy.

“... Chuyện gì xảy ra?” Đông Phương Hạo mạnh mẽ phục hồi tinh thần, một phen ôm lấy Khuất Bình liền lập tức đi về hướng tẩm cung, “Người tới! Nhanh truyền thái y!”

Bị Hoàng Thượng quát lớn một tiếng như vậy, tất cả quan viên trong thoáng chốc cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, một hồi kinh hoàng hoảng sợ loạn thành một mảnh, vì vậy hễ sự cũng không thành hễ sự.

“Hoàng Thượng, xin cẩn thận vết thương trên vai đại nhân.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh theo sát sau lưng Đông Phương Hạo, nói.

Đông Phương Hạo nghe xong lời này bèn đưa mắt nhìn lên vai Khuất Bình, quả nhiên thấy ẩn ẩn có vết máu thấm ra.

“Đáng chết!” Đông Phương Hạo không khỏi thấp giọng mắng, y cau chặt lông mày, “Vì sao không sớm nói cho ta biết?”

Khuất Bình lúc này rốt cục chậm rãi mở mắt ra, nhìn Đông Phương Hạo, miễn cưỡng cong lên khóe miệng “... Ta không sao...”

“Không được nói nữa!” Đông Phương Hạo cúi đầu nhìn hắn, trong lòng một hồi cuống quýt.

Đem khuất Bình nhẹ nhàng đặt lên trên long sàng, Đông Phương Hạo liền lệnh cho Hồ thái y tới xem xét thương thế cho hắn.

“Vì sao không có người nói cho trẫm chuyện Thái phó bị thương?” Lúc này Đông Phương Hạo ở bên ngoài tẩm cung giận dữ, ánh mắt lạnh như băng quét mắt một đám quan viên không biết làm sao đang quỳ dưới bậc thang, “Hay là các người toàn bộ không ai biết rõ chuyện này?”

Không khí thoáng cái liền đông cứng lại, trong nhất thời ai cũng không lên tiếng.

“Hoàng Thượng, bọn họ xác thực không biết rõ tình hình, Khuất đại nhân không nói cho bất luận kẻ nào.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh lập tức đứng ra nói.

“Người từ đầu đã biết?” Đông Phương Hạo nheo mắt lại, hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, là thần không bảo vệ đại nhân chu toàn, kính xin Hoàng Thượng giáng tội.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn thẳng vào hai mắt Đông Phương Hạo, không có chút ý tứ trốn tránh.(No.1 vs No.4: Fight!)

Đông Phương Hạo nhìn xem cặp mắt trầm tĩnh của Hoàng Phủ Khuynh Kinh, đột nhiên ngộ ra điều gì đó, y không khỏi nhớ tới vừa rồi trong nháy mắt người này xông lên đỡ lấy Khuất Bình, thần sắc hẩn dị thường đau lòng cùng lo lắng.

Ánh mắt Đông Phương Hạo lập tức trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, “Người lưu lại, trăm có chuyện muốn hỏi người, những người khác lui ra đi.”

“Thái y, Thái phó thế nào?” Đông Phương Hạo trở về tầm cung, đi đến bên giường trầm giọng hỏi.

Lúc này, áo của Khuất Bình bị kéo xuống dưới bờ vai, Hồ thái y đang cẩn cẩn dực dực gỡ băng vải, đợi băng vải hoàn toàn gỡ xuống, miệng vết thương dữ tợn kinh tâm liền lộ ra, Đông Phương Hạo không khỏi hít một hơi lạnh khí, lập tức tim đau đớn như bị đao cắt.

Tại sao có thể như vậy?

Hồ thái y lúc này hồi bẩm, “Hoàng Thượng, thương thế của Tả thừa tướng rất nặng, một kiếm thấu xương, tăng thêm mấy ngày liên tiếp ngược xuôi vất vả, bây giờ còn dẫn phát chứng viêm, tình huống không quá sáng sủa.”

Đông Phương Hạo càng nghe lông mày nhíu lại càng chặt, Hồ thái y nhìn xem thần sắc của y vội vã tiếp lời, “Bất quá chỉ cần điều dưỡng thoả đáng, hơn nữa dùng được thần điều chế, hẳn là không có cái trở ngại gì.”

“Liệu có lưu lại di chứng gì không?” Đông Phương Hạo hỏi.

“Hẳn là không, chỉ cần ở trước khi miệng vết thương khép lại thật sự chú ý, ngàn vạn lần không được di động, để tránh xé rách vết thương lần nữa, hơn nữa trong ba tháng này phải cẩn thận điều trị, như vậy liền có thể hoàn toàn khang phục, chỉ là —” Hồ thái y có một tia chần chờ.

“Chỉ là cái gì?”

“Vết sẹo này không có cách nào xóa đi.” Hồ thái y hồi đáp.

Đông Phương Hạo lại liếc qua miệng vết thương của Khuất Bình, trong nội tâm đã dâng trào giận dữ, đến tột cùng là ai làm? Y rất dễ dàng liền liên tưởng đến mấy chuyện ngày nay, lòng liền động.

— Là Đông Phương Nguyên a!

Tuy Đông Phương Hiên cũng có khả năng, nhưng bằng vào sự trọng thị của hắn đối với Khuất Bình, hẳn sẽ không hạ thủ nghiêm trọng như thế.

Nghĩ tới đây, y cắn răng hung hăng nói, “Người tới! Đi đem Đông Phương Nguyên —”

Không ngờ lời còn chưa nói hết, cổ tay y đã bị người bắt được.

“Thái phó!”

Đông Phương Hạo quay đầu, liền nhìn thấy ánh mắt Khuất Bình.

Hồ thái y lúc này đã bắt đầu tẩy trừ miệng vết thương, Khuất Bình đau đến vô lực mở miệng, chỉ duỗi ra tay phải nắm chặt lấy Đông Phương Hạo.

Hắn nhìn Đông Phương Hạo, khẽ lắc đầu.

— Người đã nhận lời ta.

Đông Phương Hạo sao có thể đọc không ra ý tứ trong mắt hắn, thế nhưng —

Y ngửa đầu nhắm mắt lại, cảm giác được bàn tay của Khuất Bình cầm lấy tay y vì cơn đau mà siết chặt thêm vài phần, y rũ xuống con mắt, thở dài, “Hảo, bỏ đi, sẽ theo Thái phó.”

Nghe y nói như vậy Khuất Bình mới an tâm buông tay ra, nhưng này lần lại bị Đông Phương Hạo cầm gắt gao, thế nào cũng không nguyện buông ra.

Khuất Bình không giãy mở, hắn chỉ mệt mỏi nhắm mắt lại, khóe môi tựa hồ nhiều hơn một vòng cười nhẹ.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn bọn họ nắm tay nhau, trong chốc lát tựa hồ minh bạch cái gì, vì vậy hắn nở nụ cười, chỉ là nụ cười kia dẫn theo chút khổ ý.

.....

Đợi hết thấy công việc xử lý xong, đã qua giờ Tý.

Khuất Bình bị vết thương làm cho đau đớn, dù đã đắp thuốc nhưng hắn vẫn không thể nào ngủ được, cảm giác được bên cạnh có khí tức của một người khác, vì vậy hắn liền mở mắt ra.

Nương ánh trăng, hắn lơ mơ có thể nhận ra đôi mắt như sao sáng của Đông Phương Hạo, lại nhìn không rõ hình dáng y, vì vậy trong đầu liền hiện ra tình cảnh vừa rồi khi nhìn thấy Đông Phương Hạo.

Cũng bởi tại bóng tối, cặp kia mắt hôm nay dường như trở nên càng thêm thâm thúy, càng thêm rõ ràng.

“Sao còn không ngủ?” Đông Phương Hạo thấy hắn mở mắt nhìn, vì vậy thấp giọng hỏi.

“Hoàng Thượng? Hôm nay là ngày đại hỉ của Hoàng Thượng, lại bị thần...”

“Thái phó.” Đông Phương Hạo cắt đứt lời của hắn.

Trong bóng tối, hai người đối mặt.

Đông Phương Hạo đột nhiên thở dài một tiếng, trầm thấp nói, “Cho đến khi thương thế tốt lên, thỉnh Thái phó ở lại trong nội cung a?”

Khuất Bình không trả lời.

“Thái phó?” Đông Phương Hạo có chút cúi đầu xuống, đột nhiên cảm giác được hơi thở của Khuất Bình, y nhìn không được lại để sát vào một ít.

“Hoàng Thượng...”

Khuất Bình đột nhiên lên tiếng, hơi thở liền đã rơi vào bên môi Đông Phương Hạo.

Đông Phương Hạo đột nhiên hôn xuống, y còn nhớ rõ hương vị của nụ hôn trước khi hắn rời kinh.

“.....” Khuất Bình không ngờ Đông Phương Hạo lại đột nhiên hôn hắn, không khỏi ngơ ngẩn.

“Hoàng...” Khuất Bình vươn tay muốn ngăn cản lại bị Đông Phương Hạo cầm chặt lấy, đôi môi vô tình hé mở càng tạo cơ hội cho Đông Phương Hạo làm sâu sắc nụ hôn này.

Vì vậy, gấn bó triền miên.

..... Thật ấm áp.

Trong bóng tối, một khi con mắt không cách nào phân biệt rõ sự vật, cảm giác sẽ trở nên đặc biệt rõ ràng.

Bờ môi Đông Phương Hạo mềm mại, hơi thở của Khuất Bình trầm ổn.

Đôi môi lưu luyến triền miên, đột nhiên trong lúc đó liền trở nên nóng hổi.

Hai người nắm tay nhau, chẳng biết từ lúc nào giao nhau cùng một chỗ...

Có lẽ, giờ khắc này ai cũng quên tự hỏi, chỉ tham luyến sự ôn hòa của nhau, trầm luân trong bóng tối..

Nhưng điều này, vẫn là vượt qua cấp bậc lễ nghĩa thường luân, cũng phá vỡ cấm kỵ.

Trường Bình nhìn thấy Khuất Bình đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Khuất Bình vẫn đang ngủ, lông mày cau lại, chỗ cổ áo, có thể lơ mơ nhìn thấy băng gạc quấn quanh, tuy đã sớm ẩn ẩn cảm giác được có gì đó không đúng, thế nhưng Trường Bình còn không nghĩ đến hắn lại bị thương nghiêm trọng như, ngày đó hắn rõ ràng đứng trước mắt nàng ...

“Công chúa?” Khuất Bình mơ màng tỉnh lại, phát hiện Trường Bình đang nhìn mình xuất thần.

“... Người đã tỉnh.” Trường Bình hoàn hồn nhìn hắn, thấy hắn muốn ngồi dậy liền vội đỡ hắn.

“Ân.” Khuất Bình gật đầu, nhìn nàng, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ, “Công chúa có trách ta hay không?”

Trường Bình nhếch miệng, trềng hắt, nói, “Ta biết rõ ngươi không muốn làm cho ta lo lắng, thế nhưng ngươi như vậy... Chẳng phải là làm cho người ta càng thêm lo lắng?”

“Khi đó tình thế bất buộc, Khuất bình cũng là có chút bất đắc dĩ.” Khuất Bình đối với Trường Bình gần đây cũng như đối với thân nhân của mình, ngữ điệu rất tự nhiên.

“Ta biết rõ, nhưng mà ...”

Nhưng mà cái gì? Trường Bình căn môi không nói gì thêm nữa, nàng cũng không tình tường mình lường lự cái gì, khi biết rõ hắt bị thương, thật sự nàng có trách hắt, trách hắt chuyện lớn như vậy cũng không nói cho nàng biết, trách hắt trước sau không đổi, dù cho nhận thức có lâu đến mấy, hắt đối với nàng, vĩnh viễn cũng không khả năng giống như đối với Đông Phương Hạo.

“Hoàng Thượng nói như thế nào?” Nghĩ tới đây, Trường Bình nói sang chuyện khác. Nàng không thích sự ai oán của mình, dù cho đối với hắt vĩnh viễn chỉ có khổ luyện, nàng cũng hy vọng mình cười mà đối mặt. (Đã nói ta thích Trường Bình mừ... TT^TT)

“Hoàng Thượng...” Khuất Bình thốt lên hai chữ này, không khỏi lại nhớ tới đêm qua cùng Đông Phương Hạo ôm hôn, hắt khẽ cười khổ, “Hoàng Thượng tự nhiên là tức giận.”

Trường Bình nhìn xem biểu tình lúc này của hắt, không khỏi khẽ cười nói, “Hắt sao có thể thật sự sinh khí, ta nghĩ trong lòng hắt khẩn trương cùng lo lắng sẽ không thua bất luận kẻ nào a.”

Khuất Bình nghe xong lời này liền cười khổ, đang suy nghĩ nên nói gì nữa, gương mặt lại nhìn thấy Đông Phương Hạo đang đứng ở cửa ra vào.

Tầm mắt hai người cứ như vậy chạm vào nhau, mà Khuất bình sau khi sững sờ liền bình tĩnh nhìn y, một hồi không nói gì.

Theo ánh mắt Khuất Bình, Trường Bình quay đầu lại.

“Hoàng Thượng.”

“Trường Bình, ngươi đã đến rồi a.”

“Ta lo lắng Khuất... Thừa tướng, cho nên tiến đến thăm, Hoàng Thượng đã tới, Trường Bình trước hết cáo lui.” Trường Bình hơi khom mình hành lễ.

“Ân.” Đông Phương Hạo nhẹ gật đầu, chờ nàng ra khỏi tầm cung mới tiến đến, phía sau y còn đi theo một tiểu thái giám, trên tay bưng một chén thuốc.

Khuất Bình gặp tình hình này, không khỏi khẽ nhú mày nói, “Không phải nói chỉ cần bồi thuốc là được sao, như thế nào còn phải uống?”

“Đây là Hồ thái y đặc biệt phân phó, thỉnh Thái phó miễn cưỡng uống a.”

Kỳ thật Đông Phương Hạo cũng biết Khuất Bình không quá thích uống nước thuốc, mỗi lần uống hết lại muốn ói, cho nên bình thường ôm đau vặt vãnh hắt tình nguyện chịu đựng cũng không đi uống một ngụm, nhưng bây giờ tình huống bất đồng, Hồ thái y nói rất rõ ràng, nhất định phải hảo hảo điều trị mới có thể khỏi hắt, cho nên thuốc này là tránh không khỏi.

Thấy Đông Phương Hạo biểu lộ cũng có chút bất đắc dĩ, Khuất Bình đành phải nhắm mắt nói, “Được rồi, ta uống là được.”

Đông Phương Hạo nghe hắt nói như vậy liền tự mình bưng chén thuốc lên, Khuất Bình một tay tiếp nhận, nhìn thoáng qua chất lỏng đen sì, trong nháy mắt nhíu chặt lông mày, do dự chỉ chốc lát, rốt cục một hơi đem được toàn bộ uống xong.

“Thế nào? Rất khó chịu?” Đông Phương Hạo vừa hỏi vừa cầm chén đưa cho tiểu thái giám kia, phát tay cho hắt lui xuống.

“... Khá tốt.” Khuất Bình nhẹ thấm nước thuốc trên môi, miễn cưỡng nói.

Đông Phương Hạo lúc này rất tự nhiên, đưa tay liền thay hần thấm hết nước thuốc tràn ra khoe môi.

Khuất Bình sững sờ, nhìn chăm chăm Đông Phương Hạo, một lát sau, hần trầm thấp nói, “Hoàng Thượng, hãy để cho thần hồi phủ a...”

Đông Phương Hạo rõ ràng ngơ ngẩn, nhìn vào ánh mắt Khuất Bình, nửa ngày không nói lời nào. Một hồi lâu, y mới rũ xuống con mắt nhẹ nói, “Thái phó muốn tránh mặt Hạo nhi phải không?”

Khuất Bình không nghĩ y sẽ nói như vậy, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, thật lâu, hần lên tiếng, “Hoàng Thượng, thần... Chỉ là không nghĩ vượt khỏi quy củ.” (Quy củ anh vượt còn ít sao?=. =)

“Thái phó ở lại chỗ này a, đêm nay ta sẽ đi tắm cung khác.”

“Thần không có ý tứ này...”

Đông Phương Hạo đương nhiên biết rõ ý tứ Khuất Bình là gì, chỉ là y không nghĩ đến chuyện buông tay cũng không nguyện buông tay.

Y giương mắt nhìn Khuất Bình, ánh mắt chuyên chú đến khiến cho không một ai đủ sức bỏ qua, thanh âm trầm thấp mà cường ngạnh, “Trẫm không cho phép người đi.”

“Hoàng Thượng ...”

Khuất Bình ngạc nhiên nhìn Đông Phương Hạo hồi lâu, cũng từ trong đáy mắt y đọc được phần khẩn cầu cùng hy vọng, rốt cục vẫn không cách nào cự tuyệt.

Chính là, mơ hồ, sự cân bằng tồn tại giữa hần và Hoàng Thượng bấy lâu nay dần dần trở nên nghiêng lệch ... Có lẽ, đợi sau khi thương thế của hần lành, hần là lúc hần nên rời đi ...

Khuất bình không còn muốn nói nữa, hần nhìn Đông Phương Hạo, tuy hình dáng thân ảnh của y đã mang hương vị thành thực roc rệt, thế nhưng ánh vào trong mắt hần thủy chung vẫn là Nhị Hoàng tử cao ngạo của nhiều năm về trước, sự quật cường của y cho đến hôm nay cũng không hề thay đổi, hần đến tốt cùng nên làm gì với y mới tốt?

“Thái phó...” Đông Phương Hạo nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi nhắm mắt cúi đầu.

Kỳ thật kẻ thực sự vượt qua quy củ, là y a...

Đêm qua triều miên dây dưa y vẫn còn nhớ rõ, mình khát vọng sự ấm áp dịu dàng của hần đến như vậy, biết rõ không được nhưng lại vẫn xúc động hân...

Trầm tĩnh thật lâu sau, Đông Phương Hạo cảm giác được một bàn tay chậm rãi mơn trớn gương mặt mình, sau đó rơi xuống, mở mắt ra nhìn lại phát hiện trong nụ cười của Khuất Bình có một tầng cô đơn.

“Vì sao?” Thanh âm của Đông Phương Hạo trầm thấp, đáy mắt cũng có sự khó hiểu, hần cầm lấy bàn tay cong không kịp thu hồi của Khuất Bình.

Vì sao? Y rõ ràng là Hoàng Thượng, bất cứ thứ gì chỉ cần Thái phó muốn y đều có thể vì hần làm được, nhưng vì sao đáy mắt Thái phó sẽ có vẻ bi thương như thế?

Khuất Bình thở dài một tiếng, rũ mắt xuống, thấp giọng nói ra, “Có lẽ là vì người thật sự đã trưởng thành...”

Chẳng bao lâu sau, dấu vết còn sót lại của những năm phong hoa tuyết nguyệt kia sớm được tuế nguyệt ma bình, không thể tìm lại, ở bên Đông Phương Hạo cả ngày lẫn đêm, thế nhưng hần lại chưa từng có một chút ý tưởng về sự thay đổi... Nghĩ lại, thật sự mình là quá mức tham lam đi...

Tiểu dung của Khuất Bình không thay đổi, ánh mắt nhìn sang Đông Phương Hạo lại nhiều hơn vài phần nhu hòa, cảm giác được rất rõ sợi sợi tình cảm ấm áp trên từng ngón tay y truyền đến, hần đột nhiên xòe bàn tay mình nhẹ nhàng áp lên tay y, đã là lớn nhỏ bất đồng.

“Chúng ta, đã tương xử* mười một năm ... Hoàng Thượng...” (* ở bên nhau)

Là mười một năm dài, hay là ngắn ngủi có mười một năm, đến cuối cùng, chính hần cũng không phân rõ được.

Hắn đột nhiên cảm khái khiến Đông Phương Hạo mê mang, trong thoáng chốc, ánh nắng mặt trời của ngày ấy, những êm dịu ngọt ngào của ngày ấy, phong tư trong sáng tao nhã của Khuất Bình ngày ấy lại hiện về trước mắt y. Bắt đầu từ ngày ấy, y liền đã chú tâm không đổi với người này, từng ly từng tý, sợi sợi liên quan đến hắn đều đã thật sâu tiến vào chiếm giữ tâm tư của y, đời này chỉ sợ đều không thể phai mờ, không cách nào tan mất.

“Thái phó, xin người tiếp tục làm bạn bên người Hạo nhi a...”

Khuất Bình không đáp, chỉ nắm chặt tay y thêm một ít, có một số việc, chính hắn cũng không... mấy tình huống, càng không thể nào đoán trước.

Về chuyện uống thuốc Bắc của A Bình: Xem ra nhiều anh trong Đanmei rất sợ thuốc Bắc, khiến ta tự hỏi thuốc Bắc có thực đáng sợ như vậy không??? Hồi nhỏ ta từng uống, không thích nhưng cảm giác cũng khá, thấy dễ uống hơn thuốc Nam.

Trường Bình là một cô gái thông minh, giàu tình cảm nhưng cũng rất kiên cường và sáng suốt, hoàn toàn khác với Hoàng Phủ Khâm. Sự khác nhau đó về tính cách dẫn đến kết cục khác nhau trong số phận của hai người con gái này...

15. Chương 14

Bước vào tháng ba đất trời rực rỡ, ánh mặt trời đậm đậm chiếu sáng khắp cả Ngự hoa viên, không khí tươi mát mê người, mùi hương hoa quế ẩn ẩn phiêu tán bốn phía.

Lúc này Khuất Bình đang thư thích ngồi dựa lưng trên trường kỷ mềm mại, bên cạnh hắn có một trường án, trên mặt án bày một ít tấu chương cùng hai nghiên mực đỏ và đen, Đông Phương Hạo ngồi ở đó.

Những ngày này, Khuất Bình thoát nhìn thanh nhàn rất nhiều, những quan viên muốn gặp hắn một mực bị Đông Phương Hạo ngăn cản, có chuyện quan trọng thì ghi thành tấu chương hoặc trực tiếp gặp y, vì vậy đại đa số thời gian, hai người chính là giống như bây giờ, ngồi cùng một chỗ, một người phê duyệt tấu chương, một người thì nhắm mắt dưỡng thần.

Bầu trời xanh lam lại óng ánh nắng vàng, hào quang từng tia đan xen nhau xuyên thấu qua cành lá, chiếu vào trên thân hai người, có vẻ dị thường nhu hòa.

Tĩnh lặng một thời gian dài khiến Khuất Bình mở mắt ra, chỉ thấy Đông Phương Hạo y nguyên ngồi ngay ngắn trước trường án, vừa xem tấu chương, vừa cầm bút chấm mực đỏ, trầm tư suy ngẫm rồi viết xuống gì đó, ngẫu nhiên thoáng nhăn lông mày, lại âm thầm khẽ gật đầu, thần sắc thật là chuyên chú.

Khuất Bình thấy y như vậy không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười, trong mắt hắn, biểu tình trên mặt Đông Phương Hạo luôn luôn rất phong phú, hoàn toàn không giống như người bên ngoài vẫn nói, lạnh lùng nhạt nhẽo, có khi chỉ cần y biểu lộ một vẻ rất nhỏ thoáng qua trên mặt, Khuất Bình vẫn phân biệt ra được.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Khuất Bình, Đông Phương Hạo giương mắt, thấy hắn quả nhiên đang nhìn mình, vì vậy khẽ miệng liền nhiều hơn một nét cười, “Thái phó, người xem.”

Nói rồi y liền đưa cuốn tấu chương trên tay sang phía Khuất Bình.

Khuất Bình vươn tay tiếp nhận, nhìn kỹ nội dung, sau đó cười nhẹ nói, “Như thế rất tốt, đặc xá vốn là tha thứ, nhưng không dung túng, trong tam cương, nghiêm trị hay khoan dung, chừng mực thể nào Hoàng Thượng phải tự mình nắm chắc.” Ngừng một chút hắn nói thêm, “Về phần nội dung phía dưới của tấu chương thì không nhìn cũng được.”

Đông Phương Hạo nghe xong gật đầu tiếp lời, “Ngôn từ của những sĩ phu công kích lẫn nhau vốn là không nên quá dễ tâm, Thái phó hắn cũng không rảnh mà để ý.”

Đang nói đến đó, Tiểu Lục Tử đi tới khom người hành lễ, “Hoàng Thượng, dược của Khuất đại nhân đã sắc xong.”

“Bưng lên a.”

Hồ thái y cùng với một tiểu thái giám bưng dược lên, Đông Phương Hạo đứng dậy đón lấy chén thuốc chuyển tới trước mặt Khuất Bình. Thuốc này mỗi ngày Khuất Bình phải uống ba lượt, cho dù hần không hề phản nản, nhưng Đông Phương Hạo cũng biết mỗi lần uống hần đều không dễ chịu.

“Hồ thái y, thuốc này còn muốn uống bao lâu?” Thấy Khuất Bình không thể kìm lòng mà nhăn lại lông mày, lông mày của Đông Phương Hạo cũng vô thức chau nâng, y nhìn về phía Hồ thái y hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, cho đến khi nào thương thế của Khuất đại nhân tốt lên mới thôi.” Hồ thái y khom người hồi bẩm.

“Nhưng người xem, Thái phó uống thuốc này tựa hồ rất miễn cưỡng, liệu có phản ứng gì không tốt không?” Đông Phương Hạo nói đến đây lại quay đầu nhìn Khuất Bình, Khuất Bình đã đem dược uống cạn.

“Thái phó, người thấy thế nào?” Đông Phương Hạo tiếp nhận cái chén không, thần sắc lo lắng nhìn hần hỏi.

Khuất Bình nhắm mắt lại, chỉ là lắc đầu lại không thể nói chuyện.

“Hồ thái y?”

Hồ thái y đến gần nhìn kỹ sắc mặt Khuất Bình, sau đó vuốt râu trầm ngâm nói, “Chẳng hiểu tại sao Khuất đại nhân có chút kháng cự với dược vật, có lẽ là tại lá ngải cùng hương phụ, đợi thần trở về ngẫm lại xem liệu có thể dùng những thứ khác đến thay thế.”

“Như thế liền làm phiền Hồ thái y.” Lúc này Khuất Bình mới chậm rãi ngược mắt nhìn Hồ thái y thấp giọng nói.

Nhìn Đông Phương Hạo, Khuất Bình khẽ mỉm cười, “Hoàng Thượng, người không cần quá mức lo lắng, thần không có việc gì.”

Đông Phương Hạo nhíu mày, đôi mắt vô cùng thâm thúy, trong con ngươi đen nhánh lóe ánh sáng trong trẻo, dưới ánh mặt trời dị thường chói mắt.

“Vị ta đứng dậy đi một chút a.” Khuất Bình nói.

....

Cảnh vật trong Ngự hoa viên, có chút tuy là nhân công kiến tạo nhưng thoát nhìn tựa như thiên thành, lại có đình viện xuyên trúc, cang rất độc đáo mà um tùm xanh tươi.

Khuất Bình cùng Đông Phương Hạo đi trong hương hoa phiêu tán, dạo chơi tại Ngọc Đình, xuyên qua cảnh lá mơn mẫm, rất nhàn nhã.

“Thái phó, mấy ngày nữa chính là sinh nhật Hạo nhi, Thái phó nghĩ muốn thứ gì?”

Theo như lệ cũ của triều đình, mỗi khi vừa đến khánh sinh của Hoàng Đế, nhân công lại chế tác ra một số lượng vàng bạc thật lớn, ngoài ra phải chuẩn bị cả sừng tê, ngọc thạch, hổ phách, đồi mồi, đàn hương, còn phải đem vàng bạc chế tạo thành các loại hoa quả, ban cho cho hạ thần, từ Tể tướng đến sử đài gián quan.

Chỉ là, khi Đông Phương Hạo kể vị liền nghe theo sự can gián của Khuất Bình mà huỷ bỏ, vì loại tổn hao phù phiếm này không có ích lợi, ban xuống cũng không có danh mục, đối với phương châm tiết kiệm mà nói là hoàn toàn đi ngược lại.

Cho nên Đông Phương Hạo mới hỏi như vậy, có điều y biết chắc Khuất Bình sẽ không yêu cầu những thứ xa xỉ như vậy, cũng sẽ không muốn nhận.

“Có phải thần muốn cái gì, Hoàng Thượng đều đáp ứng?” Cát bước lên Khinh Vân Các, gần ngấm sương khói, xa vọng phong vân, sợi tóc của Khuất Bình bị gió nhẹ nhàng thổi bay lên, thanh âm của hần tựa hồ cũng khinh phiêu giữa không trung.

Đông Phương Hạo không nghĩ tới Khuất Bình không giống như năm trước, đơn giản cự tuyệt, ngược lại nói ra một câu như vậy, hẳn không khỏi cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt chuyển hướng Khuất Bình, tuy lúc này con mắt Khuất Bình vẫn bình tĩnh như trước, thế nhưng Đông Phương Hạo ít nhiều đã nhận ra một tia bất thường, trong lòng y không khỏi vừa động.

Thấy thần sắc Đông Phương Hạo bất định, ánh mắt mang theo vẻ hoài nghi, Khuất Bình một cười khê một tiếng, nói, “Thôi, cứ xem như thần chưa nói gì, chỉ là sinh nhật của Hoàng Thượng nên để thần tử nghĩ chuyện tặng lễ, đúng không, Hoàng Thượng?”

Tuy Khuất Bình đem lời vừa nói mây trôi nước chảy chớp mắt mà qua, thế nhưng trong lòng Đông Phương Hạo vẫn có một tia dự cảm bất hảo, có điều y chỉ cười cười, “Thái phó nghĩ tặng Hạo nhi cái gì?”

Khuất Bình nhìn vẻ khiêu khích trong mắt y, cười nói, “Hoàng Thượng nhất định đã sớm nghĩ kỹ, nói đi, nghĩ muốn cái gì?”

Đông Phương Hạo mỉm cười có chút tinh nghịch, “Hạo nhi quả thực có một chuyện muốn làm phiền Thái phó –”

Khuất Bình nhướng mi không nói, chờ đợi y nói hết lời.

....

Trong thư phòng, bóng người di động.

Khuất Bình thật không ngờ Đông Phương Hạo nói có chuyện muốn nhờ mình giúp là muốn có một bức họa chân dung của hắn, thế nhưng y lại không chịu để cho họa sĩ cung đình vẽ, nhất định phải tự mình đến vẽ mới được, thấy y loay hoay nửa ngày không xong, Khuất Bình có chút bất đắc dĩ.

Bất quá hắn rất có kiên nhẫn chờ y từ từ làm việc.

Nhớ lại năm trước hắn vẽ cho y một bức chân dung, cũng chỉ dùng có nửa canh giờ, hiện tại y đã dùng gần một canh giờ.

“Hoàng Thượng?”

Đông Phương Hạo nghiêm nghị chăm chú, vừa cẩn thận hạ bút, vừa hồi đáp, “Sắp xong rồi.”

Lại qua thêm thời gian một chén trà, Đông Phương Hạo rốt cục đặt bút xuống.

Khuất Bình đi đến xem, không khỏi ngẩn ngơ. Chỉ thấy người trong bức tranh mặt mày linh động, khoe môi nhẹ giương, biểu lộ mang theo tình cảm ấm áp, cả người tựa hồ đắm chìm dưới ánh mặt trời, có vẻ thư thích thông dong, hẳn cũng không biết mình ở trong mắt Đông Phương Hạo mang phong thái như vậy, Khuất Bình nhìn không được giương mắt nhìn Đông Phương Hạo.

“Giống không?” Khoe mắt Đông Phương Hạo lộ vẻ vui vẻ, y nhẹ nhàng hỏi.

Khuất Bình nhìn y không chớp mắt, tại thấy vẻ chấp nhất dưới đáy mắt y, hắn không khỏi một hồi động dung.

“Thái phó đến viết lưu niệm a.” Đông Phương Hạo đem bút đưa cho hắn.

Khuất Bình gật đầu, hơi trầm ngâm, hạ bút liền ghi, “Cô quang tự chiếu, đảm tề băng tuyết, tuế nguyệt tranh tranh, bàng quan tiểu sơ cuồng.”

Nét bút như nước chảy mây trôi không hề gián đoạn.

Khi Khuất Bình muốn điểm quyền nét cuối cùng, Đông Phương Hạo lại đột nhiên vươn tay ra bao trùm ở lên bàn tay nắm bút của hắn, hắn còn không kịp lên tiếng, Đông Phương Hạo liền bắt lấy tay hắn cùng một chỗ viết, “Sơ thì thế nào? Cuồng thì thế nào?”

“Hoàng Thượng nói về chính mình a.” Khuất Bình nhìn ngòi bút tuôn ra nét chữ hoàn toàn khác biệt với nét chữ của mình, khẽ mỉm cười.

“Là chúng ta, Khuất Bình.” Đông Phương Hạo ghé bên tai hắn nói nhỏ, lập tức liền buông lỏng tay ra.

Khuất Bình nghe xong không khỏi giật mình, không quay đầu lại nhìn y, chỉ chậm rãi đặt bút xuống.

Khánh sinh cho Hoàng Thượng thẩm thoát đã đến ngay trước mắt, lúc này tầu chương hơn phân nửa là về ăn mừng cùng điển lễ, có một ít tầu chương đến từ vùng Bà Dương*, thỉnh cầu bãi bỏ lệnh tiến cống ngàn lượng hoàng kim từ trước đến nay. (* Tên một vùng đất, không mang ý nghĩa chỉ người.)

Ngày hôm đó, vẫn là ngự hoa viên, sắc trời cũng tươi sáng như mọi ngày.

“Thái phó, người có biết chuyện Bà Dương cống nạp bắt đầu từ khi nào?” Về những sự tình này là Hoàng Đế thì đều sẽ không nhớ rõ, nhưng đối với các quận huyện nhỏ nhỏ mà nói lại là trọng đại.

Khuất Bình biết được rất nhiều tư liệu sử cùng lệnh ban hành của triều đình, hơn nữa hẳn có trí nhớ đặc biệt tốt, đã gặp qua là không quên được. Vốn mọi tư liệu luôn là hạ bút thành văn, nhưng sự kiện này lại không có ghi chép minh xác.

Khuất Bình vừa nghĩ vừa nói, “Chuyện này thần cũng không rõ, bắt quá nghe nói là lúc Thái tổ mới đến Giang Nam, trong ngân khố của quận vừa vắn còn hoàng kim, quan viên trong quận liền đem những hoàng kim này làm lễ vật mừng sinh thần của Hoàng Đế. Tựa hồ là bắt đầu từ khi đó quy củ này chiếu làm cho tới nay.”

“Hoàng Thượng, Hoàng Phủ đại nhân cầu kiến.” Đúng lúc này, nghi trượng thái giám đi đến bẩm báo.

“A? Còn sớm như vậy đã đến?” Đông Phương Hạo nhàn nhạt nói, “Tuyên a, cho hẳn tới nơi này gấp trăm.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

“Hôm nay Bà Dương huyện yêu cầu bãi bỏ, chỉ sợ là không thể thu thập đủ số vàng, Hoàng Thượng định làm như thế nào?” Khuất Bình nhìn tầu chương, lại ngược mắt hỏi Đông Phương Hạo.

“Ngô, ta cũng hiểu được không cần phải ..., hôm nay quốc thái dân an, tài chính thuế má mỗi năm đều có tồn dư, Bà Dương huyện cũng không giàu có, hẳn là cũng có chỗ khó xử, vậy liền bãi bỏ đi.”

Đông Phương Hạo nói rồi cầm lấy bút chấm mực đỏ, Khuất Bình thấy thế liền đưa tầu chương chuyển lại cho y.

“Thần Hoàng Phủ Khuynh Kinh khấu kiến Hoàng Thượng, kiến quá Khuất đại nhân.”

“Ân, hãy bình thân.”

Đông Phương Hạo phê xong tầu chương liền hạ bút, bỏ sổ con sang một bên, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Khuynh Kinh, “Vừa trở lại kinh thành?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, đúng vậy.”

“Mấy ngày trước trăm đã đọc qua sổ con người thượng tầu, về vụ án của Tào thị có kết quả chưa?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, việc này thần đã điều tra rõ.”

“Cũng bởi chuyện này, bốn mươi quan viên từ thất phẩm trở lên của Nghiệt Tư nha môn đã thỉnh chỉ từ quan, người biết chuyện đó chưa?”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh đáp, “Thần không biết.”

“Lúc trước thẩm án Tào thị phủ doãn tham ô, thảo gian nhân mạng, may mắn khi đó có người đi ngang qua nhúng tay vào việc này, cũng không biết Nghiệt Tư nha môn đã lén lút sau lưng trăm giúp hẳn làm nhiều ít chuyện mờ ám, hôm nay một câu thỉnh chỉ từ quan đã nghĩ xong việc!” Ngữ khí của Đông Phương Hạo lãnh ngạnh hẳn lên, y lạnh như băng nói.

“Hoàng Thượng, trên tay thần có bản tầu Tào thị phủ doãn, phỏng chừng Nghiệt Tư nha môn cũng có nội tình, đã sự tình liên lụy ra, hay là gọi người đi kiểm tra đối chiếu một chút.” Khuất Bình lúc này lên tiếng.

“Ân.” Đông Phương Hạo nhìn về phía Hoàng Phủ Khuynh Kinh, “Người đem án kiện chi tiết, tỉ mỉ trình lên trăm, chuyện này xác thực còn có đợi điều tra chứng cứ.”

“Thần đã biết.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh khom người nói. Nói đến đây, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Khuất Bình, “Không biết thương thế của Khuất đại nhân thế nào?”

“Đã khá.” Khuất Bình thấy hắn hỏi, liền cười hồi đáp.

“Ta cảm thấy sắc mặt đại nhân không quá tốt...”

“Thái phó không thể uống được nước, mỗi lần uống liền lại như vậy, cũng không biết Hồ thái y có nhớ ra phương pháp khác để thay thế chén thuốc hay không.” Đông Phương Hạo cau mày nói. (Người ta hỏi thăm nhau, anh nhảy vô làm gì?=. =)

“Hoàng Thượng không cần phải vì việc này mà lo nghĩ.” Khuất Bình bắt đầu mỉm cười, thanh âm trầm thấp mang theo nhu hòa.

Đông Phương Hạo thật sâu nhìn Khuất Bình, khẽ cười khổ một chút.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh trong lòng hiểu rõ, lại đột nhiên nói, “Đại nhân có còn nhớ đã hứa với Khuynh Kinh điều gì hay không? Không biết đại nhân có còn muốn cùng hạ quan hạ một ván cờ?”

Khuất Bình cười nhìn hắn, “Đương nhiên nhớ rõ.”

“Không biết đại nhân khi nào có thể thực hiện?”

“Kỳ thật hắn là đã sớm phải thực hiện.” Khuất Bình thấp giọng vừa cười vừa nói, “Bất quá hiện tại Hoàng Phủ đại nhân khó được dịp hồi kinh, không bằng liền ngay hôm nay a, Hoàng Thượng, người nói xem, chẳng phải rất vừa vặn?”

Nói đến đánh cờ, Đông Phương Hạo đương nhiên cũng tò mò muốn biết kỳ nghệ của Hoàng Phủ Khuynh Kinh, vì vậy y cười nói, “Theo ý Thái phó a.”

Đông Phương Hạo lệnh cho Tiểu Lục Tử mang tới ghế dựa lót đệm dày, để Khuất Bình ngồi càng thêm thoải mái một chút, đồng thời sai người sắp sẵn bàn cờ, hai người bắt đầu đánh cờ, mà Đông Phương Hạo thì rảnh rỗi ngồi ở một bên xem cuộc.

Khuất Bình bố cục trận thế Đông Phương Hạo đã biết rất rõ, mà Hoàng Phủ Khuynh Kinh lại lần đầu tiên biết đến.

Hắn phát hiện cách Khuất Bình bố cục cùng cách Hoàng Thượng và Đông Phương Hiên bố cục không giống nhau, tầm nhìn đại cục của Khuất Bình vô cùng tốt, tiết tấu biến ảo nhanh chóng dị thường, khó trách ngày ấy Đông Phương Hạo nói hắn bố cục là “Quỷ thần khó lường”, tựa như ẩn số.

Hơn nữa không chỉ có cách thức bố cục, một tay công phu thí tốt của Khuất Bình cũng là tuyệt diệu, làm cho Hoàng Phủ Khuynh Kinh không quá thích ứng, cho dù Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhất thời có thể xem như thu hoạch rất nhiều, thế nhưng quay đầu nhìn lại, xét về đại cục dĩ nhiên rút lại phía sau.

“Một bước này thật sự là hay.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh rút cục buông ra quân cờ trong tay, khe khẽ thở dài, “Khuất đại nhân kỳ nghệ cao siêu, Hoàng Phủ Khuynh Kinh thật sự cảm thấy không bằng ...”

Khuất Bình mỉm cười nói, “Khuất Bình tiểu thắng bán mục mà thôi, Hoàng Phủ đại nhân tại sao nói vậy?”

Thắng thua nửa mục, thế nhưng thực lực cách biệt rõ ràng. Hoàng Phủ Khuynh Kinh sao lại không hiểu điều này, trước mắt hắn tuy chỉ kém bán mục, những cũng có thể nói là “Mất chi chút xíu, kém chi ngàn dặm”.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh lắc đầu nói, “Khuất đại nhân quá khiêm nhượng, Khuynh Kinh từng nghe Hoàng Thượng nhắc tới kỳ nghệ của đại nhân, chỉ là thần một mục không tin, hôm nay rốt cục lĩnh giáo đến, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Khuất Bình nghe hắn nói như vậy liền nhìn sang Đông Phương Hạo, chỉ thấy y nhướng mi cười, dáng vẻ rất là đắc ý, Khuất Bình tức giận liếc y một cái, sau đó bắt đầu dĩ lắc đầu.

Đông Phương Hạo nói với Hoàng Phủ Khuynh Kinh, “Đã tới trong cung, người liền đi Chiêu Dương Điện gặp quý phi a.” (Khéo đuổi người a! ~)

Hoàng Phủ Khuynh Kinh vừa nghe liền đứng lên khom người hành lễ, “Hoàng Thượng nói phải, Khuynh Kinh trước tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Ân, người lui đi.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh tinh tế nhận ra giữa Hoàng Thượng cùng Khuất Bình có một loại tương thông chỉ cần nhìn ánh mắt nhau liền có thể lĩnh hội tâm ý đối phương, ràng buộc giữa hai người bọn họ tựa hồ đã quấn quýt đến không cách nào phân biệt.

Nhưng người nọ lại là Hoàng Thượng...

Nghĩ tới đây, khóe miệng hắn không khỏi nổi lên một nụ cười khổ.

Cước bộ của hắn thả chậm, Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng không đi Chiêu Dương Điện, ngược lại đi dọc theo con đường quanh co khúc khuỷu, trong lòng miên man suy nghĩ.

“Hoàng Phủ đại nhân?” Trên hành lang truyền đến thanh âm của Trường Bình.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh hơi sững sờ mới giật mình tỉnh ngộ, quay đầu nhìn về phía nữ tử đứng trên hành lang cao vút.

“Hoàng Phủ Khuynh Kinh bái kiến công chúa.”

“Miễn lễ.” Trường Bình mỉm cười, “Hoàng Phủ đại nhân tựa hồ có tâm sự? Sao ngài không đi gặp Khâm quý phi?”

Về mặt Hoàng Phủ Khuynh Kinh cứng ngắc một chút, hắn miễn cưỡng cười nhẹ, “Hạ quan quả thật có một việc khó khăn, không ngờ trong lúc suy tư liền đi đến nơi này, kinh động công chúa.”

“Hoàng Phủ đại nhân sao nói vậy, là ta quấy rầy người mới đúng.”

“Công chúa định đi nơi nào?”

Trường Bình cười cười liền đáp, “Đi gặp một người.”

Nụ cười của nàng như thể tuyệt mỹ, rồi lại tựa như mang theo vẻ cô tịch khó nói nên lời, phảng phất, Hoàng Phủ Khuynh Kinh dường như nhìn thấy một bóng dáng cực kỳ giống mình trong nụ cười ấy, không khỏi có chút ngơ ngẩn. (No.2 vs No.4, đồng bệnh tương lân a!)

16. Chương 15

Khánh sinh của Hoàng đế tất nhiên là vô cùng long trọng, ngày đó quần thần lại tề tụ. Chỉ có điều lần này Đông Phương Hạo mang Khuất Bình theo bên cạnh mình, một tác cũng không rời.

Khuất Bình cũng biết đó là bởi y lo lắng hắn bị thương mà không thể uống rượu, nên cũng không phản đối. Những cũng vì những quan viên muốn nhân cơ hội gặp Khuất Bình cũng e dè không dám tiến đến, cho dù chỉ là để kính rượu cũng bị Đông Phương Hạo ngăn cản lại... mà Khuất Bình được thanh tĩnh một chút.

Khi yến hội tan đã là nửa đêm.

Khuất Bình tuy một giọt rượu cũng chưa thấm, những khó tránh khỏi mệt mỏi, chỉ có điều —

Hắn nhìn sang Đông Phương Hạo, “Hoàng Thượng, thần trước vịn người trở lại tắm cung a, người uống quá nhiều.”

Mấy ngày nay bởi vì quốc sự nặng nề, Đông Phương Hạo có chút mệt mỏi, uống rượu xong khó tránh khỏi nhức đầu, cước bộ cũng trở nên có chút không vững.

“Không cần, Thái phó còn chưa khỏe, đi trước ngủ đi.” Đông Phương Hạo miễn cưỡng cười nói.

“Tiểu Lục Tử, tới vịn Hoàng Thượng hồi tẩm cung.” Khuất Bình không để ý tới hần, thẳng thừng phân phó. (Ta mà là Tiểu Lục Tử ta phải đòi hai phần lương.)

Đến tẩm cung, thấy Tiểu Lục Tử phục thị Đông Phương Hạo nằm xuống rồi, Khuất Bình liền định rời đi, lại bị Đông Phương Hạo vươn tay kéo lại.

Khuất Bình dừng lại, cúi đầu nhìn y, trong bóng tối hình dáng của y có vẻ dị thường mơ hồ.

“Thái phó... Có phải là... muốn rời đi?” Câu hỏi này có lẽ vô cùng đột ngột, nhưng cũng là vấn đề trong lòng hai người đều hiểu rõ, vì vậy Đông Phương Hạo vẫn hỏi thẳng.

Khuất Bình trầm mặc một hồi, thấp giọng nói, “... Ân.”

Hần quả thực muốn rời đi, tin rằng y cũng đã nhìn ra, sợ dĩ hần một mực không nhắc tới, cuối cùng cũng vì hần không đành lòng.

“Hạo nhi suy nghĩ thật lâu, kỳ thực Thái phó không muốn ở lại trong chốn quan trường, càng không muốn ở lại trong cung a!” Đông Phương Hạo chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói, “Ngày đó ta nhìn thấy phần chiếu thư, trong lòng liền một mực nghĩ đến một chuyện, nếu như phần chiếu thư này còn tồn tại, người sẽ làm như thế nào?”

.... Có lẽ người quả thật có thể dùng nó để kiểm chế trăm, lại có lẽ Khuất Chính đã sớm nhìn ra tâm tư của trăm đối với người, biết trăm không đành lòng làm khó dễ người...

Khuất Bình... Mấy ngày trước người muốn trăm đáp ứng chính là chuyện này a?”

Trong bóng tối, thanh âm của Đông Phương Hạo có vẻ cô tịch dị thường, lại có loại bi thương mệnh mỏng nói không nên lời.

“Hoàng Thượng đã đoán được tâm ý của thần, xin Hoàng Thượng ân chuẩn a.” Khuất Bình ngẩng đầu lên thở dài, những chuyện đã xảy ra trong mười một năm qua đột nhiên hiện lên rõ mồn một trước mắt, hần quả thực không muốn, nhưng mà hần thật sự đã quá mệt mỏi.

“Nếu như trăm không đáp ứng?” Đông Phương Hạo gần giọng nói ra.

“Người tội gì a...” Khuất Bình không khỏi nhắm mắt lại.

“Người biết, Thái phó.”

Khuất Bình nhìn vào ánh mắt tinh sáng chớp nháy của y, “Biết rõ thì như thế nào?”

“Tình yêu ta dành cho người ... Người biết mà, Thái phó.” Thanh âm Đông Phương Hạo thấp đến gần như lẩm bẩm, nhu đến phẳng phất muốn cho người rơi lệ.

Khuất Bình chỉ cảm thấy ngực mạnh mẽ cứng lại, hô hấp cương lại.

Một chữ “Ái” này, ở vào địa vị của họ, thật sự là một loại cấm kỵ, thế nhưng nói ra rồi lại là có thể như thế ... tự nhiên vô cùng.

Khuất Bình hít thật sâu, thật lâu sau hần rốt cục lên tiếng, thanh âm của hần mang theo nồng đậm thở dài, nhưng lại hết sức rõ ràng, “Hoàng Thượng, thần có thể vì ái tình của người mà chết, cũng không nguyện vì ái tình của người mà ở lại.”

Một câu này, đã trầm trọng đến nỗi làm cho Đông Phương Hạo không thở nổi, y dần dần buông lỏng tay ra, nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa.

Khuất Bình cúi đầu xuống nhìn Đông Phương Hạo, trong lòng một hồi quặn đau. Hần cũng không biết mình đã đứng bao lâu ở trong bóng tối, rốt cục nhắc gót nhẹ nhàng đẩy cửa rời đi.

.....

Ngày hôm sau, Khuất Bình liền đệ trình lên Đông Phương Hạo tấu chương từ quan, bất quá hần cũng biết trước mắt Đông Phương Hạo hần là không biết buông tay. Vì vậy hần cứ theo lẽ thường trở lại Tần Hoa Các xử lý công chuyện, chỉ là theo ngày đó bắt đầu, ngoại trừ lâm triều nghị sự, hần liền rất ít khi nhìn thấy Đông Phương Hạo.

Thoảng một cái đã đến trung tuần.

Cuộc thi tại Khai Phong phủ cùng Quốc tử giám đã định tại cuối tháng, lần này cũng vẫn như mọi khi, triều đình phải đi bốn Đại học sĩ làm Giám quan.

Trải qua thương nghị, bốn Đại học sĩ được phái đi bao gồm Tác lang trực sử quán Phương Tề Vân, Hàn lâm học sĩ Quách Sử Thần, Binh bộ thị lang Từ Nguyên cùng Cơ mật trực học sĩ Vương Canh Minh bốn vị làm Giám quan.

Hai vị trong số đó là do Khuất Bình tiến cử.

“Vương Canh Minh tựa hồ là môn nhân của người?” Đông Phương Hạo hỏi.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng.” Khuất Bình gật đầu.

“Người này trầm tựa hồ có chút ẩn tượng, nhớ rõ có một lần một vị thị giảng giảng giải [Mao thi] cho trẫm, trích dẫn Khổng Tử tại [Luận ngữ] có nói “Bất học [thi], vô dĩ lập*”, khi đó Vương Canh Minh đứng một bên, nghe xong ngay tại chỗ chỉ ra, “Lập tự thị ngôn tự chi ngô**”, viên thị giảng kia lúc đầu còn không tin, trở về xem lại sách mới chịu đem chữ “lập” sửa lại.” (* Người không học thơ ca, không thể sử dụng; ** Viết nhầm chữ lập thành chữ ngôn)

“Vương Canh Minh làm người quá mức ngay thẳng, không hiểu uyển chuyển, là ưu điểm cũng khuyết điểm.” Khuất Bình mỉm cười nói.

“Khuất Thừa tướng nói không sai, nhưng đó chưa hẳn là chuyện xấu.” Đông Phương Hạo nhẹ gật đầu, sau đó liền phân phó Ngự Sử, “Ngày mai liền tuyên bốn người họ tiến cung gặp trẫm.”

“Thần tuân chỉ.”

“Tốt lắm, bãi triều a. Khuất Thừa tướng lưu lại, trẫm còn có lời nói muốn hỏi.” Đông Phương Hạo đột nhiên khoát tay áo, nói.

Khuất Bình nghe xong không khỏi khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn y.

“Hoàng Thượng tìm thần có chuyện gì?”

Đông Phương Hạo chậm rãi thong thả bước xuống trên bậc thang, đi đến trước mặt Khuất Bình, rất tự nhiên liền nắm lấy tay hắn.

Khuất Bình nhìn về chắp nhất trong mắt y, không khỏi âm thầm thở dài.

“... Thái phó có thể để cho Hạo nhân cân nhắc thêm một thời gian nữa?”

Ngữ điệu của Đông Phương Hạo nghe vào trong tai Khuất Bình liền trở thành thứ thanh âm khiến hắn không sao nhấc tâm cự tuyệt được, lại nhìn đôi mắt y chăm chú chăm chú nhìn mình, Khuất Bình khẽ nhắm mắt lại, rốt cục vẫn là gật đầu.

“Lúc trước ta đã từng hỏi Thái phó, nếu như ta không phải Hoàng Thượng, liệu Thái phó có ở lại bên ta hay không, nhưng hôm nay xem ra, mặc cho ta có phải là Hoàng Thượng hay không, cũng đều không thể lưu lại Thái phó, đúng không?” Đông Phương Hạo cười khổ khẽ nói.

Khuất Bình yên lặng nhìn y, trong mắt đầy tràn không nở, thế nhưng hắn không có cách nào lưu lại được, không chỉ bởi vì tình yêu của Đông Phương Hạo đối với hắn, mà lớn hơn là vì hắn đã càng ngày càng không thể khống chế nổi tình cảm của mình.

Một người là thiên tử một người là thần tử, nếu không buông tay, họ sẽ phải tiếp tục như thế nào được đây?

“Trẫm chỉ muốn biết, trong lòng Thái phó có phải cũng có ta...” Đông Phương Hạo chậm rãi nói, ngón tay y xuyên qua ngón tay Khuất Bình, y muốn nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận Khuất Bình, muốn ôm hắn thật chặt, muốn hoàn toàn có được hắn, để hắn đi? Hay buộc hắn ở? Y căn bản không sao lựa chọn được, y sao có thể cam lòng buông tay?

Khuất Bình nhìn y, lại nhất thời không sao có thể đưa ra cho y một câu trả lời minh xác.

Nếu nói là có, Khuất Bình không khẳng định được đến tột cùng đó có phải là “ái” hay không? Nếu nói là không có, vậy những đau lòng cũng không muốn rời xa này lại từ đâu mà đến?

Có lẽ là bởi hần vẫn xem Đông Phương Hạo là Nhị Hoàng tử của mười một năm trước, cần hần yêu thương che chở, dù cho có thể xưng là “ái”, thế nhưng hai chữ “ái” này lại hoàn toàn bất đồng.

Ít nhất, hiện tại, hần rất khó phân rõ đến tột cùng.

Hần không khỏi tránh đi ánh mắt của Đông Phương Hạo, nhẹ nhàng thở dài.

Ngoài Tàn Hoa Các xuân sắc ngập trời, lả lướt ôm trùm lấy thị giác.

Gặp qua Vương Canh Minh cùng ba người khác, Khuất Bình đối với cuộc thi lần này cảm thấy yên tâm, Đông Phương Hạo đối với bọn họ cũng rất thoả mãn, kế tiếp chỉ cần chờ đợi các thí sinh vào kinh.

Đem thông cáo trong tay buông xuống, Khuất Bình đẩy cửa đi ra khỏi phòng, bên cạnh có một thái giám đi tới nhắc nhở hần, “Đại nhân, đã đến giờ đổi được.”

Khuất Bình khẽ gật đầu, liền đi về phía tẩm cung.

Vết thương trên vai hần đã dần dần kết vảy, lại nghĩ đến lần này Đông Phương Hạo đã vì hần mà lo nghĩ trước sau, Khuất Bình sẽ cảm thấy trong lòng có cảm giác rất khó nói, tâm từ trước nay bình tĩnh như nước tựa hồ cũng nổi lên rung động. Ngày ấy tuy Đông Phương Hạo không nói gì thêm, thế nhưng Khuất Bình sao lại nhìn không thấy vẻ đau xót trong đáy mắt y cùng mặt khổ sáp trên khóe môi, chỉ là có một vài chuyện, không phải đơn giản hề muốn là có thể được.

Hồ thái y đã sớm ở bên ngoài tẩm cung chờ hần, thấy Khuất Bình đã đi tới, Hồ thái y liền cười nói, “Thần sắc của Khuất đại nhân đã khá nhiều, xem ra được hoàn đã có hiệu quả.”

Khuất Bình cười gật đầu nói, “Thật đúng là nhờ có Hồ thái y.”

Từ khi Hồ thái y đem được nước điều chế thành được hoàn, Khuất Bình liền không cần vì uống thuốc mà khổ não nữa.

“Đại nhân sao phải nói vậy, ngài ngày đêm vất vả như vậy, hạ quan ra chút lực đã tính là gì.” Hồ thái y cười, theo Khuất Bình vào tẩm cung.

“Đại nhân ngồi là được.” Hồ thái y đem thuốc trong tay để ở một bên, để Khuất Bình ngồi dựa ở cạnh giường.

“Mấy ngày nay miệng vết thương còn đau không?” Hồ thái y vừa hỏi vừa động thủ thay Khuất Bình cởi áo.

“Còn có một chút.” Khuất Bình nhắm mắt lại, tùy ý Hồ thái y mở băng gạc.

Ai biết lúc này đột nhiên truyền đến thanh âm của Đông Phương Hạo thanh âm, “Người đi xuống đi, trẫm đến đổi được cho Thái phó là được.”

Hồ thái y ngăn người, lập tức liền khom mình hành lễ, “Dạ, Hoàng Thượng.”

Khuất Bình âm thầm thở dài một hơi, chậm rãi mở mắt.

Đông Phương Hạo chờ Hồ thái y lui ra ngoài mới tiến vào, thuận tay đem cửa đóng lại, đi về phía trước.

Khuất Bình nhìn nhưng không nói lời nào, Đông Phương Hạo cũng không có ý định lên tiếng.

Chỉ thấy y đi đến bên cạnh hần, kéo qua một cái ghế, ngồi xuống, liền đưa tay tiếp tục công tác vừa rồi của Hồ thái y.

Đem băng gạc hoàn toàn gỡ bỏ, bờ vai trần của Khuất Bình truyền đến chút cảm giác mát.

Làn da vốn bằng phẳng lại nhiều ra một vết đỏ thẫm nhô lên, khiến Đông Phương Hạo không khỏi nhẹ nhàng miết ngón tay lên.

“Nếu như bị thương chính là ta thì tốt ...” Chỉ nghe Đông Phương Hạo thấp giọng lẩm bẩm.

“Hoàng Thượng –” Khuất Bình nhìn y, đang muốn nói gì lại bị động tác tiếp theo của Đông Phương Hạo cắt đứt.

Hắn không ngờ Đông Phương Hạo lại hội đột nhiên cúi đầu hôn lên vết sẹo trên vai mình, đầu lưỡi khẽ liếm, có một loại nhu hòa nói không nên lời.

Cảm giác được từ vết thương truyền đến ấm áp cùng tê ngứa, Khuất Bình không khỏi nhắm mắt lại, hắn nhíu mày nói, “Hoàng Thượng, thỉnh người dừng tay.”

Lúc này Đông Phương Hạo ngẩng mặt nhìn thẳng hắn, đột nhiên, y nghiêng người về phía trước, đè lấy hai tay Khuất Bình đang đặt trên giường, nhắm đến môi hắn mà hôn lên.

Nụ hôn này làm Khuất Bình không kịp phản ứng, hai tay bị giữ chặt cũng vô pháp đẩy ra, chỉ phải lùi lại phía sau, liền đụng phải cột giường.

Đông Phương Hạo gặm cắn đôi môi Khuất Bình không chịu buông, đầu lưỡi lướt qua hàm răng Khuất Bình, nhẹ nhàng nạy ra, tiến vào miệng hắn liền tùy y khiêu khích, khí tức cũng trở nên có chút hỗn loạn.

Cố gắng đến gần như điên cuồng, lại có loại ý vị sắp xa nhau.

— Ta yêu ngươi, Khuất Bình, ta yêu ngươi.....

Khuất Bình tựa hồ nghe thấy thanh âm trong nội tâm của Đông Phương Hạo, một tiếng lại một tiếng gõ vào tim mình, hắn rốt cục lại mất nhắm, bắt đầu hưởng ứng, cùng môi lưỡi của y dây dưa lên, không biết mệt mỏi.

Nếu đây đã là cấm kỵ, liền để cho hai người họ cùng đến gánh chịu a.

Ái tình của Đông Phương Hạo, tầng tầng lớp lớp mang theo sóng nước sục sôi mà đến, Khuất Bình cũng không phải là kẻ vô tâm, sao có thể không cảm thụ đến?

Giống như sa vào một vùng nước xoáy tối ám, là tuyệt vọng hay là khát vọng, thiếu niên của ngày xưa hôm nay đã là Hoàng Thượng, khó có thể đoán trước — quả nhiên vẫn là nhân tâm.

Không biết qua bao lâu, Đông Phương Hạo rốt cục thả Khuất Bình, chỉ là ánh mắt của y trở nên thâm trầm, tối tăm lại lóe sáng, chỉ lẳng lặng nhìn Khuất Bình lại không nói một lời.

Khuất Bình cười khổ nhìn lại, cũng không nói gì.

Thật lâu, hắn thở dài, miệng chậm rãi thốt ra một câu, “... Hoàng Thượng, thần chỉ là một mối ...”

Một đến không muốn nói đến yêu, cũng không có khí lực để yêu, là lấy cớ cũng tốt, là trốn tránh cũng được, cuối cùng vấn đề cũng chỉ là một...

Đông Phương Hạo vẫn không lên tiếng, Khuất Bình chỉ cảm thấy ngón tay y xoa trên vai mình, nhu hòa vì mình mà bôi thuốc, sau đó một lần nữa quán băng gác lên, lại nhẹ nhàng giúp hắn chỉnh lại y phục cho ngay ngắn, thẳng đến cuối cùng, lúc rời đi cũng không nói một câu, tựa hồ đã không có lời nào để nói.

Chap này cảm thấy thương Hạo Hạo, nhưng cũng bái phục cái chiêu làm nũng của anh đã luyện đến lô hỏa thuần thanh!

Hạo Hạo không dám thẳng thừng giữ lại A Bình, một nửa là vì không dám cưỡng cầu, một nửa là vì biết... Thứ A Bình một mối là gánh nặng triều chính trên vai, và bản thân Hạo Hạo cũng là gánh nặng mà A Bình phải lo lắng, phải che chở... Y biết, và y muốn, A Bình cũng có hạnh phúc của riêng mình, chỉ là... y không chấp nhận nổi trong hạnh phúc ấy không có y... TT^TT

Anyway, A Bình a, đến mức “Người đau ta cũng đau, người chịu tội để ta cùng gánh” như thế này rồi mà còn mơ mơ hồ hồ không biết đã yêu hay chưa sao??? TT^TT

17. Chương 16

Trong Phong Vân đình chỉ có một mình Khuất Bình, hẩn tựa trên ghế bành phía đông đình chớp mắt, tà dương đậm chiếu trên khuôn mặt, khiến thần sắc hẩn thoát nhìn mang chút bi thương.

Cho tới bây giờ Trường Bình chưa một phút nào có nhận thức sâu sắc về một loại cô tịch mãnh liệt đến như thế, nó nồng đậm đến mức nhấn chìm mọi vật xung quanh, lại làm cho nàng nhìn không đành lòng.

Nàng bước lên trước, kinh động Khuất Bình.

Khuất Bình lập tức mở mắt.

“Công chúa.”

“Sao không thấy Hoàng Thượng?” Trường Bình miễn cưỡng cười hỏi hẩn.

“Hoàng Thượng còn ở Hiên Dương điện.” Ngữ khí của Khuất Bình có vẻ uể oải, bồn chồn không yên.

“Hôm qua Hoàng Thượng đến tìm ta...” Trường Bình nhin không được, nói ra.

Khuất Bình biết rõ, hẩn quay mặt đi nhìn về phía xa xa, thần sắc lại trở nên lạnh nhạt, thanh âm mờ mịt vọng lại, “Hoàng Thượng — có lẽ cũng không dễ dàng để cho ta rời đi như vậy...”

“Huynh... Thật muốn đi?” Thanh âm của Trường Bình ẩn ẩn một tia run rẩy.

“Ân.”

“Vậy còn Hoàng Thượng?”

“Hoàng Thượng đã trưởng thành, không phải sao?” Khuất Bình nhíu mày.

“Ta nghĩ huynh sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh hẩn...”

“Ta cũng từng cho là như vậy, thế nhưng —” Khuất Bình không nói gì thêm nữa, hẩn chậm rãi rũ mắt xuống, không biết đang nghĩ tới điều gì.

Dưới ánh tà dương, Trường Bình đột nhiên cảm nhận được một loại tịch mịch nói không nên lời.

“Trường Bình, đừng như vậy.” Thanh âm của Khuất Bình trầm thấp mà ôn nhu, hẩn nhìn Trường Bình, trên mặt miễn cưỡng nở một nụ cười vui, đột nhiên cảm giác được có chút khổ sở, thế nhưng hẩn cũng không biết nên an ủi nàng như thế nào mới tốt.

“... Ta sẽ không sao cả, có một số việc vốn đã được định trước, nếu như ngay cả hẩn đều không giữ được huynh, ta lại dựa vào cái gì để giữ huynh...” Ngữ điệu của nàng nhu hòa, lại ẩn ẩn thê lương.

Khuất Bình chỉ biết thở dài, hẩn phát hiện gần đây số lần mình thở dài so với năm trước tăng lên nhiều hơn.

“Chuyện gì khiến Thái phó thở dài?” Đột nhiên, thanh âm của Đông Phương Hạo từ sau lưng Trường Bình truyền đến.

Trường Bình không khỏi lắp bắp kinh hãi, nàng vội vã quay đầu lại, “Trường Bình tham kiến Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng.” Lúc này Khuất Bình cũng đứng lên.

“Thái phó vẫn không trả lời thăm.” Đông Phương Hạo đến gần Khuất Bình, cười hỏi hẩn.

“Cũng không có gì...” Khuất Bình lại trở về vẻ lãnh đạm thường ngày, nhìn y và hồi đáp.

“Cùng thăm đi dùng bữa a?” Đông Phương Hạo lơ đãng, đột nhiên cầm lấy bàn tay Khuất Bình.

Khuất Bình không khỏi thẩn cả kinh, hẩn muốn rút tay về lại bị Đông Phương Hạo nắm thật chặt, sắc mặt của hẩn không khỏi trở nên có chút tái nhợt, tuy rằng động tác này bọn họ vẫn làm cực kỳ tự nhiên, thế nhưng chỉ có thể vào lúc không có người thứ ba mới làm.

Hiện tại không chỉ có Trường Bình, bên cạnh Đông Phương Hạo còn có thái giám tùy thân, bọn họ nhìn đến hành động vô cùng thân mật này của hai người thì lộ vẻ giật mình.

Trường Bình mặc dù đã thấy qua chuyện này, nhưng đó là khi Đông Phương Hạo còn trẻ.

Khuất Bình chăm chú nhìn vào mắt Đông Phương Hạo, chỉ thấy trong mắt y so với thường ngày nhiều ra một phần bá đạo, nhìn thẳng mình chằm chằm không chịu buông.

Khuất Bình không cố gắng rút tay ra, thế nhưng hần cũng không nhìn y nữa.

Trường Bình lúc này ngơ ngác đứng ở một bên, khi nàng hồi phục tinh thần, lại phát hiện ánh mắt Đông Phương Hạo nhìn Khuất Bình đúng là thứ ánh mắt toát ra tình ý nồng đậm và trần trụi mà ngay cả nàng cũng không dám dễ dàng bộc lộ.

Đột nhiên trong lúc đó, nàng tựa hồ minh bạch tất cả, minh bạch một thứ cảm kỳ bị giấu diếm, minh bạch lý do mà Khuất Bình phải ly khai, minh bạch sự thực về đoạn tình duyên nàng vẫn hằng ảo tưởng, minh bạch hết thấy những thứ đã xảy ra, chỉ biết chúng đã biến thành mây khói.

“Hoàng Thượng, Trường Bình xin lui xuống trước.” Nàng dùng một tư thái thực thong dong rời đi, thế nhưng chỉ có chính nàng mới hiểu được lúc đó bước chân nàng nặng nề đến bao nhiêu, khi quay đầu đi, nước mắt không cách nào ức chế được liền ứa ra.

“Hoàng Thượng, đến tội cùng người muốn như thế nào?” Thanh âm của Khuất Bình mang một loại mệt mỏi vô cùng, có lẽ hần bị thứ ái tình của Đông Phương Hạo ép tới không thở nổi, lại có lẽ vì thứ ái tình ấy vô tình sinh trưởng ở trong chốn thâm cung tường thành, nên lại nhiều hơn một loại cảm giác áp bách khó tả.

“Thái phó —” Đông Phương Hạo đang muốn mở miệng, lại phát hiện sắc mặt Khuất Bình trở nên càng tái nhợt, đôi mắt thâm của y kinh nghi bất định nhìn vào hần.

Chỉ thấy Khuất Bình đóng chặt hai mắt, tựa hồ ngay cả hô hấp cũng không quá thông thuận, một tay hần nắm chặt ngực, không hề báo trước liền lập tức ngã gục.

“Thái phó?!” Đông Phương Hạo đỡ được hần, thanh âm lộ vẻ khẩn trương.

“Nhanh, truyền thái y!” Y lớn tiếng kêu lên.

Tiểu thái giám vội vã chạy đi thông truyền.

Tẩm cung thênh thang tĩnh mịch, ánh nến sâu kín chập chờn, ánh sáng mờ nhạt bao quanh trường mạn, bóng người như ẩn như hiện, phù hoa như mộng.

Đông Phương Hạo ngồi trên mép giường, áp lấy bàn tay Khuất Bình trong tay mình, nâng lên bên môi, đôi mắt y thủy chung không rời khỏi người đang lẳng lặng nằm trên giường.

Gương mặt Khuất Bình trải qua mười năm nhật nguyệt đã càng phát ra tuần tú, nhưng cũng vẫn lạnh nhạt như trước, thong dong như trước, tâm tình của hần cũng chưa từng có xáo động dữ dội, nhưng hôm nay —

— Khuất Thừa tướng gần đây tinh thần quá mức mệt nhọc, tăng thêm nguyên khí tổn hao do thương thế lúc trước mới đột nhiên ngất.

Đông Phương Hạo nhớ đến lời của Hồ thái y.

Có lẽ, tình yêu của y làm hần khó xử ...

Vừa rồi sắc mặt Khuất Bình trắng bệch khiến cho trái tim y siết chặt, cho tới bây giờ lòng còn sợ hãi, sợ hãi mất đi hần, lại nhất định phải mất đi hần.

Có lẽ... Thật sự nên buông tay — Nghĩ tới đây, Đông Phương Hạo không khỏi thống khổ nhắm mắt lại.

Kỳ thật y làm sao không nghĩ sẽ vì Thái phó làm những gì, thế nhưng mỗi lần lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, chỉ vì tư tâm của y, bởi vì cảm tình khó có thể dứt bỏ của y.

“... Thái phó, người bảo ta phải làm thế nào buông tay?” Hần nói nhỏ.

Hai canh giờ sau, Khuất Bình mới nhẹ nhàng tỉnh lại, hần khê nghiêng đầu liền nhìn thấy Đông Phương Hạo đang ngồi bên mình.

Y vẫn giống như trước đây, trước sau vẫn lẳng lặng làm bạn bên hần.

Khuất Bình nhìn khuôn mặt chìm trong giấc ngủ của Đông Phương Hạo, khóe môi khê giương lên, có thể được y đối đãi như vậy, coi trọng như vậy, thật sự đã đủ.

Cảm giác được động tĩnh rất nhỏ, Đông Phương Hạo liền mở mắt, nhìn về phía Khuất Bình, đáy mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

“Hoàng Thượng, ta đã làm người lo lắng.” Khuất Bình cười, nhẹ nhàng nói một câu.

Thật lâu, Đông Phương Hạo mới thốt ra một câu, “... Thái phó không giận ta?”

“Sao có thể?” Giọng nói bình thản của Khuất Bình hàm ẩn một vẻ sủng nịch, nụ cười của hần vẫn nở trên môi.

Đông Phương Hạo ngưng mắt nhìn hần nửa ngày, rốt cục rũ mắt xuống không nói.

Đúng là vẫn không sao nói ra miệng, y sợ một câu nói của mình sẽ đối lấy vĩnh cửu ly biệt, đến lúc đó y lại nên làm thế nào cho đúng?

“Hiện tại Thái phó cảm thấy thế nào? Còn muốn ngủ sao?” Một lát sau, Đông Phương Hạo đột nhiên giương mắt hỏi.

Khuất Bình lắc đầu, không rõ y muốn làm gì.

“Vậy cùng Hạo nhi trò chuyện a?”

“Hoàng Thượng muốn nói gì?” Tiểu dung của Khuất Bình có vẻ ôn hòa, hần nói rồi liền chống tay xuống giường, nâng mình dậy.

Đông Phương Hạo đứng dậy kê nệm êm ra phía sau lưng hần.

“Nói cho Hạo nhi một chút chuyện khi Thái phó còn nhỏ, được không?” Kỳ thật Đông Phương Hạo đã sớm muốn hỏi, thế nhưng lại luôn luôn không có cơ hội, mà Khuất Bình cũng rất ít nhắc tới chuyện riêng.

Khuất Bình nhìn y chăm chú, tiểu dung không giảm, hần nhẹ nhàng nói, “Lúc nhỏ ta mỗi ngày đọc sách viết chữ, cũng không có gì đặc biệt.”

“Thái phó không muốn nói cho ta biết sao?” Đông Phương Hạo nhìn hần, thấp giọng cười hỏi.

“Người thật sự muốn nghe?” Khuất Bình nhướng mày nhìn y.

“Muốn, muốn biết tất cả mọi chuyện của Thái phó từ khi sinh ra cho đến trước khi trở thành Thái phó của Hạo nhi.” Lúc này Đông Phương Hạo ở trong mắt Khuất Bình cực kỳ giống hài đồng âm ỉ đòi kẹo.

Hần nhin không được, bật cười, “Ta sao có thể nhớ rõ nhiều chuyện như vậy?”

Đông Phương Hạo nhìn nụ cười của hần, muốn vươn tay kéo hần lại gần mà hôn, nhưng vẫn nhin xuống không nhúc nhích.

“Thái phó còn nhớ rõ chuyện gì?” Y chỉ trầm thấp mà hỏi.

“Ta còn nhớ rõ...”

Hần nhớ rõ bóng lưng lạnh lùng nghiêm khắc của phụ thân, nhớ rõ thanh âm của cây đàn khi ngón tay nhỏ nhắn mềm mại của mẫu thân hần nhẹ lướt, nhớ rõ lúc cuối thu trong rừng hồng rực màu lá phong, nhớ rõ lúc ham chơi bị phụ thân trách phạt, cũng nhớ rõ những ngày học tập gian khổ sau khi mẫu thân qua đời...

Khuất Bình đưa mắt nhìn về phía trước, ký ức nhớ lại dần dần quay về, có lẽ có chút ký ức đơn giản có thể quên, thế nhưng có chút chỉ sợ là sớm đã chôn giấu sâu trong nội tâm, như thế nào cũng sẽ không biến mất.

Theo ngữ điệu bằng phẳng đạm mạc của Khuất Bình, trái tim Đông Phương Hạo cũng dần dần trầm tĩnh lại, y chuyên chú nhìn nửa bên mặt của hần, phẳng phất gặp được hần khi còn trẻ.

Đêm của Đông Phương Hạo, từ trước đến nay luôn cô tịch. Nhưng một đêm này, có ôn hòa, cũng có lưu luyến, thực sự chỉ là một đêm ngắn ngủi này thôi.

Vì vậy, đảo mắt liền đến mùa hoa mẫu đơn nở. Tên của các loài mẫu đơn gần đây êm tai hơn nữa mê người, có “Thanh ba hà ảnh”, “Nhạn lạc phần hà” màu hồng nhạt, có “Thẹn nguyệt” vàng ánh trắng, cũng có “Tuyết ánh bình minh”, “Lam Điền phiêu hương” màu phấn trắng, còn có “Sồ thiển hoàng” tối đặc thù, là màu vàng tươi nhẹ nhàng nhàn nhạt.

Trong một góc Hoàng cung trồng mãi những loài mẫu đơn này, có vẻ thập phần um tùm hơn nữa mỗi một đóa đều là vô cùng xinh đẹp kiều diễm.

“Mẫu đơn hoa nở, thực được mộc nghiêng. Anh túc mãn vườn, mộc hương phi dương. Chim quyên quy lâm, đồ môn hương mộng.” Xa xa, tiếng ca lả lướt dễ nghe mờ mịt mà đến, thật là động lòng người.

Trong sân, Trường Bình cùng Hoàng Phủ Khâm váy áo liên liên, bước chậm trong vườn ngập hoa.

Lúc này, Hoàng Phủ Khâm đột nhiên lên tiếng hỏi, “Mấy ngày nay tựa hồ không thấy Khuất đại nhân xuất hiện ở trong nội cung, chẳng biết công chúa có biết nguyên nhân?”

Trường Bình nao nao, nhìn về phía Hoàng Phủ Khâm, tuy ngữ điệu của nàng ta tựa hồ có vẻ không... mấy chú ý, thế nhưng thần sắc lại mơ hồ có vẻ cô đơn. (Đừng hiểu lầm a bà con, cô ả này không ghi tên trong hàng ngũ Si.)

Trường Bình cười nhẹ một tiếng, lắc đầu nói, “Ta cũng muốn biết rõ, thế nhưng Khuất Bình sớm đã không hề ở lại trong nội cung, số lần ta thấy hắn cũng đã không nhiều lắm.”

Hoàng Phủ Khâm đương nhiên nghe không ra ý tứ trong câu “Đã không nhiều lắm ” của Trường Bình, nàng ta chỉ nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Kỳ thật ta cũng biết gả cho Hoàng Thượng cũng không có hạnh phúc gì đáng nói, chính là...”

Câu nói kế tiếp nàng ta đã không cần nói nữa. Trường Bình đương nhiên cũng có thể minh bạch, làm nữ nhân, khát vọng đối với tình yêu cùng chờ đợi nàng sẽ không so với Hoàng Phủ Khâm ít nửa phần, nàng hoặc Hoàng Phủ Khâm, kỳ thật ai cũng không có cách tìm được, ai cũng không có cách như nguyện, có lẽ Hoàng Phủ Khâm từ lâu đã nhận ra điểm này.

Lúc này, Thôi Dận Vân đang đi dưới hành lang, lại thoáng nhìn hai nữ tử đi ra khỏi vườn hoa, nhìn kỹ lại, nguyên lai là công chúa Trường Bình cùng Hoàng Phi, hắn vội vàng tiến lên thỉnh an.

“Hạ quan tham kiến Công chúa điện hạ, Quý phi nương nương.”

“Miễn lễ.” Trường Bình mỉm cười, “Thôi Thượng thư vội vàng như thế, có phải là có chuyện quan trọng?”

“Hồi bẩm Công chúa điện hạ, hạ quan xác thực có chuyện quan trọng tiến đến tìm Khuất thừa tướng, nhưng lại nghe cáo tri Thừa tướng hôm nay không ở kinh thành.” Thôi Dận Vân khom người hỏi đáp.

“A?” Trường Bình nghe xong chuyện đó sắc mặt không khỏi biến đổi, lập tức hỏi, “Thôi Thượng thư có biết Khuất thừa tướng rời kinh là vì chuyện gì?”

“Hạ quan cũng đang cảm thấy kỳ quái.” Thôi Dận Vân cũng có nghi hoặc, khẽ nhíu mày nói.

“Sao?” Trường Bình lại hỏi.

“Theo lý mà nói, Giám quan kỳ thi thất trách lại sợ tội tự vận vốn do Hình bộ chủ quản, phái Án sát đi là được, cho tới bây giờ cũng không cần làm phiền Thừa tướng tự mình xuất kinh xem xét án, hưởng hồ...” Thôi Dận Vân trầm ngâm thoáng cái, lại nói, “Giám quan tự vận là Vương Canh Minh, là môn nhân của Thừa tướng, Thừa tướng vốn nên không nhúng tay vào để tránh thị phi, lại không biết vì sao mà Hoàng Thượng đem việc này toàn quyền giao cho Khuất Thừa tướng xử lý.”

Trường Bình vừa nghe không khỏi lắp bắp kinh hãi, nàng hỏi, “Nói như vậy, chuyện này có liên lụy đến Khuất Thừa tướng?”

Vụ án này nàng thoáng có nghe thấy, không quá rõ ràng.

Nàng chỉ biết cuộc thi lần này có một cử nhân kiện lên Triều đình, nói cuộc thi có bất công, yêu cầu một lần nữa khảo hạch, đồng thời lại truyền đến tin thân là một trong những Giám quan, Vương Canh minh lại sợ tội tự vận.

Việc này vừa công bố khiến cho thể diện của Triều đình đều mất, Hoàng Thượng cũng bởi vậy mà Long nhan giận dữ.

Thôi Dận Vân khẽ lắc đầu nói, “Liên lụy là không thể, mặc dù là môn nhân, nhưng người dưới cá nhân phạm tội cũng không thể liên lụy đến Thừa tướng. Dựa vào dự đoán của hạ quan, có lẽ Thừa tướng cảm thấy việc này có ẩn tình mới nhúng tay, nhưng chuyện này cũng chỉ cần phân phó một tiếng là được, làm gì cần thân chinh tra xét, quả thực khiến những người tham gia cuộc thi lần này chấn kinh.”

Trường Bình cúi đầu xuống trầm tư, việc này cùng chuyện Khuất Bình nói phải ly khai không hiểu sao khiến nàng liên tưởng lại cùng nhau, chỉ là nàng không thể nhìn thấu mối dây liên lạc giữa hai sự việc này là gì.

Xuân tiết, hơn phân nửa là mưa phùn liên tục.

Tính đến hôm nay kinh thành đã mưa ba ngày không thấy ngừng. Sắc trời âm u, tựa như tâm tình lúc này của Đông Phương Hạo, thủy chung không cách nào thoải mái.

Giọt mưa theo mái cong chảy xuôi, hình thành từng xuyên hạt châu trong suốt trên bức rèm nước, Đông Phương Hạo vươn người đứng ở ngoài điện, mặc dù có mái hiên che, thế nhưng vật áo y đã bị mưa thấm ướt, nhìn ra được y đã đứng ở chỗ này thật lâu.

Trường Bình dừng bước ở dưới hành lang, nhìn thân ảnh của Đông Phương Hạo, nàng do dự không biết có nên tiến đến hay không. Tuy nàng không sao thấy rõ mặt y, thế nhưng tình cảnh này, nếu không phải là y đang tưởng niệm người nào đó lại có thể là vì gì khác?

Trường Bình thở dài một tiếng, rốt cục vẫn đến gần y, cũng lên tiếng gọi, “Hoàng Thượng, mấy ngày nay thời tiết chuyển lạnh, kính xin Hoàng Thượng bảo trọng Long thể.”

“Là tỷ a, Trường Bình.” Đông Phương Hạo thoáng quay đầu lại, nhàn nhạt nói.

“Là ta, Hoàng Thượng.” Trường Bình đứng ở phía sau y, nhẹ nhàng nói.

Đông Phương Hạo đáp một câu lại không hề lên tiếng, vẫn đối mặt với màn mưa trước mắt, mà Trường Bình cũng không biết nên mở miệng như thế nào, trong lúc nhất thời hai người chỉ lẳng lặng đứng như vậy, không nói gì.

Tiếng mưa rơi triền miên không dứt, “Tích táp” rơi lên mặt đất ướt sũng, mang theo rung động không ngừng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đông Phương Hạo rốt cục thở dài, sau đó xoay người nhìn nàng nói, “Hoàng tỷ tới tìm trẫm, là muốn biết về chuyện của hần a...”

Trường Bình ngẩng đầu nhìn vào mặt y, cặp mắt kia thâm thúy vô cùng không có một tia gợn sóng, nàng không khỏi khẽ giạt mình thấp giọng hỏi, “Hần... Đã đi sao?”

Đông Phương Hạo nhìn Trường Bình chăm chú một hồi mới lên tiếng đáp, “Vẫn chưa... Bất quá, cũng sắp...”

“Hoàng Thượng?” Trường Bình có chút khó hiểu.

“Người cũng biết hần đã kiên quyết muốn đi?” Khóe miệng Đông Phương Hạo nổi lên một vòng cười khổ, thanh âm của y hòa với tiếng mưa rơi tí tách, nghe tới có chút mơ hồ, “Hần biết rõ trẫm sẽ không nhắc tới chuyện đó, vì vậy nhân tiện trước mặt cả triều văn võ quan viên cùng trẫm làm ước định.”

“Ước định?”

Đông Phương Hạo nhắm mắt, nhớ tới tình cảnh ngày ấy, y chậm rãi nói, “Nếu như chuyện Vương Canh Minh làm việc thiên tư, làm rối kỉ cương, gây ra bất công quả thật là oan khuất, vậy việc này một khi chấm dứt, trẫm liền phải thả hần ly cung.”

“Nếu như không phải?”

“Đây cũng là chỗ thông minh của hần ...” Đông Phương Hạo trầm thấp cười, tiếng cười kia có khổ sáp nói không nên lời, “Hần biết rõ trong triều không thiếu những kẻ muốn đem hần kéo xuống, chính là cố ý làm cho những người kia có cơ hội...” Trường Bình trong lòng cũng hiểu, chúc cao đến tận đây, vốn là một loại nguy hiểm.

— Nếu như Khuất thừa tướng không cách nào làm sáng tỏ sự thật thì sao?

— Vậy thỉnh Hoàng Thượng định Khuất Bình tử tội.

Phía trên đại điện, Khuất Bình chữ chữ rõ ràng, đến nay còn mơ hồ vang vọng bên tai Đông Phương Hạo.

“Hoàng Thượng... Người đáp ứng rồi?” Thanh âm Trường Bình có chút run rẩy.

“Ân.” Đông Phương Hạo rũ mắt xuống.

Tình hình ngày đó không để cho y có cơ hội cự tuyệt, Khuất Bình đã lợi dụng tình huống này, làm Đông Phương Hạo ở trước mặt tất cả quan viên đáp ứng việc này.

“Trẫm biết rõ hần muốn rời đi, cũng không nghĩ hần lại dùng loại phương thức này, hần liền một chút cơ hội cũng không lưu cho trẫm...” Đông Phương Hạo nhẹ nhàng mà mỉa mai nói.

Mặc dù Vương Canh Minh thực sự có tội, Khuất Bình cũng không đáng tội chết, thế nhưng hần lại yêu cầu được chết —

Thần sắc của Đông Phương Hạo dần dần trở nên thâm trầm, y xoay người sang chỗ khác, không nhìn Trường Bình nữa.

18. Chương 17

Khuất Bình dừng lại ba ngày ở Khai Phong, đầu tiên là triệt để làm rõ về việc kiện cáo trong cuộc thi lần này, cũng chu đáo hỏi han động viên những cử nhân không trúng giải. Về phần Phương Tề Vân, Quách Sử Thần, Từ Nguyên, khẩu cung của họ cũng đều thống nhất với nhau, đều nói đêm trước khi Vương Canh Minh tự vận quả thật có một chút dị trạng, lúc ấy cũng không có ai hoài nghi, bây giờ nghĩ lại quả thực thấy kỳ quái.

Lại trải qua sự kiểm nghiệm thi thể của y quan, ngoại trừ vết dây rất rõ ràng trên cổ ra, những nơi khác trên thi thể Vương Canh Minh không có gì khác thường.

Ban đêm, ánh nến sáng rọi, Khuất Bình ngồi trong căn phòng Vương Canh Minh đã ở trước lúc tự vận, một mình trầm tư. Nhìn qua cửa sổ, bóng dáng hần thực lẻ loi đơn bạc.

“Đại nhân.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Tần nhi.

“Chuyện gì?”

“ Thư đồng của Vương Canh Minh đại nhân có việc cầu kiến.”

“Để hần vào đi.”

Mở cửa đi vào chính là Vương Lâm, thư đồng của Vương Canh Minh, người này thông minh lanh lợi, rất được Vương Canh Minh yêu mến, cho nên thương mang hần theo trên người.

“Tiểu nhân gọi là Vương Lâm...” Vương Lâm quỳ xuống hành lễ.

“Ta biết ngươi, đứng lên đi. Muộn như vậy tới tìm ta có chuyện gì?” Khuất Bình cắt đứt lời hần, ngữ điệu bình thản.

Bởi lúc trước hần đã tìm đến đứa bé này hỏi chuyện nên còn nhớ rõ.

“Trí nhớ của Thừa tướng đại nhân thật tốt.” Vương Lâm không khỏi nhỏ giọng nói một câu, lập tức lặng lẽ giương mắt nhìn hần, thấy Khuất Bình chỉ nhìn qua không nói, liền vội vã lên tiếng, “Tiểu nhân nhớ tới một việc chưa bẩm báo với Thừa tướng đại nhân.”

“Việc thế nào?”

Vương Lâm cung kính, “Tiểu nhân nhớ rõ từ khoảng hơn một tháng trước, lão gia nhà tiểu nhân thường xuyên ho khan, có khi không thở nổi, hơn nữa chau mày rất thống khổ.”

“A?” Khuất Bình nhíu mày, trong ấn tượng của hần, Vương Canh Minh vốn không mắc bệnh này, vì vậy hần hỏi, “Người có nhớ lão gia nhà người mang bệnh cụ thể bắt đầu từ ngày nào? Hoặc là một tháng trước lão gia người đi gặp người nào? Hay có người nào chủ động đến tìm lão gia nhà người?”

Vương Lâm nghe hần hỏi như vậy, bèn cúi đầu xuống nghĩ ngợi, thật lâu mới ngẩng đầu lên nói, “Lão gia nhà tiểu nhân từ trước đến nay rất ít xuất môn, thế nhưng một tháng trước đúng là lão gia ở trong kinh thành đã gặp qua rất nhiều người, tiểu nhân không cách nào nhớ rõ hết tất cả bọn họ.”

Khuất Bình vịn cằm gật đầu nói, “Chuyện này khi trở lại kinh ta sẽ tra xét, trước lúc tự vận lão gia nhà người còn có chỗ nào khác không ổn?”

“Để tiểu nhân suy nghĩ một chút...” Vương Lâm vừa trầm ngâm suy ngẫm vừa nói, “Nhớ rõ ngày ấy tiểu nhân theo lão gia đến được tiệm mua thuốc, sau khi trở về lão gia liền ở trong thư phòng đọc sách, sau đó có ba vị đại nhân tới tìm lão gia cùng nhau ăn cơm, lúc lão gia trở về cũng không thấy có gì bất đồng, kết quả ngày hôm sau liền phát hiện lão gia treo cổ tự vận.”

“Đêm đó người vẫn luôn ở bên cạnh lão gia nhà người?”

“Không có, hôm đó tiểu nhân bị tiêu chảy, lão gia để cho tiểu nhân đi nghỉ ngơi, cho nên lúc lão gia ăn cơm tiểu nhân cũng không cùng đi.”

“Vậy ai cùng lão gia nhà người đi?”

“Lão gia tự mình đi.”

Khuất Bình ngừng trong chốc lát, đột nhiên nghĩ tới điều gì, vì vậy lại hỏi, “Người mới vừa nói đến việc mua thuốc... Mua thuốc gì?”

“Chính là thuốc trị ho khan a.” Vương Lâm cho là đương nhiên, trả lời.

“Ta biết rồi...” Khuất Bình gật gật đầu, “Người đi xuống trước đi, nếu như còn có gì bỏ sót chưa nhắc đến, mấy ngày này tùy thời tới tìm ta, biết sao?”

“Tiểu nhân biết.”

Vương Lâm lui ra rồi, Khuất Bình lại một mình trầm tư thật lâu, sau đó nâng bút viết gì đó trên giấy.

“Tần nhi, người tiến đến.”

Tần nhi nghe được tiếng Khuất Bình liền đi vào.

“Đại nhân có chuyện gì phân phó?”

Khuất Bình gấp tờ giấy lại cẩn thận, bỏ vào trong một bì phong thư, niêm phong tốt rồi đưa cho Tần nhi, nói, “Phong thư này người cầm lấy đi, đêm nay khi đưa thi thể Vương Canh Minh về đến kinh thành, người đem lá thư này cùng nhau giao cho Thôi thượng thư, nhất định phải tự mình giao cho hần, biết không?”

“Tần nhi biết.” Tần nhi nhận thư cất kỹ, sau đó ngẩng đầu chờ đợi mà hỏi Khuất Bình, “Đại nhân, chuyện này có manh mối gì hay không?”

“Bây giờ còn không thể nói gì, bất quá –” Khuất Bình nhìn ra cửa sổ, chỉ nhìn thấy bóng cây đung đưa, ngừng trong chốc lát, hần quay lại nhìn Tần nhi, “Vương Canh Minh không tự sát, người nhanh chóng trở lại kinh a, ngày hôm sau nữa ta sẽ trở về.”

Tần nhi nghe hần nói vậy cũng yên tâm, liền khom người hành lễ, “Dạ, đại nhân.”

Phương Tề Vân vừa mới rửa mặt xong liền được thông báo rằng Khuất Thừa tướng ở trong phủ chờ đã lâu.

Hắn nghe rồi không khỏi giận mắng, “Người làm gia nhân như thế nào vậy? Tại sao không lay tỉnh ta?”

“Là Khuất Thừa tướng để cho tiểu nhân không đánh thức lão gia.” Tên gia nhân vẻ mặt ủy khuất, thấp giọng giải thích.

“Hiện tại Khuất thừa tướng đang ở đâu?”

“Tiểu nhân đã đưa Khuất Thừa tướng đi thư phòng chờ...” Hắn nói còn chưa dứt lời lại bị Phương Tề Vân trừng mắt liếc, sợ tới mức hắn đem nửa câu sau nuốt trở về.

“Coi như người thông minh, biết rõ phải thỉnh Khuất đại nhân đi thư phòng.”

Phương Tề Vân cũng không dám chậm trễ, bước nhanh đi về hướng thư phòng.

“Khuất Thừa tướng.” Hắn gõ cửa gọi.

“Vào đi.” Bên trong truyền đến thanh âm trầm ổn của Khuất Bình.

Phương Tề Vân nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy Khuất Bình trên người choàng một chiếc áo khoác rộng thùng thình màu bạc, bên hông thắt một sợi đai lưng cùng màu, lúc này hắn đang ngồi trước thư án nhàn nhã đọc sách, trên mặt án còn bày một ly trà thơm cùng một ít điểm tâm.

“Đêm qua ngủ ngon giấc không?” Nhìn thấy Phương Tề Vân tiến đến, Khuất Bình liền ung dung cười hỏi.

“Không dám làm phiền đại nhân quan tâm. Hạ quan thật là đáng chết, để cho đại nhân chờ thật lâu, kính xin đại nhân thứ tội.” Phương Tề Vân cung kính khom người liền nói.

“Thôi, cái này cũng không phải đại sự gì, ngồi đi.” Khuất Bình cười.

“Khuất thừa tướng sáng sớm tìm đến hạ quan...” Phương Tề Vân không ngồi, lại ngần ngừ hỏi, “Không biết có việc gì trọng yếu?”

Khuất Bình cúi đầu hớp một ngụm trà, sau đó chậm rãi nói, “Quả thực là có một việc, nhưng không phải là việc gì trọng yếu.”

“Kính xin đại nhân phân phó.”

“Theo giúp ta đi Ngự Khánh Đường một chuyến a.” Khuất Bình thông thả nói rồi liền buông chén trà trong tay xuống.

“...” Phương Tề Vân không khỏi ngu ngơ.

Ngự Khánh Đường là một tiệm bán thuốc có thâm niên trong thành, do Thái tổ Ngự bút thân đề “Ngự Khánh Đường” Nhìn tám biển có thể thấy được quá khứ huy hoàng của tiệm thuốc năm đó, thế nhưng dù sao cũng phải có lúc xuống dốc, hôm nay chữ trên tám biển sớm đã loang lổ mờ nhạt, chỉ là cửa hàng vẫn còn nhất đại nhất đại truyền lại cho con cháu, đến nay ở trong thành xem như rất có danh khí.

Phương Tề Vân đoán không ra trong hồ lô Khuất Bình chứa thứ gì*, chỉ có thể cẩn cẩn dục dục theo phía sau hắn một đường đi tới tiệm bán thuốc. (* ý nói không hiểu A Bình định làm gì, có mưu kế gì.)

Bây giờ khách đến tiệm mua thuốc cũng không đông, vì thế khi họ bước vào chỉ có một thiếu niên thoạt nhìn như học việc ngồi ở trước quầy ngăn người, thấy có khách vào cũng không phản ứng.

Phương Tề Vân vội vã tiến lên gõ mặt bàn hỏi, “Chường quầy có đây không?”

Thiếu niên kia lấy lại tinh thần, liếc nhìn Khuất Bình cùng Phương Tề Vân rồi quay đầu về phía sau kêu lên, “Sư phụ, có người tới.”

Qua một lúc rất lâu, trên bậc thang truyền đến tiếng vang “Xèo xèo cạc cạc”, rồi một lão nhân diện mục gầy gò đi xuống.

“Xin hỏi khách nhân muốn mua thuốc gì?” Lão nhân tóc đã hoa râu, thanh âm có vẻ run rẩy.

“A, ta nghĩ hỏi một phương thuốc trị khô họng rất cổ một cách nhanh nhất?” Khuất Bình mỉm cười liền hỏi.

“Qua lâu nhân, cát cánh.” Lão nhân hỏi đáp đầu ra đây.

“Nếu thấy khó thở, thở gấp?” Khuất Bình lại hỏi.

“Liền tăng thêm một ít “Lai bạc tử”

“Mấy ngày trước có một vị khách nhân mắc chứng bệnh này đến tiệm các người mua những loại thuốc ấy?”

Lão nhân nghĩ thật lâu, nhưng không có phản ứng gì.

Lúc này thiếu niên đột nhiên mở miệng hỏi, “Nhị vị muốn hỏi về Vương đại nhân?”

“Người biết?” Khuất Bình cười nhìn hần.

“Chuyện này sớm đã náo động khắp thành, ta đương nhiên biết rõ.”

“Vậy người còn nhớ rõ tình hình ngày hần đến mua thuốc?” Khuất Bình mỉm cười lại hỏi.

“Nhớ rõ a.” Thiếu niên gật đầu nói, “Vị đại nhân họ Vương kia ho cực kỳ lợi hại, kinh thiên động địa, cũng không biết như thế nào hội mà còn chống đỡ được bệnh ho lao ghê trọng như vậy.”

“Sau đó thì sao?”

“Vị đại nhân kia không phải là lần đầu tiên tới đây, cho nên về lượng thuốc ta sẽ theo như lão sư từng bán mà đưa cho hần a.”

“Vậy hần có nói gì không?”

“Hần nói thuốc này có phải là không đúng hoặc là phân lượng không đủ, bởi vì hần càng ngày càng ho nặng hơn trước, ta nói không có gì sai a, nếu không thì để sư phụ xem bệnh cho ngài thêm một lần, hần còn nói kỳ thật hần đã tìm thật nhiều đại phu... Về sau sư phụ lại xem bệnh cho hần, kết quả vẫn là đồng dạng.”

Khuất Bình khẽ gật đầu, lại hỏi một ít chuyện vặt khác rồi khỏi Ngự Khánh Đường.

Tâm tư Phương Tề Vân lúc này cũng đột nhiên trở nên trầm trọng, hần chợt phát hiện Khuất Bình tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ muốn tới tiệm thuốc, nhưng đến tột cùng là vì cái gì? Theo như vừa rồi lúc Khuất Bình thăm hỏi bệnh trạng của Vương Canh Minh, Phương Tề Vân có một loại cảm giác không quá tốt. Thoáng chốc hần tựa hồ nghĩ tới điều gì, bước chân chững lại.

Đúng rồi! Người muốn tự vận làm gì còn phải lo lắng chuyện đi mua thuốc trị bệnh? Sau gáy Phương Tề Vân không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, chuyện này cũng chưa chứng minh được gì, chỉ cần đến lúc đó mình và nhị vị đại nhân khác một mực chắc chắn, Khuất Bình cũng làm gì bọn họ được.

Nghĩ đến từ nay về sau, Phương Tề Vân âm thầm trấn định lại, lên tiếng hỏi, “Đại nhân đã có đầu mối gì?”

“Ân.” Khuất Bình nhàn nhạt lên tiếng, liền không nói gì thêm.

Phương Tề Vân cũng không biết có nên tiếp tục hỏi han hay không, chỉ sợ hỏi quá nhiều ngược lại bị Khuất Bình nghi kỵ, cố suy nghĩ cách thích đáng, liền lâm vào trầm mặc, cuối cùng hần cũng không hỏi lại.

Khuất Bình ở lại thêm một ngày liền lên đường hồi kinh, nhưng không đi theo đường cũ, mà là đi đường vòng theo Phần Dương về phía Bắc, trên đường lại ở Sóc Châu dừng lại nửa ngày, cuối cùng mới trở lại kinh thành.

Khuất Bình vào kinh rồi cũng không lập tức tiến cung, lại chuyển hướng đến Hình bộ.

“Khuất đại nhân, chuyện đại nhân phân phó hạ quan đã làm thỏa đáng.” Thôi Dận Vân vừa thấy Khuất Bình liền nói, “Thỉnh đại nhân đi theo ta.”

“Ân.”

“Đại nhân, bên trong này mùi có chút...” Thôi Dận Vân dừng ở trước cửa một gian phòng gần gũi nói.

“Không sao.” Khuất Bình đương nhiên không phải không biết trong phòng cất chứa thi thể sẽ có mùi vị gì.

Cửa vừa mở ra lập tức có một cỗ mùi vị cực kỳ tanh tưởi lại thổi rũa thốc tới, cho dù đã có chuẩn bị nhưng Khuất Bình không khỏi thật sâu nhăn lại lông mày.

Trong phòng đặt thi thể Vương Canh Minh, bên cạnh còn có một vị pháp y cúi húi làm công tác giải phẫu thi thể.

“Hắn chính là Bùi tổng quản, rất am hiểu về giải phẫu.” Thôi Dận Vân nói.

Vị này Bùi tổng quản từ nhỏ bị bán vào trong nội cung làm thái giám, tính tình cổ quái đến không giống người thường, cũng không phải người thường có khả năng chịu được, vì vậy người ta liền đưa hắn điều nhập liệm thi phòng, nhưng không ngờ sự điều động này ngược lại làm thỏa mãn tâm nguyện của hắn, cả ngày sa vào nghiên cứu đủ loại thi thể, làm không biết mệt.

“Nô tài ra mắt Khuất đại nhân.” Thanh âm Bùi tổng quản thập phần quái dị, tại hoàn cảnh này nghe tới không khỏi Mao cốt tưng nhiên.

“Nguyên nhân cái chết của Vương Canh Minh ngươi có thể tra ra?” Khả năng nhẫn nại của Khuất Bình vốn là vô cùng tốt, hần mặt không đổi sắc, tiếng nói bình tĩnh như thường.

“Hồi bẩm đại nhân, người này xác thực không phải chết vì treo cổ tự tử tự vận.” Khóe mép Bùi tổng quản nhếch lên, nhìn ra được một tia đắc ý.

“Nói như thế nào?”

“Mân Trung từ xưa có truyền lưu một ít thủ pháp giết người cực kỳ quỷ dị, làm cho khám nghiệm tử thi thông thường căn bản không cách nào tra ra căn nguyên mà bị người che mắt, hơn nữa rất khó biết rõ người chết thực sự do đâu mà chết, đừng nói chi là lấy được bằng chứng phạm tội.” Bùi tổng quản âm trầm cười lại nói, “Nhưng Thôi đại nhân đem thi thể giao cho nô tài từng nói với nô tài tình huống trước khi chết của nạn nhân, cho nên nô tài mới có thể nhanh chóng đoán được cái chết của hắn là vì quái bệnh đột nhiên xuất hiện.”

Lời này nói ra mang đến một loại khủng bố quỷ dị, làm cho Thôi Dận Vân không khỏi đánh cái rùng mình, hần ngẩng đầu nhìn Khuất Bình, chỉ thấy hần nhếch môi không nói một câu, trong ánh mắt để lộ vẻ lạnh như băng.

“Theo lời Bùi tổng quản nói, bệnh ho khan của Vương Canh Minh chính là nguyên nhân cái chết của hắn?” Thôi Dận Vân lên tiếng hỏi.

“Không sai, chuẩn xác hơn, cái chết của hắn là vì bị ngạt thở.” Ánh mắt bén nhọn của Bùi tổng quản thẳng tắp chăm chăm nhìn vào Khuất Bình, lập tức giải thích, “Không phải vì thất cổ khiến khí quản không thông tạo thành nghẹt thở, mà là vì phổi không cách nào hoạt động tạo thành nghẹt thở.”

“Nguyên nhân khiến hần phát bệnh là gì?”

“Trong phổi có mật cưa tạo thành.” Bùi tổng quản ngừng một chút lại nói, “Mật cưa có tính dính chặt, nếu đem mật cưa bỏ vào trong trà hoa quế hay hoa cúc rồi cho nạn nhân uống, sẽ khiến cho phổi dính liền, hô hấp bị ngăn trở cứ thế mà ho khan, hơn nữa thống khổ không chịu nổi, cuối cùng bị ngạt thở mà chết.”

“Thủ đoạn quả nhiên ngoan độc.” Thôi Dận Vân thấp giọng nói.

....

Cho đến khi đã đi xa khỏi phòng liệm thi, Khuất Bình mới thở dài nói, “Chỉ hy vọng ngày mai trên đại điện không có gì sai lầm, trả lại sự trong sạch cho Vương Canh Minh.”

“Đại nhân đang lo lắng điều gì?” Thôi Dận Vân nghe hắn nói như vậy không khỏi khó hiểu.

“Ta cũng không nói lên được.” Khuất Bình nhíu mày, “Hôm nay vụ án tuy đã sáng tỏ, thế nhưng lời của Bùi tổng quản chỉ có thể khiến Vương Canh Minh thoát tội, cũng không thể chỉ ra hung thủ thật sự.”

“Có thể thấy Phương Tề vân, Quách Sử Thần cùng Từ Nguyên kỳ thật sớm có dự mưu, bởi vậy, chuyện này cùng người đỗ đầu kỳ thi – Lý Chấn, cũng không thoát khỏi có liên quan.”

Lúc này Khuất Bình đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Thôi Dận Vân nói, “Chuyện này kết thúc ta sẽ rời đi, chuyện còn lại liền giao cho Thôi Thượng thư người.”

“Khuất đại nhân... Ngài quả thật phải đi?” Thôi Dận Vân nhin không được, hỏi.

“Ân.” Khuất Bình đáp rất dứt khoát, với hắn mà nói, chuyện đã quyết định thì không biết quay đầu lại.

.....

Cửu Trọng Cung, Trọng Phi Lâu, từ trước đến nay vẫn nguy nga trang nghiêm, chỉ thấy mái cong trong mây, kim trụ phi long, ở dưới ánh mặt trời bình minh, Trì Thanh Cung có vẻ vô cùng sáng chói huy hoàng.

Không biết tại sao, kim quang kia ở trong mắt Khuất Bình đột nhiên trở nên có chút chói mắt, hắn giơ tay áo, che đi ánh sáng làm đau mắt hắn.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Trên triều, quần thần quỳ lạy dập đầu, Đông Phương Hạo trên cao nhìn xuống, mục quang xẹt qua hình dáng Khuất Bình thì xao động một chút, rất nhỏ đến làm cho người khác không thể nhận ra.

“Trong ba ngày này không biết Khuất thừa tướng có thu hoạch gì?” Đông Phương Hạo đoan chính ngồi trên Kim Loan, nhìn Khuất Bình ở dưới điện, ngữ khí không mang theo một tia cảm tình.

“Nếu như thần có thể chứng minh Vương Canh Minh không phải tự sát mà là bị người làm hại, Hoàng Thượng sẽ tuân thủ ước định để thần rời đi?” Khuất Bình cũng nhìn hắn chăm chú mà hỏi.

“Đúng.” Đông Phương Hạo nhếch miệng chậm rãi thốt.

“Vậy thì xin cho thần đưa chứng nhân vào triều a.” Khuất Bình khom người nói.

“Tuyên a.”

Bùi tổng quản người này tựa hồ trời sinh liền thích hợp đứng ở chốn âm u ẩm ướt.

Khuất Bình lần thứ hai tại loại ban ngày tường vân ngàn dặm nhìn thấy hắn, lại cảm thấy người này hoàn toàn không giống hôm qua, tinh quang tấn hiển, ánh mắt vốn sắc bén cũng trở nên ngốc trệ, trước ánh mắt mọi người, khom lưng mà đi đến.

“Nô tài Bùi Lập khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân.” Đông Phương Hạo hí mắt, miễn cưỡng nói, “Người chính là Bùi tổng quản?”

“Đúng là nô tài.” Bùi Lập cung kính trả lời.

“Có biết Khuất thừa tướng tìm người tới là vì chuyện gì?”

“Nô tài biết, là để chứng minh nguyên nhân cái chết của Vương Canh Minh đại nhân.”

“Nói như vậy, thì thể Vương Canh Minh người đã cẩn thận đã kiểm tra.” Đông Phương Hạo lại hỏi.

“Đúng vậy.”

“Hắn chết bởi nguyên nhân gì?”

“Vương Canh Minh đại nhân chết vì ngạt thở.”

“A? Tại sao hắn lại ngạt thở mà chết?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, là vì vết dây thắt trên cổ.”

Lời này vừa thốt ra, Khuất Bình chân động, hắn nhìn sang Bùi Lập “Bùi tổng quản, người –”

Đông Phương Hạo cũng không nhìn hắn, cắt đứt lời hắn định nói, lại hỏi, “Nói như vậy, Vương Canh Minh xác thực là chết vì tự vận?”

“Thiên chân vạn xác.”

“Khuất Thừa tướng, ngươi còn có gì muốn hỏi?” Đông Phương Hạo lúc này chuyển hướng Khuất Bình, thấy trên mặt hắn không có biểu tình gì đặc biệt khác lạ, biết hắn lúc này nhất định là không cam lòng.

“Thần chỉ muốn biết Bùi tổng quản vì sao nói khác với những gì hôm qua thần được nghe?”

“Hôm qua nô tài nói gì sao?” Bùi Lập lúc này mới quay đầu nhìn Khuất Bình, biểu tình trên mặt đúng là mờ mịt.

Khuất Bình cảm thấy hoài nghi, nhưng thực sự chỉ có thể khẽ khom người đối Đông Phương Hạo nói, “Hoàng Thượng, chuyện xảy ra hôm qua, Thôi Thượng thư cũng có mặt chứng kiến, thỉnh Hoàng Thượng truyền Thôi Thượng thư lên điện.”

“Thôi Thượng thư tối hôm qua đã rời đi kinh thành.”

Khuất Bình mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt giao nhau với Đông Phương Hạo, từng chữ từng chữ hỏi, “Là ý chỉ của Hoàng Thượng?”

Thần sắc Đông Phương Hạo không thay đổi, ánh mắt thâm thúy chú thị hắn, bình tĩnh trả lời, “Không sai, là ý chỉ của trẫm.”

Nghe được đáp án này, Khuất bình cũng không cần nói thêm nữa. Tuy đã ở trong dự liệu, thế nhưng lòng hắn vẫn tránh không khỏi một mực chìm xuống.

Đông Phương Hạo đương nhiên không hạ chỉ ban chết cho Khuất Bình, chỉ nói tính mạng của hắn tạm gác lại, đợi chuyện này tra ra rồi sẽ xử trí.

Trong nhất thời, dưới đại điện chúng thần ồn ã nghị luận.

Đối với chuyện này, Khuất Bình chỉ là mệt mỏi nhắm lại hai mắt, không còn muốn để ý tới nữa.

Đánh cuộc với Đế vương vốn là không có đường thắng, ta không trách Hạo ka, nhưng cũng không khỏi thương cho A Bình. Hết lòng truyền thụ dạy dỗ cho y thuật Đế vương, đến khi y đủ lòng đủ cánh lại quay ra dùng chính những gì mình dạy cản ngược lại mình, hiểu là một chuyện, có thể chịu đựng được cảm giác bị phản bội này là chuyện khác...

19. Chương 18

Cửu Trọng cung thâm sâu vô hạn, hành lang quanh co dài liên miên không thấy điểm cuối, từ xưa, thiên thu Đế vương bất quá là giấc mộng Nam Kha thôi, nhưng không ai có thể chính thức tiêu sái bỏ qua nó.

Đông Phương Hạo không thể, một khi đã không thể rời khỏi Đế vị, y liền chỉ có thể giữ Khuất Bình cũng ở lại với mình.

“Khuất Bình, trẫm biết rõ ngươi tức giận...” Khi chỉ còn lại hai người thì, Đông Phương Hạo lại không biết nên như thế nào đối mặt với hắn.

Lúc này hai người một đứng ở ngoài phòng, một đứng ở trong phòng.

“Thần làm sao dám tức giận? Thần chỉ cảm thấy rất thất vọng mà thôi.” Ngữ khí của Khuất Bình rất nhạt, cách một cánh cửa lại hiển lạnh lùng.

Đông Phương Hạo thở dài, “... Trẫm — có thể đi vào không?”

“Thần có thể nói ‘không’?” Ngữ điệu lãnh lãnh thanh thanh, nhưng lại bộc lộ vẻ cự tuyệt rõ ràng.

Đông Phương Hạo im lặng.

Một đêm này, Đông Phương Hạo lặng lẽ đứng ở ngoài cửa. Đêm sâu sương lạnh... dính ướt vạt áo y.

.....

“Hoàng Thượng, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Mãi cho đến ngày thứ hai sau khi chuyện xảy ra, Trường Bình mới nhìn thấy Đông Phương Hạo, trong ngự hoa viên, nàng cũng không chú ý đến vẻ mặt mỗi mặt của y, vừa thấy đã bật thốt lên hỏi.

Đông Phương Hạo mặc một chiếc sa bào màu xanh ngọc, bên ngoài lại khoác một chiếc áo lông chồn tía, lưỡi biếng tựa vào ghế, Tiểu Lục Tử đứng một bên hầu hạ, bên cạnh còn có một người khác.

Trường Bình nhìn kỹ lại, nguyên lai là Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

Trường Bình nhìn thấy hấn thì không khỏi ngơ ngẩn, trên mặt lộ ra chút thẹn thùng.

Nhớ tới lần trước khi nàng vội vàng rời khỏi Phong Vân Đình thì bị hấn bắt gặp mình rơi lệ, Trường Bình đã cảm thấy có một tia xấu hổ.

“Hoàng Phủ Khuynh Kinh bái kiến công chúa.” Ngược lại với Trường Bình, Hoàng Phủ Khuynh Kinh có vẻ bình tĩnh tự nhiên, khom mình hành lễ.

“... Ân.” Thanh âm của Trường Bình tựa hồ ngạnh trong cổ họng.

“Người lui ra trước đi, đến lúc đó trăm sẽ chính thức ban chỉ triệu người tiến cung.” Đông Phương Hạo khoát khoát tay nói.

“Thần tạ ơn Hoàng thượng.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh nói rồi bèn lui xuống.

“Trường Bình, chuyện gì khiến tỷ vội vàng như vậy?” Ngữ điệu của Đông Phương Hạo thật là nhân nhả, tiện tay bưng lên chén ngân nhĩ tổ yến bên cạnh ăn vài miếng.

“Hoàng Thượng, ta muốn biết Khuất... Thừa tướng hiện tại ở nơi nào?” Trường Bình nhìn không ra tâm tình của Đông Phương Hạo lúc này, chỉ có thể kiềm chế cảm xúc mà hỏi.

“Hoàng tỷ muốn gặp hấn?” Đông Phương Hạo nhướn mày hỏi.

Trường Bình có chút chần chờ, “Hoàng Thượng có thể nói cho ta biết đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra?”

Đông Phương Hạo buông bát xuống, giống như cười mà không phải cười nhìn nàng, tỏ vẻ thần nhiên, “Trường Bình, có một số việc tỷ không cần phải biết đến thì tốt hơn. Về phần hấn hiện tại ở nơi nào, trăm không muốn nói.”

“Ngay cả ta cũng không thể thấy hấn?” Trường Bình nhìn Đông Phương Hạo, đột nhiên cảm thấy tựa hồ y đã thay đổi, trở nên khó có thể ứng đối.

Đông Phương Hạo không lên tiếng.

“Hoàng Thượng... Vì sao người phải đối với hấn như vậy?”

“Vì sao?” Đông Phương Hạo trầm thấp nở nụ cười, y ngược mắt lên, đáy mắt lộ ra một ngọn hỏa diễm điên cuồng muốn thôn nuốt hồn phách người khác, “Chẳng lẽ tỷ không biết sao?”

Trường Bình kinh hãi lùi lại một bước, nàng trừng mắt nhìn Đông Phương Hạo, đột nhiên cảm thấy y thực lạ lẫm.

“Hoàng Thượng, người cũng không nên quên, hấn là Thái phó của người a.”

Lời của Trường Bình giống như một câu niệm chú vòng Kim Cô, bóp nghẹt trái tim Đông Phương Hạo, làm y cảm thấy một hồi đau đớn.

Thái phó... Thái phó...

Đông Phương Hạo cúi đầu, nhiều lần nhắm lại nhớ kỹ hai chữ này, y xiết chặt nắm tay.

— Là Thái phó thì thế nào, khắp thiên hạ này trăm chỉ thương duy nhất một người là hấn, cũng chỉ muốn duy nhất một người là hấn.

Khuất Bình tất nhiên là ở lại trong chốn Hoàng Cung thâm sâu vô đáy này, chỉ là Đông Phương Hạo giam lỏng hấn trong Lăng Tiêu Các tại Đông cung, điều đó Trường Bình không cách nào ngờ tới, cũng không đoán được.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, Đông Phương Hạo sẽ xuất hiện ở bên ngoài Lăng Tiêu Các, một mực không mở cửa đi vào, chỉ lẳng lặng đứng ở ngoài cửa sổ chăm chú nhìn thân ảnh trong phòng, thẳng đến khi tắt đèn y mới xoay người rời đi.

Khuất Bình biết việc này rồi, thời gian hẩn tắt đèn ... liền càng ngày càng sớm, đến đêm nay hẩn đơn giản liền đèn cũng không khêu lên, một mình ngồi trong bóng tối, nhưng lần này so với mọi lần hẩn lại càng thêm cảm nhận được sự tồn tại của Đông Phương Hạo phía ngoài cửa phòng — dù từ trước đến nay hẩn vẫn đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của y.

Biết rõ tính tình của y, cũng biết y cố chấp, càng thêm biết rõ sự chấp nhất của y đối với mình, cho nên hẩn mới càng không có cách nào tha thứ...

Đêm, rất yên tĩnh.

Hẩn nghe được thanh âm vấp vốc cọ xát ngoài cửa sổ, lập tức có tiếng ho khan liên tiếp trầm thấp bay đến theo, tựa hồ là có người che miệng tận lực hạ giọng, khiến Khuất Bình không cách nào thờ ơ được.

“... Hoàng Thượng, mời người trở về đi.” Hẩn thở dài nói.

Thật lâu... nhưng không có hồi âm.

Khuất Bình lại thở dài một tiếng, “Hoàng Thượng, người... tội gì phải làm thế này?”

“Trẫm chỉ muốn gặp người...”

Thanh âm Đông Phương Hạo vọng vào, nghe khàn khàn.

Khuất Bình không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng cúi người đốt ngọn đèn sáng lên, sau đó đi ra mở cửa.

Đông Phương Hạo liền hiện ra trước mắt.

“Thái phó...” Đôi môi Đông Phương Hạo hơi rung rung, trước mắt y liền biến thành màu đen, trong nháy mắt trước khi y bất tỉnh, y nhìn thấy trong mắt Khuất Bình vẻ lo lắng vô cùng, không khỏi giương lên khóe môi.

Khuất Bình tự nhiên ôm lấy y, thấy hai mắt y nhắm nghiền, khuôn mặt tái nhợt lại thoáng chốc hiện ra sắc đỏ ửng khác thường, liền biết rõ y đang sinh bệnh.

Hẩn bắt đắc dĩ lắc đầu, đem người trong lòng đặt lên giường.

Đông Phương Hạo một mực sốt cao, bắt đầu từ đêm đầu tiên đến giờ.

Y thấy rất chóng mặt rất nặng, cảm giác mình đang sống trong giấc mộng y hằng mong muốn nhưng vĩnh viễn đều không thể thực hiện được, trong mộng Khuất Bình hướng về phía y mà cười, nụ cười kia thuộc về một loại thoải mái y chưa từng thấy bao giờ, trong khi cười Khuất Bình còn nói gì đó rồi cúi đầu hôn y... (Yên tâm đi anh, điều này chỉ chứng tỏ là anh có khả năng nhìn thấy tương lai!)

Đông Phương Hạo không muốn tỉnh lại, y tình nguyện vĩnh viễn cứ như vậy mà mơ không tỉnh.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng.”

Bên tai lại cũng truyền đến thanh âm của Khuất Bình, thanh âm này có vẻ rất lo lắng.

Đến tột cùng làm sao vậy?

Cảnh trong mơ đột nhiên biến mất, lại biến thành một mảnh hắc ám.

— Đừng đi, Khuất Bình.

Y nghe thấy thanh âm có chút khàn khàn của chính mình.

“Hoàng Thượng.”

Đông Phương Hạo rốt cục chậm rãi mở mắt.

“Thái phó...”

Y vừa mở mắt liền nhìn thấy Khuất Bình ngồi ở bên giường, tay của y bị hấn một mực nắm lấy, lông mày của hấn nhẹ nhàng chau nâng, thần sắc cũng có vẻ lo lắng.

“Hoàng Thượng một mực nói mê, sốt cao cũng không lùi...”

“Người lo lắng lắm...” Đông Phương Hạo cắt đứt lời của hấn.

Khuất Bình nhìn chăm chú vào y hồi lâu rồi nói, “Xin Hoàng Thượng bảo trọng Long thể, từ nay về sau đừng làm như vậy nữa.”

Hấn nói rồi liền nhẹ nhàng buông tay ra, đứng lên.

Đông Phương Hạo nghe thấy loại lời lẽ đậm mạc này, trong lòng không hiểu sao dâng lên một cảm giác vô cùng nôn nóng, y vươn tay kéo Khuất Bình lại.

Khuất Bình cũng không ngờ tới Đông Phương Hạo sẽ đột nhiên dùng lực, không đứng vững liền ngã tại trên giường, bị Đông Phương Hạo xoay người đè lại.

“Hoàng Thượng.” Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo, trầm giọng nói.

“Gọi tên trẫm a!” Đông Phương Hạo nhìn Khuất Bình, thấp giọng nói, không đếm xỉa đến cảm xúc của hấn lúc này.

“Hoàng Thượng, xin hãy thả ta ra.” Thanh âm của Khuất Bình vẫn tĩnh táo như trước, nhưng trong lòng hấn đã ẩn ẩn đã nhận ra cái gì.

“Không thả!” Đông Phương Hạo đột nhiên cúi đầu xuống, hôn hấn.

Phảng phất như giấc mộng kia còn đang tiếp diễn, chỉ có điều đổi thành y hôn hấn.

Hơi thở của Đông Phương Hạo phả ra rất nóng, không chỉ vì y sốt cao, còn vì dục vọng đối với người đang nằm dưới thân y.

“Trẫm muốn ngươi! Khuất Bình!” Đông Phương Hạo vừa hôn hấn vừa nói.

Những lời này cơ hồ là một loại mệnh lệnh.

Khuất Bình không khỏi nhả lại lông mày, hấn nhận lấy chiếc lưỡi của Đông Phương Hạo xông vào trong miệng mình không ngừng đùa giỡn, “... Hoàng Thượng, xin người... Đừng xằng bậy...” Nương theo câu nói bị phá thành từng mảnh nhỏ của Khuất Bình, nụ hôn của Đông Phương Hạo càng thêm xâm nhập.

Thế cục đã diễn biến tới mức Khuất Bình không cách nào khống chế được.

Hấn vốn đã bị Đông Phương Hạo chiếm tiên cơ, cả người bị ép tới gắt gao, thân thể lại chặt chẽ cùng dán, dù cho gờ tay lên muốn đẩy y ra cũng không có chỗ, hai chân cũng vì cùng Đông Phương Hạo giao thoa mà không cách nào đứng dậy, nụ hôn càng ngày càng sâu của Đông Phương Hạo khiến hấn ngay cả muốn hô hấp cũng đã cảm thấy dị thường gian nan.

Hơi thở của Đông Phương Hạo nóng rực khiến cho môi lưỡi của Khuất Bình cũng trở nên nóng hổi, Đông Phương Hạo cũng bởi có chút nghẹn thở mới thoáng thả Khuất Bình, thế nhưng vẫn không tha vờn đầu lưỡi khẽ liếm lấy môi hấn, hoàn toàn không có ý tứ rời đi.

Khuất Bình thở gấp.

Lúc này bàn tay của Đông Phương Hạo luôn vào trong vạt áo hấn thăm dò, chạm đến da thịt thanh lương mượt mà của hấn, chạm đến xương quai xanh, chạm đến vết sẹo trên vai hấn...

Hô hấp rối loạn, mái tóc rối loạn, quần áo rối loạn.....

Khuất Bình cảm thụ được hơi thở gần trong gang tấc của Đông Phương Hạo, cảm nhận được lông mi của y khẽ chạm vào mặt mình, còn có bàn tay y càng không ngừng vuốt ve mình.

Thế nhưng dù cho nhiệt độ trên người đang không ngừng tăng cao, suy nghĩ của hấn còn chưa loạn.

Hấn không có ngờ tới mình lại rơi xuống tình cảnh như thế này, trong lòng không khỏi cười khổ. Mắt nhìn vị Hoàng Đế đặt trên người mình, lại nghĩ đến y đang sốt cao, Khuất Bình rốt cục thôi không giãy dụa nữa.

Tay hắn chậm rãi thả xuống, hai mắt khép lại, thân thể cũng dần dần buông lỏng, thế nhưng lòng của hắn cũng lại theo đó mà trầm xuống đến đáy vực sâu.

Chiếc chăn ấm thêu trứ song long hí châu bị đá sang bên, sợi tơ vải màu vàng uốn lượn khúc chiết, kéo dài đến trong bóng tối nhìn không rõ ngón.

Ga giường dần dần nghiêng xuống phía dưới, một góc chậm rãi rủ xuống trên mặt đất, đóa hoa đỏ ửng trên mặt vải vì bị vụn vẹo mà trở nên dữ tợn.

Màn lụa đỏ xanh đem hết thấy bao phủ, bóng người trong trướng có vẻ lòa xòa mà mờ lung, chỉ lộ ra một cánh tay thon dài mà duyên dáng, lúc này cũng bởi nắm chặt lấy mép giường mà các đốt ngón tay nổi lên, hiện màu trắng bệch đến gần như trong suốt.

[.....]

Khuất Bình vẫn đang nhắm nhin, chịu đựng tiếng rên rỉ sắp tràn ra bên môi mình, chịu đựng Đông Phương Hạo một lần lại một lần xâm nhập vào trong cơ thể mình, chịu đựng cảm giác đau đớn trên thân xác, chịu đựng ngọn lửa nóng Đông Phương Hạo nhen nhóm trên người mình, cũng chịu đựng mình nổi nhục nhã tưởng như không chịu nổi khi bị tách ra hai chân mà thừa nhận nam nhân...

Quá trình này tựa hồ vĩnh viễn cũng không có điểm cuối ...

Cũng không biết trải qua bao lâu, khi Đông Phương Hạo rốt cục thật sâu tiến đến một lần rồi phóng thích, Khuất Bình mới dần dần có khí lực buông tay ra, nhưng vào lúc này hắn lại phát hiện tay mình dĩ nhiên trở nên cứng ngắc, không cách nào nhúc nhích.

Đông Phương Hạo cũng không cử động nữa, chỉ đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Khuất Bình nghe được thanh âm thở dốc thỏa mãn của y ngay bên tai mình, cũng nghe thấy thanh âm của trái tim đang nhảy lên kịch liệt, không biết là của ai, chỉ biết mỗi tiếng... mỗi tiếng... đều rõ ràng dị thường.

Hắn vẫn đang khép kín hai mắt, vô lực mở ra.

Sự đau đớn của thân thể làm cho Khuất Bình thủy chung không cách nào ngủ được, nghe tiếng hít thở dần dần trở nên đều đặn sát bên cạnh mình, hắn biết Đông Phương Hạo đã ngủ say.

Hắn gian nan cử động thân thể, khẽ nhích người, đem cánh tay ôm chặt lấy mình của Đông Phương Hạo nói lỏng ra, lại thật nhẹ nhàng đẩy cơ thể nặng trĩu của y xuống khỏi người mình, lúc này mới chậm rãi ngồi dậy.

Vì vậy, hắn không thể không nhìn thấy sự chật vật thảm hại của mình.

Quần áo bán cởi, hạ thân nhưng lại hoàn toàn trần truồng bên ngoài, cùng Đông Phương Hạo quần giao cùng một chỗ, trên giường cũng tràn đầy một đống bừa bộn, dưới trướng mạn mờ mịt một mảnh tình sắc, Khuất Bình nan kham nhắm mắt lại.

Ngồi dựa vào giường trong chốc lát, hắn nhìn về phía Đông Phương Hạo nằm bên cạnh. Hắn chăm chú nhìn vào khuôn mặt ngủ an ổn của y thật lâu, sau đó đưa tay kiểm tra trán của y, phát hiện sốt cao đã lui rất nhiều, có lẽ vì vừa ra một thân mồ hôi. Hắn nhẹ nhàng thở dài, vén lại mấy sợi tóc ướt đầm trên trán Đông Phương Hạo, rốt cục đứng dậy chậm rãi xuống giường.

.....

Khi Đông Phương Hạo tỉnh lại thì đã qua giờ Mẹo.

Ánh nắng xuân ôn hòa ấm áp chiếu xạ vào trong phòng, không khí trong phòng thanh tân trong trẻo.

Khuất Bình?

Quay đầu thấy bên cạnh trống rỗng, Đông Phương Hạo lập tức vén chăn lên, ngồi dậy.

Lúc đó y mới phát hiện quần áo trên người hoàn hảo không tổn hao gì, trái tim y không khỏi một hồi loạn nhịp.

Nếu không phải trên giường còn có vẻ mất trật tự, ga trải giường cũng lưu một chút dấu vết, Đông Phương Hạo có thể cho rằng hết thấy chẳng qua là một giấc mộng mà thôi, mộng vừa tỉnh liền cái gì cũng không thừa lại.

Trong đầu y hiện lên khuôn mặt đêm qua thấm ướt mồ hôi của Khuất Bình, làn da trắng bệch vì tình sự mà nổi lên một tầng ửng hồng. Thế nhưng cho dù là rơi vào tình trạng ấy, Thái phó của y vẫn có thể bảo trì thanh tỉnh trước sau như một, cơ hồ không hề rên rỉ, một mực nhẫn đến phút cuối cùng.

“Thái phó...” Đông Phương Hạo cúi đầu cười khổ.

.....

Khuất Bình yêu thích tựa vào hành lang chớp mắt, cho nên Đông Phương Hạo không mấy khó khăn tìm được hắt dưới bóng cây.

Trên người hắn chỉ mặc một kiện áo đơn, bên ngoài phủ áo dài, dây lưng rủ xuống tại mặt đất, theo gió thoảng bay bổng đung đưa. Phía sau hắn là mái tóc đen nhánh tùy ý bó lại, có... một ít thưa thớt rủ xuống bên tai, gương mặt nhìn qua vẫn còn mang theo một mối, cũng vẫn còn tái nhợt.

Đông Phương Hạo nâng lên tay lên khẽ vuốt gương mặt hắn với tất cả niềm quyến luyến, nhớ tới đêm qua triền miên, loại cảm giác tiếp hợp vi diệu ấy đến nay còn lưu lại trên thân thể của y, trong da thịt y, mặc dù y không hối hận, thế nhưng không tránh khỏi có chút hối hận, bởi vì y không cách nào tưởng tượng nổi giờ phút này Khuất Bình đang mang loại tâm tình gì.

Khuất Bình cảm nhận được nhiệt độ trên ngón tay Đông Phương Hạo, hắn chậm rãi hé mở mắt.

Mắt của hắn thanh tịnh rõ ràng, sóng mắt trầm tĩnh không dấu vết, mang theo một chút mệt mỏi, nhìn vào Đông Phương Hạo.

Đông Phương Hạo si ngốc nhìn lại hắn, chậm rãi thu tay về, “Thái phó, ta...”

“Hoàng Thượng vào triều a, Khuất Bình muốn nghỉ ngơi.” Khuất Bình cắt đứt lời y, sau đó quay sang hướng khác, không hề nhìn y nữa.

Đông Phương Hạo giật giật khóe miệng, thế nhưng không biết nên nói cái gì.

Y nhìn nửa bên mặt Khuất Bình hồi lâu, rồi cúi người nhẹ nhàng hôn lên phần tóc mai của Khuất Bình, sợi tóc của y cũng rơi vào bên mặt Khuất Bình, nhẹ phẩy mà qua.

Nhắm mắt lại cảm thụ trong chốc lát, Đông Phương Hạo mới chậm rãi rời môi đi, y xoay người muốn ly khai, nhưng đột nhiên giữa chừng lại dừng bước.

Chỉ vì ở phía cây cối um tùm xa xa trong sân, Khâm Quý phi đã lẳng lặng đứng ở đó từ bao giờ, một trận gió thổi qua, tung lên một góc váy áo của nàng.

Giờ phút này khuôn mặt nàng tái nhợt, trong ánh mắt lộ vẻ rét lạnh thấu xương.

Không gian yên tĩnh như nắm mồ.

Khuất Bình tựa hồ cảm giác được điều gì đó khác lạ, hắn quay sang.

Ánh mắt Khâm Quý phi liền rơi vào hắn, hận ý trong mắt nồng đậm đến không cách nào hóa mở.

Trong nháy mắt biết rõ hận ý của Khâm Quý phi nói lên điều gì, Khuất Bình dù dậm mặ cách mấy cũng thấy khó có thể đổi mặt.

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Đông Phương Hạo trầm giọng hỏi.

“Vì sao nô tì không thể ở chỗ này?” Khâm Quý phi cười lạnh hỏi lại.

“Ngươi theo dõi trẫm?” Đông Phương Hạo nheo mắt lại.

Bởi vì không muốn để lộ hành tung, tại cửa Đông Cung y chỉ để lại vền vẹn hai gã thị vệ canh gác, mỗi đêm y cũng một mình lui tới.

“Hoàng Thượng cũng hiểu đạo lý ‘Như yếu nhân không biết, trừ phi mình đừng làm’?” Khâm Quý phi lạnh giọng.

“Làm càn!” Đông Phương Hạo quát khê.

“Đêm qua nô tì ở đây chờ một đêm, cũng nghĩ một đêm, lại thủy chung không cách nào đoán được trong này đến tột cùng cất giấu người phương nào... có thể làm cho Hoàng Thượng lưu luyến quên đường về...”

Khâm Quý phi nói rồi lại nở nụ cười, nụ cười kia mang theo vẻ trào phúng sâu sắc, “Hôm nay nô tì rất cuộc biết, thì ra Hoàng Thượng hàng đêm đều tới đây, đúng là vì Thừa tướng đại nhân a!”

Lời của Khâm Quý phi như một phen lưỡi dao sắc bén, hung hăng đâm vào trái tim Khuất Bình.

“Câm miệng!” Đông Phương Hạo âm tình bất định nhìn chằm chằm vào Khâm Quý phi, y chưa nhìn Khuất Bình, bởi vì y không dám quay đầu lại.

“Chỉ cho phép Hoàng Thượng làm cái việc hoang đường vô đạo này, không cho phép để người ta nói sao?” Khâm Quý phi không hề sợ hãi, hai mắt thẳng tắp nhìn vào Đông Phương Hạo.

“Hoàng Phủ Khâm, ngươi còn nói thêm một chữ, trẫm liền giết ngươi cứu tộc.” Từng chữ từng chữ như nghiêng ra từ trong miệng Đông Phương Hạo, đáy mắt y dâng lên lửa giận thâm trầm.

Khâm Quý phi dám dùng giọng điệu như vậy cùng Đông Phương Hạo nói chuyện, dĩ nhiên không còn đem tính mạng của mình để vào mắt, thế nhưng “Giết cứu tộc”... tội danh này nàng không gánh vác nổi.

Bất quá tuy nàng ngậm miệng lại, ánh mắt lại như cũ sắc bén.

“Cút đi! Trẫm không muốn gặp lại ngươi!”

Đông Phương Hạo sẽ không quan tâm, thế nhưng y biết rõ Thái phó của y sẽ không giống y.

— Thần có thể vì ái tình của người mà chết, cũng không nguyện vì ái tình của người mà lưu lại.

Lúc này, y rất cục mịch bạch hàm nghĩa trong câu nói này của Khuất Bình.

Đông Phương Hạo nắm chặt hai bàn tay, thống khổ nhắm mắt lại.

Khuất Bình, Khuất Bình, Khuất Bình... Cái tên ăn sâu vào từng nhịp đập của con tim, từng tiếng từng tiếng tại gặm phệ tâm can y.

“Hoàng Thượng...” Khuất Bình chẳng biết từ lúc nào đã đến đứng sau lưng y, thanh âm trầm thấp truyền đến, ưu nhã thông dong như trước, nhưng này hai chữ “Hoàng Thượng” nghe tới lại vạn phần trầm trọng.

“Vì cái gì trẫm không được quyền yêu?” Đông Phương Hạo thấp giọng lẩm bẩm, y chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt tràn đầy bi ai, thế nhưng y không quay đầu nhìn hắn.

“Trẫm chỉ ái ngươi, chỉ muốn ngươi!” Thanh âm của y chấp nhất cùng kiên định.

“Ta biết rõ, Hoàng Thượng.”

Chính là bởi vì biết rõ, hắn mới không cự tuyệt, cũng bởi vì biết rõ, cho nên bây giờ nhìn thấy y thống khổ, hắn cảm thấy không đành lòng.

“Hôn ta, Khuất Bình.” Đông Phương Hạo đột nhiên xoay người nhìn thẳng vào Khuất Bình, nhìn vào trong đôi mắt thâm thúy vô cùng, thanh tịnh vô cùng của hắn, lại lên tiếng yêu cầu lần nữa, “Hôn ta.”

Ánh mắt giao hội, Khuất Bình không khỏi nao nao, bởi vì vẻ quật cường trên khuôn mặt y bây giờ lại cùng năm đó giống nhau như đúc.

Khuất Bình nhìn Đông Phương Hạo, nhìn vào cặp mắt tràn ngập tâm tình phức tạp của y, nhìn vào khóe môi hé mở của y.

Hắn đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt y, trải qua vành tai đến sau gáy, sau đó kéo Đông Phương Hạo về phía mình.

Khí tức càng ngày càng gần, đôi môi cũng dần dần chạm lên nhau.

Nụ hôn của Khuất Bình không giống như Đông Phương Hạo cuồng nhiệt nóng bỏng, nhưng lại có hương vị lưu luyến từng giọt từng giọt thấm sâu vào tận tâm can, cũng mang theo tình cảm đặc biệt không nói nên lời của hắn đối với y.

Sớm chiều cùng nhau, hoa hải đường rơi mãn địa, xuân đi thu tới ... mười một năm, tất cả tràn đầy dấu vết của người. Nếu nói đến thứ ta khó có thể dứt bỏ nhất trên đời này, thì đó chính là đôi mắt sáng rực như chim ưng dưới bóng cây của người năm ấy, dung nhan lãnh ngạo cô tuyệt, cùng hôm nay ... đôi môi nóng đến muốn khiến ta bị phỏng, còn có phần ái tình dị thường chấp nhất lại khó có thể thừa nhận này.

Tuy không tính là cái gì kinh thiên động địa, nhưng lại làm hắn cũng động dung.

— Đây cũng là nụ hôn cuối cùng của chúng ta, Hạo nhi.

20. Chương 19

Đêm hôm ấy, trong hoàng cung không an bình, Hoàng Thượng cũng không đi Lăng Tiêu Các.

“Đại nhân.” Ngoài cửa phòng nhẹ nhàng truyền đến một tiếng gọi.

Khuất Bình mở cửa, không ngoài ý muốn nhìn thấy Chu Đình*, “Người đã đến.” (*Anh nì là Si No.3 nè, là thủ lĩnh Cẩm vệ quân.)

“Ta tìm khắp cả Hoàng cung đều không nghĩ đến Hoàng Thượng sẽ đem đại nhân an trí trong này, may mắn công chúa vừa được biết liền tới nói cho ta.”

Là nàng a..... Nghe Chu Đình nói như vậy, Khuất Bình nhớ tới cặp mắt xinh đẹp ôm hận lúc ban ngày.(Ý ảnh nói Khâm Quý phi.)

“Đại nhân, ta đã sắp xếp xong xuôi, mau cùng ta đi thôi.” Chu Đình thấp giọng thúc giục.

“Làm khó người, Chu Đình.” Khuất Bình nhìn hắn, thực sự chỉ có thể nói như vậy.

Trước khi đi Khai Phong, hắn đã từng đi tìm Chu Đình, bởi vì hắn cảm thấy Đông Phương Hạo sẽ không dễ dàng để mình rời đi, mà bằng sức một mình hắn muốn ly khai Hoàng cung, rời khỏi kinh thành là chuyện khó càng thêm khó, cho nên chỉ có thể nhờ đến sự trợ giúp của Chu Đình, thân là thống lĩnh cẩm quân đại nội.

Chuyện này phong hiểm cùng hậu quả thiết tưởng lớn vô cùng, Khuất Bình cùng Chu Đình đều cùng trầm hiểu trong lòng.

“Đại nhân đừng nói như vậy, Chu Đình cam tâm tình nguyện.” Chu Đình nhìn thẳng vào trong cặp mắt đen nhánh như mực của Khuất Bình, trong lòng đã sớm hạ quyết tâm.

Khuất Bình cũng không nói thêm nữa, chỉ nhẹ gật đầu liền cùng hắn ra khỏi Lăng Tiêu Các.

Một đường đi khỏi Đông Cung, Khuất Bình quay đầu lại nhìn ngọn tiểu lâu nằm lại phía xa xa, ngọn đèn u ám, trong lòng có gì đó đột nhiên sụp đổ, cước bộ không khỏi chậm lại.

“Đại nhân, làm sao vậy?” Chu Đình nhìn hắn.

“A, không có gì.” Khuất Bình lấy lại tinh thần.

Đông Cung nằm hơi khuất so với vị trí của Chính cung, thế nhưng khi đến gần phía nam Nguyệt Quang môn lại có thể nghe đến tiếng náo động bên Chính cung, âm thanh hô vang “Có thích khách” không ngừng vang lên.

“Là Hoàng Phủ đại nhân.” Chu Đình thấy hắn nhíu mày liền giải thích.

“Là hắn a.” Khuất Bình nao nao, lập tức liền minh bạch bọn họ đang giương đông kích tây.

“Nghe công chúa nói Hoàng Thượng mỗi đêm đều...” Chu Đình nói một nửa đột nhiên đổi giọng, “Bởi vì muốn nhanh chóng cứu đại nhân, cho nên mọi người liền quyết định làm như vậy để Hoàng Thượng tạm thời phân tâm.”

Khuất Bình đương nhiên hiểu chuyện làm cho Chu Đình cảm thấy khó có thể mở miệng là gì, thế nhưng điểm ấy hẳn không thể giải thích, cũng không có mặt mũi nào giải thích.

Chu Đình vốn mang lòng ái mộ Khuất Bình, lời nói vừa rồi đúng là vô tình, thế nhưng Khuất Bình không nói gì khiến Chu Đình lòng thầm minh bạch. Nhưng vẻ mặt ẩn nhẫn của Khuất Bình giờ phút này khiến hẳn càng cảm thấy vạn phần đau lòng, vì vậy liền cố ý nói tiếp, “Xin đại nhân yên tâm, Hoàng Phủ đại nhân võ công rất cao, lúc ấy ta phải hợp lực cùng hẳn mới có thể đưa Hoàng Thượng thoát khỏi cao thủ do Thục Thân vương mời tới.”

“Àn.” Khuất Bình không nói nhiều, sự thật vốn là như thế, không cho phép hẳn nói gì thêm.

Chỉ là —

“Chỉ mong qua tối nay, hết thấy đều có thể bình an.” Khuất Bình ngửa đầu nhìn trời trong trắng sáng, thở dài một tiếng.

Chu Đình nhìn khuôn mặt sáng lên dưới ánh trăng của Khuất Bình đến có chút xuất thần.

Phía cuối của Nguyệt Quang môn, Trường Bình đang lo lắng chờ đợi.

Mặc dù biết “Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tan”, thế nhưng nỗi khổ tình trường ly biệt khó có thể dằn nén nổi, lần này từ biệt, cũng không biết kiếp này nàng còn có thể gặp lại Khuất Bình hay không.

Trường Bình nhìn hẳn hồi lâu, rốt cục vẫn nhịn không được lệ ướt vạt áo.

Khuất Bình nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

“Công chúa, bảo trọng.” Thanh âm của Khuất Bình có sự nhu hòa nói không nên lời.

Đối với Trường Bình, người mà hẳn đã xem như thân nhân, cùng nàng ly biệt cũng là điều bất đắc dĩ của hẳn.

Trường Bình tại trong ngực hẳn gật đầu, trong lúc nhất thời nghẹn ngào không thể nói ra một chữ.

Khuất Bình chậm chậm buông nàng ra.

Trường Bình nhìn lại lần nữa khuôn mặt tuấn tú vô cùng của hẳn, nàng nén nước mắt, nở một nụ cười, làm món quà tiễn đưa cuối cùng lúc ly biệt.

Xin huynh, đừng quên ta a —

Khuất Bình...

Trong mắt Trường Bình nói nên nguyện vọng đó.

Khuất Bình nhìn nàng thật sâu, khẽ gật đầu.

— Chúc công chúa hạnh phúc, Trường Bình.

Đây là hy vọng từ tận đáy lòng của hẳn.

Khuất Bình không nói thêm gì nữa, xoa người rồi đi.

Trường Bình si ngốc nhìn theo bóng lưng của hẳn, tựa hồ muốn đem tất cả bộ dáng của hẳn lúc này, dáng người ưu nhã của hẳn lúc này... một mực khắc tiến sâu trong trí nhớ, một mực nhớ đến giây phút cuối cùng của cuộc đời.

Xe ngựa đã chờ sẵn tại Nguyệt Quang môn, Tần nhi nhìn thấy Khuất Bình ra đến cửa cung không khỏi mừng rỡ, “Đại nhân!”

“Sao ngươi còn chưa đi?” Khuất Bình nhẵn lại lông mày nhìn hẳn.

“Tần nhi muốn đi theo đại nhân.” Tần nhi hồi đáp.

“Ngày ấy ta đã nói rất rõ ràng, huống hồ sau này ta cũng không còn là ‘đại nhân’, không cần ai đi theo.” Khuất Bình lãnh đạm nói.

“Đại nhân hồi phủ ngày đó đã phân phó Tần nhi giải trừ khế ước cho tất cả gia phó, bọn họ vốn đều có nhà để về, thế nhưng Tần nhi từ nhỏ vẫn luôn đi theo đại nhân bên người, kính xin đại nhân thành toàn.” Tần nhi nói rồi liền quỳ xuống.

“Tuổi của người cũng không nhỏ, cũng nên cưới vợ sinh con hảo hảo xây dựng sống, làm gì nhất định phải đi theo ta?” Khuất Bình bất đắc dĩ nói.

“Dù cho cưới vợ sinh con, Tần nhi kiếp này cũng muốn ở lại bên cạnh đại nhân, chiếu cố đại nhân.” Tần nhi ngẩng mặt lên nói.

Khuất Bình biết giờ đây cũng không phải lúc thảo luận chuyện này, vì vậy cúi người kéo hán đứng lên, “Tùy người đi.”

“Đa tạ Đại nhân.” Nghe thấy Khuất Bình cho phép, Tần nhi kích động được thiếu chút nữa rơi lệ đến.

“Đại nhân, thời gian không nhiều lắm, mau lên xe a.” Chu Đình thúc giục.

“Ân.” Khuất Bình gạt đầu, nâng vạt áo lên xe.

“Bảo trọng, đại nhân, thứ cho Chu Đình không cách nào đưa xa hơn.”

Khuất Bình khẽ gạt đầu, Chu Đình nhẹ nhàng buông màn xe, thân ảnh trong xe bị che khuất, không cách nào thấy rõ được nữa...

Xe ngựa dần đi xa, rời xa Nguyệt Quang môn.

Khuất đại nhân —

Ánh mắt Chu Đình trở nên sâu xa, nhìn theo hướng xe ngựa đang dần mất hút.

Xe ngựa một đường chạy như bay, đi vào thành bắc.

Tướng lãnh thủ thành từ lâu đổi thành Nghiêm Lâm, vừa thấy xe ngựa chạy vội mà đến, liền hạ lệnh mở cửa thành ra cho xe đi qua.

Đến tận đây, mới tính ly khai kinh thành.

.....

Đông Phương Hạo biết được chuyện Khuất Bình rời kinh thì lúc ấy đã qua giờ Sửu, lại liên tưởng tới chuyện đột nhiên phát sinh trong đêm, y liền biết hết thấy đều vì Khuất Bình.

— Khuất Bình.

Đông Phương Hạo nheo mắt cắn chặt răng, “Truy!*” (* Đuổi theo)

.....

Xe ngựa ngừng bên bờ sông Tranh.

Khuất Bình đứng trên bờ sông, mái tóc lất phất trong gió sông thổi vào đất liền.

“Đại nhân, thật sự sẽ có người tới?” Tần nhi hỏi.

Khuất Bình không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn ra mặt sông tĩnh lặng.

Sau lưng đột nhiên có một trận vó ngựa dồn dập, tiếng ngựa hí vang, Khuất Bình xoay người, liền nhìn thấy một người kim mãng hoàng bào tung bay, sau lưng đi theo hơn mười danh hộ vệ cùng với cuộn cuộn cát bụi mà đến.

“Hoàng Thượng.” Thanh âm của Khuất Bình thuần túy như châu, lãnh lãnh thanh thanh.

“Người nhất định phải đi?” Đôi mắt hẹp dài của Đông Phương Hạo tràn đầy nguy hiểm.

“Phải.” Sóng mắt Khuất Bình bình tĩnh như mặt sông trắng xoá.

“Nếu như người đi, trăm liền đem tất cả những kẻ liên quan đến sự việc đem qua trị tội.” Ngữ điệu của Đông Phương Hạo bình tĩnh, nhưng lại liên quan đến tính mạng bao nhiêu người.

“Xin Hoàng Thượng nghĩ lại.”

“Kẻ phản bội trăm, trăm quyết không đơn giản buông tha.”

“Kể cả ta sao?” Khuất Bình thần lãnh đạm hỏi.

Đông Phương Hạo gắt gao nhìn vào hắn, mím môi không nói.

“Nếu như Hoàng Thượng muốn trị tội, liền trước tiên hãy trị tội Khuất Bình, ngày ấy ở trên đại điện Khuất Bình sớm đã mang tử tội.”

“Người dám uy hiếp trăm?”

“Khuất Bình không dám, Khuất Bình chỉ nguyện Hoàng Thượng có thể làm một minh quân, được như thế Khuất Bình dù chết cũng không oán.”

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt Khuất Bình thanh tĩnh vô cùng, hắn đã có thể sẵn sàng buông hết thấy, đôi mắt hắn tĩnh lặng đến phẳng phất không tồn tại bất cứ một tia cảm tình nào, hắn mặc một bộ tố sắc trường y, dung nhan của hắn ở dưới nền trời mệnh mông ban ngày có vẻ tinh khiết mà lạnh nhạt.

Lúc đó, Đông Phương Hạo chỉ cảm thấy trong lòng thống khổ không chịu nổi.

Trong cổ một hồi ngai ngái tuôn ra đến.

Hắn nín nhịn đem nó nuốt trở vào.

Chỉ là máu tươi đã tràn lên đến miệng thì không thể không rịn ra khóe môi.

“Là ta phụ người, Hoàng Thượng.” Khuất Bình nhắm mắt lại.

“Người cũng biết, thiên hạ ai phụ trăm, trăm cũng không quan tâm, chỉ trừ người ra, Khuất Bình.”

“Khuất Bình biết rõ.”

Mới rời khỏi kinh thành không bao xa, vì sao mi mắt của hắn lại trở nên mỏi mệt đến như vậy, mỗi đến không thể nâng lên...

“Không, người không phụ ta, Khuất Bình.” Đông Phương Hạo đột nhiên nói.

“Hoàng Thượng –”

Khuất Bình ngược mắt lên.

“Thái phó, người đi đi...”

Lần này đến lượt Đông Phương Hạo nhắm mắt lại, nói ra.

Khuất Bình im lặng nhìn y.

“Cuộc đời này chính vì có người, trăm mới là trăm, dù cho người đi đến chân trời góc biển, trăm cũng sẽ nghĩ về người, nhớ kỹ người.”

Trái tim Khuất Bình cũng đau xót, thân thể run rẩy, hắn bắt đắc dĩ lại rộp mi xuống.

Phần này thâm tình, như thế nào khiến hắn không cảm động? Như thế nào gọi hắn không động dung?

Thế nhưng hắn cũng không gánh vác nổi.

“Hoàng Thượng, xin người bảo trọng.” Sáu chữ này nói ra miệng quả thực không dễ.

Lúc này bên bờ sông chẳng biết từ lúc nào phiêu tới một chiếc thuyền buồm.

Người chèo thuyền hừ nhẹ một điệu hát dân gian, đợi cho thuyền cập bờ liền lên tiếng hỏi, “Khách quan có muốn lên thuyền?”

Thiên địa gian, cách một dòng sông, trên con thuyền, Khuất Bình đứng lặng, đã thấy người trên bờ chẳng biết lúc nào xuống ngựa, cùng hấn cách bờ cùng vọng.

— Hạo nhi, bảo trọng!

Lần này biệt ly, chẳng biết lúc nào gặp lại. Chỉ là hấn biết rõ, cả đời này, hấn đều sẽ đem người ấy một mực cất sâu trong lòng, vô luận như thế nào cũng sẽ không quên.

Đông Phương Hạo trầm mặc, thuyền buồm sớm đã biến mất trên sóng nước, thế nhưng tựa như y vẫn còn nhìn thấy thân ảnh của hấn. Bóng dáng người kia thật rõ ràng, tiểu dung như trước, ngay cả những sủng nịch, những yêu thương của hấn dành cho mình thường ngày..., cũng còn rõ mồn một trước mắt.

Y biết rõ chút ít ôn hòa, chút ít tình cảm có nơi thân là Đế vương y đều đã theo hấn đã đi xa, từ nay về sau không còn Nhị hoàng tử của năm ấy, cũng không có nữa ...một người ngẫu nhiên sẽ lộ ra tình nghịch tiểu dung ... Hạo nhi.

Tần Hoa Các không có thân ảnh của hấn, trong Hoàng cung cũng sẽ không có tiếng y cười vui.

Y muốn lớn tiếng hét, muốn lớn tiếng rống, muốn cuồng tiếu, cũng muốn khóc rống.

Chỉ là những việc đó kỳ thật đều không ý nghĩa.

Đông Phương Hạo biết, mình một mực không cho hấn đi, chính là bởi vì phút chia lìa này gây cho y nỗi đau nhức đến ngay cả khóc cũng vô lực khóc.

Nỗi thống khổ hướng về y sinh sinh đánh úp lại, thế nhưng y lại không chỗ để trốn.

Y xoa người, một lần nữa lên ngựa.

Hồi cung a.....

Hấn tự nói với mình.

“Ngẩng đầu tây bắc mây bay, ý thiên ngàn dặm tu trường kiếm. Nhân ngôn nơi đây, trường dạ gấp, đầu ngư quang diễm. Đợi đốt tê hạ xem, dựa vào lan can lại sợ, sấm gió nộ, cá long thảm.

Hạp bó thương giang đối nâng, qua Ngụy Lâu, muốn bay còn liêm. Nguyên Long lão vậy, không ngại kê cao gối mà ngủ, bằng hồ mát diễm. Thiên cổ hưng vong, trăm năm bi nhạc, nhất thời trào lên lăm. Hồi hà nhân, lại cỗi phiến buồm sa bờ, nị tà dương lăm?(1)”

Một nam nhân thân màu lam áo vải ung dung hát. Thanh âm hoa lệ, từ ý phóng khoáng, người cũng tiêu dao, đứng trên thuyền nhỏ lay động trên mặt sông, mang theo vài phần tiêu sái nói không nên lời.

“..... Thiên cổ hưng vong, trăm năm bi nhạc.....” Khuất Bình vẫn đang đứng lặng ở đầu thuyền, lúc này hấn nghe từ khúc của nam nhân áo xanh, miệng cũng ngâm tụng theo, sau đó hấn chậm rãi xoay người nhìn qua nam nhân cười nói, “Hảo một câu thiên cổ hưng vong, trăm năm bi nhạc. Thúc phụ, từ khi chia tay đến giờ người vẫn bình an?” (Cái bác thúc phụ này chính là cậu em trai của cha A Bình, cái người bị nghi là mạo danh viết giả chiếu thư truyền ngôi ý!)

Nam nhân cũng cười, chỉ thấy hấn tháo mũ rộng vành xuống, lộ ra một khuôn mặt cực kỳ anh tuấn đoan chính, thoát nhìn qua mặc dù cùng Khuất Bình có chút tương tự, thế nhưng nhìn kỹ lại thấy hoàn toàn khác về khí chất. Một người có phóng đảng cùng tiêu sái, một người lại nội liêm mà trầm ổn.

“Bình nhi, cùng ngươi từ biệt lại đã có ba năm a.”

“Đúng vậy.” Khuất Bình thở dài, hấn nhìn người nam nhân trước mắt, nhìn tiểu dung thanh thần cùng thần thái hết sức khoáng đạt của hấn, thực sự có một loại phóng đảng mà đường hoàng khó tả.

“Bình nhi, ngươi thay đổi.” Nam nhân nhìn Khuất Bình, cười nói.

Khuất Bình ngơ ngẩn.

“Trong mắt người tựa hồ có một thứ nhiệt độ nào đó khác hẳn trước đây.....” Ánh nhìn của nam nhân phảng phất hiểu rõ hết thấy, hắn nhẹ nhàng hỏi, “Rời kinh, người không hối hận sao?”

Khuất Bình quay đầu lại, nhìn về phía vừa rồi mình vẫn một mực chú thị, hắn thấp giọng nói, “... Có lẽ a.”

Nam nhân nhìn Khuất Bình, mỉm cười. Đứa cháu này từ trước đến nay là người cảm tình rất mỏng, cực kỳ giống ca ca của hắn. Nhưng lúc này, hắn thấy trong biểu tình lạnh nhạt của Khuất Bình đã nhiều hơn một tia khó nén tình cảm buồn, không khỏi cảm thấy có chút vui mừng.

Nam nhân nghĩ rồi liền lại thuận miệng ngâm nga, “Trữ ý nguy lâu gió tinh tể, nhìn qua cực xuân buồn, ẩm ẩm sinh không trung. Cây cỏ sắc yên quang ánh tà dương trong, không nói gì ai hội bằng ngăn cản ý. Nghĩ đem sơ cuồng đồ một say, đối rượu đương ca, cường vui mừng còn vô vị. Y đối tiệm khoan chung bất hối, vị y tiêu đắc nhân tiều tụy(2).....”

— Y đối tiệm khoan chung bất hối, vị y tiêu đắc nhân tiều tụy (3).

Nam nhân đem câu này hát lại nhiều lần, lại không biết là cố ý hay vô ý.

Khuất Bình ngây dại.

Y đối tiệm khoan..... Y đối tiệm khoan..... Đột nhiên nghĩ đến những dây dưa cùng nhẩn nại đêm hôm đó, nghĩ đến bờ môi nóng hổi cùng da thịt lửa nóng của Đông Phương Hạo, nhớ lại khi đó hai người da thịt tương thiếp, khi đó âu yếm tư ma, đúng là giạt mình như mộng.

Rời kinh không hối hận, thế nhưng ly khai người kia, lại cảm thấy đau lòng.

Khuất Bình biết rõ.

Tuyên lũ phù điêu, lịch kim bay thú, lưu men ngói, trọng diêm phi các, ngọc lưu ly ảnh đang nằm giao long, khung trang trí thượng vũ trứ tường vân.

Tiếng nhạc lượn lờ, oanh yến vờn quanh ăn mừng sinh thần của Lý Thái hậu.

“Nhi thần chúc mẫu phúc như Đông hải, thọ bĩ Nam sơn.”

Đông Phương Hạo vung lên vạt áo, quỳ lạy, cao giọng nói.

“Đứng lên đi.” Thanh âm của Lý Thái hậu tràn đầy từ ái, hai đầu lông mày lại tránh không được mang theo một tia thương cảm.

Nhìn đứa con trước mắt mặt lộ vẻ mỉm cười, bà chỉ có thể ở đáy lòng thở dài.

“Mấy ngày nay người đã mệt mỏi, đi trước nghỉ tạm a.” Lý Thái hậu nhìn y, đột nhiên nói.

“Nhi thần không mệt, hôm nay là đại thọ của Thái hậu, nhi thần nào có thể nào rời đi trước?” Đông Phương Hạo cười nhẹ, lắc đầu.

Lý Thái hậu nhìn y một lát lại nói, “Ngồi đi.”

Đông Phương Hạo nhẹ gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Lý Thái hậu.

Thanh Nguyệt Điện, quần thần ngồi ở hai bên, Lý Thái hậu ngồi ở trung tâm, bên tay trái là Hoàng đế, bên tay phải là Trường Bình cùng Khâm Quý phi.

Mà vị trí bên tay trái của Hoàng đế lại để trống.

Sau Đông Phương Hạo, quần thần bái hạ dâng tặng lễ vật, đồng thời lại có múa hát, hào khí vui vẻ náo nhiệt.

Đông Phương Hạo ngồi ở một bên, vừa uống rượu vừa thưởng thức ca múa, Lý Thái hậu thấy y không nói gì liền lên tiếng hỏi y, “Hạo nhi, chuyện mấy ngày trước mẫu hậu nói với người, người cảm thấy thế nào?”

“Mẫu hậu đã nói đó là ý nguyện của Trường Bình, vậy thì cứ theo ý hoàng tử a, nhi thần cũng không dị nghị.” Đông Phương Hạo cười hồi đáp.

“Việc tứ hôn việc liền giao cho người.”

“Nhi thần đã biết.” Đông Phương Hạo gật đầu.

Trường Bình ở một bên nghe được tình tường, nàng lúc này cũng nhìn về phía Hoàng Thượng, ánh mắt xẹt qua chiếc ghế trống bên cạnh y, lòng không khỏi loạn nhịp một chút.

Ngày ấy, Đông Phương Hạo hồi cung liền không hề nhắc tới chuyện đêm đó, thậm chí ngay cả một điểm truy cứu cũng không có. Thấy kết quả như vậy, Trường Bình liền có thể đoán được ngày ấy y nhất định đã đuổi kịp Khuất Bình, bởi vì trên đời này chỉ có Khuất Bình có thể dập tắt lửa giận của Đông Phương Hạo.

Thế nhưng Khuất Bình ly khai đã thành sự thật, lại có ai có thể đủ sức ve vuốt vết thương của y cho bớt đau nhức?

Đông Phương Hạo càng lộ vẻ mỉm cười, trái tim của Trường Bình sẽ không biết vì sao càng đau đớn, loại này đau nhức không biết từ đâu mà đến, cũng không biết nên giải tỏa thế nào.

Nàng nắm chén rượu không khỏi có chút run rẩy.

.....

Lúc này đã là nửa đêm, hành lang gấp khúc bốn phía im ắng không một âm thanh, đám mây bạc hôn ám che một vầng trăng rất tròn lại ảm đạm, mặt đất ngoài hành lang in bóng những vệt đen thẫm, khiến cho chốn thâm cung vốn yên tĩnh càng trở nên thâm lạnh cùng cô tịch.

Tiểu Lục Tử theo sát phía sau Đông Phương Hạo, từ Thanh Nguyệt cung đi ra, xuyên qua Sùng Lăng Môn, lại đi dọc theo hành lang phía Đông trở về tẩm cung.

Bước đi thông thả, Đông Phương Hạo lúc này nghĩ tới hôn sự mẫu hậu vừa đề cập tới trong buổi tiệc.

Y không ngờ rằng Trường Bình đột nhiên nói muốn gả, hơn nữa người nàng muốn gả lại là Hoàng Phủ Khuynh Kinh, tuy Đông Phương Hạo không tình tường nguyên do cũng không cần thiết phải tình tường, nhưng lại tránh không được cảm thấy vạn phần phiền muộn.

Đi đến cuối hành lang, bước chân Đông Phương Hạo chợt dừng lại.

Dưới ánh trăng, y nhận ra nơi này chính là nơi lần trước y cùng Khuất Bình té ngã.

Tâm đau xót, mùi ngai ngái trong cổ họng lại dâng lên.

Tay y nắm chặt lấy ngực.

“Hoàng Thượng?” Tiểu Lục Tử kinh hô chạy đến đỡ y.

“Trẫm không sao.” Đông Phương Hạo từ từ nhắm mắt, dưới ánh trăng sắc mặt của y trắng bệch.

“Nô tài đi gọi ngự y...”

“Không cần.” Đông Phương Hạo cắt đứt lời Tiểu Lục tử, hần mở mắt ra, đưa tay xóa đi vết máu bên môi.

“Nhưng mà...” Tiểu Lục Tử lo lắng giương mắt nhìn y, bởi vì chuyện này đã không phải là lần đầu tiên hần thấy.

Từ khi Hoàng Thượng hồi cung, không biết khi nào, cũng không biết sẽ ở đâu, thì vô duyên vô cớ thường nôn ra máu, dù cho không thấy máu cũng sẽ đột nhiên tựa như bây giờ, tay nắm chặt ngực, tựa hồ ngay cả hô hấp đều đình trệ.

“Trẫm nói không cần.” Đông Phương Hạo ném những lời này rồi liền đi về hướng tẩm cung.

Tiểu Lục Tử cũng không biết nên làm thế nào với Hoàng Thượng bây giờ mới tốt, ngu ngơ một chút đang định đuổi theo, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp ở gần đó truyền đến, “Công công, xin dừng bước.”

Tiểu Lục Tử nhìn lại, không khỏi giật mình, “Hoàng Phủ đại nhân? Sao ngài lại ở chỗ này?”

“Vừa rồi Hoàng Thượng làm sao vậy?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh không trả lời, lại hỏi.

“Hoàng Thượng –” Tiểu Lục Tử do dự không biết nên nói hay không.

“Nếu như hoàng thượng có sự, tội danh này người có thể gánh vác được sao?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh lại nói.

Tiểu Lục Tử do dự nửa ngày, rốt cục hồi đáp, “Mấy ngày nay Hoàng Thượng vẫn vô cớ nôn ra máu, còn thường xuyên đau nhức trong ngực, nhưng người cũng không cho nô tài tìm ngự y, thật sự là khiến nô tài sốt ruột.”

Quả nhiên.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn về phía tẩm cung, như có điều suy nghĩ.

“Nếu như bệnh của Hoàng Thượng là bởi vì Khuất đại nhân mà phát, hiện nay Khuất đại nhân lại không ở đây, việc này nên làm thế nào cho phải?”

Người nào cũng biết tâm bệnh cuối cùng cần tâm được, nhưng hôm nay —

Nghĩ đến Khuất Bình, ánh mắt Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng không khỏi buồn bã ảm đạm, hần thở dài một hơi mới nói, “Chỉ sợ Khuất đại nhân sẽ không trở về, bệnh của Hoàng Thượng cũng không thể để kéo dài được, ta sẽ nghĩ biện pháp mau chóng cho ngự y xem bệnh, xin công công yên tâm.”

“Vậy làm phiền Hoàng Phủ đại nhân lo nghĩ.” Tiểu Lục Tử khom người nói.

Đông Phương Hạo một mực không sao ngủ yên, mỗi lần khép mắt lại, trong đầu liền hiện ra thân ảnh của Khuất Bình, ký ức tràn ngập nụ cười của hắn, hương vị của hắn, nụ hôn cuối cùng mà hắn lưu lại...

Vì vậy y cũng không ngủ tiếp, đứng dậy phủ thêm một kiện ngoại bào đến gần cửa sổ, ngửa đầu nhìn lên bầu trời. Bầu trời từ màu đen thâm trầm biến thành thâm lam, xem lâu, tâm trí cũng như sa vào trong đó, suy nghĩ cũng trở nên không rõ ràng.

Đúng vậy, y xác thực không cách nào thôi nghĩ đến hắn, y tránh cho mình thường xuyên nghĩ về hắn, bởi vì trái tim y thật sự quá đau nhức, thế nhưng cho dù có cách để phong tỏa ký ức của y lại, thì y thà chết cũng không muốn quên...

Khuất Bình, trầm rất nhớ người a.....

Y đau khổ nở nụ cười, nụ cười kia nhìn đến so với khóc còn muốn làm người ta đau lòng.

(1), (2): Ta check lại bản raw rồi update nghĩa phần này sau.

(3): Dây lưng dần buông lỏng, suốt kiếp không hối hận, vì ai khiến người tiều tụy: Đây là một câu ca nói về những phút mặn nồng của hai người yêu nhau, nay không còn nên một người khổ tương tư mà trở nên tiều tụy.

21. Chương 20

Trí nhớ có đôi khi phiên giang đảo hải mà đến, làm cho Khuất Bình có chút trở tay không kịp.

Khi nhìn bầu trời trong vắt dần dần tắt nắng, vàng trắng sáng nhô cao, suy nghĩ của hắn sớm đã bay tới phương xa, trở về nơi Hoàng cung thâm sâu.

Người ấy bây giờ nhất định không dễ chịu a.

Khuất Bình hiểu rất rõ, sự ly khai của mình đã gây ra cho con người chấp nhất ấy một nỗi thống khổ cùng đả kích rất lớn, lớn đến nỗi có lẽ chính hắn cũng không thể đoán biết, không thể tưởng tượng được.

Vì vậy giờ đây, cho dù hắn cùng Đông Phương Hạo cách xa nhau nghìn vạn dặm, hắn cũng thời thời khắc khắc có thể cảm nhận được tình yêu nồng nàn của y — y nguyên khắc sâu, y nguyên mãnh liệt.

Thế nhưng quan trọng hơn cả chính là sự tha thứ cùng tôn trọng mà y đã dành cho hắn.

Thân là ngôi Cửu ngũ, giờ tay liền có thể hô phong hoán vũ, có thể làm được đến như thế quả thực là đáng quý.

Nghĩ đến Đông Phương Hạo lúc này đang thống khổ, Khuất Bình cũng đau lòng.

— Người không phụ ta, Khuất Bình.

Câu nói của Đông Phương Hạo ngày đó đến nay còn bồi hồi bên tai hắn.

Mỗi lần nhớ đến ngày ly biệt ấy, nhớ đến ánh mắt bình tĩnh nhưng khóe môi lại tràn ra máu đỏ tươi của y tạo thành sự đối lập rõ ràng, Khuất Bình lại đau xót khó có thể chịu nổi, cảm giác đau xót đó luôn vẫn mới mẻ như lần đầu thể nghiệm.

Ly Hoàng cung, rời xa y, cũng không biết vì sao, một loại tình cảm gọi là “yêu” chợt rõ rệt hẳn lên, không sao khuất lấp được.

Tuy bất ngờ nhưng cũng thật tự nhiên.

Cảm tình mà hắn vẫn dành cho y luôn luôn hỗn tạp khó phân, nói không rõ cũng không thể lý giải, làm sao chỉ đơn thuần là cái loại “yêu” dễ dàng thừa nhận?

Có lẽ loại ái tình này cũng chỉ có thể sinh tồn ở những nơi có “tự do” tồn tại mà thôi.

Cho nên Khuất Bình sớm đã không còn đè nén nỗi nhớ nhung của mình nữa, hắn để mặc cho tất cả ký ức về y tuôn tràn trong trí nhớ, mặc dù những ký ức ấy đưa hắn bao phủ, làm hắn trầm luân..., cũng không sao.

Ta sao lại không phụ người? Hoàng Thượng.....

Khuất Bình hướng về bầu trời đêm sâu thẳm thấp giọng lẩm bẩm.

.....

Tháng năm, bước vào đầu hạ, trời đã bắt đầu nóng. Bầu trời xanh mênh mông không một bóng mây, nắng gắt mang theo hơi nóng tỏa xuống Hoàng cung. Khí hậu không chỉ ẩm áp như mấy ngày trước, ánh nắng xạ chiếu mái ngói lưu ly tường cẩm thạch, lư đồng hạc đồng, lò đỉnh đan bệ, đều là lấp lánh sáng lòa, một mảnh huy hoàng.

Ngự hoa viên có cây cối che mát, ánh mặt trời rực rỡ chỉ có thể tạo ra vài mảnh ánh sáng vụn loang lổ trên mặt đất, lúc này mới có vẻ râm mát một chút.

Trường Bình cùng Khâm Quý phi ngồi trong đình hóng mát nói chuyện, thấy Tiểu Lục Tử vội vàng hấp tấp từ hành lang phía đối diện vội vàng chạy qua, hai người liếc nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, vì vậy đợi Tiểu Lục Tử lại chạy trở về, Trường Bình liền gọi hắn lại.

“Làm sao vậy?”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện.” Tiểu Lục Tử vội chạy qua chạy lại vội vã, lúc nói chuyện có cả thở gấp.

“Cái gì?” Hai người đều là cả kinh, cơ hồ là cùng đứng lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Trường Bình hỏi.

“Hồi bẩm công chúa, vừa rồi Hoàng Thượng đang cùng Hoàng Phủ đại nhân và nhị vị Thượng thư Hình bộ, Lại bộ nghị sự tại Hiên Dương Điện, Hoàng Phủ đại nhân nói một ít lời có lẽ đã khiến Hoàng Thượng sinh khí, về sau cũng không biết như thế nào, Hoàng Thượng lại đột nhiên biến sắc, người cũng té xuống...”

Trường Bình nóng vội, cắt đứt lời Tiểu Lục Tử, “Mau dẫn ta đi gặp Hoàng Thượng.”

Khâm Quý phi vẫn đứng ở tại chỗ không có động tĩnh.

Khi Trường Bình quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên gương mặt mỹ lệ của nàng đầy vẻ cô đơn.

Trường Bình không khỏi ngơ ngẩn.

Lúc này Đông Phương Hạo đã bị Hoàng Phủ Khuynh Kinh đưa về tẩm cung, Ngự y đang bắt mạch cho y. Thấy thái y nhú mày, Trường Bình không khỏi khản trương, “Thái y, Hoàng Thượng thế nào?”

Ngự y khom người hồi bẩm, “Hoàng Thượng thân mang sốt nhẹ, lại bởi vì cảm xúc xao động dị thường, dẫn đến khí huyết nghịch loạn, thanh khiếu chịu nhiều mà đột nhiên ngất. Ngất tuy nhiên dễ dàng tỉnh lại, thể nhưng khí huyết của Hoàng Thượng lúc này thật là hỗn loạn, lại không thể chịu thêm kích thích ...”

Hắn nói đến đây, chuyển hướng Tiểu Lục Tử hỏi, “Xin hỏi công công, mấy ngày nay Hoàng Thượng có phải thường xuyên nôn ra máu, ngực đau nhức?”

“Đúng vậy.” Tiểu Lục Tử gật gật đầu, “Hoàng Thượng một mực không cho nô tài nói.”

“Hoàng Thượng sẽ sớm bình phục a?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh lúc này lên tiếng hỏi.

“Thân thể có thể điều dưỡng hảo, nhưng tâm bệnh không phải dễ dàng khôi phục như vậy được, hết thầy còn muốn xem bản thân Hoàng Thượng. Bất quá may mắn phát hiện sớm, bằng không chỉ riêng sốt nhẹ kéo dài cũng đủ nguy hiểm.”

Khi họ còn đang nói chuyện, Đông Phương Hạo đã dần dần tỉnh lại, thấy mọi người vây quanh mình, y chỉ cảm thấy phiền chán, khẽ nhăn lại lông mày, không muốn mở miệng nói gì.

Trường Bình đã quen thuộc với loại thần sắc này của Đông Phương Hạo, thấy vậy liền cho tất cả mọi người lui ra ngoài, chỉ còn lại một mình nàng và Ngự y ở lại tẩm cung.

“Hoàng Thượng, mấy ngày này vì thần sẽ dùng thuốc cùng châm cứu vì Hoàng Thượng trị liệu, bất quá kính xin Hoàng Thượng phải chú ý không cần động nhiều tâm niệm, ngàn vạn phải bảo trọng Long thể.” Ngự y cung kính nói với Đông Phương Hạo.

Thấy y khẽ gật đầu, Ngự y liền quy an, lui xuống.

Trong tẩm cung chỉ còn lại có Trường Bình đứng bên giường, nàng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Đông Phương Hạo, không nói một lời.

Đông Phương Hạo nhận ra ánh mắt hơi có vẻ giận của nàng, đột nhiên thấp giọng nói, “Người cũng lui ra đi, để trẫm một mình yên lặng một chút.”

Thanh âm của y có vẻ dị thường vô lực.

Trường Bình cắn môi, trừng mắt nhìn y, “Thời gian người ở một mình còn thiếu? Bệnh thành như vậy còn muốn cậy mạnh?” (Tỷ tỷ xuất uy a! ^^)

Đông Phương Hạo nhìn nàng một lát, sau đó quay mặt vào phía trong tường, nhẹ nhàng nói, “Tùy người vậy, trẫm mệt chết đi, muốn ngủ một chút.”

“Người ngủ đi, ta ở ngay bên cạnh người.” Trường Bình nói, thanh âm của nàng đột nhiên trở nên nhu hòa.

Đông Phương Hạo nhắm mắt lại không lên tiếng nữa, Trường Bình nhẹ nhàng thở dài một hơi, liền yên tĩnh ngồi xuống một bên.

Chẳng biết tại sao, nàng chỉ muốn ở bên cạnh y lúc này, có lẽ là bởi vì hôm nay tại đây trong thâm cung, ngoại trừ Lý Thái hậu liền chỉ có một mình nàng mới có thể xem như thân nhân của y.

Trường Bình nhìn Đông Phương Hạo, đường nét khuôn mặt của y ngay cả trong lúc này cũng vẫn nghiêm lạnh dị thường, không chịu thư giãn nửa phần. Nàng nhớ tới y vốn là một hài tử không quá yêu cười, đôi mắt luôn lạnh như băng không mang theo một tia nhiệt độ. Từ khi người nọ làm Thái phó của y, gương mặt y mới nhiều hơn một tia nhu hòa, toàn thân mới thôi lạnh như băng.

Kỳ thật y bất quá là một đứa bé cần được người ta yêu thương và quan tâm mà thôi.

Nghĩ như vậy rồi, Trường Bình đột nhiên cảm thấy thoải mái đối với sự chấp nhất của Đông Phương Hạo cũng như phần cảm tình cấm kỵ của y.

Có lẽ nàng đã quá quen với việc hai người bọn họ ở cùng một chỗ, thế cho nên hiện tại loại tâm tình buồn bực bị thương khi nhìn y thế này đã vượt xa nỗi rung động khi biết rõ Đông Phương Hạo yêu Khuất Bình.

Trường Bình lại nghĩ đến vẻ mặt của Khâm Quý phi lúc nãy, nàng làm sao không hiểu cảm xúc của một nữ nhân yêu mà không được đến người mình yêu đáp trả?

Trường Bình không khỏi cười khổ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Vì sao tại chốn Hoàng cung vinh hoa vô hạn, vốn nên là người người mơ ước hướng đến, ghen tị đạt được, trên thực tế lại tịch mịch đến như vậy, lại nhiều chuyện đau xót vĩnh viễn không dừng lại như vậy?

Nàng cảm thấy đau lòng, cũng cảm thấy bất lực.

Đêm dần dần sâu hơn, trong tấm cung không đốt đèn, hơi thở của Đông Phương Hạo vũng vàng, tựa hồ ngủ say.

Trường Bình thủy chung đều lẳng lặng ngồi ở một bên, trông nom y.

“..... Tại sao tỷ muốn gả cho hắn?”

Thanh âm rất thấp, đột nhiên đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Trường Bình có chút sửng sốt, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Thật lâu, Trường Bình mới chậm rãi lên tiếng, “Có lẽ vì có một số việc chỉ có hắn mới biết được a...”

Trường Bình trả lời rất mơ hồ, bởi vì chính nàng cũng nói không rõ ràng lắm.

Có lẽ đều chỉ vì người ấy.....

Lại có lẽ là ở dưới ánh nắng mặt trời chan hòa hôm ấy, ánh mắt Hoàng Phủ Khuynh Kinh thẳng tắp nhìn chăm chú vào nàng, cùng những lời hắn đã nói, làm cho nàng đột nhiên có một loại ý niệm muốn phớt lờ cả đời.

Không cầu lưỡng tình tương duyệt, chỉ nguyện bên người có người làm bạn, mà người nọ là người có thể hiểu nàng.

Có lẽ Hoàng Phủ Khuynh Kinh là lựa chọn tốt nhất đi.

Trường Bình nghĩ tới đây bèn lên tiếng, “Hoàng Thượng, việc hôm nay nếu là sai lầm của Hoàng Phủ đại nhân, kính xin Hoàng Thượng vì Trường Bình mà tha thứ hắn.”

Người nằm trên giường bỗng nhúc nhích nhưng không lên tiếng, qua một hồi lâu, y mới nói, “Thôi, Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng là vì muốn tốt cho trẫm, là trẫm chính mình...”

Đông Phương Hạo lời còn chưa nói hết liền đột nhiên dừng lại, như là đột nhiên bị cái gì chặn ngang cổ.

Trường Bình giật mình, vội vã hỏi, “Hoàng Thượng? Làm sao vậy? Lại không thoải mái?”

Trong bóng đêm, dường như thời gian trôi qua thong thả hơn ban ngày rất nhiều, một hồi lâu trong phòng mới vang lên thanh âm của Đông Phương Hạo, “Trẫm đã đáp ứng hắn sẽ trở thành một hảo Hoàng đế, trẫm không muốn làm hắn thất vọng, có một số việc, trẫm sẽ chậm rãi quen thôi.” (TT0TT Oa oa... Hạo Hạo a, không cần phải cố quen với đau khổ và cô đơn a, không cần a...)

Ngữ điệu của y có vẻ rất bình tĩnh, cũng không có nửa điểm phập phồng.

Thế nhưng lời của hắn lại làm Trường Bình muốn rơi lệ.

“Hoàng Thượng, hãy để cho thái y tới xem bệnh thoáng cái a.” Trường Bình vẫn đang cảm thấy lo lắng không thôi.

“..... Thôi bỏ đi.” Đông Phương Hạo thở dài, trong thanh âm của hắn lộ ra nồng đậm mỗi một, “Trẫm cũng không chờ đợi một giấc ngủ ngon.”

Trường Bình im lặng, nàng sao lại không biết loại mất ngủ vì cô tịch này, phảng phất linh hồn của mình đều nhanh bị bóng đêm nuốt chửng, mà trái tim lại như nổi điên mà thanh tĩnh.

Ái khắc sâu, tương tư khắc sâu, liền đau cũng khắc sâu.

Trường Bình sai người truyền thái y, đợi thái y châm cứu cho Đông Phương Hạo, thấy y dần dần chìm vào giấc ngủ rồi, Trường Bình mới nhẹ nhàng đóng cửa lại, rời khỏi tấm cung.

— Hoàng Thượng, thỉnh hảo hảo mà ngủ yên một đêm a.

Nàng yên lặng kì nguyện trong lòng.

Người mà Đông Phương Hạo không thể quên, nàng cũng không quên được.

Mộng hồi thiên chuyển, liền lại nghĩ tới hần.

“Xuân dạ, ngã gia hoa chung quy minh nguyệt, người không thấy, mộng khó bằng, tề ly biệt, dĩ phương tiết, đình hạ đình hương huyền thiên kết...” Trường Bình thấp giọng ngâm.

Nàng không biết yêu hần là may mắn hay là bất hạnh, nàng chỉ biết mình chưa bao giờ hối hận, đơn giản vì là hần là Khuất Bình.

Ngày hôm sau, khi Hoàng Phủ Khuynh Kinh cầu kiến, tiểu thái giám nói cho hần biết tối hôm qua thái y đã phân phó Hoàng Thượng đến trưa mới có thể tỉnh lại, vì vậy hần liền vô tình đi đến Tần Hoa Các.

Lúc này đích Hoàng Phủ Khuynh Kinh, không chỉ là Tấn Bắc Hầu, Hộ quốc công, cũng là quan Nhất phẩm Thượng thư, địa vị so với trước sớm đã không thể so sánh.

Thời gian còn sớm, không khí mát mẻ, mùi thơm của sơn hoa nhàn nhạt bay tới, thấm vào ruột gan.

“Hoàng Phủ đại nhân?” Thái giám sáng sớm đến quét dọn nhìn thấy Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi có chút giật mình.

“Àn.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng không để ý, chỉ khẽ gật đầu.

Tiểu thái giám đẩy cửa Tần Hoa Các, ánh mắt của Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng không khỏi nhìn theo vào trong các.

Trong thoáng chốc, hần dường như nhìn thấy Khuất Bình một thân một mình trước thư án, lại nhìn kỹ, hóa ra là Trường Bình.

“Công chúa?” Tiểu thái giám cả kinh.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh vượt qua tiểu thái giám, đi đến bên Trường Bình công chúa.

Trường Bình dường như chỉ vừa mới ngủ thiếp đi, nàng nhắm mắt nằm sấp trên mặt thư án, vẻ mặt không... mấy an ổn. Bên cạnh ngọn đèn cũng chưa tắt, bởi vì sắc trời đã sáng rõ, nhìn không thấy anhs sáng, chỉ có một đám tinh quang rất nhỏ chớp động khi cửa mở ra.

“Công chúa?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh cúi người ghé sát vào nàng khẽ gọi.

Làn mi của Trường Bình khẽ nhấp nháy, nàng chậm rãi mở to mắt, liền lập tức đối thị với đôi mắt thâm thúy chăm chú của Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

Nàng vội rợp mắt xuống.

Lúc này, một giọt lóng lánh ngưng kết trên làn mi dài của Trường Bình tùy theo cái rợp mắt mà lặn xuống, Hoàng Phủ Khuynh Kinh không thể không phát hiện trên má nàng còn một vệt nước mắt.

“Tại sao lại ở chỗ này ngủ quên ...” Thanh âm của Hoàng Phủ Khuynh Kinh gần như thở dài, thần sắc nhưng thật ôn nhu.

Hần đưa tay khẽ vuốt đi nước mắt trên mặt Trường Bình, đem nàng nhẹ nhàng ôm lấy, đi ra Tần Hoa Các.

“Cảm ơn người... Hoàng Phủ đại nhân ...” Trường Bình ngược mắt nhìn hần, khuôn mặt đoan chính, thần sắc tự nhiên của hần làm cho nàng an tâm.

“Cứ gọi thẳng tên ta thôi, công chúa.” Thanh âm của Hoàng Phủ Khuynh Kinh thấp nhu, hần cười nhẹ nhìn nàng.

[.....]

Một trận gió thổi qua, thổi tằm màn mỏng lát phát.

Khi Đông Phương Hạo tỉnh lại, lòng mang cảm giác man mác buồn vô cớ.

Đêm qua tựa hồ một đêm vô mộng.

Hắn vừa chuyển đầu, phát hiện người ở bên giường mình không phải Trường Bình, mà là Hoàng Phủ Khâm.

Hai người nhìn nhau, Đông Phương Hạo nhận ra trong đáy mắt Hoàng Phủ Khâm một vẻ bối rối.

“Nô tì chỉ muốn biết Hoàng Thượng ngủ ngon hay không, nếu Hoàng Thượng đã tỉnh, nô tì liền lui xuống.” Hoàng Phủ Khâm nói rồi liền đứng lên.

“... Người lưu lại, trẫm có chuyện muốn nói với người.”

Đợi Hoàng Phủ Khâm sắp ra tới cửa, phía sau Đông Phương Hạo đột nhiên trầm thấp lên tiếng nói.

Khâm Quý phi hơi sững sờ, thế nhưng nàng lập tức liền minh bạch.

Nàng cứng đờ người ngay tại chỗ, nhẹ giọng nói, “Hoàng Thượng, người không cần phải nói gì cả, nô tì đều đã hiểu.”

Đông Phương Hạo ngồi dựa vào đầu giường, nhìn xem bóng lưng của nàng thấp giọng hỏi, “Trẫm có thể vì người làm những gì?”

“... Nô tì chỉ muốn được ở lại bên Hoàng thượng.”

“Cho dù là trẫm chỉ thương hắn?” Đông Phương Hạo thanh âm trầm thấp.

Khâm Quý phi cắn môi, nàng rốt cục xoay người nhìn Đông Phương Hạo, nhẹ gạt đầu.

Đông Phương Hạo không khỏi thở dài.

“Liền theo ý người đi. Nếu như người muốn đi, đi lúc nào cũng có thể.”

Lời của Đông Phương Hạo mặc dù tàn nhẫn, nhưng thực ra sao không phải là một loại nhân từ?

“Chuyện hôm qua là vì người?” Lúc này Trường Bình ngồi trên hành lang, hỏi Hoàng Phủ Khuynh Kinh đứng bên cạnh.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi cười khổ gạt đầu, “Ta cũng không nghĩ đến sẽ nghiêm trọng như vậy...”

Hắn nhớ tới những lời hôm qua mình cố ý nói, đối với Hoàng Thượng hiện tại mà nói, có lẽ thật là có điểm quá mức.

Trước đó vụ án của Vương Canh Minh cũng chưa làm sáng tỏ, chỉ vì ngoại trừ căn cứ do Bùi Lập cung cấp ra, không còn một căn cứ nào khác để buộc tội hung thủ, quan trọng nhất là Bùi Lập lại đương đường phản cung, vì vậy vụ án này chỉ có thể tạm thời đặt ở một bên.

Vì vậy, triều đình một lần nữa chọn quan viên phái đi khảo hạch, sau lại đem danh sách trình lên, thế như Cống sĩ đầu danh* vẫn không thay đổi, thi tốt cũng y nguyên thi tốt, cho nên họ Hoàng Phủ Khuynh Kinh đem vụ án cùng kết quả thi yêu cầu cùng phúc thẩm. (* Người đỗ đầu kỳ thi Cống, kiểu như thi cấp Toàn quốc ý.)

Chỉ là khi hắn nói chuyện này lại cố ý nhắc đến Khuất Bình.

Hoàng Thượng quả nhiên vừa nghe đến cái tên này sẽ cảm thấy thống khổ, thế nhưng y cũng chỉ là một mình cố nén.

Mà chuyện ngắt đi sau đó Hoàng Phủ Khuynh Kinh tuyệt đối không ngờ đến. Bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất có thể cho thái y triệt triệt để để khám xét bệnh cho Hoàng Thượng một phen.

Nghĩ tới đây, Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi nhẹ nhàng mà thở dài.

Tương tự là một loại khổ, nhất là thiên nhai xa cách, tung tích khó có thể tìm ra...

Tất cả chuyện này, hần — có thể sẽ biết? (* ý nói những đau khổ này của A Hạo, liệu A Bình có thể biết đến?)

Ánh mắt Trường Bình nhìn lên không trung lam nhạt xa xa, trong lòng tự hỏi.

.....

Khi Hoàng Phủ Khuynh Kinh đi vào Hiên Dương Điện, một thái giám cũng bưng được đi vào.

“Hoàng Thượng, tới giờ uống thuốc rồi.” Tiểu Lục Tử ở một bên nhắc nhở.

Đông Phương Hạo buông sổ con, nhìn chén được thuốc, nhất thời có chút xuất thần.

— Đây là Hồ thái y đặc biệt công đạo, thỉnh Thái phó miễn cưỡng uống a.

— Thôi được, ta uống là được chứ gì.

Mấy lời này tựa hồ mới diễn ra không lâu.

Cảm thấy ngực lại có đau đốn cuộn lên, Đông Phương Hạo nghe theo thái y phân phó khiến thân thể buông lỏng, nhắm mắt lại.

Một hồi lâu, y mới lại mở mắt ra, thật sâu hít một hơi.

Lúc này, y trông thấy Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

“Người đã đến.” Đông Phương Hạo thản nhiên nói.

“Vi thần Hoàng Phủ Khuynh Kinh bài kiến Hoàng Thượng.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh vung vạt áo quỳ xuống hành lễ.

“Hãy bình thân.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh đứng dậy, chờ Đông Phương Hạo uống xong thuốc mới lên tiếng, “Hoàng Thượng, chuyện hôm qua vi thần đã không nghĩ chu toàn, kính xin Hoàng Thượng thứ tội.”

“Trường Bình đã vì người mà cầu tình, hơn nữa trăm biết rõ dụng ý của người, chuyện này không cần phải nhắc lại.” Đông Phương Hạo không... mấy để ý, nói.

“Nhưng Hoàng Thượng, chuyện Giám sát quan thất trách ...”

“Chuyện này trăm đều có chủ ý.” Đông Phương Hạo biết rõ Hoàng Phủ Khuynh Kinh muốn nói cái gì, bèn cắt ngang lời hần.

“Ý của Hoàng thượng là?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh ngược mắt nhìn hần.

“Hai lần thi đều có bất công chi ngại, liên quan nhất định rất rộng, nếu như lần đầu tiên Vương Canh Minh là thế tội sơn dương, trăm liền cho bọn họ thỏa mãn, nay đem vụ án Vương Canh Minh tra rõ, xem lần thứ ba bọn họ sẽ làm thế nào gây sóng gió. Chỉ là một lưới quét sạch cũng không dễ dàng —”

“Hoàng thượng muốn tìm hiểu đến tận gốc rễ?”

“Ân.”

“Trong lòng Hoàng Thượng đã có người để chọn?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh lại hỏi.

Đông Phương Hạo đột nhiên rộp mắt không nói.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh biết lúc này y lại nhớ đến Khuất Bình.

“... Trước đây là do trăm quá tùy hứng, trăm chỉ hy vọng lần này có thể đền bù.” Đông Phương Hạo đột nhiên thở dài, nói, “Hoàng Phủ Khuynh Kinh, chuyện này liền giao cho người đi làm, thế nào?”

“Xin Hoàng Thượng yên tâm, vi thần sẽ giải quyết ổn thỏa, quyết không phụ kỳ vọng của Hoàng thượng.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh lập tức nói.

“Ân, cớ những lời này của người, trăm liền an tâm. Trăm sẽ cử Thôi thượng thư trợ giúp người, chuyện này hần biết rõ ràng nhất.” Đông Phương Hạo gật đầu.

“Vi thần tuân chỉ.”

“Đợi chuyện này kết thúc, trầm liên cho người cùng Trường Bình thành hôn, vừa vặn rất tốt?”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh khom người nói.

“Người lui xuống trước đi.” Đông Phương Hạo miễn cưỡng khoát tay.

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Trong lư hương khói nhẹ lượn lơ, dọc theo mái cong uốn lượn trôi nổi trên xuống.

Tà dương như máu, đem trọn cả Hoàng cung thắm trong một mảnh màu hồng kim quang.

Trong đại điện tường vách huy hoàng, khung trang trí uốn lượn tung hoành, thâm sâu khôn cùng.

Một vệt hình bóng sẫm màu vòng vèo liên miên, thanh thanh vắng vẻ khắc ở cửa sổ rườm rà tuyên lữ, nền đá cẩm thạch đã chuyển màu xanh đen, cũng như ẩn như hiện trong trong đại điện vô cùng trống trải.

Đông Phương Hạo hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn về cung điện xa xa phía trời chiều.

Không trung đỏ ửng, xinh đẹp đến làm cho người lóa mắt.

Bên tai ầm ầm truyền đến một khúc đàn động lòng người, nhịp điệu phẳng phất về tới sau giờ Ngọ một ngày mùa hè xưa cũ y đã bị tiếng đàn hấp dẫn ...

Đó là Khuất Bình lúc còn trẻ.

Đây là ký ức bị phong tỏa từ kiếp trước hay là cảnh mình đang mơ? Hay là câu chuyện thời niên thiếu Khuất Bình đã từng nói cho y nghe?

Đông Phương Hạo cũng không quá mức tỉnh táo, chỉ là có những thứ cảm giác thật quá tốt đẹp đã ăn sâu vào đáy lòng y, rốt cuộc không cách nào xóa đi.

— Thái phó, người có thường nhớ tới Hạo nhi?

Nhớ tới những đình đài lầu các kia chúng ta cùng đi qua, nhớ tới Hạo nhi ngẫu nhiên tùy hứng cùng hồ đồ, nhớ tới đêm đó triền miên.....

Trầm viễn cũng sẽ không quên, mặt trời rực rỡ ngày ấy, cành lá sinh huy, những tuế nguyệt đã qua ... Bởi vì chỉ cần là những gì có liên quan đến người, liên sẽ là những ký ức tối trọng yếu trong sinh mệnh của trầm.

Mắt thấy phiến hồng quang dần dần khuất sau thành cung, một tiếng thở dài thấp đến hầu như không thể nghe thấy quanh quẩn tại bốn phía Hoàng cung trống trải, thật lâu cũng không thể tan đi.

— Bộ thứ nhất hoàn —

Hạ bộ

Tiết tử

Tia nắng ban mai mơ màng hé lộ, sương sớm lượn lơ trong không trung. Khói bếp lảng đãng mềm mại bay lên, những áng mây trắng xấp trùng trùng điệp điệp xua đi mang đêm thâm trầm.

Một người lẳng lặng đứng trên bãi cỏ trống trải, gió thổi mái tóc dài thả lỏng phía sau lưng hần tung bay, từng sợi đen mượt quyện vào nhau cùng múa, dày đến như khó có thể gỡ ra được.

Bầu trời biên cương rộng lớn khôn cùng, xanh thăm thẳm, tựa hồ ở rất gần mình, ngẩng đầu nhìn lên, tâm tư khoáng đạt lạ thường, suy nghĩ cũng trở nên rõ ràng hơn.

Lúc này, sau lưng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, hần không quay đầu lại, bởi vì hần biết rõ là ai đang tới.

“Công tử, trở về phòng thôi, đêm qua ngài lại không ngủ sao?” Người đến là một thanh niên tuổi còn rất trẻ, vẻ mặt rất nhu hòa. Thanh niên vừa nói vừa đem áo choàng trong tay nhẹ nhàng phủ lên người hần.

“Có ngủ một lát, vừa mới dậy.” Hấn đưa tay kéo áo choàng cho chỉnh, lên tiếng đáp.

“Mấy ngày nay thời tiết dần chuyển lạnh, lúc đi ra ngoài ngài đừng quên mặc thêm áo.”

“Ta sẽ.” Hấn dường như quẩn luyến vùng trời rộng mở trước mắt, không có ý định rời đi.

“Công tử, dường như gần đây ngài đặc biệt nhớ nhà?” Thanh niên hỏi.

Hấn nghe được những lời này cũng không có phản ứng gì. Thật lâu, hấn mới cúi đầu xuống, nhẹ nhàng thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn thanh niên, “Nhớ, sao có thể không nhớ?”

Nhìn nụ cười nhẹ ưu nhã thông dong của hấn, thanh niên không khỏi sửng sò, cho dù đã ở bên cạnh hấn rất nhiều năm, nhưng thanh niên vẫn tránh không được sẽ có một chút xuất thần mỗi khi hấn cười.

Loại này phong tư, trong thiên hạ cũng chỉ có một mình hấn có.

Nụ cười kia, vẫn nhạt nhẹ lãnh đạm như xưa, nhưng thanh niên vẫn nhận ra trong khoảng thời gian rời khỏi Hoàng cung này, nụ cười ấy có nhiều hơn một chút ôn nhu, cũng nhiều hơn một loại tưởng niệm cùng tịch mịch.

Đúng vậy, tuế nguyệt không chờ ai, thời gian nhoáng một cái đã trôi qua mấy năm rồi.

— Rời khỏi y, đã có đến hai năm.

Y, có khỏe không?

Khuất Bình nhìn lên bầu trời phương xa, trong lòng tự hỏi.

Hai năm qua, phần tưởng niệm này sớm đã khắc cốt铭心, nhất là trong đêm khuya thanh vắng, ký ức cùng suy nghĩ vô pháp đình chỉ mà ào ạt hướng về người ấy, hấn dường như đã thấu triệt tất cả, lại dường như cái gì cũng mê mang.

Đây là kết quả hấn đã sớm dự tính đến, cũng đã sớm vui vẻ chịu đựng, vui vẻ thừa nhận, thế nhưng mỗi khi hấn vừa nghĩ tới ở nơi xa Đông Phương Hạo một mình trong Hoàng cung thâm sâu rộng lớn, liền rất cuộc không cách nào ngủ được.

“Trở về đi... Tàn nhi.” Hấn nói nhỏ.

22. Chương 21

Nơi thảo nguyên tiếp giáp chân trời có một sơn trại, khói bếp từ nơi này uốn lượn bay lên.

Sơn trại không lớn, tên gọi là Cơ Nặc.

Lúc mới tới đây, Khuất Bình có ấn tượng sâu sắc nhất chính là trong sơn trại này, bất luận nam nữ già trẻ, trên vành tai đều có một đôi vòng tai cầu vồng rất lớn.

Cái này cũng có thể cũng coi là một nét đặc sắc của sơn trại Cơ Nặc đi.

Ở càng lâu, Khuất Bình liền càng thích dân phong thuần phác nơi đây, ở đây cũng có sự yên tĩnh cùng khoan khoái hấn một mực hướng tới.

“Khuất lão sư, sớm a.” Vừa đi vào sơn trại, trước mặt liền có người hướng hấn chào hỏi.

“Sớm.” Khuất Bình mỉm cười gật đầu.

Cô gái trước mắt mặc váy dài ngũ sắc, trên đầu quấn khăn, trong tay mang một rổ quần áo, dường như đang muốn đi ra bờ sông giặt quần áo.

“Khuất lão sư mỗi ngày đều thức dậy rất sớm a.” Nàng tủm tỉm cười nói.

“Đúng vậy a, công tử nhà chúng ta tựa hồ cũng không cần phải ngủ ...” Tàn nhi xen vào.

Nghe ra sự lo lắng cùng nén giận trong giọng nói của Tần nhi, Khuất Bình chỉ bất đắc dĩ nhướn mi nhìn hần, thực sự không thể nói gì.

“Không ngủ được?” Câu nói kia khiến nữ tử quan tâm, “Chuyện này không thể được a, ngày khác lão sư tìm Nặc Phong xem bệnh a.”

“Không có gì, ta vốn rất ít ngủ.” Khuất Bình vừa cười vừa nói.

“Như vậy sao được? Ngủ ngon thân thể mới tốt, ngươi nhớ rõ đi tìm Nặc Phong, biết không?”

“Ta sẽ dẫn công tử đi, Mẫn cô nương yên tâm.” Tần nhi tiếp nhận lời của nàng.

“Vậy là tốt rồi.”

Khuất Bình chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ, suy nghĩ sớm đã bay về tới một buổi sáng sớm nào đó ở nhiều năm trước...

Khi đó đứng vào giữa tiết tháng ba, hần đang ở vùng đất phía Bắc sông Hoài, phía Nam sông Hoàng Hà. Lúc ấy, mặc dù không có hẹn trước bất cứ điều gì với Đông Phương Hạo nhưng hần vẫn cảm thấy trong lòng có một tia bất an. Vì thế ngày ấy, vào buổi sáng mưa phùn lất phất bay, trong tíc tắc khi hần nhìn thấy Đông Phương Hạo, hần liền biết nỗi bất an này của mình là từ đâu mà đến.

Đó là một loại liên lạc nhìn không được nhưng lại có thể cảm nhận rất rõ có tên là “ràng buộc” giữa người với người.

Mà loại liên lạc đó giữa hần với Đông Phương Hạo, lại càng mãnh liệt.

Nhìn Đông Phương Hạo cười hì hì đứng trước mặt, hần chỉ cảm thấy kinh hãi.

Hần biết rõ lúc này đường thủy khó đi đến mức nào. Dòng chảy của sông Hoàng Hà cuộn cuộn sớm đã bao phủ tuyến đường an toàn. Chính hần vì vội vã hồi cung mà bị nước sông vây khốn, thuyền nhỏ cũng kém chút nữa chìm vào trong nước.

Thái phó.

Người —

Trong nhất thời hần lại nói không ra lời.

Ta tới tiếp ngươi hồi cung.

Nhị hoàng tử...

Đông Phương Hạo sớm đã ướt đầm, cũng chật vật vịn phần, thế nhưng thần sắc cùng ngữ điệu của y khi đó lại làm kẻ khác không cách nào quên.

Cho tới bây giờ, đoạn ký ức này đột nhiên trở nên rõ ràng, cũng ập về đột ngột khiến hần xoay sở không kịp.

Khuất Bình không khỏi nhắm nghiền hai mắt, cảm thụ được ký ức bất thành linh hồn về, cũng đồng thời cảm thụ được lưu luyến đau khổ cùng tim đập gia tốc.

Khi hần mở mắt ra, đáy mắt khôi phục lại thanh thanh nội liễm như cũ.

Lúc này, lá cây bông bành quán quán, ôn nhu rơi trên mặt đất, hương từng say lòng ả ả xao xuyến trong không gian.

Ánh sáng mặt trời nhạt nhẹ phủ bên ngoài những ngôi nhà gỗ sạm đen, khiến cả sơn trại có vẻ cổ kính.

Trong đầu Khuất Bình đột ngột hiện lên một ý niệm, thế nhưng chỉ là trong một chớp mắt, hần không hề nghĩ sâu xa hơn.

Phòng ốc trong sơn trại Cơ Nặc bình thường đều dùng gỗ tròn mà dựng, chia làm hai tầng. Cả phòng ốc kết cấu tinh xảo, trong phòng lấy ánh sáng từ hai tấm ván gỗ trên cửa sổ.

Chỗ ở của Khuất Bình có chút bất đồng, đây cũng là nơi duy nhất trong sơn trại Cơ Nặc có phong cách thiên hướng Trung Nguyên. Trong phòng tuy có trạm trổ nhưng bài trí vô cùng giản dị, rất giống tính cách của chủ nhân, tất nhiên, đó vốn không phải là Khuất Bình.

Khuất Bình chỉ nhìn thấy người đó có một lần.

Đó là một nam tử thoát nhìn dung mạo chẳng có gì đặc biệt, một nam tử rất bình thường, ấn tượng duy nhất của Khuất Bình về người đó là khiêm tốn hữu lễ.

Hắn chỉ biết, nam tử kia là người mà thúc phụ cực kỳ trọng thị.

Vô luận chân trời góc biển, đều có thể làm bạn tùy tương.....

Nhưng người như vậy, có lẽ mình cả đời đều truy tìm không thấy đi.

Trở lại thư phòng, Khuất Bình tiện tay lấy ra một quyển sách đang đọc dở, đó là quyển thứ ba trong bộ “Lã thị xuân thu”, đệ tam thiên.

“..... Dục hữu tình, tình có tiết. Thánh nhân sửa tiết ngăn dục, cố bất quá đi hần tình cũng. Cố nhĩ chi dục niên thanh, mục chi dục ngũ sắc, khẩu chi dục ngũ vị, tình cũng. Nay ba người, giá thể nào ngu trí hiền không cười dục chi như một, mặc dù Thần Nông, hoàng đế hần cùng thực là, trụ cùng. Thánh nhân sở dĩ dị người, được hần tình cũng..... Công mặc dù thành hồ ngoại, mà sinh thiệt thời hồ trong. Nhĩ không thể nghe, mục không thể xem, khẩu không thể thực, trong ***g ngực đại nhiều, nói bữa muốn gặp, sắp chết phía trên, diên đảo sợ hãi, không biết gây nên, dụng tâm như thế, chẳng phải bi tai.....” (1)

Khuất Bình tinh tế thưởng thức từng câu từng chữ trong sách, lại cảm giác ***g ngực thắt chặt lại, không khỏi chau mày.

Nhẹ nhàng khép quyển sách trên tay lại, hắn chậm rãi nhắm mắt.

Mãi cho đến khi một hồi đập cửa vang lên đánh vỡ không gian yên tĩnh trong phòng.

“Khuất lão sư.” Sau tiếng nói, một cái đầu tham tiến vào, trên khuôn mặt ngăm đen là hai con mắt sáng ngời hữu thần, người đến mặc bộ y phục dành cho hài tử của Cơ Nặc sơn trại.

Khuất Bình trông thấy người tới, trên mặt hiện lên một tia cười nhẹ, nói, “Là người a, vào đi.”

Nam hài vừa nghe lời này liền lập tức chạy đến, trước đó cũng không quên đem cửa nhẹ nhàng đóng lại.

“Bài thơ hôm qua lão sư dạy, người thơ đã nhớ kỹ sao?” Khuất Bình hộp một ngụm trà thơm, mỉm cười hỏi đứa trẻ.

“Ân, ta nhớ kỹ.” Nam hài tràn đầy tự tin mà đáp.

Khuất Bình gật gù đầu, đứng dậy lấy ra một quyển giấy mở ra trên thư án, lấy một cây bút đưa cho hắn.

“Viết một chút cho ta xem a.”

“Hảo.”

Nam hài cầm lấy bút chấm mực, yên lặng viết lên tờ giấy trắng.

Khuất Bình tĩnh tĩnh đứng một bên, nhìn nam hài chậm rãi viết từng nét từng nét...

“Thái phó –”

Thiếu niên cùng hắn nhắm mắt nghỉ trưa trên hành lang đột nhiên mở mắt ra kêu.

“Chuyện gì?”

“Thái phó đã từng nói Lý Bạch cùng Đỗ Phủ từng cùng nhau du ngoạn, cùng một chỗ ngâm thơ tâm tình uống rượu, hảo hữu chí giao, đúng không?”

“Ân. Làm sao vậy?” Nhìn thiếu niên, hắn hỏi.

Thiếu niên cũng nhìn hắn, đôi mắt lộ ra vẻ tươi tỉnh giảo hoạt, “Thế như Hạo nhi có cảm giác, tình cảm của Đỗ Phủ đối với Lý Bạch so với Lý Bạch đối với Đỗ Phủ càng khắc sâu.”

“A?” Hần nhướng mi chờ thiếu niên nói tiếp.

“Hai ngày nay Hạo nhi đọc một lượt thơ Đỗ Phủ, phát hiện trong đó các bài ca ngợi, nhớ nhưng cùng tặng riêng cho Lý Bạch rất nhiều, mà trong thơ của Lý Bạch lại ít đề cập đến Đỗ Phủ.”

Nghe xong lời của thiếu niên, hần không khỏi cúi đầu trầm ngâm, đem các bài thơ của Lý Bạch cùng Đỗ Phủ nhớ lại một lần.

“Nam tìm vũ huyết gặp Lý Bạch, đạo phủ nghe hỏi nay cùng như..... Lý Bạch một đầu thơ trăm thiên, tự xưng là thi trung tít tiên..... Gần đây trong nước vì trường cú, nhữ cùng Sơn Đông Lý Bạch hảo..... Lý hầu có câu hay, thường thường giống như kim khanh..... Gió mát nâng thiên mặt, quân tử ý như thế nào...”

Thiếu niên chậm rãi đem một ít câu của Đỗ Phủ ngâm tụng, sau đó cười nhẹ hỏi, “Thái phó, chẳng lẽ không phải sao?”

Hần không khỏi bật cười nói, “Ngay cả khi đọc thơ người cũng có thể nghĩ đến những chuyện khác?”

Thấy thiếu niên nhếch miệng, hần còn nói thêm, “Chuyện của bọn họ trong lúc đó bằng vào vài câu thơ thì sao có thể suy đoán được hết? Mặc dù thật sự là như thế, từ lâu hóa thành bụi đất không tồn tại nữa.”

“Thái phó –” Thiếu niên hé miệng, lại nhin không được khê nhích miệng cười, bất đắc dĩ thở dài, “Thái phó luôn như vậy, đổi chuyện gì cũng không quá mức để ý...”

“Thật không?” Thanh âm của hần bị gió nhẹ nhàng thổi tan, thần sắc thanh thản cũng lạnh nhạt.

Thiếu niên lúc này lại có chút xuất thần, mấy lời muốn nói cũng trở nên không mấy trọng yếu.

“Khuất lão sư, ta viết xong rồi.”

Lấy lại tinh thần, Khuất Bình nhìn lại bài thơ lại đúng là một trong số những thiên Đỗ Phủ mộng Lý Bạch.

“Chết dừng đã im hơi lặng tiếng, sinh dừng thường xót xa bụi ngùi. Giang Nam chướng lệ, trực khách không tin tức. Cổ nhân nhập ta mộng, minh ta tướng mạo nhớ lại. Quân nay tại lưới, tại sao có cánh chim? Sợ không phải bình sinh hồn, đường xa không lường được. Hồn đến phong Lâm Thanh, hồn phản điểm máu chốt đen. Rơi nguyệt đầy phòng xà, do dự chiếu nhan sắc. Nước sâu cuộn sóng rộng rãi, không sử giao long được.” (2)

— Mặc dù đã tan thành đất biến thành bụi, cũng nhất định là một đoạn kí ức tốt đẹp đi.

Có lẽ lúc ấy, Đông Phương Hạo muốn nói những lời này.

Khuất Bình không khỏi cười nhẹ một tiếng, nhưng trong tiếng cười lại ẩn ẩn một chút ngơ ngẩn.

“Nghe nói nhà của Khuất lão sư ở kinh thành, có phải là rất gần Hoàng cung a?” Nam hài đột nhiên hỏi.

Khuất Bình không khỏi nao nao, gật đầu.

“Khuất lão sư đã đến Hoàng cung?”

Tâm trí của Khuất Bình trở nên có chút hoảng hốt.

“Có thể xem như... đã đến a!”

“Hoàng cung rất lớn cũng rất xinh đẹp đúng không?” Khuôn mặt nam hài tràn ngập hiếu kỳ, “Mẹ ta nói, nếu như ta bây giờ có thể hảo hảo đọc sách biết chữ, tương lai có thể đi kinh thành gặp Hoàng Thượng.”

Mặc dù ở nơi xa xôi hẻo lánh trong sơn trại này, vẫn có người ôm mơ ước cùng kính sợ với chốn Hoàng cung.

Khuất Bình thấy đôi mắt đen láy kia nháy cũng không nháy nhìn mình chăm chăm, đành phải gật gật đầu.

“Khuất lão sư cũng đã gặp Hoàng Thượng?”

Hoàng Thượng.....

“... Đã gặp.”

“Hoàng thượng có phải rất uy vũ a?”

“..... Ân.”

“Thương Ngôn trưởng thành rồi cũng muốn tiến cung làm việc cho Hoàng Thượng.” Khi nam hài nói lời này biểu lộ rất nghiêm trang.

— Ta không chỉ muốn có được thiên hạ, ta còn muốn có được người.

Thanh âm xa xưa bay tới, khiến Khuất Bình hơi hạ thấp đầu.

Hạo nhi...

Trong lòng hắn lại xuất hiện một cái tên, thật lâu không tan đi, ép lên trái tim hắn có chút trầm trọng không thở nổi.

Không cách nào không nghĩ đến sự chấp nhất của y đối với mình, thế nhưng mỗi một ký ức liên quan đến y đều khiến hắn lòng tràn đầy đau đớn.

Đó là bởi vì hắn cảm nhận được lòng yêu của Đông Phương Hạo đối với hắn — phần ái tình này càng sâu, đau nhức trong ngực hắn thì càng nặng.

Lúc trước khi hắn rời khỏi y, đến tột cùng là đúng? Hay là sai?

Hắn vẫn luôn tự trách móc bản thân mình nặng nề, vì lúc ấy hắn đối xử với y thực tàn nhẫn.

Có lẽ khi đó lưu lại, cũng có thể sẽ dần quen...

Thế nhưng nếu như hắn thật sự lưu lại, hắn còn có thể nhớ nhung y da diết như giờ này, ngày này?

Khuất Bình cười khổ, đáp án này hắn cũng không cách nào biết được.

23. Chương 22

Đêm nay ánh trăng rất tròn, mỗi khi đến đêm trăng tròn, mọi người trong sơn trại Cơ Nặc sẽ tụ tập trên một khoảng đất trống để đốt lửa trại. Khoảng đất trống đó nằm ở sườn núi, đây cũng là nơi sơn trại cử hành những lễ tế trọng đại.

Lúc này, tất cả mọi người vây quanh đồng lửa thành một cái vòng lớn, chính giữa có nam nhân nữ nhân cùng nhau nhảy múa hoan, nữ tử đều mặc váy ngắn sắc sỡ, xúng với khăn vải thêu nhiều màu, tóc đeo đồ trang sức bằng bạc đính đường rung động theo bước chân, làm cho người ta cảm thấy hoa mắt, giống như một đàn bướm nhiều màu đang bay loạn.

Khuất bình chỉ lẳng lặng đứng ở dưới gốc một cây đại thụ cách đó không xa, hai tay bắt sau lưng nhìn qua đám đông vui vẻ vây quanh đồng lửa cách đó không xa. Nét cười trên mặt hắn có vẻ rất bình tĩnh, cũng có một tia hâm mộ khó bề nhận ra, bởi vì từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng gặp chuyện gì khiến hắn cười vui như họ.

Có lẽ loại tiềm chất phóng đảng tự do có trong hắn, sớm đã bị tuế nguyệt ma bình*, vô tung vô ảnh. (*mài nhẵn)

“Khuất lão sư.”

Đột nhiên nghe thấy sau lưng có người gọi hắn, Khuất Bình quay đầu lại.

“Mẫn cô nương.” Hắn mỉm cười.

“Tại sao ngài lại đứng ở chỗ này, theo ta đi bên kia a.”

Mẫn cô nương nắm lấy tay Khuất Bình, lôi kéo hắn đi về phía đám đông.

“Khuất lão sư.” Thương Ngôn đứng trên sườn núi hướng hắn phất tay.

Khuất Bình mỉm cười, theo Mẫn cô nương đi vào trong đám đông.

“Khuất lão sư cùng nhảy a.” Lúc này một đoạn âm nhạc vừa chấm dứt, Thương Ngôn vừa vịn lên tiếng mời mọc.

“Khuất lão sư cùng chúng ta khiêu vũ a.”

Mọi người vừa thấy hấn cũng rất nhiệt tình lên tiếng mời, làm cho Khuất Bình không khỏi cảm thấy có chút bối rối.

“Ta khảy cho mọi người nghe một bản a.” Hấn nói với Thương Ngôn, “Giúp ta mang cây đàn trong thư phòng đến đây, được chứ?” Khuất Bình ngữ điệu thông dong, mặt cười ưu nhã.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, nụ cười của hấn ẩn ẩn lộ ra một loại đẹp đẽ cao quý siêu phàm thoát tục, quả thực làm cho người nhìn hơi nghiêng thán, xung quanh đột nhiên yên tĩnh.

“... Hảo.” Thương Ngôn không khỏi ngẩn ngơ, lập tức gật đầu xoay người chạy trở về sơn trang.

Đàn của Khuất Bình là do thúc phụ lưu lại cho hấn.

Mặc dù bề ngoài không bắt mắt, nhưng lại là một cây đàn tốt nhất trong số những cây cổ cầm, mặt đàn dùng gỗ sam tạo thành, lưng đàn thì dùng tử mộc, quanh thân đen bóng, hơn nữa nổi lên vân gỗ.

Vân gỗ càng sâu, niên đại của cây đàn liền càng lâu, âm sắc cũng là càng đẹp.

Âm sắc đẹp thì đẹp vậy, nhưng âm luật tuôn ra dưới đầu ngón tay Khuất Bình lại không biết phải hình dung như thế nào mới tốt.

Ngón tay hấn ở dưới ánh trăng mênh mang có vẻ càng đẹp hơn, chậm rãi khảy lên giai điệu, giai điệu càng tựa như âm thanh của tự nhiên, mười ngón phối hợp thiên y vô phù, hạ âm thâm trầm cứng cáp, trung âm thuần hậu tinh khiết, cao âm rõ ràng trong sáng, âm bội trong suốt óng ánh, cả tiết tấu hồn nhiên thiên thành, như sóng lớn một lớp đón lấy một lớp nhẹ nhàng cuộn cuộn mà đến.

Tiếng đàn tuyệt mỹ động lòng người như thế, làm cho người ta nhịn không được nhắm hai mắt lại, trong đầu chỉ còn có người đánh đàn dưới ánh trăng cùng âm thanh tuyệt mỹ, trong lúc hoảng hốt phảng phất đưa thân Cung Quảng, tâm tư như đi vào cõi thần tiên, không làm chủ được chính mình.

Một khúc kết thúc, dư âm vẫn lượn lờ.

Lúc này mọi người mới lấy lại tinh thần, mở mắt ra nhìn nam tử phong tư trác tuyệt, tiếng đàn tựa hồ còn đang xoay quanh bên tai, dư vị không dứt.

“Hảo một khúc “Lâu lan tán” ...” Mẫn cô nương lẩm bẩm, nàng ngẩng đầu nhìn Khuất Bình.

Khuất Bình nhìn lại nàng, trong mắt nàng hấn thấy một cảm xúc bi thương mà hấn đã rất quen thuộc, lại không biết là vì ai?

“Ngài có thể vì ta lại khảy một bản “Quảng Lăng tán”?” Mẫn cô nương chậm rãi đi đến chính giữa, hỏi Khuất Bình.

“... Hảo.”

Khuất Bình đáp ứng.

Quảng Lăng một khúc, vân cuộn phong thanh, ngàn long vi vũ, trăm phượng đua tiếng.

Mũi chân của Mẫn cô nương nhẹ nhàng chạm xuống đất, theo tiếng đàn du dương tự nhiên lưu chuyển. Thân thể của nàng uyển chuyển động lòng người, váy áo bỗng bồng bềnh phiêu phiêu bay múa.

Một người một khúc một vũ, sớm đã phân không rõ ai vì ai khảy đàn, hay ai vì ai khiêu vũ.

“Đa tình từ xưa vô ân hận, tình đến nồng thì tình chuyển bạc...”

Bên tai tựa hồ truyền đến than nhẹ, cùng với một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Thở dài, phảng phất lại đưa hấn mang về đến Hoàng cung, về tới ngoài cửa sổ tơ bông buông mảnh nơi Tần Hoa Các, về tới hành lang ngày thường vẫn ngủ trưa... Nhắm mắt lại, tựa hồ có thể nghe thấy được mùi thơm thanh nhã của sơn hoa.

Trong lúc tâm tư hoảng hốt, một người mang theo tiểu dung mà đến, cặp mắt đen hẹp dài sâu không thấy đáy, mà ở trong mắt chiếu rọi thân ảnh của chính hấn.

— Thái phó...

Trái tim truyền đến cảm giác se thắt lại, Khuất Bình bừng mở hai mắt.

Đột nhiên, “tranh” một tiếng vang lên, một đạo ngân quang xẹt qua, tiếng đàn kết một tiếng dừng lại.

Trên dây đàn đứt nhuộm huyết sắc, máu chảy dọc theo dây đàn như một sợi tơ mỏng mảnh.

Động tác của Mẫn cô nương cũng ngừng lại theo, nàng nhìn về phía Khuất Bình, trên tay hấn nghiễm nhiên hoar a một đạo tiên diễm vết đỏ, có chút đau ánh mắt.

Khuất Bình nhú mày nhìn cây đàn, không khỏi thầm run lên.

.....

Từ nơi căn phòng nhỏ, qua cửa sổ làm bằng tấm ván gỗ nhìn ra ngoài, có thể trông thấy cách đó không xa một căn nhà sàn làm bằng gỗ, dựa vào vách núi mà xây, thanh sơn tú thủy yên tĩnh dị thường.

Trong phòng có một lão nhân diện mục trầm tĩnh đang ngồi, thời gian khắc sâu dấu vết trên thân hình lão nhân, nếp nhăn che kín trên mặt hiển rõ sự già nua. Nét mặt lão nhân không hiện rõ bi hỉ, không có một tia sinh khí, phảng phất bất cứ chuyện gì trên thế giới đều không ảnh hưởng đến lão nhân một phần nào, thế nhưng khi ông ta mở mắt, trong con ngươi chứa một loại cơ trí cùng thâm trầm từng trải.

Ánh mắt của lão nhân tựa hồ có thể nhìn thấu tâm can người khác, xem đến mọi ý nghĩ trong đầu đối phương.

Lúc này Khuất Bình có cảm giác như vậy.

Hấn cũng không trốn tránh, nhìn thẳng vào đôi mắt của lão nhân.

“Đã lựa chọn rời xa phân tranh, vì sao còn muốn bận tâm? Nếu không an tâm, sao không trở về?” Lão nhân chậm rãi lên tiếng.

Ở trước mặt hấn là vài viên đá cổ quái cùng cát trải đầy đất, lão nhân dùng bàn tay gầy trơ cả xương vốc một nắm cát, lại để hạt cát theo khe hở giữa những ngón tay mình chậm rãi chảy xuống.

Khuất Bình không đáp.

“... Có một số việc sớm đã định, cho dù ta trở về cũng là vô ích.” Hồi lâu, hấn nhàn nhạt nói.

Ánh mắt lão nhân xẹt qua bàn tay trái mang theo vết thương của hấn, lại nói, “Người đánh đàn tối kỵ nhất chính là dây cung bức đứt, mặc dù người nhìn việc có thấu triệt đến mấy, có một số việc cũng là trốn không thoát.”

Bàn tay Khuất Bình khê nắm chặt, hé miệng nhưng không nói.

Lão nhân cũng không nói gì nữa, ông ta cầm lấy một cái bọc nhỏ bên người đưa cho Khuất Bình.

“Đây là...”

“Đây là Hàn Thủy thạch, Thanh Tử tìm được lúc lên núi hái thảo dược, có thể trợ giúp giấc ngủ, Mẫn nhi biết rõ hấn đem hàn Thủy thạch để ở chỗ ta, cho nên khiến người tới tìm ta.”

“Mẫn cô nương thật là người có tâm...” Khuất Bình không khỏi cảm thán.

“Nàng vốn là hảo cô nương.” Lão nhân gật đầu.

Mẫn cô nương có một đoạn quá khứ đau buồn, Khuất Bình chỉ loáng thoáng nghe được một chút, nghĩ đến ánh mắt của nàng đêm qua, Khuất Bình nhin không được than nhẹ.

“Nàng cùng Thanh Tử...”

Khuất Bình không cần hỏi lại, bởi vì lão nhân đã khẽ gật đầu.

Thanh Tử chính là chủ nhân của gian phòng lúc này Khuất Bình đang ở.

Khuất Bình đột nhiên nghĩ đến Trường Bình, người con gái luôn cười thật dịu dàng với mình, có đôi khi nàng không tự giác lộ ra thần sắc bi thương, luôn làm cho Khuất Bình cảm thấy không đành lòng.

Thế nhưng hắn lại không thể cho nàng bất cứ một hứa hẹn gì.

.....

“Hong ngẩu hương tàn ngọc điệu thu. Thỉnh giải áo tơ, độc thượng lan thuyền. Vân trung ai kí gấm thư đến, nhận tự hồi thì, nguyệt mãn tây lâu. Hoa tự phiêu linh thủy tự chảy...”

Khi Khuất Bình đi tới đã nhìn thấy Mẫn cô nương nhàn nhã tựa bên ngoài nhà gỗ, nhẹ giọng ngâm một câu thơ.

Nghe thấy tiếng cửa gỗ “Chi nha” mở ra, Mẫn cô nương liền ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Khuất Bình.

Khuất Bình mỉm cười nhìn nàng, thuận miệng liền đọc tiếp, “... Nhất loại tương tư, nhị phương sầu. Tình này vô bản có thể tiêu trừ, mới hạ lông mày, lại để bụng đau.”

Mẫn cô nương không khỏi lộ ra một tia tiếu dung thẹn thùng, có điều cô nương ở sơn trại Cơ Nặc tính tình cởi mở, nàng lập tức vừa cười vừa nói, “Bài thơ này là hắn dạy ta ngâm.”

Khuất Bình nhìn nàng trong chốc lát, mỉm cười hỏi, “Mẫn cô nương đang đợi ta?”

“Àn.” Nàng gật gật đầu.

“Có chuyện gì sao?”

“Đêm qua ta thấy tay người bị dây đàn dả thương, nhất định còn không xử lý, cho nên hôm nay đặc biệt đưa thuốc mỡ đến cho người.” Mẫn cô nương nói rồi liền đưa một cái bình nhỏ cho Khuất Bình.

Khuất Bình không khỏi sửng sò, “Khuất Bình đa tạ Mẫn cô nương, kỳ thật chút vết thương nhỏ căn bản không cần làm phiền cô nương quan tâm.”

“Sao có thể nói như vậy, nếu không phải ta yêu cầu người khảm đàn, người cũng sẽ không bị dây đàn cắt a.”

“Điều này sao có thể là lỗi của cô nương, là do Khuất Bình tự mình phân tâm mới đúng.” Khuất Bình vừa cười vừa nói.

Mẫn cô nương nghe hắn nói, chẳng biết tại sao lại ngẩn ngơ, đột nhiên lên tiếng hỏi, “Có phải vì Khuất lão sư nghĩ tới người trong lòng hay không?”

Người trong lòng?

Đây là lần đầu tiên Khuất Bình nghe được cách nói này, hắn không khỏi ngẩn cả người.

Hạo nhi? Y là ‘người trong lòng’ của mình?

Khuất Bình không khỏi bật cười, hắn lắc đầu, “Ba chữ ‘Người trong lòng’ này không quá thích hợp với hắn.”

Mẫn cô nương ngẩn người, lập tức hỏi, “Đã không phải là ‘Người trong lòng’, vậy có thể là ai?”

Khuất Bình chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, nhìn sâu vào trong mắt Mẫn cô nương, hắn chậm rãi nói, “Hắn — là người duy nhất trên đời này khiến ta không yên lòng.”

Mẫn cô nương nhìn thần sắc của hắn lúc này, nghe hắn nói, không khỏi có chút xuất thần.

Đó là một loại dư vị yêu thương, một loại cảm xúc đẹp đẽ vô cùng, cũng ản ản mang theo một loại thương cảm, một loại tịch mịch cùng thống khổ vì ản ản.

Người mà hắn nói đến là một người như thế nào?

Nàng vẫn cảm thấy người nam nhân trước mắt này cũng không phải là người thường, vô luận là ăn nói, khí chất hay chỉ một ánh mắt, tất cả đều cho thấy sự ưu nhã cao quý, thông dong nội liễm cùng bình đạm trầm ổn.

Hắn đến tột cùng có quá khứ như thế nào, vì sao phải đi đến nơi biên cương hoang vắng như thế này?

Trong nụ cười của hắn luôn ẩn chứa một vẻ xa xăm mịt mờ, sâu xa khó hiểu, như thể bị che lấp sau một tầng sương mù, khiến người ta khó có thể thấy rõ.

Chắc hẳn bên cạnh hắn cũng có người hết lòng yêu thương ngưỡng mộ hắn a...

Vậy người được hắn yêu đâu? Vì sao bọn họ phải chia ly?

Là bất đắc dĩ? Hay là có nguyên nhân gì khác?

Tuy nhiên mặc dù phải chia lìa, nhưng được một người như hắn tưởng niệm cũng là một loại hạnh phúc a...

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi thăm thở dài, thực có một loại cảm giác “Không gặp đã khó gặp cũng khó, ở đã khó đi lại càng khó”.

“Vì sao trên đời này luôn có rất nhiều người cô độc?” Nàng nói nhỏ.

Khuất Bình nhìn nàng như có điều suy nghĩ, ngửa đầu nhìn về phía không trung xa xôi diệu vợi, thật lâu không nói.

Thiên Sơn mộ tuyết, ngàn dặm mây tầng, độc ảnh hướng ai đi...

Có lẽ, ta không nên ly người mà đi —

Trở lại phòng, Tần nhi nói cho hắn biết Thương Ngôn đã đến đây, đang chờ hắn.

Thương Ngôn cũng không phải là hài tử duy nhất hắn dạy dỗ, còn có vài người khác, nhưng Thương Ngôn là hài tử hiếu học nhất trong số đó.

Khuất Bình gật đầu, vừa định đi vào thư phòng, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó khiến cho cước bộ dừng một chút, sau đó hắn xoay người nói với Tần nhi, “Ta tạm thời ly khai sơn trại một thời gian ngắn, người giúp ta đi chuẩn bị một chút hành lý.”

Tần nhi nghe lời này không khỏi lắp bắp kinh hãi, “Công tử, người... phải trở về?”

Khuất Bình rủ mắt xuống hồi lâu, nhíu mày nói, “Nơi này quá xa xôi, tin tức của kinh thành không cách nào kịp thời truyền đến, nói thật... Ta có chút lo lắng.”

Tần nhi nhìn hắn, thần sắc của hắn đúng là có vẻ lo lắng, mà người khiến hắn lo lắng lại là Hoàng thượng ở xa xa nơi kinh đô.

Cho tới nay, người khiến vị đại nhân này của hắn để ý thủy chung chỉ có một mình Hoàng thượng a.

“Tần nhi đã biết.”

Khuất Bình xoay người đẩy cửa thư phòng đi vào.

Không ngờ Tần nhi chưa đi xa, chợt nghe thấy trong thư phòng truyền đến một thanh lớn âm vang lên, hắn không khỏi sợ hãi dừng, cuống quýt lộn trở lại xem.

Vừa đi tới cửa, hắn càng kinh hãi thất sắc, không khỏi lên tiếng kêu, “Đại nhân!”

Thư phòng loạn thành một đoàn, giá sách đổ lên đất, mà làm cho Tần nhi kinh hoảng chính là Khuất Bình bị đè phía dưới.

Tần nhi hốt hoảng chạy tới, dùng sức đem giá sách đẩy ra, “Đại... Công tử, người không sao chứ?”

“... Ta không sao.” Khuất Bình cử động cánh tay, nhìn vào đứa trẻ được mình ôm trong lòng, hỏi, “Người thế nào? Không bị thương ở đâu a?”

“Ta không sao.” Thương Ngôn vội lắc đầu, “Khuất lão sư, người không sao chứ, ta..... ta không cố ý...”

Vừa rồi Thương Ngôn đứng trên ghế tìm sách, lúc Khuất Bình đi tới đưa bé này quay đầu nhìn hẩn, kết quả trọng tâm không yên ghế liền lật ra, cả giá sách đều đổ sập xuống.

Tần nhi không đợi Thương Ngôn nói xong, tiến lên nâng Khuất Bình dậy, lo lắng lại hỏi, “Công tử thật sự không sao?”

Khuất Bình khẽ lắc đầu, cũng kéo Thương Ngôn đứng dậy.

“Công tử đi bên kia ngồi, nơi này để ta tới thu dọn a.” Tần nhi kéo Khuất Bình sang một bên.

“Sợ ta vướng chân vướng tay sao?” Khuất Bình cười, cúi người nhặt sách vở tán lác trên mặt đất.

Tần nhi không nói được hẩn, cũng vội vã ngồi xuống thu dọn lại.

“Ta cũng giúp a, đều là ta không tốt.” Thương Ngôn cũng nói.

“Người tiểu quỷ này!” Tần nhi không khỏi trừng hẩn liếc.

“Vừa rồi Tần ca ca gọi Khuất lão sư là “Đại nhân”, trước kia Khuất lão sư cũng ở trong kinh thành làm quan?” Thương Ngôn đột nhiên nhìn về phía Khuất Bình hỏi.

“Àn.” Khuất Bình lên tiếng nhưng vẫn cúi đầu đem sách vở phân thành từng loại, sau đó lại một quyển một quyển bày lên kệ.

“Lão sư làm chức quan gì nha? Uy phong?” Thương Ngôn vẫn là hài tử, tính hiếu kỳ rất nặng.

“Người hỏi thật nhiều nha, nhanh nhặt những sách này lên phủi sạch sẽ.” Tần nhi gõ đầu hẩn, nói.

“Được.” Thương Ngôn gật đầu.

Bất quá một lát sau hài tử này lại lên tiếng, “Khuất lão sư, ai vậy nha?”

Khuất Bình ngẩng đầu, thấy trong tay Thương Ngôn cầm một bức họa, người trong bức họa đang dùng ánh mắt ranh mãnh nhìn về phía hẩn, mặt mang mỉm cười.

Hẩn không khỏi giật mình, nhìn bức họa đến xuất thần.

Tần nhi nhìn thấy người nọ đứng là Hoàng Thượng, vì vậy cúi đầu xuống không nói lời nào.

“Ở đây cũng có.” Thương Ngôn trông thấy một quyển trục khác lẫn lóc ở gần đó, nhìn hồi lâu lại băn khoăn hỏi, “Tựa hồ là cùng một người.”

“Rốt cuộc là ai a?” Thương Ngôn ngẩng đầu nhìn Khuất Bình.

Khuất Bình vẫn còn kinh ngạc nhìn bức họa, trong hai năm qua, lúc rảnh rỗi hẩn sẽ viết chữ vẽ tranh, thế nhưng mỗi lần vẽ ra tới, lại vĩnh viễn đều là cùng một người.

Những bức tranh này Tần nhi biết đến, bởi vì mỗi lần hẩn đến sửa sang lại thư phòng, trên thư án đều có trứ một bức họa vẽ cùng một người, lại mang nhiều thần sắc khác nhau. Có cười, có bĩu môi, có chăm chú, cũng có thờ ơ, có không tự nhiên... Ở trong căn phòng này cũng không biết chất đống tất cả bao nhiêu bức, tất cả đều là người nọ, tất cả đều là sự tưởng niệm cầu đại nhân dành cho y.

“Thương Ngôn, đem những này bức tranh này thu lại a...”

Khuất Bình thu hồi ánh mắt, đơn giản thuyết một câu.

“Ách..... Hảo.” Thương Ngôn gật gù, hẩn lại liếc nhìn người trong bức họa lần nữa, rồi mới đem bức họa cuộn tròn cẩn thận cất kỹ.

Bóng đêm thâm trầm, Tần nhi đi vào thư phòng, phát hiện trong phòng còn sáng đèn, liền nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Một trận gió đem ánh nến thổi lay động, đợi Tần nhi khép cửa lại, ánh nến một lần nữa đứng yên.

Tần nhi ngẩng đầu nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, sau đó còn cẩn thận đóng cửa sổ lại.

Khẽ bước đến bên Khuất Bình đang ghé vào thư án ngủ say, Tần nhi cầm một chiếc áo khoác nhẹ nhàng phủ trên vai hắn.

Ánh nền huy hoàng, đem nửa khuôn mặt của Khuất Bình chiếu sáng rõ ràng, Tần nhi nhìn hắn một hồi, rũ mắt thở dài, cúi người muốn thổi tắt nến, hắn lại trông thấy bức họa bị Khuất Bình đè tay lên.

Chỉ thấy trên mặt ghi, “Tiền mục sơn gian vô niệm xa, lạc hoa phong vũ càng thương xuân, không bằng....” Câu sau còn chưa viết xong, Tần nhi đóng cửa lại, đứng ở ngoại thư phòng.

“... Lạc hoa phong vũ càng thương xuân, không bằng..... không bằng.....” Tần nhi nhíu mày chậm rãi nhắm lại, hắn nhớ rõ mình từng đọc qua bài thơ này, nhưng lúc này lại không sao nhớ ra nổi.

24. Chương 23

Ngày hôm sau, Tần nhi theo Khuất Bình rời khỏi sơn trại, cho đến lúc chạng vạng tối, họ rốt cục đi vào một trấn nhỏ gần biên cương.

Cuối mùa thu tiết trời mát mẻ, trấn nhỏ vốn đã vắng, lúc này lại càng thêm phần hiu quạnh.

Thôn trấn không lớn, Khuất Bình vừa đi vào đến trong trấn liền nhìn thấy khắp nơi đều dán bố cáo trưng binh nhập ngũ.

Bởi vì triều đình hiện nay áp dụng chế độ mộ lính, cho nên một khi có chiến sự phát sinh, triều đình sẽ trưng binh ở khắp nơi.

“Đại thẩm, có chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao đột nhiên phải trưng binh?” Tần nhi thừa dịp Khuất Bình đứng lặng trước bố cáo, kéo một người qua đường lại hỏi.

“Ai biết a, lại có chiến tranh, thời gian an ổn cũng không kéo dài được bao lâu, ai.” Đại thẩm bất đắc dĩ lắc đầu, liền nhìn cũng không nhìn vội vã bước đi.

Bốn năm trước loạn Phiên Vương cũng là họa từ trong nhà, chiến hỏa khắp cả Trung Nguyên.

“Lão nhân gia, ngài có biết chiến loạn lần này từ đâu mà có không?” Khuất Bình trông thấy ven đường có một lão nhân dựa vào tường mà ngồi, liền cũng ngồi xuống hỏi.

Lão nhân kia cũng không ngược mắt lên nhìn hắn, chỉ lắc đầu, thanh âm khàn khàn nói, “Có lẽ là ngoại tộc xâm lấn a, chuyện triều đình chuyện ai quản được?”

Khuất Bình ngừng một lát lại hỏi, “Lão nhân kia dựa vào đâu mà biết?”

Lúc này lão nhân chậm rãi giương mắt nhìn hắn, một lát sau mới trả lời, “Trưng binh đã là chuyện một tháng trước, tóm lại nam đình của thôn trấn này cơ bản bị trưng đi, ta già rồi không có ích, suốt ngày ngồi ở chỗ này nhìn xem phong cảnh, đuổi đuổi thời gian.” Lão nhân dừng dừng, thấy Khuất Bình lắng nghe thì lại nói, “Nghe những quan binh kia nói là phương Bắc biên phòng bị Mông Cổ Thát tử đột phá, triều đình phái Nghiêm đại tướng quân xuất binh ngăn cản, cũng không biết hiện tại thế nào.”

Nghiêm đại tướng quân? Nghiêm Lâm sao?

Một tháng trước, một tháng trước..... Khuất Bình cúi đầu trầm ngâm.

Hắn bấm đốt ngón tay tính toán, tin tức đến đây đã được một tháng, phỏng chừng chiến cuộc sớm đã triển khai hai tháng lâu.

“Lão nhân gia, cảm ơn ngài.” Khuất Bình khẽ cười nói.

“Các người đang vội đi kinh thành?” Lão nhân đột nhiên hỏi.

Khuất Bình giật mình, rốt cục gật đầu.

“Chiến hỏa nổi lên, sao ngươi lại muốn đi kinh thành?”

“Lão nhân gia có thân nhân ở kinh thành?” Khuất Bình không đáp mà hỏi.

“Cũng không biết hần có phải ở kinh thành hay không, không chừng bị phái đi đánh trận, đã mấy năm không có tin tức.” Lão nhân cúi đầu nói.

“Lão nhân gia một mực chờ hần?”

“Không đợi hần còn có thể đợi ai?” Lão nhân phảng phất tại làm bầm lều bầu.

Khuất Bình nhìn lão nhân, hồi lâu không lên tiếng.

Khóe miệng lão nhân mở ra tiểu dung thâm đậm, chậm rãi nhắm mắt lại.

Khuất Bình không nói gì, ở trong biển người mênh mông, ai cũng sẽ lo lắng cho thân nhân của mình.

“Công tử, đêm nay ngủ lại ở chỗ này?” Tần nhi tới gần hần, nhẹ giọng hỏi.

“Cũng tốt, hôm nay sắc trời đã tối, nơi này cách Tư Dương huyện khá xa, chỉ có chờ ngày mai lại chạy đi.” Khuất Bình chậm rãi đứng dậy nói.

Hần ngẩng đầu nhìn lên không trung phương Bắc, cau mày lại, cũng không biết đang nghĩ những gì.

“Công tử, biên phòng phương Bắc chẳng phải luôn có trọng binh canh gác, sao đột nhiên...” Tần nhi hỏi.

Khuất Bình trầm ngâm, sau đó nói, “Có lẽ là có lỗ hổng, bị người khác khám phá...”

Phương Bắc trước nay vẫn dùng Kỳ Liên sơn – Âm sơn – Yến sơn làm phòng tuyến, hình thành một hình tam giác nghiêm mật, vấn đề cung cấp cho quân đội ở đây vẫn luôn khiến triều đình phức tạp.

Trước khi Đông Phương Hạo chấp chính, tiên hoàng từng một lần bỏ hoang phòng tuyến này, khiến cho quân đội của dân du mục phương Bắc rất dễ dàng me theo bờ sông hoặc xuôi theo Lục Phiến sơn, Lữ Lương Sơn, Hành sơn đi về phía Nam Bắc, tiến quân vào Trung Nguyên.

Mà quân đội của triều đình lại bị dãy núi ngăn cản không thể kịp thời điều động tiến hành chặn đường, cho nên rơi vào tình trạng bị động. Sau mấy lần đánh lui dân du mục, triều đình liền không ngừng bố trí chắc chắn phòng tuyến.

Nếu nói là có lỗ thủng...

Đúng rồi, như theo Yến sơn sơn khẩu tiến vào đồng bằng Hoa Bắc, liền có thể hình thành đột kích.

Chỉ là sự sơ hở này từ đâu mà đến?

Khuất Bình biết rõ ở vào tình thế bây giờ, mình còn hãm ở phía Nam xa xôi, cùng kinh thành cách xa nhau vạn dặm có nghĩ ngợi cũng là vô ích.

Hần chỉ trầm thấp thở dài một hơi nói, “Ta chỉ hy vọng Hoàng Thượng hần — có thể mau chóng ổn định chiến loạn lần này, để chiến sự không lan xa.”

“Ý công tử là —”

“Một phương có chiến hỏa, ba mặt có dã tâm.” Khuất Bình thần sắc ngưng trọng, chậm rãi nói.

Tần nhi trong lòng cả kinh, nhìn về phía Khuất Bình.

Quả thật đúng như lời Khuất Bình nói, chiến cuộc những ngày này đã nổi lên biến hóa cực lớn.

Một đường đi tới, họ đều có thể nơi nơi nghe thấy tình hình chiến sự.

Quân Mông Cổ xâm lấn phương Bắc chiếm cứ địa thế trên cao, quân đội của Nghiêm Lâm mấy lần giao thủ đều không thể đem bọn họ đánh lui ra khỏi phòng tuyến, hai bên giằng co đã hơn ba tháng.

Không chỉ có phương Bắc, hậu duệ của Ngân Vương – một trong những phiên vương từng nổi loạn bốn năm trước- thừa cơ ngóc đầu trở lại, một tháng trước chiếm lĩnh Phần Dương, hiện nay cách thành Thái Nguyên

hơn sáu trăm dặm, mười vạn quân đóng tại ngoại ô, ý đồ đánh hạ thành Thái Nguyên làm cứ điểm để nhìn ngó về thành Bắc Kinh.

Hai thành chỉ cách nhau một tòa Hành sơn.

Nhận được quân báo, Hoàng Thượng liền lập tức lệnh cho Hoàng Phủ Khuynh Kinh mang đại quân cứu viện thành Thái Nguyên.

Khuất Bình cùng Tần nhi đi dọc theo sông Phàn lên phía Bắc, đã càng ngày càng tiếp cận thành Phàn Dương.

Lúc này bọn họ đều mặc trang phục bình dân, mấy ngày liên tiếp không ngừng bốn ba phong trần, trên mặt ít nhiều đều lộ vẻ mệt mỏi.

Dù là như thế, Khuất Bình vẫn tâm như lửa đốt, ước gì có thể sớm hơn, nhanh hơn đuổi đến kinh thành.

Có thể vì Phàn Dương thành bị phản quân chiếm đóng, càng đến gần tốc độ di chuyển của họ liền càng bị chậm lại, hơn nữa liên ngựa cũng chỉ có thể bỏ lại Hoắc Châu, hai người đi bộ xuyên qua sơn đạo, hướng tới thành Thái Nguyên.

Dù cho còn cách Phàn Dương một con sông nhỏ, Khuất Bình cũng không muốn làm ra kinh động. Bởi vì dưới loại tình huống này không khó có thể đoán được, Ngân Vương không chỉ hạ lệnh bao vây thành, hơn nữa trong vòng bán kính năm trăm dặm nhất định đều có nhân mã tuần tra.

“Chúng ta đến đó tạm thời nghỉ ngơi một chút, vào đêm lại đi.” Khuất Bình dừng chân lại, nhìn địa thế xung quanh, chỉ vào một khe núi rậm rạp, nói với Tần nhi.

“Hảo.” Tần nhi biết rõ chủ ý của Khuất Bình tuyệt đối sẽ không sai, liền ứng tiếng, “Công tử, trước mặt chính là Thái Nguyên, hôm nay hai thành đang giao chiến, người xem liệu chúng ta có thể vào thành?”

Khuất Bình nhìn thẳng phía trước, khẽ lắc đầu, “Không đơn giản... Nhưng dù thế nào chúng ta vẫn phải đi lên phía trước.”

“Quận trưởng thành Thái Nguyên có nhận biết ngài không?” Tần nhi lại hỏi.

“Ta rời khỏi kinh thành đã hơn hai năm, dù cho quận trưởng không thay người, nhưng quan quân thủ thành cũng khó có thể nhận ra ta.” Khuất Bình cười nói.

Nếu như Hoàng Phủ Khuynh Kinh đến thành Thái Nguyên, có lẽ sẽ dễ dàng chút ít. Khuất Bình nghĩ.

Tần nhi có thể cảm nhận rõ ràng sự biến đổi của Khuất Bình trong hai năm qua, hẳn ngày càng yêu cười hơn trước, cũng dễ tiếp cận hơn trước, ít nhất đã không khiến người ta có cảm giác xa cách như trăng trong nước, như mây trên trời, chỉ có thể nhìn, không thể chạm.

— Đó chính là cảm tình đi.

Có lẽ đúng là Hoàng Thượng đã đem đại nhân từ từ cải biến, làm cho cảm tình trong đại nhân không còn mỏng như trước, cho nên sau khi đại nhân ly khai hoàng cung mới có những sự biến hóa này.

“Công tử, trở lại kinh thành... Ngài... có ý định ở lại bên cạnh Hoàng thượng?”

“... Ân, ta cũng định lưu lại, trừ phi —”

Trừ phi cái gì?

Khuất Bình nao nao, ngừng lại.

Đã xa cách hai năm, lúc cùng y gặp lại lại sẽ như thế nào?

Liệu tất cả có giống như trước? Hay là sẽ cảm thấy lạ lẫm?

Cảm tình cùng tưởng niệm của hắn dành cho y càng ngày càng tăng, hẳn phải làm sao cho đúng?

Khuất Bình nhẹ nhàng thở dài, hai mắt nhắm nghiền.

Hoàng hôn dần dần buông xuống, lúc này bầu trời đen kịt, không gian tựa hồ tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có gió thổi cỏ lay, phảng phất có một loại rình rập ẩn nấp.

Đi vào rừng rồi, không gian càng có vẻ yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng bước chân của hai người cùng gió xao lá cây lạo xạo.

Một trận gió thổi qua, chớp mũi Khuất Bình xẹt qua một cổ mùi máu tươi nhàn nhạt, hắn không khỏi dừng bước.

Tần nhi cảm thấy kỳ quái, hắn dùng thanh âm rất thấp nhẹ nhàng hỏi, “Công tử?”

Khuất Bình lắc đầu không nói chuyện, dùng ngón tay chỉ phía trước, ý bảo tiếp tục đi.

Càng đi về phía trước, Tần nhi cũng đã ngửi thấy được mùi máu tươi càng ngày càng nặng, cơ hồ liền ngay tại trước mặt mình.

Nhưng vào lúc này, Tần nhi thoáng lão đảo, cảm giác mình dẫm lên cái gì, người liền ngã về phía trước, may mắn Khuất Bình kịp thời kéo hắn lại.

Tần nhi đứng vững, cúi đầu xem xét, trên mặt đất dọc ngang có đến mấy thi thể.

Hắn không khỏi che miệng lại, không để mình kinh hô ra tiếng.

Bất quá hắn vẫn không khỏi hít một hơi lạnh khí, sống đến lớn như vậy, Tần nhi cũng chưa từng thấy qua hiện trường máu chảy đầm đìa như thế này.

Cũng may là dưới ánh sáng trăng mờ ảo, thi thể cũng không quá rõ ràng, nếu không hắn xây xẩm mặt mày ở đây hắn sẽ gây cho đại nhân thêm phiền toái.

Khuất Bình ngồi xuống, cẩn thận xem xét mấy thi thể trên mặt đất.

Thật lâu sau hắn đứng lên, thấp giọng hỏi Tần nhi, “Người khỏe không?”

Tần nhi sắc mặt tái nhợt, cổ lắc đầu, “Công tử, những người này...”

“Ân.” Khuất Bình gật đầu, “Xem cách ăn mặc khôi giáp khác nhau, có phản quân cũng có binh sĩ Thái Nguyên thành, chắc hẳn ban ngày tổ đây từng có truy đuổi cùng chém giết.”

“Ban ngày?”

“Thi thể vẫn còn cứng.” Khuất Bình đơn giản chỉ ra căn cứ.

“Công tử, bọn họ... Ngay tại phụ cận?” Tần nhi lại hỏi.

Khuất Bình nhíu mày trầm ngâm, sau đó nhìn Tần nhi, “Chuyện tới nước này cũng không thể quay đầu lại, người yên tâm, ta sẽ tận lực bảo vệ người an toàn.”

Tần nhi khẽ giật mình, nghĩ đến mình ở bên cạnh hắn cái gì cũng không giúp được, không khỏi trầm ảo não, ngược mắt nói, “Công tử, ta đi theo ngài cũng không muốn liên lụy ngài...”

Khuất Bình sao lại không biết tâm tư của hắn, hắn mỉm cười, “Tần nhi, người theo ta lâu như vậy, ta đương nhiên biết rõ người lo lắng ta một mình trở lại kinh thành, mà khi đi thì ta cũng không biết thế cục sẽ biến thành như vậy... Cho tới bây giờ, nói cái gì cũng là dư thừa, đã tới đây rồi, chúng ta phải nghĩ cách bình yên rời đi.”

“Đại nhân...”

“Hừ –” Tần nhi còn muốn nói điều gì, lại bị Khuất Bình ra hiệu im lặng cắt đứt.

Cách đó không xa tựa hồ có động tĩnh truyền đến, Khuất Bình nhanh chóng kéo Tần nhi ẩn ở sau một cây đại thụ.

Tiếng vang càng lúc càng gần, tiếng bước chân rõ ràng, nghe có điểm lão đảo, thanh âm trước ngừng một chút, sau lại đi vài bước đứng ở một chỗ, sau đó có cả tiếng thở dốc.

“Ai?” Tựa hồ cảm giác được cái gì, người nọ trầm giọng hỏi, đồng thời ngừng hô hấp.

Khuất Bình biết rõ tính cảnh giác cùng thính lực của người luyện võ vốn so với thường nhân hảo, trong lòng biết tránh không khỏi, liền ý bảo Tần nhi không cần lên tiếng, chính mình thì từ sau đại thụ đi ra.

“Người là ai?” Người nọ rút kiếm chỉ vào Khuất Bình.

Khuất Bình nhìn kỹ người nọ, hần mặc khôi giáp của binh lính, trên người vết máu ướm đậm, trên mặt cũng là hòa với bùn máu, rất là chặt vật.

“Người bị thương.” Khuất Bình lãnh đạm nói.

Người nọ thần sắc xiết chặt, mũi kiếm lại vươn ra vài phần.

“Ta bất quá chỉ là một người qua đường.” Khuất Bình bình tĩnh nói.

“Đêm khuya xuất hiện trong phạm vi của phản quân, hảo một cái người qua đường!” Người nọ cười lạnh, hiển nhiên là không tin.

“Trên người của ta không có vũ khí, hơn nữa nếu như ta biết võ cũng sẽ không để cho người dùng kiếm chỉ vào ta giống như bây giờ.” Giọng điệu của Khuất Bình vẫn không có gì đặc biệt, tự nhiên tự tại tựa như đang thảo luận thời tiết.

Người nọ nhìn hần hồi lâu không lên tiếng, thật lâu mới lại mở miệng, “Dù cho người không biết võ công, người giống như người cũng quyết không thể là người bình thường, người rốt cuộc là ai?”

Khuất Bình bất đắc dĩ nhướn mày, hần hiện tại vô luận từ chỗ nào đến xem đều cùng người thường giống nhau, nếu như cứng nhắc muốn nói đến chỗ không tầm thường —

“Ta có chuyện quan trọng, vội vàng đi kinh thành, cho nên mới phải xuất hiện ở đây trong lúc này.” Khuất Bình hồi đáp.

Người nọ nhìn Khuất Bình, còn muốn nói gì nữa, cuối cùng nhịn không được đau đớn trên cơ thể, thân thể mềm yếu muốn ngã xuống, hần dùng mũi kiếm chống xuống đất, chống đỡ chính mình.

“Miệng vết thương của người đang đổ máu, ta giúp người xử lý một chút a.” Khuất Bình nhìn bụng người này không ngừng tuôn máu.

“Đợi một chút —” Người nọ ngẩng mặt nhìn Khuất Bình, chỉ vào cây kia, “Đằng sau còn có người nào?”

“Hắn và ta cùng đi.” Khuất Bình trả lời, lập tức liền quay đầu lại kêu, “Tần nhi, người xuất hiện đi.”

Người nọ nhìn Tần nhi đi tới, lại nhìn về Khuất Bình, thấy bọn họ hai người không giống người bình thường, đặc biệt là người trước mắt hần, thần sắc thật là tự nhiên, hoàn toàn nhìn không thấu, không khỏi mím môi không nói.

“Ta biết rõ người vẫn đang hoài nghi, bất quá thương thế của các hạ tựa hồ rất nặng, nếu như muốn tiếp tục hoài nghi đến cạn máu mà chết ta cũng không có biện pháp.” Khuất Bình thản nhiên nói.

Thấy người nọ còn không có phản ứng, Khuất Bình cũng không nói nhiều, phân phó, “Tần nhi, lấy nước của chúng ta đến đây, người dìu hần ngồi xuống.”

Người nọ không hề cự tuyệt, để dù Tần nhi vịn mình dựa vào thân cây ngồi xuống.

“Công tử, hay là để ta làm đi.”

“Không cần, để ta làm.” Khuất Bình ngồi xuống, nhìn miệng vết thương thâm thẳm trên bụng người nọ, giương mắt nhìn hần, “Người kiên nhẫn một chút.”

Nói rồi hần liền động thủ cỡi y phục cho người nọ.

Người nọ ánh mắt từ đầu đến cuối đều ở tại trên người Khuất Bình, thấy hần đối mặt với máu tươi đầm đìa cũng không có một chút nhú mày, nhìn hần nhanh nhẹn tẩy trừ miệng vết thương cũng cẩn thận băng bó, càng lúc càng cảm thấy người này quá không tầm thường.

“Nếu như người quả thực chỉ là người thường, liệu có thể cho ta biết tên của người?” Người nọ thấp giọng hỏi.

“Ta là Khuất Bình.” Khuất Bình không cần giấu diếm, thuận miệng liền hồi đáp.

“Khuất Bình?” Người nọ ngẩn người, nhắm đọc một lần, chẳng biết tại sao, hần cảm giác cái tên này rất quen thuộc, tựa hồ ở nơi nào đã từng nghe qua.

“Sao?” Khuất Bình ngược mắt nhìn người nọ.

Hần biết tên của mình gần đây rất ít người gọi, trước kia ở Hoàng cung, ngoại trừ Hoàng Thượng ngẫu nhiên gọi tên hần, người khác nhắc tới hần đều là xưng “Thừa tướng”, đừng nói chi là tại phía xa kinh thành.

“... Không có gì, ta là Nguyễn Đan Vân.” Người nọ lắc đầu, cũng nói ra tên của mình.

Khuất Bình gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

“Tốt lắm.” Chỉ chốc lát sau, Khuất Bình liền đem miệng vết thương băng bó tốt lắm.

“... Cảm ơn người.” Nguyễn Đan Vân nói.

“Người là binh sĩ thành Thái Nguyên?” Khuất Bình hỏi.

Nguyễn Đan Vân chần chờ một chút, sau đó gật đầu.

“Nơi này cách thành Thái Nguyên không xa, người như thế nào lại bị thương?”

Khuất Bình vừa hỏi, Nguyễn Đan Vân đột nhiên nghĩ tới điều gì thần sắc khẩn trương hẳn lên.

“Nguy rồi!” Hần nhíu mày đứng dậy, lại bởi vì mất máu quá nhiều mà choáng váng ngã ngồi trên đất.

“Người không nên lộn xộn, động đến miệng vết thương lại xuất huyết liền càng thêm khó khép lại.” Khuất Bình vịn vai người nọ, nói.

“Nhưng nếu ta không trở về phục mệnh, một trăm danh kỵ binh của thành Thái Nguyên phải táng thân bên ngoài.” Thanh âm của Nguyễn Đan Vân tràn đầy sốt ruột.

“Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Có lẽ ta có thể giúp người.” Khuất Bình hỏi.

Nguyễn Đan Vân nhìn hần, nhãn tình sáng lên, tựa hồ tìm được thân cây cứu mạng, giữ chặt lấy tay Khuất Bình nói, “Thật chứ?”

“Người trước tiên tỉnh táo lại nói rõ sự tình cho ta biết.” Khuất Bình gật đầu.

“Hảo.” Nguyễn Đan Vân tuy vẫn còn hoài nghi, nhưng trực giác nói cho hần biết người trước mắt tuyệt đối không phải kẻ bất chính, vì vậy liền đem sự tình trải qua nói lại một lượt.

Nguyên lai Nguyễn Đan Vân là một binh lính trong đội quân tiên phong do thám được thành Thái Nguyên phái đi điều tra quân tình của địch, được quân báo phản quân cách chân thành chỉ còn có sáu trăm dặm, không may mới qua cánh rừng này liền gặp kỵ binh phản quân mai phục, quân Thái Nguyên phái ra hơn một trăm nhân mã tuy đã khẩn trương lui lại, nhưng không tránh khỏi cùng phản quân xung đột, những thi thể này đúng là lúc đó lưu lại.

“Quân địch cho rằng chúng ta tiên phong dụ địch, cho nên sau khi qua rừng cây sẽ không tiếp tục đuổi theo.” Nguyễn Đan Vân nói, “Nhưng hôm nay quân ta cách thành Thái Nguyên còn có vài chục dặm, nếu như chạy trốn, phản quân nhất định sẽ đuổi giết, cho nên tướng quân hạ lệnh tạm thời án binh bất động. Bởi vì không xác định phản quân đến tột cùng có bao nhiêu nhân mã, vì vậy tướng quân liền phái ta cùng mấy người khác âm thầm chạy qua rừng cây tìm hiểu tình báo...”

Nguyễn Đan Vân nói đến đây ngừng một chút, thở hổn hển lại nói, “Phản quân ở phía sau rừng cây còn có khoảng một ngàn kỵ binh, ta nghĩ nếu như lại chần chừ, bọn họ nhất định sẽ có hành động. Hơn nữa hành động của chúng ta cũng bị bọn họ phát hiện, ta thật vất vả mới thoát khỏi truy binh, bắt quá những binh lính khác đã gặp bất trắc ...”

Khuất Bình cẩn thận nghe hần nói hết, lại làm ra quyết định thật nhanh, “Có lẽ bọn họ còn đang tìm người, việc này không nên chậm trễ, ta lập tức sẽ lên đường báo tin, Tần nhi, người mang theo hần đến nơi chúng ta vừa đi ngang qua ẩn thân, chờ sau khi an toàn ta sẽ phái người tới đón các người.”

“Nhưng, công tử chỉ có một mình –”

“Người phải cẩn thận, chỉ cần rời khỏi rừng cây sẽ tương đối an toàn, đi nhanh đi.” Khuất Bình dùng ngữ khí không để cho người phản bác nói với Tần nhi, sau đó chuyển hướng nói với Nguyễn Đan Vân, “Nguyễn Đan vân, Tần nhi tay trái gài không chặt, người tuy bị thương nhưng dù sao cũng mạnh hơn hẳn, ta đem an toàn của hắn giao cho người.”

“Hảo, ta tuyệt đối sẽ không để hắn có chuyện không may.” Nguyễn Đan Vân gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, chúng ta liền chia nhau làm việc a.”

Khuất Bình cất kỹ lá thư Nguyễn Đan Vân giao cho hắn, xoay người vội vàng rời đi, hướng phía Bắc tiến đến.

— Đại nhân, ngài ngàn vạn phải bình an vô sự mới được.

Tần nhi gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng lưng Khuất Bình, cắn chặt môi thầm nhớ kỹ.

Một người hành động thuận tiện, dù cho gặp nạn cũng không liên lụy Tần nhi, đây là suy nghĩ của Khuất Bình, dù sao dưới tình huống như vậy động không bằng tĩnh.

May mắn trên đường đi không bị đuổi theo, ra khỏi rừng cây, Khuất Bình đã nhìn thấy một trăm danh kỵ binh.

Gặp được tướng quân, Khuất Bình đem tình huống Nguyễn Đan Vân vừa nói ngắn gọn truyền đạt lại.

Tướng quân lẳng lẳng nghe Khuất Bình nói xong, trên mặt không có một điểm biểu lộ, khóe mắt có chút nhảy lên, cất giấu tâm tình của hắn, “Người nói hắn bị thương?”

“Nếu tướng quân không tin ta, ta cũng không có cách nào. Thế nhưng nếu quân đội một mực án binh bất động chỉ sợ không được bao lâu cũng sẽ bị quân địch xuyên qua.” Khuất Bình nhìn thẳng vào tướng quân, nói toạc ra điều khiến người này lo lắng nhất.

“Chẳng lẽ người có cách?” Thanh âm của tướng quân lạnh lùng, cứng nhắc dị thường.

Tướng quân không phải không biết rõ tình huống trước mắt, cũng nghĩ đến vô số đích biện pháp, thế nhưng không tìm thấy nổi một biện pháp khả thi, hắn cũng biết hậu quả của việc tiếp tục như vậy, nhưng hắn không biết người đột nhiên xuất hiện trước mắt có thể giúp đỡ cái gì.

Huống hồ thân phận của người này cũng rất đáng hoài nghi. (Hoàng hậu đương triều a, có cái gì hảo hoàn nghi! ^0^)

“Ta có.” Khuất Bình nhìn tướng quân, “Chỉ không biết tướng quân có nguyện ý thử một lần hay không.”

“Người có thể nói nghe xem.” Tướng quân khoanh tay trước ngực nói.

“Nếu quân địch đã cho là chúng ta là dụ địch, tướng quân có thể tương kế tựu kế, tiếp tục đưa quân đi về phía trước, hơn nữa quyết không thể để lộ kinh hoảng, bọn họ nhất định sẽ bị nghi hoặc, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Một khi phát hiện quân địch phá vỡ người đi thị tình thế, liền lập tức bắn hạ.”

Tướng quân lẳng yên cúi đầu không nói, tự nghiền ngẫm thật lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn Khuất Bình, “Ta cũng không thể hoàn toàn tin tưởng người, người liền đi theo bên cạnh ta, nếu như hành động của chúng ta có bất kỳ chỗ nào không ổn, ta sẽ là người đầu tiên bắt người tể mạng.” (Sau đó chịu tru di cửu tộc a!=.=)

“Xin tướng quân cứ tự nhiên. “ Thần sắc Khuất Bình rất bình tĩnh.

Lâm trận bố nghi* vốn là nguy hiểm, thế nhưng người dụng kế chính là nhằm vào một chữ “Hiểm” này. Cái gọi là to gan lớn mật quân cờ cao tay chính là như thế. (* Bày trận nghi binh, khiến cho quân địch hoang mang)

Kể từ đó, quân địch quả nhiên nghi hoặc, mắt thấy bọn họ dần dần đến gần, quân địch thật sự không ngừng phái người điều tra, mà binh sĩ thành Thái Nguyên sớm đã có chuẩn bị, vừa thấy quân địch liền bắn chết.

Lúc này sắc trời sáng dần, phương đông cũng lộ ra màu trắng bạc, trời sắp sáng rõ.

Trải qua cả đêm, quân địch càng thêm hoài nghi phụ cận rừng cây có phục binh, lo lắng lọt vào đột tập, vì vậy liền hạ lệnh toàn quân lui lại.

Đến tận đây, nguy cơ xem như giải trừ.

Tất cả binh sĩ, kể cả tướng quân trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh, đến lúc này mới thoáng cảm thấy thư giãn.

Nhưng thấy Khuất Bình đầy mắt vẫn một mảnh bình tĩnh thanh minh, từ đầu đến cuối đều vẫn bình thản ung dung, phảng phất vô cùng nắm chắc, khóe môi lại mang một nụ cười nhẹ không dễ dàng phát giác, tướng quân không khỏi mở miệng hỏi, “Người đến tột cùng là ai?”

“Ta?” Khuất Bình quay đầu nhìn hắn, hồi đáp, “Ta chỉ là một người đang muốn trở lại kinh thành gặp một cố nhân thôi.”

.....

Hoàng Phủ Khuynh Kinh đi vào thành Thái Nguyên đã có năm ngày, phải đi một trăm danh kỵ binh chậm chạp không về khiến hắn đứng ngồi không yên, thế nhưng ở vào tình huống không rõ hướng đi của địch, hắn cũng không định hành động thiếu suy nghĩ để tránh binh lực có chỗ hao tổn.

Đi lên đầu tường cao cao hướng xa xa nhìn ra, chỉ thấy đường chân trời ẩn ẩn có cát bụi, Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi chăm chú nhìn.

Rốt cục khi nhìn rõ người đến, hắn buông lỏng hai bàn tay nắm chặt, thật dài thở ra một hơi.

“Đại tướng quân, là Thích tướng quân.” Phó tướng phía sau hắn nói.

“Àn.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhắm mắt lại.

Đội ngũ dần dần tới gần, Hoàng Phủ Khuynh Kinh đột nhiên chứng kiến trong đó có một thân ảnh cực kỳ quen thuộc.

— Làm sao có thể?

Trong lòng không khỏi chấn động, hắn mở to hai mắt.

Làm sao có thể?

Sao có thể là người ấy?

Nhưng... hắn quyết không nhìn lầm!

“Nhanh! Mau mở cửa thành!” Hoàng Phủ Khuynh Kinh kêu lên.

25. Chương 24

— Khuất Bình! Là Khuất Bình!

Móng tay của Hoàng Phủ Khuynh Kinh khảm vào lòng bàn tay mà hắn không hề biết.

Hắn cũng không biết khi nào thì mình ra đến cửa thành nghênh đón, cũng không biết từ lúc nào Khuất Bình đã đứng trước mặt mình, hết thấy giống như hư ảo, giống như đang ở trong cảnh mộng.

Bộ dáng của Khuất Bình không mấy thay đổi, quần áo tuy bình thường, thế nhưng vô pháp che giấu loại khí chất đặc biệt trên người hắn, hắn vẫn y nguyên ưu nhã, y nguyên cao quý, y nguyên thâm phục nhân tâm, cũng giống như đứng sau một màn sương khói mờ ảo làm mờ ánh mắt Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

Hai người đối mặt thật lâu, cũng trầm mặc thật lâu, trong nháy mắt một loại cảm khái cố nhân gặp lại du nhiên nhi sinh.

Người lên tiếng trước là Khuất Bình, hần mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Khuynh Kinh, thanh âm như mượt mà như châu báu, thấp trầm mà bình thản, “Hoàng Phủ tướng quân, thật lâu không thấy.”

Lúc này nhìn thấy Khuất Bình, nghe được thanh âm của hần, Hoàng Phủ Khuynh Kinh có cảm giác như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng mê man, phảng phất mình đã đi qua một kiếp nhân sinh.

Hần rốt cục thở dài một hơi, thấp giọng kêu, “... Khuất đại nhân.”

Một tiếng “Khuất đại nhân” khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc vạn phần, cũng khiếp sợ.

Nguyễn Đan Vân lúc này đang nằm trên lưng ngựa, nghe một tiếng “Khuất đại nhân” đột nhiên ngẩng đầu nhìn Khuất Bình.

Trước khi đội kỵ binh trở về thành, Khuất Bình yêu cầu Thích tướng quân tiếp Nguyễn Đan Vân và Tần nhi cùng nhau trở về.

Đến lúc này hần mới hiểu được cảm giác quen thuộc lúc trước là do đâu mà đến.

— Khó trách a.

Khi đó Khuất Bình tùy tiện nói tên, hần lại như thế nào liên tưởng đến người này đúng là Tả thừa tướng năm đó?

Thích tướng quân rốt cuộc cũng biết thân phận của Khuất Bình, hần ngu ngơ nhìn sang, cảm giác được người trước mắt ẩn ẩn có một loại khí độ ung dung tôn quý, khó trách người này bình tĩnh gặp nguy không loạn, xử thế thanh lãnh, phong khinh vân đạm như thế.

— Thì ra là hần a. Người từng là Thái phó của Hoàng thượng, về sau trở thành Tả thừa tướng, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Khuất Bình không khỏi cười khổ nói, “Ta đã sớm không phải là “Đại nhân”, Hoàng Phủ tướng quân xin cứ gọi thẳng tên ta đi.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn hần chăm chú không chuyển mắt, đôi mắt sắc càng thêm vẻ thâm sâu nồng đậm một thứ tình cảm khó tả, rồi hần trầm giọng chậm rãi nói, “Đại nhân có biết, vị trí Tả thừa tướng đến nay vẫn để trống, bởi vì trong lòng Hoàng thượng, đại nhân vĩnh viễn là Hoàng thượng Tả thừa tướng, Khuynh Kinh tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.”

Đây là lần đầu tiên trong hai năm qua, Khuất Bình nghe được chuyện liên quan y từ miệng người khác, hơn nữa còn phát ra từ miệng của Hoàng Phủ Khuynh Kinh, thế nhưng nội dung lại vẫn là về hần.

“... Hần đây cũng là tội gì?” Khuất Bình nhện không được rũ mắt nhẹ nhàng thở dài.

“Bởi vì đó là ngài a... Đại nhân.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng chỉ thấp giọng thì thào, thế nhưng từng chữ Khuất Bình đều nghe được rành mạch, hần bỗng đứng ngược mắt lên nhìn Hoàng Phủ Khuynh Kinh, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

— Bởi vì là ngài!

Những lời này làm hần không biết phải trốn đến chỗ nào cho hết ngượng ngùng.

Khuất Bình không khỏi nhắm mắt.

Giờ khắc này, hần cảm thấy ngực mình căng cứng, đau đớn dị thường, cũng chưa xót dị thường, nhất thời hần không sao mở miệng được, mà ngay cả hô hấp đều giống như đã cứng lại.

Cũng ở giờ khắc này, hần hiểu rõ mình vĩnh viễn không thoát khỏi chiếc vòng mà Đông Phương Hạo đã giăng ra, đó là một loại ràng buộc, một loại trói buộc. Là cấm kỵ cũng tốt, là hủy diệt cũng được, cho dù nó sẽ đem hần quần quanh đến chết, hần cũng sẽ không bao giờ cố thoát ra nữa.

— A, Hạo nhi của hần a...

Khóe môi Khuất Bình nổi lên một nụ cười đau xót.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn Khuất Bình, lúc này hắn phát hiện mình lại có thể dễ dàng nhận ra được một tia yếu ớt thoáng qua trên khuôn mặt Khuất Bình, đây là việc trước nay chưa từng có.

Một Khuất Bình như thế không khỏi khiến hắn tâm động, cũng khiến hắn càng thêm khẳng định một việc...

Hắn lẳng lặng nhìn Khuất Bình thật lâu, rốt cục vẫn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đưa sang chuyện khác, “Đại nhân hẳn đã trải qua lặn lội đường xa, hay là trước hết hãy vào thành nghỉ ngơi a.”

Khuất Bình mở mắt ra, lúc này ánh mắt hắn đã bình tĩnh như thường, hắn gật đầu nói, “Hảo...”

.....

Tắm rửa thay quần áo dùng cơm xong, Hoàng Phủ Khuynh Kinh liền mời Khuất Bình đến quân doanh đại tướng.

Khuất Bình vừa bước vào quân tướng, Thích Trữ Uy liền tiến ra nghênh tiếp, khom người bái thật sâu, nói, “Lần này nhờ có đại nhân tương trợ, quân ta một trăm kỵ binh mới may mắn đào thoát ngay trước mắt kẻ địch, những mạo phạm của Thích mỗ đối với đại nhân trước đây, kính xin đại nhân tha thứ.”

Khuất Bình lắc đầu, ngữ điệu đậm nhạt, “Thích tướng quân nói quá lời, ở vào tình thế khi đó tướng quân cũng không thể không hoài nghi, huống hồ Khuất Bình đã sớm không phải Tả thừa tướng, không có gì mạo phạm để nói.”

Khuất Bình nói những lời này là thật tâm, cũng nhẹ nhàng bình thản, hắn chưa bao giờ cố làm ra vẻ Tả thừa tướng quyền cao chức trọng, dù cho năm đó còn ở trong Hoàng cung cũng vậy, hắn chỉ tận tâm tận trách với chức phận của mình.

Thích Trữ Uy lúc này mới dám ngẩng mặt lên.

Hắn vốn chỉ được biết đại danh lan xa của Tả thừa tướng, lại chưa từng gặp mặt người này, đêm qua lúc mới gặp tuy hắn có cảm thấy Khuất Bình thực đặc biệt, thế nhưng bởi vì không biết, cho nên không xem hắn là Tả thừa tướng mà đối đãi.

Hôm nay đã biết thân phận của Khuất Bình, mặc dù chính hắn còn không thừa nhận, thế nhưng Thích Trữ Uy vẫn cảm thấy trong mọi lời nói, cử chỉ của hắn đều có một sự uy nghiêm tự nhiên của một người thân là thừa tướng đại nhân.

“Thế nhưng vô luận nói như thế nào, tính mạng của một trăm danh kỵ binh vẫn nhờ có đại nhân mới có thể giữ lại được.” Thích Trữ Uy lại nói.

“Không sai, đại nhân. Hoàng Phủ Khuynh Kinh ở đây thay mặt bọn họ tạ ơn đại nhân.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh lập tức tiếp lời, vừa nói vừa hướng Khuất Bình thi lễ.

“Hoàng Phủ tướng quân thỉnh miễn lễ.” Khuất Bình vội vàng tiến lên một bước đỡ lấy hắn, “Khuất Bình chỉ là nhấc tay chi lao mà thôi, chuyện binh định phản loạn sau này vẫn phải dựa vào nhị vị tướng quân.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn hắn, nghiêm túc nói, “Xin đại nhân yên tâm, chuyện này Khuynh Kinh tự nhiên toàn lực ứng phó, sẽ không cô phụ kỳ vọng của Hoàng thượng.”

“Ân.” Khuất Bình nhẹ gật đầu, hắn biết rõ năng lực của Hoàng Phủ Khuynh Kinh, cũng biết Hoàng Thượng có tin tưởng vào năng lực của Hoàng Phủ mới phái hắn tới nơi này.

“Thích tướng quân, người trước tiên trở về nghỉ ngơi thật tốt, hàm dưỡng tinh thần, đến lúc đó ta lại cùng người thương thảo nên làm thế nào bày trận đối địch.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh nói với Thích Trữ Uy.

“Rõ, đại tướng quân.” Thích Trữ Uy khom người hành lễ.

Đợi Thích Trữ Uy lui ra, Hoàng Phủ Khuynh Kinh liền mời Khuất Bình ngồi xuống, thay hắn rót trà, sau đó mình mới ngồi xuống.

“Đại nhân hẳn là có chuyện muốn hỏi ta đi?” Hắn nhìn Khuất Bình, hỏi.

Khuất Bình ngăn người, biết hắn ý hữu sở chỉ, liền cười khổ thừa nhận, “Người cũng biết người khiến ta để ý nhất chính là Hoàng thượng, lần này ta hồi kinh cũng vì nguyên nhân này.”

Thấy hần nói tự nhiên đến vậy, Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng khẽ giật mình, sau đó liền đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhú nhú mày nói, “Đại nhân, Hoàng thượng –”

“Hần thế nào?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh một thoáng ngập ngừng khiến cho Khuất Bình không khỏi lo âu.

Nhìn thần sắc muốn nói lại thôi của Hoàng Phủ Khuynh Kinh lúc này, hần không khỏi nghĩ đến một đêm kia dây đàn bị đứt cùng mối tâm linh cảm ứng vốn có giữa hần và Đông Phương Hạo, chẳng lẽ —

Là báo hiệu của điềm xấu?

Khuất Bình nghĩ như vậy, hai hàng lông mày lập tức chau nâng.

“Trên đường đi đến thành Thái Nguyên, ta nhận được tin báo Hoàng Thượng ngự giá thân chinh, chỉ sợ lúc này Hoàng Thượng đã đến Yến sơn.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn Khuất Bình từ tốn nói.

“Ngự giá thân chinh?” Khuất Bình lặp lại, bàn tay cũng siết chặt lại quanh chén trà một cách vô ý thức, hần nhìn Hoàng Phủ Khuynh Kinh, trong đầu bay nhanh không biết bao nhiêu ý niệm, thế nhưng khi hỏi ra miệng lại chỉ có một câu: “Tại sao bỗng nhiên phải thân chinh?”

26. Chương 25

Rời khỏi thành Thái Nguyên, Khuất Bình cùng bốn danh hộ vệ một đường hướng về phía Yến sơn gấp rút đuổi theo đại quân.

Khi năm người đến Phụ Bình liền nhận được tin tức về cuộc chiến tại Yến sơn.

Hoàng đế thân chinh quả nhiên khiến cho sĩ khí tăng cao, đánh lui quân Mông Cổ đến bờ đông Loan hà.

Tuy nhiên Khuất Bình cũng không cảm thấy đó là một tin tức tốt, người Mông Cổ bư hần dừng mãnh dị thường, năng lực phản kích cũng cường, nếu như bọn họ tập kết lại quân đội đồng loạt công tới, chỉ sợ sẽ càng thêm khó ngăn cản.

Nhìn thấy kinh thành, Khuất Bình không dám dừng lại, trực tiếp chạy đến Yến sơn, lại trải qua nửa ngày lộ trình rút cục đến Phong Trữ.

Nhật nguyệt vô quang.

Lúc này Phong Trữ thành giống như là một tòa tử thành, cô linh linh đứng lặng giữa sa mạc cát vàng ngàn dặm, dưới ánh mặt trời chiều âm đạm, cả tòa thành hắt xuống nền cát một đám bóng đen mênh mông, có vẻ càng thêm âm trầm tử khí.

Dọc đường đến Yến sơn, phóng nhãn có thể thấy nơi nơi đều là thi thể, máu chảy thành sông, Khuất Bình không khó tưởng tượng mức độ thảm thiết của tình hình chiến đấu ngày ấy, cũng khiến hần không khỏi càng thêm lo âu.

— Y nhất định phải bình an vô sự!

“Người ở đâu đến?” Binh sĩ canh giữ ở cửa thành trông thấy người tới quát to một tiếng.

Khuất Bình không xuống ngựa, lấy ra đồng hồ phù mà Hoàng Phủ Khuynh Kinh trao cho hần.

Lính coi cổng thành lập tức mở cửa thành, cho Khuất Bình cùng tứ hộ vệ thúc ngựa tiến vào.

Trong thành cũng tĩnh lặng vạn phần, Khuất Bình đi đến thành Tây quân doanh, xuất ra hồ phù lệnh bài.

Nghiêm Lâm thấy hồ phù thì kinh hãi, hần không nghĩ ra rốt cuộc là ai lại có thể được Hoàng Phủ tướng quân ủy thác cho lệnh bài điều động binh mã cả nước, vào lúc nhìn thấy Khuất Bình hiển nhiên ngáy ngẩn cả người, bởi vì hần càng không thể nghĩ đến người tới lại là Khuất Bình.

“Đại nhân, từ khi chia tay đến giờ vẫn bình an?” Nghiêm Lâm giật mình hoàn thân vội vàng tiến ra đón.

Nếu như là Khuất Bình thì việc có được lệnh bài không có gì là lạ.

“Nghiêm Tướng quân, đã lâu không gặp.” Khuất Bình mỉm cười, lập tức liền hỏi “Lúc tiến vào ta trông thấy bên ngoài quân dung chỉnh tề túc mục, đang tại điểm binh, phải chăng Nghiêm tướng quân muốn lập tức xuất binh?”

“Đại nhân chú ý tới?” Nghiêm Lâm khẽ giật mình, lại vội gật đầu hồi đáp, “Hoàng Thượng lệnh cho mặt tướng trước trưa nay trước mang đủ một vạn nhân mã tiếp giá.”

“Hoàng Thượng hôm nay ở nơi nào?” Khuất Bình lập tức hỏi.

“Bờ sông Loan.”

Khuất Bình cảm thấy nghi hoặc.

Nghiêm Lâm lại nói tiếp, “Hôm nay hai nước ước định tại cầu Loan hà tiến hành lễ kết minh.”

Bờ sông Loan.

Gió êm sóng lặng, không giống như nơi xảy ra chiến hỏa.

Hắn nhìn thấy.

Mặc dù từ rất xa, thế nhưng hắn vẫn nhìn thấy bóng lưng quen thuộc. Hai bên y là quân đội chỉnh tề, thẳng tắp đội lệnh.

Tâm, đập như trống trận, Khuất Bình túm chặt lấy dây cương.

Lúc này quân Mông Cổ đóng tại bên kia bờ sông Loan, hai quân đứng ở hai bên bờ sông tương đối.

“Trước khi muốn đoạt, cần phải củng cố.” Đạo lý này Khuất Bình tự nhiên hiểu, Đông Phương Hạo đưa ra ý định kết minh đúng là biện pháp chính xác nhất.

Chỉ thấy Đông Phương Hạo xoay người xuống ngựa, không mang theo bất luận kẻ nào, đi lên cầu, đối phương cũng có hai người đi lên cầu, chắc hẳn là Ngạc Ngươi cùng Đột Thù.

Nghiêm Lâm cùng đại quân sau lưng cũng giục ngựa càng chạy càng gần, cách bờ sông không đến một dặm liền ngừng lại, bất động thanh sắc, lặng lẽ quan vọng.

Khuất Bình đứng ở phía cuối đội ngũ, ánh mắt dời khỏi thân hình Đông Phương Hạo đến bên kia bờ sông.

Mông Cổ mấy vạn đại quân, đông nghịt một mảnh tại bờ bên kia sẵn sàng tiến đánh, mà bên mình cũng chỉ có hơn một vạn người.

Khuất Bình đột nhiên trông thấy một khe hở, trong nội tâm không khỏi vừa động.

Nếu như trận thế này để thị uy thì cũng thôi, nhưng nếu như —

Vì vậy, Khuất Bình giục ngựa tiến lên, đi đến bên cạnh Nghiêm Lâm nói nhỏ, “Nghiêm tướng quân.”

“Đại nhân?” Nghiêm Lâm quay đầu nhìn hắn khó hiểu.

“Ngươi nhìn kỹ quân đội tập kết ở bờ bên kia, từ phải sang trái, từ hàng sau đến hàng trước, trông thấy cái gì?” Khuất Bình thấp giọng nói.

Nghiêm Lâm theo lời hắn nhìn sang, một cái liếc nhìn này làm hắn chấn động.

Nguyên lai trong đội ngũ của địch có một khe hở rất kỳ quái, phương hướng nhưng lại trực chỉ về hướng cây cầu.

“Ngươi biết nên làm như thế nào đi?” Khuất Bình nhìn Nghiêm Lâm.

“Nghiêm Lâm đã biết.” Nghiêm tướng quân thận trọng gật đầu.

Khuất Bình nói xong chưa lui ra, ngược lại chậm rãi ruổi ngựa đi lên hàng đầu, sau khi xuống ngựa lại đi thẳng lên cầu.

Đi đến gần, liền có thể nghe thấy Đông Phương Hạo cùng Ngạc Ngươi đang nói.

“..... Mông Cổ dân phong nhanh nhẹn dũng mãnh, nếu không phải Ngạc Ngươi huynh ra sức, không người có thể đoạt vị, nhưng Trung Nguyên cũng không phải là nông trường, đạo lập quốc cùng đại thảo nguyên khác hẳn, cũng không phải Ngạc Ngươi huynh có khả năng đoán trước, Trung Quốc đế vương phí sức cố sức, dùng nhân nghĩa trị quốc, cùng dùng mồ hôi cùng vũ lực trị quốc dù sao bất đồng, nếu như Ngạc Ngươi huynh thật muốn dùng vũ lực chinh phục Trung Nguyên ta, cũng chưa chắc là chuyện dễ dàng.” Đông Phương Hạo thanh âm trầm ổn, thấp mà thông thả, mỗi chữ mỗi câu tinh tường truyền đến.

Ngạc Ngươi nghe xong cũng nói, “Từ khi ta nhất thống Mông Cổ đến nay, các bộ lạc trên thảo nguyên đều đến thần phục, dân cư ngày nhiều, chỉ muốn du mục mà sống đã không thỏa hằng ngày sử dụng. Trung Nguyên là vùng đất màu mỡ, Đông Phương huynh lại ngồi trên tài bảo của thiên địa, như thế nào nhẫn tâm khoanh tay nhìn bộ lạc của ta nghèo rớt mùng tơi?”

Những lời này của gã rõ ràng là Trung Nguyên đất rộng của nhiều, nếu không tìm đến quả thực là vô lý.

Khuất Bình nghe xong lời này cước bộ không khỏi ngừng lại, lúc này hắn đã cách Đông Phương Hạo không xa, Đột Thù đứng bên cạnh Ngạc Ngươi đã nhìn thấy hắn từ lâu, bất quá thân phận của Khuất Bình quân Mông Cổ đều biết, cho nên Đột Thù không nói gì — bởi vì gã cảm thấy Khuất Bình tiến đến là đương nhiên. Chuyện Khuất Bình rời đi hai năm trước gã không được biết.

Đông Phương Hạo đương nhiên cũng nghe thấy tiếng bước chân, người tới hiển nhiên không được y cho phép, thế nhưng đột nhiên lại có một loại cảm giác kỳ diệu ôm trùm lên y, rất tự nhiên, cũng rất quen thuộc.

Y không quay đầu lại, vẫn đang chăm chú nhìn Ngạc Ngươi, không nóng không lạnh chân thành nói, “Bốn năm trước ta từng hướng Ngạc Ngươi huynh mượn binh, cũng cùng người kẻ vai chiến đấu, tình như thủ túc, Mông Cổ cũng là chúng huynh đệ của ta, ta lại như thế nào ngồi nhìn mặc kệ, chỉ cần số lượng hợp lý, ta có thể từng năm phái người đưa đến Mông Cổ, không nhọc Ngạc Ngươi huynh bôn ba đến tận đây.”

Ngạc Ngươi không nghĩ Đông Phương Hạo bỗng nói ra lời này, bởi vì gã căn bản là vô tình ý cùng y kết minh, lúc này không khỏi khẽ giật mình, lập tức cười nói, “Hảo, nếu như Đông Phương huynh nguyện ý từng năm cung ta ngọc và tơ lụa để trợ giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn, ta liền cùng người ký kết minh ước, lui về đại mạc, vĩnh không hề xâm chiếm Trung Nguyên.”

“Khả Hãn một câu nói được thật quá đơn giản, lại làm cho người ta không thể tin.” Người nói ra những lời này là Khuất Bình.

Hắn đơn giản thốt lên một câu, lại khiến Đông Phương Hạo thiếu chút nữa đứng không vững.

Là hắn? Dĩ nhiên là hắn!

Y khép chặt mắt lại, mí mắt chặt đôi môi mỏng.

Ngạc Ngươi lại không chú ý đến Đông Phương Hạo biến sắc, chỉ nhìn Khuất Bình, trầm giọng hỏi, “Lời của Tả thừa tướng là ý gì?”

“Năm đó cha người Bối Đồ Sâm không phải đã từng cùng triều đình chúng ta lập minh ước? Vì sao lần này lại đến xâm chiếm?” Khuất Bình bất động thanh sắc nhàn nhạt đáp.

“Thì ra thừa tướng chỉ chuyện này a.” Ngạc Ngươi đối với chuyện này tựa hồ có chút cười nhạt, chỉ thấy hắn cao ngạo nói, “Đồ Sâm năm đó chẳng qua là thủ lĩnh của một tiểu bộ lạc tại Mông Cổ mà thôi, cùng Ngạc Ngươi ta có quan hệ gì đâu? Hôm nay ta thu phục được Khiết Đan, quét ngang tộc Hồi Hột, lãnh thổ quốc gia rộng, đủ để cùng Trung Nguyên các người cùng đứng cùng ngồi, chỉ bằng điểm này cũng đủ.”

“Lãnh thổ quốc gia dù rộng cũng vẫn là biên cương bộ lạc, nếu như thật muốn chúng ta từng năm cung cấp cho quý bang ngọc và tơ lụa, còn hy vọng Khả Hãn đưa ra một điểm thành ý.” Lời của Khuất Bình nói được vô cùng hữu lý, Ngạc Ngươi bất động thanh sắc, chỉ là cùng Đột Thù đối liếc mắt nhìn, cũng không lên tiếng nữa.

“Thừa tướng nói không sai, Ngạc Ngươi huynh không ngại thì mời suy nghĩ một chút hãy đưa ra câu trả lời thuyết phục, như thế nào?” Đông Phương Hạo nói.

Khuất Bình lúc này mới đem ánh mắt chuyển hướng về phía y, nhìn bóng lưng có vẻ cô đơn của y, hắn đột nhiên cảm giác chính mình rất khó không chế nổi lòng. Tay hắn nắm cực kỳ chặt, trong lòng bàn tay sớm

đã ẩm ướt mồ hôi, một hồi lâu, hần rút cục lên tiếng nói với y, “Hoàng Thượng, Hoàng Phủ tướng quân nhờ thần giao trả hổ phù cho ngài.”

Những lời này hần nói vô cùng thông thả, thanh âm cũng cực thấp, thế nhưng hần vẫn cảm giác khi lên tiếng thực khó khăn, tuyệt không thua kém sáu chữ năm đó khi rời đi hần thốt ra.

Một tiếng gọi “Hoàng Thượng” đã lâu mới nghe này, làm cho Đông Phương Hạo cảm giác trái tim mình đều muốn đau đến vỡ vụn, khi xoay người lại, hết thấy xung quanh đều phẳng phất trở nên hư ảo, thẳng đến khi y lại một lần nữa dùng chính ánh mắt của mình rõ ràng nhìn thấy Khuất Bình.

Thật là hần!

Vẫn mái tóc đen óng, sợi sợi rủ xuống bên cạnh tai, vẫn đôi mắt thanh tịnh trong sáng, nếu muốn nói hần có cái gì không giống như xưa, thì đó hần là ở đuôi lông mày khéo mắt, nhiều hơn vài phần tình sâu, thiếu vài phần tịch liêu.

Khuất Bình vươn tay, đưa hổ phù cho y.

Hần giống như cười mà không phải cười, nhìn không chuyển mắt, tỉ mỉ chi tiết bắt lấy từng đường nét trên khuôn mặt Đông Phương Hạo.

Hần phát hiện y dường như gây một ít...

Đông Phương Hạo đương nhiên biết rõ dụng ý của Khuất Bình khi làm như vậy vào lúc này, y nhàn nhạt nói, “Thừa tướng trên đường khổ cực.”

“Không sao.” Khuất Bình mỉm cười nhìn y.

Đông Phương Hạo thu hồi hổ phù, xin sang Ngạc Ngươi, “Ngạc Ngươi huynh suy nghĩ thế nào? Chỉ cần các người nguyện ý lui trở về Đa Luân – Xích Phong Bắc khu, ta liền từng năm cung người ngọc và tơ lụa, người nghĩ sao?”

Ngạc Ngươi bình tĩnh nhìn hần không nói, bên cạnh Đột Thù đã nhin không được thấp giọng kêu lên, “Đại ca.”

Ngạc Ngươi liếc mắt nhìn hần, lại nhìn Đông Phương Hạo cùng Khuất Bình ở phía đối diện, chỉ thấy một người ánh mắt cất giấu tinh mang thần sắc lạnh lùng, một người khéo miệng mỉm cười mang theo vẻ trấn định lạnh nhạt, lại nhìn bên kia bờ sông tuy chỉ có hơn một vạn người nhưng đội ngũ lại phi thường chỉnh tề, nguyên một đám ngồi ngay ngắn không chút sứt mẻ.

Chuyện Hổ phù gã sao lại không nhìn được, chứ không phải là viện quân đã đến?

Ý niệm trong đầu vòng vo chuyển, gã rút cục gạt đầu nói, “Yêu cầu này không tính quá phận, ta liền nhượng xuất Đa Luân – Xích Phong, hy vọng Đông Phương huynh cũng có thể tuân thủ hứa hẹn.”

“Hảo, như thế ta và người liền ngay lúc này tại Định Kiều kết minh.” Đông Phương Hạo sáng khoái nói.

Kết minh nghi thức cũng không phức tạp, uống máu vi minh, lập minh ước trạng.

Khuất Bình trước sau đều đứng ở bên trái Đông Phương Hạo, thần sắc tự nhiên vì y phất tay áo mài mực.

Ghi xong minh ước, Đông Phương Hạo cùng Ngạc Ngươi thấp một nén hương, cắm vào trong lư hương trên hương án.

“Đông Phương Hạo kính cẩn hướng thiên minh ước, cùng Mông Cổ vĩnh kết huynh đệ chi bang.”

“Ngạc ngươi kính cẩn hướng thiên minh ước, đã mang danh huynh đệ bang, Mông Cổ liền vĩnh bất xâm nhập Trung Nguyên.”

Hai người lẫn nhau vỗ tay, nghi thức chấm dứt.

Ngạc Ngươi lúc này thần sắc phức tạp, lại nhìn Khuất Bình một lát mới xoay người rời đi, Đột Thù cũng theo sát phía sau, hai người tiếp nhận ngựa, phiên thân lên ngựa.

Quân Mông Cổ đã ở phương xa xuất phát, Ngạc Người ra lệnh một tiếng, trung quân khởi động, tiếng vó ngựa vang vọng rung trời, một chén trà liền đã đi xa, chỉ để lại một mảnh hoàng thổ bụi mù.

Đông Phương Hạo cùng Khuất Bình đứng ở đầu cầu Loan hà, một mực đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Loan hà nước gợn lăn tăn, một cây cành khô theo nước chảy chậm rì rì uốn lượn, gặp đá ngầm, liền mắc lại, nhiều lần nước chảy cũng vô pháp đem nó cuốn đi.

Xa xa bụi mù dần dần tán đi, đã không có phiên đông nghịt quân binh, lúc này có vẻ trống trải mênh mông.

Bầu trời xanh, mây trắng bông bành, nắng gắt quang mang xuyên thấu qua tầng mây biến ảo ra ngàn vạn loại sắc thái, chiếu lên thân hình hai người đứng trên đầu cầu.

Đông Phương Hạo bất động, Khuất Bình cũng bất động.

Hắn nhìn sang khuôn mặt nghiêng nghiêng mơ hồ của Đông Phương Hạo, tuy hình dáng rõ ràng có thể thấy được, nhưng lại không cách nào trông thấy biểu tình.

Cho dù xa cách hai năm, lúc ấy vừa thấy, khuôn mặt vốn đã khắc sâu trong lòng hắn giờ đây trở nên càng thêm sắc nét cùng thành thực, cũng mang theo một chút mệt mỏi cùng tái nhợt.

— Y, có còn hướng về phía mình nở nụ cười rực rỡ tinh nghịch giống như trước hay không?

Khuất Bình đột nhiên cảm giác được mình dị thường để ý, giờ phút này hắn đem tất cả về Đông Phương Hạo từ đầu đến cuối suy nghĩ một lần, thế nhưng hắn phát hiện mình bỗng lại để ý một chuyện nhỏ bé như vậy — bởi vì chuyện nhỏ bé này ở trong lòng của hắn là vạn phần trân quý.

— Hạo nhi...

Khuất Bình minh bạch hơn bao giờ hết, lúc này trong lòng của mình tất cả đều là tên y, cảm xúc dâng lên tựa như thủy triều, làm hắn không thể trấn.

Hắn không khỏi nhắm mắt lại, bình lại hô hấp.

“... Hoàng Thượng.” Hắn lên tiếng.

Đông Phương Hạo không trả lời, đầu hơi buông xuống một ít.

Khuất Bình chỉ thấy y thở dài một tiếng, thấp đến hầu như không thể nghe thấy.

“Hoàng Thượng.” Hắn lại kêu.

Đông Phương Hạo rốt cục xoay người lại, y yên lặng nhìn Khuất Bình — một cái liếc mắt, nhanh đến nỗi làm cho Khuất Bình không kịp nhận ra cảm xúc nơi đáy mắt hắn.

Hoặc là hắn che giấu được quá sâu.

Cặp mắt kia vẫn thâm thúy như cũ, lại thiếu một ít nhiệt độ vốn là nên có.

Khuất Bình không khỏi căng thẳng trong lòng, vừa muốn nói gì, Đông Phương Hạo lại xoay người đi xuống cầu, thuận tay dắt qua con ngựa của mình, phi thân nhảy lên.

Khuất Bình không khỏi giật mình, vội vàng kêu, “Hoàng Thượng —”

Lời còn chưa dứt, Đông Phương Hạo đã vung roi, con tuấn mã chịu đau nhức đột nhiên mở ra bốn vó chạy như điên, chỉ chốc lát sau đã tuyệt trần mà đi.

Hành động của y thật sự có chút đột nhiên, Khuất Bình cũng vội vã xuống cầu, lấy ngựa.

“Đại nhân?” Nghiêm Lâm nghênh đón.

“Người phái một số nhân mã canh giữ ở nơi này, những người khác trở về thành, ta đuổi theo Hoàng Thượng.” Khuất Bình phi thân lên ngựa, vội vàng phân phó.

“Rõ.” Nghiêm Lâm đáp ứng, sau đó tựa hồ nghĩ tới điều gì lại kêu lên, “Đại nhân!”

“Còn chuyện gì?” Khuất Bình quay đầu lại.

“Hoàng Thượng — ngày hôm trước từng bị đả thương...” Nghiêm Lâm không biết lúc này nói ra là đúng hay sai, bất quá trực giác mách bảo hắn cần phải nói cho Khuất Bình.

— Cái gì?

Khuất Bình nghe xong cả kinh.

Bị thương? Khó trách vừa rồi sắc mặt của hắn tái nhợt như thế.

“Đả thương ở nơi nào?” Khuất Bình hỏi, hắn cảm giác mình chưa bao giờ bối rối giống như giờ phút này.

“Trên lưng...”

Khuất Bình vẫn không thể nào chờ Nghiêm Lâm nói cho hết lời, hắn vung dây cương liền hướng về phía Đông Phương Hạo biến mất đuổi theo.

Sao y lại bị thương? Tại sao y muốn chạy trốn?

Lúc này ngồi trên lưng ngựa, Khuất Bình chỉ cảm thấy tâm tư xáo động không thôi.

Y lần này hành động là tùy hứng, hay là — Khuất Bình không còn muốn nghĩ tiếp, bởi vì hắn không xác định, cũng không dám nghĩ.

Dù sao người rời đi là chính mình, cho dù hết thấy đều đã thay đổi, hắn cũng không thể nói gì hơn. Nhưng lần này, vô luận như thế nào hắn không thể cũng không muốn lại đơn giản buông tay.

— Mình quả nhiên là người rất ích kỷ.

Đã yêu rồi, liền sớm không có thuốc nào cứu được.

Khuất Bình không khỏi nhủ mày cười nhẹ.

27. Chương 26

Gió tại bên tai không ngừng rít gào, khiến ***g ngực Đông Phương Hạo cũng như bị gió quất lấy đau nhức.

Hắn thật sự đã trở lại.

Hắn thật sự đã trở lại!

.....

Vì sao lúc này mình có cảm giác đau đớn vạn phần? Vì sao mình muốn thoát đi?

Rõ ràng mình một mực nghĩ về hắn, rõ ràng đã muốn hảo hảo nhìn ngắm hắn.....

Vừa rồi người đó đứng ở trước mắt mình, một thân phong trần mệt mỏi, chắc là từ nơi xa xôi ngựa không dừng vó bốn ba mà đến, về mệt mỏi trên mặt hắn mình không phải là không thấy, thế nhưng tại sao.....

Có phải là ... vì mình không cách nào xác định một việc —

Hắn nguyện ý trở về nói lên điều gì? Là hắn rốt cục sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình, hay chỉ vì chiến sự?

Là thuần túy vì mình, hay là vì cả quốc gia thiên hạ?

Y tình nguyện tin tưởng lý do thứ nhất, nhưng lại không khỏi hoài nghi.

Khuất Bình, Khuất Bình, Khuất Bình...

Nỗi lòng thủy chung pháp phùng pháp phùng, Đông Phương Hạo buồn vui tuôn trào, không cách nào bình tĩnh.

“Hoàng Thượng –” Sau lưng y truyền đến tiếng vó ngựa mỗi ngày một gần, y cũng nghe thấy tiếng hân kêu gọi.

Đông Phương Hạo không quay đầu lại, y ngoan tâm vung mạnh roi ngựa.

Truy đuổi, tim đập như trống trận, hô hấp dồn dập... Trong lúc chạy trốn trong phiên trời đất mệnh mông, vạn vật tựa hồ cũng tĩnh lại, chờ Đông Phương Hạo phục hồi tinh thần, lại cảm giác thể lực đã chống đỡ hết nổi.

Tiếng vó ngựa đuổi theo sau lưng rốt cục không vang lên nữa, y giật mình quay đầu lại.

— Khuất Bình?

— Hân đang ở đâu?

Đông Phương Hạo dừng lại.

Trời xanh mây trắng, chỉ còn một mình y.

“Khuất Bình!” Y hô lớn.

Không nghe thấy có người trả lời.

Đông Phương Hạo cắn chặt răng.

Thật lâu, trên đường thẳng cắt ngang nền trời phía xa xa xuất hiện một bóng người, tay dắt ngựa che nắng mà đứng, hình ảnh rất xa, làm cho người ta nhìn không rõ.

Là hân.....

Đông Phương Hạo không khỏi cong khóe môi, y cảm giác ánh mắt mình có chút mơ hồ.

“Khuất Bình!” Y lại hô.

Người nọ đứng im, xa xa nhìn về phía hân.

“Khuất Bình!” Lại một tiếng.

“Khuất Bình!”

“Khuất Bình!”

Đông Phương Hạo giục ngựa về phía trước, ánh mắt y thủy chung nhìn chằm chằm vào thân ảnh của người nọ.

Dần dần, bộ dáng của hân trở nên rõ ràng hơn, Đông Phương Hạo nhìn thấy tóc đen tại phía sau hân nhẹ nhàng bay lên, nhìn thấy mặt vui vẻ trên khóe môi hân, trong thoáng chốc, y cũng nhìn thấy nước mắt ngưng kết trong mắt hân.

Y xuống ngựa, bước nhanh chạy về phía hân, đưa hân ôm đầy cõi lòng.

“Ta đã trở về, Hoàng Thượng.” Khuất Bình cũng ôm lấy hân, trong cười mang lệ.

“Quả thật là người.....” Thanh âm của Đông Phương Hạo gần như nỉ non, y cảm giác được hơi thở ấm áp của Khuất Bình lướt qua bên cổ mình, có chút ngứa cũng có chút nóng, lúc này y mãnh mẽ cảm giác được tất cả không phải hư ảo.

Trong lúc nhất thời ai cũng không dám lại lên tiếng, không khí, thời gian, hết thảy phẳng phất đều dừng lại, chỉ còn lại có tiếng tim đập cùng tiếng hít thở của hai người.

Mây tầng ngàn dặm, như tơ bông mềm mại, ánh mặt trời rực rỡ dần dần biến mất, nổi lên ráng chiều nhu hòa, bóng tối cũng nhẹ nhàng rơi xuống dưới chân hai người, theo ánh mặt trời nghiêng nghiêng mà thông thả đi tới.

Khi hai người rốt cục lấy lại tinh thần thì, bầu trời chỉ còn lại một vòng tà dương.

Khuất Bình đột nhiên nhớ tới lời Nghiêm Lâm nói với hắn lúc trước, vì vậy vội vã buông tay ra, vịn lên vai Đông Phương Hạo hỏi, “Nghiêm Lâm nói người bị thương? Người như thế nào lại bị thương? Nghiêm trọng không?”

Hắn vừa nói vừa nhìn kỹ vẻ mặt Đông Phương Hạo, chỉ thấy sắc mặt của y cùng với trước đó càng tái nhợt, có thể bởi vì kích động nổi lên một chút ửng hồng lại làm cho mặt của y thêm vài phần sinh động.

Đông Phương Hạo nhìn vào trong mắt Khuất Bình, cặp mắt đen tràn ngập lo lắng cùng khẩn trương, Đông Phương Hạo nhìn hắn một lát đột nhiên lắc đầu, lại ôm lấy hắn, đem mặt mình vùi vào cổ hắn, thủy chung không nói được lời nào.

Y đem Khuất Bình ôm đến chặt cứng, cũng không quản khô giáp trên người mình có phải rất cứng rắn hay không, Khuất Bình cũng không quan tâm, dù cho bị áo giáp bén nhọn đụng được đau nhức, hắn lúc này cũng chỉ cảm thấy tự trách — vì hành động lần này của Đông Phương Hạo mà tự trách.

Hắn luôn luôn biết, bởi vì hắn hiểu rất rõ Đông Phương Hạo.

Hắn cũng biết Đông Phương Hạo chỉ có ở trước mặt mình mới có thể biểu hiện ra vẻ yếu ớt, thế nhưng hết lần này tới lần khác người đã thương y sâu nhất lại là chính hắn.

Hai năm qua y đã mang cảm giác như thế nào để sống qua ngày?

Khuất Bình nhắm mắt lại, lòng của hắn siết chặt, bởi vì hắn căn bản không cách nào tưởng tượng nổi.

Hắn vốn định mở miệng hỏi, nhưng lúc này đã có thể rõ ràng thấy được, hắn cũng không lại hỏi.

“Trẫm rất nhớ người a.....” Đông Phương Hạo rốt cục lên tiếng, thanh âm của y rất buồn bực, đúng là có một chút nghẹn ngào.

Khuất Bình đau lòng, hai tay ôm chặt hắn, ngửa mặt lên nhẹ nhàng nói nhỏ, “..... Ta biết rõ..... Hoàng Thượng.”

Nhìn trời ửng đỏ một mảnh, hắn cảm giác nội tâm trống rỗng của mình cứ như vậy đột nhiên bị lấp đầy, rất ấm, cũng rất cảm động.

.....

“Hai năm qua người sống có tốt không?” Hỏi ra những lời này đương nhiên không phải Khuất Bình, mà là Đông Phương Hạo.

Lúc này hai người dắt ngựa, sóng vai đi ở dưới ánh tà dương, gió nhẹ phẩy, mang đến một chút cảm giác mát.

“Ta.....” Khuất Bình biết rõ Đông Phương Hạo sẽ hỏi, thế nhưng hắn chỉ nói một chữ rồi lại không biết nên trả lời như thế nào.

Đông Phương Hạo quay đầu nhìn hắn, thấy hắn cau mày, rèm mi rủ xuống không nói, liền nhàn nhạt lên tiếng, “Không sao, coi như trẫm không có hỏi.”

Khuất Bình cười khổ lắc đầu, chậm rãi đáp, “..... Ta không biết ta như vậy được xem là tốt hay không tốt..... Kỳ thật..... Ngoại trừ nhớ người, mọi thứ khác đều tốt.” (A Bình tung bom tấn tập 1.)

Đông Phương Hạo dừng lại, y nhìn Khuất Bình không chớp mắt, “Người —”

Khuất Bình thở dài, hắn nhìn vào mắt Đông Phương Hạo, thần sắc chuyên chú mà nghiêm túc, “Ta trở về, là vì người, Hoàng Thượng.” (A Bình tung bom tấn tập 2.)

Đông Phương Hạo không nói, chỉ kinh ngạc nhìn Khuất Bình thật lâu, đột nhiên cũng thở dài một hơi, vươn tay ra nắm lấy tay hắn.

Khuất Bình chợt nhận ra con người quyền chưởng thiên hạ, cao cao tại thượng này thế nhưng cũng để ý đến hắn nhiều như vậy... cảm xúc này hắn sao có thể không hiểu. Khuất Bình đưa tay khẽ vuốt lên gò má Đông Phương Hạo, vén lên mấy sợi tóc rủ xuống trước mặt mình, sau đó vươn tay kéo y đến gần, ôm lấy y, nhẹ giọng nói bên tai y, “Trừ khi Hoàng Thượng không còn quan tâm đến ta, ta mới rời đi.”

Khuất Bình làm mọi chuyện đều tùy theo tâm của mình, tâm hấn cho là đúng thì hấn liền bình thản nghe theo, không chút cảm thấy xấu hổ hoặc là làm ra vẻ.

Đã yêu, thừa nhận lại có gì cần khách khí.

Đông Phương Hạo bỗng nhiên ngẩng mặt lên, ánh mắt trối chặt ở trên mặt Khuất Bình.

“Người không tin ta?” Khuất Bình nhìn ánh mắt của y, không khỏi một hồi cười khổ.

Đông Phương Hạo chậm rãi lắc đầu, nhẹ nhàng nói, “Không phải không tin..... mà là.....”

Mà là cái gì..... Đông Phương Hạo rủ mắt xuống, không nói tiếp nữa.

Hôm nay Khuất Bình ngàn dặm xa xôi chỉ vì y mà đến, y sao còn có thể không tin?

Chỉ là y một mực không dám ôm hi vọng xa vời, bởi vì y thủy chung không quên mình từng thương tổn Khuất Bình, mặc dù là hiện tại, y cũng vẫn không thể giữ hấn ở lại trong cung* — bởi vì hấn thủy chung là Thiên tử. (* với tư cách là vợ, là người yêu, không phải là với tư cách thần tử.)

“Người sẽ chờ ta sao?” Đông Phương Hạo đột nhiên ngược mắt hỏi hấn.

“Cái gì?” Khuất Bình khó hiểu.

“Đợi trăm thu phục Mông Cổ, liền nhường xuất ngôi vị hoàng đế, người nói có được không?” Những lời này Đông Phương Hạo nói ra không mấy dễ dàng, nhưng cũng không phải vui đùa.

“Hạo nhi —” Khuất Bình lấp bắp kinh hãi, hồi lâu hấn mới nói, “Người biết..... Ta không quan tâm, ta chỉ muốn trở về, như thế mà thôi.”

Chỉ là muốn có thể ở lại bên cạnh y, hấn chưa từng nghĩ tới làm cho Đông Phương Hạo vì mình buông tha cho ngôi vị hoàng đế.

“Ta quan tâm.” Đông Phương Hạo trầm giọng, “Ta chỉ muốn cùng người, hướng hồ — người vì trăm làm đã đủ nhiều.”

Khuất Bình nhìn hấn lắc đầu nói, “Ta là cam tâm tình nguyện, hơn nữa..... Ta không hi vọng khiến người hối hận.”

“Người phải tin ta.” Đông Phương Hạo thuyết ra bốn chữ, nhìn Khuất Bình, y rốt cục nở ra một tia cười khê, vì hấn, mình sao có thể hối hận?

Đông Phương Hạo tùy hứng cùng chấp nhất Khuất Bình đã sớm biết rõ, chỉ cần y không hối hận, hấn sao lại phải cự tuyệt y đến làm bạn?

Hấn nhàn nhạt nở nụ cười, cùng Đông Phương Hạo mười ngón cùng giao, miệng thấp giọng ngâm,

“Nhất hướng niên quang hữu hạn thân

Đẳng nhân ly biệt dị tiêu hồn

Tiểu diện ca tiệc mạc từ tần

Mãn mục sơn hà không tiệm viễn

Lạc hoa phong vân canh thương xuân

Bất như liên thủ nhân tiên nhân...”

Hoàng hôn dần dần trầm xuống, mây bay theo bóng dáng hai người, truy đuổi ở phía sau lưng họ, ánh trăng biên quan tỏa sáng, phủ lên thân hình họ một màu bàng bạc xinh đẹp.

“..... Bất như liên thủ nhân tiên nhân.”

Một câu này, lặp đi lặp lại quanh quẩn trong không gian, phẳng phất như đang thấp giọng kể chuyện gì...

“Hoàng Thượng, ngài đã trở lại.” Trở lại quân doanh, hai người đã thấy một viên ngự y chạy đến tiếp kiến, tựa hồ người này đã sớm đợi trước doanh trại.

Lúc này Khuất Bình nhìn về phía Đông Phương Hạo, nhú mày hỏi, “Rốt cuộc người bị đả thương ở nơi nào?”

Ngự y không biết Khuất Bình, cũng là lần đầu tiên nghe thấy có người dùng ngữ khí như vậy nói với Hoàng Thượng, hơn nữa gọi thẳng hô “người”, hẳn không khỏi cảm thấy có chút giật mình, giương mắt nhìn nhìn Khuất Bình.

Lúc này sắc trời ảm đạm, Khuất Bình lại đứng ở chỗ khuất sáng, cho nên không thể thấy rõ mặt.

Hoàng Thượng lại may mắn không thêm để ý, chuyển hướng người kia nói, “Không có việc gì, vết thương nhỏ mà thôi, người không cần lo lắng.”

Người nọ không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Hoàng Thượng, tựa hồ là nhú mày, hiển nhiên cũng không phải như vậy tin tưởng.

Hoàng Thượng biểu lộ có chút bất đắc dĩ, nhìn người nọ một lát đột nhiên quay đầu lại nói, “Người nói đi, thương thế của trẫm có nghiêm trọng không?”

Thấy Hoàng Thượng đột nhiên hỏi tới mình, viên ngự y vội vàng khom người hồi bẩm, “Thương thế của Hoàng Thượng Cũng không phải nghiêm trọng như vậy.”

Rõ ràng có một đoạn dừng lại.

Đông Phương Hạo hung hăng trừng mắt liếc một cái, ngự y biết mình trả lời không rõ ràng nên cũng không dám ngắt đầu nhìn y, chỉ dám nhìn chăm chăm mũi chân mình.

Khuất Bình ở một bên không khỏi bật cười, liếc nhìn Đông Phương Hạo, “Người cũng đừng làm khó hạo, ta đi trước tìm Nghiêm Lâm, người xử lý thương thế hảo rồi phái người truyền ta, ân?”

“Hảo.” Đông Phương Hạo gật đầu.

.....

Khuất Bình hỏi Nghiêm Lâm sau mới biết được, nguyên lai Đông Phương Hạo xông vào đội ngũ của địch thì bị Ngạc Người gây thương tích, Mạch Dao của Ngạc Người đã tạo ra một đạo vết thương rất sâu sau lưng y.

“Hoàng Thượng sau khi bị thương cũng không đành chỉ truy kích, trận chiến ấy cũng đều nhờ có Hoàng Thượng mới có thể đem quân địch bức lui. Về sau trên đường trở lại doanh trại, Hoàng Thượng đột nhiên ngã xuống lưng ngựa, mặt tướng mới biết được thương thế của người kỳ thật rất nghiêm trọng, sau đó người hôn mê suốt một ngày.” Nghiêm Lâm chi tiết thuật lại.

Khuất Bình nghe xong vẫn không hề lên tiếng, mặc dù hẳn biết rõ vừa rồi Đông Phương Hạo không muốn làm cho hắn lo lắng mới nói như vậy, mặc dù hẳn từ lâu đã nghi ngờ thương thế của Đông Phương Hạo kỳ thật cũng không nhẹ, mặc dù hôm nay Đông Phương Hạo đã bình yên vô sự, thế nhưng hắn lại cảm thấy một loại bất an dị thường, một mực khuếch tán trong tâm tư.

Hắn đột nhiên đứng dậy.

“Đại nhân?” Nghiêm Lâm khó hiểu nhìn hắn.

Về mặt Khuất Bình ẩn ẩn một loại thống khổ, hắn nhìn Nghiêm Lâm thở dài, “Ta..... đi gặp Hoàng Thượng.”

Nghiêm Lâm mặc dù không nhìn thấu cảm xúc của hắn lúc này, nhưng lại cảm giác được trong thanh âm của hắn có chứa một loại kịch liệt đè nén thì kinh ngạc nhìn theo Khuất Bình bước ra quân trường.

Một mình đứng ở bên ngoài đại trường của Đông Phương Hạo, Khuất Bình chỉ cảm thấy nỗi lòng mình lúc này thực hỗn loạn, dường như hoàn toàn rối loạn đến từng tắc vuông.

Vì vậy, khi Đông Phương Hạo khoác áo bước ra, thoáng cái liền ngậy ngẩn cả người.

Nhìn xem hết thấy biểu tình trên khuôn mặt Khuất Bình giờ phút này, y không khỏi cảm thấy lo sợ không nói được lời nào.

Chỉ vì trong mắt Khuất Bình có rất nhiều tự trách, còn có thống khổ, có bối rối, có đau lòng, có không cam lòng, làm cho Đông Phương Hạo vừa lo lắng lại vừa xót xa.

Khuất Bình thực để ý đến y, cho dù là từ trước hay bây giờ cũng vẫn như vậy, y sao có thể quên điểm này?

Kéo hẳn vào trong trướng, Đông Phương Hạo mới trầm giọng, “Người biết?”

Khuất Bình gật đầu.

“Ta không dám tự mình nói cho người biết.” Đông Phương Hạo nhìn hẳn.

Lúc này nghĩ đến có lẽ chính miệng y nói ra cho hẳn hẳn sẽ tốt hơn, Đông Phương Hạo không khỏi cười khổ, nắm lấy hẳn ngồi xuống bên giường.

Khuất Bình thủy chung chỉ im lặng nhìn y, lông mày chăm chú quán quýt. Lúc này hẳn nhắm mắt, rốt cục lên tiếng, thanh âm trầm thấp mà thông thả, “Nếu người lại vì ta mà buông tha tính mạng như thế, ta sẽ không tha thứ người.”

Đông Phương Hạo sững sốt.

Hắn biết.

Đông Phương Hạo lại cười khổ.

Hắn là Khuất Bình a, hẳn sao có thể không nhận ra? Huống chi hẳn trước nay vẫn đều là hiểu rõ y nhất.

Bản thân y sở dĩ không chú ý tính mạng, bởi vì tính mạng còn mất với y mà nói đã hoàn toàn không sao cả, hai năm sống trong cô đơn vì mất đi hẳn quá thống khổ, hẳn không cầu chết, chỉ là tìm kiếm một loại phát tiết.

Chỉ là giờ phút này, khi Đông Phương Hạo nhìn đến biểu tình của Khuất Bình, nghe hẳn nói như vậy, thế nhưng y lại không cách nào trách hẳn.

Y đương nhiên cũng có thể nghe ra ý tứ đằng sau câu nói của Khuất Bình.

— Nếu như mình vì thế mà mất mạng, hẳn lại sao có thể tha thứ chính hẳn?

Cho nên y sao có thể trách hẳn?

Đông Phương Hạo đột nhiên cảm thấy hết thấy đều đáng giá, biết rõ tâm ý của hẳn, giờ phút này y có chết cũng cam tâm tình nguyện.

“Thực xin lỗi.....” Đông Phương Hạo ôm Khuất Bình, chậm rãi tỳ đầu lên trán hẳn, nói nhỏ.

Khuất Bình lắc đầu, đưa tay che lên môi của y, giấu đi lời nói phía sau của y, “Người không nên xin lỗi, đều là ta không tốt.”

Đông Phương Hạo cầm lấy bàn tay hẳn đặt bên môi mình, cứ như vậy nhẹ nhàng hôn lên.

Cảm nhận được làn môi ấm áp của Đông Phương Hạo, Khuất Bình duỗi ra tay kia nhẹ nhàng ôm y.

Hắn không dám dùng sức, bởi vì dưới lớp y phục của Đông Phương Hạo có tầng tầng băng gạc.

“Từ nay về sau ta sẽ không như vậy, người yên tâm, ân?” Đông Phương Hạo trầm giọng thủ thỉ.

Khuất Bình chỉ gật đầu, không lên tiếng.

Đông Phương Hạo lúc này cũng vươn tay ôm lấy hẳn.

Y cũng hiểu Khuất Bình, cùng hẳn tương xử hơn mười năm, dù có chuyện gì xảy ra hẳn vẫn đều trấn định tự nhiên, có bao giờ y nhìn thấy hẳn lộ ra thần sắc như vậy?

“Ta nhớ rõ người từng nói người nguyện ý vì tình yêu của ta mà chết, ta sao lại không muốn được làm như vậy vì người?” Đông Phương Hạo nhắm mắt, thấp giọng nói bên tai hẳn.

Tình yêu của hắn, y quả thực đã chờ quá lâu.

Khuất Bình nghe lời này, không khỏi buông tay ra, lắc đầu cười khổ, “Khi đó ta quá nặng lời.”

Đông Phương Hạo lẳng lẳng nhìn hắn, thật lâu sau y đột nhiên giơ môi nhẹ nhàng nở nụ cười, nói nhỏ, “Ta biết rõ, từ nay về sau ta liền vì ngươi mà hảo hảo sống, có được không?”

Khuất Bình không trả lời, chỉ đưa tay chậm rãi sờ trớn hàng lông mày của y, sờ trớn cặp mắt hẹp dài, sờ trớn đường nét khuôn mặt khắc sâu, sờ trớn đôi môi mỏng, sau đó kéo y về phía mình nhẹ nhàng hôn lên.

Môi hắn trải qua trán y, lại rơi vào lông mày y, khoe mắt, một đường xuống phía dưới, đi tới môi y.

Khí tức gần trong gang tấc, là quen thuộc nhưng cũng đã thật lâu.

Khuất Bình ngừng lại, hắn nhìn đôi mắt rũ xuống của Đông Phương Hạo.

Ánh mắt của Đông Phương Hạo đã rơi vào trên môi Khuất Bình.

Vì vậy, rất tự nhiên họ liền hôn.

Hai năm tưởng niệm biến thành hôm nay triền miên lưu luyến, nhu hòa liếm mút thưởng thức lại đòi hỏi, trong hô hấp đều tràn ngập hương vị của nhau.

Nụ hôn kết thúc, khí tức của hai người đều rối loạn.

Đông Phương Hạo nhìn lại đôi môi lúc này có vẻ ướt át của Khuất Bình, ánh mắt không khỏi trở nên nóng bỏng, dự vọng của y đối với hắn chưa bao giờ giảm bớt, giờ đây bởi vì biết được tâm ý của hắn ngược lại trở nên mãnh liệt cùng khát vọng.

Hơn nữa, trừ hắn ra, y cũng không nghĩ đến tới bất luận kẻ nào, cũng chưa bao giờ chạm qua bất luận kẻ nào, mà ngay cả Khâm quý phi cũng chưa hề.

Y vẫn đều chỉ cần hắn một người.

Chỉ là lúc này nhưng lại không đúng lúc, chỉ vì hắn nhiều ngày bôn ba mệt nhọc, cũng bởi vì ngoài trường còn có binh lính tuần tra canh gác.

Kỳ thật Khuất Bình sao không nhận ra được tâm tình của y lúc này, thế nhưng hắn cũng chỉ nhìn chăm chú đôi mắt của Đông Phương Hạo mà không nói gì, đơn giản vì nếu như y muốn, hắn chắc chắn sẽ không cự tuyệt, nhưng hắn cũng biết Đông Phương Hạo đối với hắn trước nay đều có đúng mực.

Đông Phương Hạo nhìn Khuất Bình một lát rồi đột nhiên dời đi ánh mắt, y mấp máy miệng nói ra, “Mẫu hậu luôn nhớ ngươi, lần này thấy ngươi hồi cung bà nhất định sẽ thật cao hứng.”

“Thái hậu.....” Nghe hắn nhắc tới Lý Thái Hậu, Khuất Bình hỏi, “..... Thân thể của bà vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn như cũ.” Đông Phương Hạo nhún vai hồi đáp.

Khuất Bình nghe không khỏi nhíu mày, đang muốn nói gì, lại đột nhiên nghĩ tới quan hệ giữa mình và Đông Phương Hạo, hắn không khỏi giật mình.

Cung đình thâm sâu cấm kỵ nặng nề, mặc dù y là thiên tử, chỉ cần không chạm đến nhân ngôn, cuối cùng sẽ chỉ là chuyện riêng của hai người bọn hắn, nhưng đối với Lý Thái Hậu, người phụ nữ luôn rất coi trọng mình, thương yêu mình như con, đồng thời cũng là mẫu thân của Đông Phương Hạo, hắn không khỏi có cảm giác áy náy sâu sắc.

“Ngươi đang lo lắng?” Sự im lặng của Khuất Bình làm cho Đông Phương Hạo nhận ra điều gì, y ả ả cảm thấy Khuất Bình cũng không chỉ lo lắng tình hình bệnh tật của mẫu hậu.

“Về tới Hoàng cung, ta liền đi hướng lão nhân gia thỉnh an.” Khuất Bình nhẹ gật đầu, miễn cưỡng cười cười.

Đông Phương Hạo nhìn ra trong vẻ tươi cười của hắn có miễn cưỡng, ngừng một lát y đột nhiên nói, “Ngươi yên tâm đi, mẫu hậu sẽ không trách ngươi, muốn trách bà cũng chỉ có thể trách ta, là ta yêu người trước.”

Khuất Bình nghe lời này lại giật mình, giờ khắc này Đông Phương Hạo khiến hắn nhớ tới nhiều năm về trước, khi y còn là Nhị hoàng tử, buổi sáng sớm hôm ấy, y chặt vật vụn phần lại cười nhìn hắn nói “Ta tới tiếp ngươi hồi cung”.

“Ngươi thật sự là –” Khuất Bình bất đắc dĩ nhìn y.

Người này vô luận là Nhị hoàng tử cũng tốt, là Hoàng Thượng cũng được, thủy chung vẫn là Hạo nhi, đối với hắn, y thủy chung chưa từng thay đổi.

“Ta thế nào?” Đông Phương Hạo cười, ẩn ẩn vẻ ranh mãnh.

Khuất Bình cũng nở nụ cười, trong tươi cười có vẻ sùng nịnh thường ngày đối với Đông Phương Hạo.

— Yêu hắn, có lẽ sớm đã là chuyện không tránh khỏi.

Về cười ấy của Khuất Bình, xem tại trong mắt Đông Phương Hạo là tối ôn hòa, y sao lại chưa từng nhớ nhưng nụ cười này của hắn?

Bắt đầu từ phút đầu tiên nhìn thấy hắn trên cầu Định Kiêu, Đông Phương Hạo liền vẫn thấy mình tựa như ở trong mộng cảnh, lúc này gặp lại tiểu dung quen thuộc của hắn, y không khỏi có chút xuất thần.

Kinh ngạc nhìn hắn hồi lâu, Đông Phương Hạo đột nhiên thở dài một tiếng, y cầm tay Khuất Bình thuận thế tựa đầu ở trên vai hắn thấp giọng nói, “Ta..... Không phải đang nằm mơ a..... Thái phó.....”

Y gọi một tiếng “Thái phó” quả thực làm cho Khuất Bình cũng giật mình như mộng, hồi tưởng chuyện qua lại cho đến nay, là hắn hay Đông Phương Hạo... tất cả đều khiến hắn cảm khái.

Chỉ vì tất cả mọi liên lụy ràng buộc giữa hai người đều vì một chữ “Thái phó” này mà nên.

Những năm tháng ấy tuy làm cho người ta khó quên, nhưng nhân sinh không thể quay ngược thời gian lại, chỉ nguyện có thể hảo hảo nắm chắc tương lai, để đến khi quay đầu lại nhìn, vẫn đang làm người ta cảm thấy đáng giá, như vậy liền đủ rồi.

“Nếu như thật sự là mộng, cũng là một hồi mộng đẹp.” Khuất Bình trầm giọng nói.

“Không thể tốt hơn” Đông Phương Hạo nhắm mắt.

Có thể cùng hắn gặp lại, thật là không thể tốt hơn.

Chính vào lúc đang nghĩ như vậy, Đông Phương Hạo đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, y ngẩng đầu hỏi, “Hôm nay ngươi xuất hiện trên cầu Định Kiêu, có phải là ... vì quân Mông Cổ bên kia có cái gì không ổn?”

Khuất Bình không nghĩ tới y sẽ ở giờ lúc này nhắc đến, ngờ ngác một chút bèn nói, “Không sai..... Là có chút không ổn.”

“Ngạc Ngươi căn bản không có ý định kết minh, ta sớm đã ngờ tới, cho nên hắn muốn gì ta đều đồng ý cho hắn, nhìn hắn như thế nào lựa chọn.” Đông Phương Hạo thần sắc thâm trầm, chậm rãi nói.

Khuất Bình biết rõ Đông Phương Hạo hắn là có ý định, hắn nhẹ gật đầu, “Nếu bốn năm trước không từng cùng Ngạc Ngươi có quan hệ, ta cũng sẽ không tùy tiện lên cầu, bằng không chắc chắn khiến hắn sinh nghi.”

“Hắn trời sinh tính vốn đa nghi, bằng không thì sao có thể nhanh chóng đáp ứng kết minh sau khi thấy ngươi xuất ra hổ phù?” Đông Phương Hạo nói, khóe môi mỉm cười, “Hắn tự nhiên không biết chuyện ta và ngươi..., cũng không biết ngươi vita mà đến.”

Khuất Bình nhìn y cũng chỉ cười nhẹ một tiếng, “Kỳ thật sau khi lên cầu ta mới có thể an tâm.”

Đông Phương Hạo gan dạ sáng suốt hơn người, giam sứ thần, lại cố ý chỉ làm cho một vạn nhân mã tiếp giá, lời nói cũng là không uẩn không giận, thái độ càng chân thành hào phóng, lấy lui làm tiến, cho dù Ngạc Ngươi có khôn khéo có lớn mật cũng không khỏi không có chỗ bần khoản.

Đông Phương Hạo nghe Khuất Bình nói thì cảm thấy còn có ý tứ khác, tâm vừa động liền hỏi: “Ngươi ở dưới cầu có phải đã nhìn thấy gì?”

Khuất Bình nhìn y, khẽ gật đầu.

Đông Phương Hạo hồi tưởng lại tình hình lúc đó, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Khuất Bình, cau mày nói, “Người lo lắng quân Mông Cổ tập kết ở bờ bên kia sẽ đối ta bất lợi? Chẳng lẽ –”

Khuất Bình biết không thể gạt được y, vì vậy lại gạt đầu, “Không sai, quân địch dàn trận quả thực giấu điểm huyền cơ, nếu ta đoán đúng, lỡ như việc kết minh không thuận lợi, Ngạc Người sẽ lập tức có hành động.”

“Khó trách.....” Đông Phương Hạo thì thào nói, đột nhiên tầm mắt của y khóa trên mặt Khuất Bình, “Thì ra đó là lý do ngươi một mực che ở phía trước ta?”

Đáp án không cần Khuất Bình nói, Đông Phương Hạo dĩ nhiên sáng tỏ.

Y không khỏi cười khổ nhìn Khuất Bình, tình thế lúc đó đương nhiên không dẫn tới hành động gì bất thường, chỉ là bây giờ nhớ lại không khỏi có chút kinh hãi.

“Ngươi.....” Đông Phương Hạo thở dài, lại một câu cũng nói không nên lời.

Khuất Bình chỉ cười cười, nắm chặt lại tay y.

“Ta biết rõ.....” Y nói nhỏ.

Y biết rõ, chỉ vì loại cảm giác này y mới nhận thức đến không lâu. (* ý nói cảm giác sợ hãi mất đi

28. Chương 27

Ngày thứ hai, Đông Phương Hạo liền quyết định thu quân lên đường hồi kinh.

Không khí ở kinh thành lúc này tất nhiên là giai đại vui mừng, ngự giá thân chinh Yến sơn đại thắng, quân Mông Cổ hôm nay đã lui về đại mạc, dân chúng đối với vị Hoàng đế này đều mỗi mắt ngóng chờ, chỉ trông mong ngài có thể sớm ngày khải hoàn hồi kinh, để bọn họ hảo một lần được diện kiến long nhan.

Khâm quý phi đã sớm nhận được tin tức này, đợi ngự giá đã sát gần kinh thành thì nàng rút cuộc ngồi không yên, bắt thị nữ giúp mình cải trang một chút, liền lặng lẽ chạy ra khỏi cung đi.

Kinh thành vốn đã phồn hoa náo nhiệt, lúc này hương án trải khắp đầy đường, tiếng người huyên náo, hương nến hoa tươi chỗ nào cũng có, trước mắt vui mừng náo nhiệt cực kỳ. (Ta không làm nhầm, quả thực là họ dựng hương án với không khí vui mừng để đón quân khải hoàn, kỳ lạ hen???)

Khâm quý phi đứng ở xa xa trong đám người, chỉ trông mong nhanh chóng được nhìn thấy người mà nàng ngày ngày tưởng niệm, đã lâu không gặp mặt.

Hơn mười vạn đại quân khải hoàn hồi kinh, tràng diện tất nhiên là mệnh mông cuộn cuộn, phía trước có năm trăm danh giáo úy mở đường, vung bước chỉnh tề sắc mặt túc mục, phía sau là từng đạo quân đi theo nghi thức tiến vào.

Khâm quý phi không khỏi nín hơi mà đợi.

Quả nhiên nàng đã nhìn thấy Đông Phương Hạo cách đó không xa, dáng ngồi ngay ngắn, ở giữa ba quân thong thả cưỡi ngựa mà đến. Lúc này, Khâm quý phi hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong ***g ngực.

Là hắn.

Hoàng Phủ Khâm nhìn y không chuyển mắt, ngay cả chớp mắt cũng không. Nàng biết giờ phút này Đông Phương Hạo không nhìn thấy mình, thế nhưng khi y dần dần tiến lại gần, nàng vẫn không khỏi hồi hộp lẫn kích động mà cắn chặt môi dưới.

Dường như y gầy một ít, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, có phải là ... bị thương hay không?

Nàng chợt phát hiện, mình lại vẫn còn đang hi vọng, còn đang chờ đợi.

Hai năm, Đông Phương Hạo đối với nàng không thể nói là không tốt, cũng để nàng tùy ý ở lại bên cạnh mình, thế nhưng cũng chỉ có một mình Hoàng Phủ Khâm biết được, y đối với nàng không hề có tình, một nửa điểm cũng không có.

Vậy mà nàng lại không thể hết hi vọng, có lẽ ngày ấy trong Có thể nàng lại hay là không cách nào hết hi vọng, có lẽ ngày ấy tại Lang Tà Điện, Đông Phương Hạo một khúc “Thủy long ngâm” liền đã đem lòng nàng cầm tù. Tuy trong lòng đau xót không thể làm sao, nhưng nếu có thể mỗi ngày nhìn thấy y, nàng cũng đã thỏa mãn.

Nàng lại ngẩng đầu.

Đôi mắt Đông Phương Hạo đen thẫm, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt cũng lười nhác như trước... Không đúng, Hoàng Phủ Khâm không khỏi mở to mắt, nàng đột nhiên cảm giác được ở y đã có gì đó thay đổi.

Đúng rồi, thần sắc lười biếng đó của hắn, đã thật lâu nàng không thấy lại nữa.

Từ khi người nọ ly khai —

Đáy mắt của y sớm đã đóng băng một mảnh, lại vì sao nay lại có nhiệt độ?

Chẳng lẽ —

Trái tim trong ***g ngực Khâm quý phi nhảy rộn lên không thể ức chế, không thể nào, làm sao có thể?

Lúc này trên đường mọi người kiến giá đều quỳ lạy trong đám bụi đất vó ngựa tung bay, chỉ còn một mình Hoàng Phủ Khâm đứng thẳng ở góc xa xa.

“Cung nghênh thánh giá, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.....”

Thanh âm liên miên không dứt bên tai, thế nhưng Hoàng Phủ Khâm không nghe thấy, trong một lúc nàng trở nên cái gì cũng không nghe thấy, chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm vào người nam nhân cười ngựa đi gần bên Đông Phương Hạo.

Mặt nàng đột nhiên biến trắng không còn chút máu, như thể gặp được một hồn ma.

Khóe miệng rất ít khi nhếch lên cười của Đông Phương Hạo lúc này cũng có một đường cong đầy vui vẻ, lúc này y đang quay đầu cùng người nọ nói gì đó, người nọ mỉm cười gật đầu, đáy mắt tràn ngập thanh minh cùng ôn nhu.

Người này đương nhiên không phải ai khác, đúng là Khuất Bình.

Hắn đã trở lại..... Hắn lại đã trở lại..... Hắn đã đi vì sao còn muốn trở về?

Lòng vốn tràn đầy vui mừng giống như bị rót một chậu nước lạnh, tay nàng chân lạnh buốt, ngay cả đứng cũng không yên, lòng tràn đầy vết thương.

“Nương nương, ngài làm sao vậy?” A hoàn tùy thị vội vàng đỡ lấy nàng, thấp giọng hỏi.

Chấn động tâm thần, Hoàng Phủ Khâm hé miệng, “Chúng ta..... hồi cung.....”

Thật vất vả thốt ra những lời này, nàng khó khăn nhắm mắt lại, xoay người, không hề nhìn lại.

Trong một thoáng khi nàng xoay người thì bị Khuất Bình nhìn đến.

“Làm sao vậy?” Đông Phương Hạo nhìn theo ánh mắt của hắn, nhưng bóng dáng của Hoàng Phủ Khâm dĩ nhiên đã biến mất sau bức tường.

“..... Không có gì.” Khuất Bình thấp giọng nói.

Hắn sao lại đã quên, không chỉ là Thái hậu, trong nội cung còn có một nữ tử cuồng đại một mực trông chờ Hoàng Thượng.

Khuất Bình nhắm mắt, hắn đột nhiên cảm giác mình — nghiệp chương nặng nề.

Vừa trở lại trong nội cung, Khuất Bình còn không kịp nghĩ lại chuyện của Hoàng Phủ Khâm, liền có một tin tức không sao tưởng tượng được truyền đến.

Thái hậu bệnh tình nguy kịch.

Cái gì?

Bát trà trong tay Đông Phương Hạo thoáng cái ngã lên mặt đất, nát bầy.

Khuất Bình cũng choáng váng.

.....

Xuân Hoa cung.

Còn chưa bước vào họ liền nghe thấy thanh âm trập trập ho khan.

Trong tấm cung trướng mạn bay lên, mùi thuốc ngào ngạt, hun hươg vẫn vít.

Khuất Bình đứng sững tại cửa ra vào.

Cảnh tượng này giống hệt như thời khắc mẫu thân hân qua đời.

Không phát giác ra phản ứng thất thường của Khuất Bình, Đông Phương Hạo nóng vội như lửa đốt bước một bước dài liền vọt tới bên giường bệnh của Lý Thái hậu.

“Mẫu hậu, người..... Người thế nào?” Thanh âm của Đông Phương Hạo trầm thấp, có chút run rẩy.

Lý Thái hậu bệnh rất trầm trọng, hai gò má ao hãm, nếp nhăn khắc sâu nơi khóe mắt, thế nhưng cho dù thân đang mang bệnh bà vẫn tỏa ra một vẻ ôn nhu mềm mại.

Bà duỗi bàn tay gầy có thể thấy được xương cốt nắm lấy tay Đông Phương Hạo, lộ ra một cái tiểu dung, suy yếu nói, “Mẫu hậu..... rốt cục đợi được Hạo nhi”

“Là ta..... Hạo nhi đã trở lại.” Đông Phương Hạo miễn cưỡng lộ ra tiểu dung nhìn Lý Thái hậu.

“Hảo, hảo, làm cho mẫu hậu.....hảo hảo nhìn xem người.” Lý Thái hậu vẫn đang cười nói.

Người khó tránh khỏi cái chết, bà cũng không cảm thấy có gì đáng sợ, chỉ là..... điều duy nhất khiến bà không an tâm chính là Đông Phương Hạo.

“Đáng tiếc.....” Bà lẩm bẩm nói.

“Đáng tiếc cái gì?” Đông Phương Hạo vội vã hỏi.

“Đáng tiếc..... Người..... Khuất thái phó..... Hân không ở đây.....” Lý Thái hậu chậm rãi nói ra.

“Hân ở.” Đông Phương Hạo không chút suy nghĩ đã nói, “Hân ở, hân đi theo Hạo nhi cùng hồi cung.”

“Thật sao?” Lý Thái hậu không thể tin được, hỏi.

“Là thật là thật.” Đông Phương Hạo cuống quýt gật đầu, hân chuyển hướng về phía Khuất Bình đang đứng ngay người tại cửa ra vào, “Khuất..... Thái phó, còn không tiến đến.”

Nội tâm Khuất Bình xiết chặt, hân bước nhanh về phía trước.

“Thái hậu.....” Nhìn thấy thần sắc tiêu tụy của Lý Thái hậu, hân sấp sấp mở lời.

“Khuất Thái phó..... Thật là người.....” Lý Thái hậu nhìn hân một cái, lập tức quay lại nói với Đông Phương Hạo, “Hạo nhi..... Mẫu hậu có chuyện..... muốn một mình cùng người Thái phó..... Nói, người..... đi ra ngoài trước một lúc.....”

Đông Phương Hạo tuy nghi hoặc, nhưng lúc này hân cũng không muốn làm trái ý mẫu hậu, vì vậy cho mọi người lui xuống, trước khi đi còn đóng cửa lại.

“Khuất thái phó.....” Lý Thái hậu lúc này lại nhìn về phía Khuất Bình, kêu.

Khuất Bình khó dần nổi nổi bi thống trong lòng, còn có cả sự áy náy ăn sâu, liền chậm rãi quỳ xuống trước cửa giường Lý Thái hậu.

“Người..... làm cái gì vậy..... Mau đứng lên.....” Lý Thái hậu muốn đưa tay giữ chặt Khuất Bình, thế nhưng bà vốn đã vô lực nằm trên giường nên không thể.

Khuất Bình chỉ là rủ mắt xuống, chậm rãi lắc đầu.

“Người.....” Lý Thái hậu dừng lại, thở hổn hển, sau đó thở dài một tiếng.

“Thái hậu có lời gì thỉnh cứ việc phân phó Khuất Bình.” Khuất Bình vẫn rủ mắt xuống, hắn lúc này chủ ý đã định, vô luận thái hậu nói cái gì, hắn nhất định sẽ kiệt lực làm được.

Hắn thậm chí không dám nhìn bà, hắn làm việc từ trước đến nay không thẹn với lòng, nhưng dù vậy... hắn phát hiện mình không có cách nào đối mặt với bà.

“Ta không trách người.....” Chậm rãi, Lý Thái hậu nói ra câu nói đó.

Những lời này làm Khuất Bình giật mình, hắn ngược mắt nhìn bà.

Lý Thái hậu nhìn hắn, khẽ nở nụ cười, “Bình nhi, ta..... Có thể gọi người như vậy sao?”

Khuất Bình chỉ cảm thấy lòng chua xót, nhất thời không thể mở miệng, chỉ là gật đầu.

“Ta..... Thật sự không trách người.....” Lý Thái hậu lặp lại lần nữa.

“Tại sao?” Khuất Bình không biết nên nói cái gì, đành phải theo lời bà mà hỏi.

“Người vì..... Hạo nhi..... Tận tâm tận lực, ta như thế nào..... lại trách người?” Lý Thái hậu đáp.

“Thế nhưng.....” Khuất Bình vẫn lắc đầu, vì y tận tâm tất nhiên là đương nhiên, thế nhưng hắn cũng không nên yêu y.

“Người không biết..... Hai năm qua người không ở trong cung..... Hắn là như thế nào trôi qua..... Ta đây làm mẫu thân Cũng chỉ có thể ở một bên nhìn, lại không thể thay hắn chịu đựng đau đớn.....”

“Thái hậu.....”

“Sự chấp nhất của Hạo nhi..... người cũng hiểu rõ, ta tự biết..... không ngăn cản được, hắn làm Hoàng Thượng..... vốn là cô độc, có người ở bên người..... thật sự là mộtchuyện rất tốt.....”

“Thái hậu..... Thần.....”

Lý Thái hậu lắc đầu, bà chậm rãi đưa tay xoa khuôn mặt Khuất Bình, lại nói, “Bình nhi, tình cảm của các người..... xác thực không thể dung khắp thiên hạ, nhưng ta lại từng bước một..... nhìn xem các người, mặc dù không thể đồng tình..... Ta cũng là người hiểu chuyện tình cảm, người không cần phải tự trách, không cần phải áy náy..... ta chỉ hy vọng đem Hạo nhi giao cho người..... để hắn được vui vẻ, như vậy ta cũng có thể yên tâm mà đi.....”

Bà nói ra câu này, làm cho nước mắt ngưng tụ đã lâu trong hốc mắt Khuất Bình rốt cục chảy xuống, hắn gật đầu nhìn Lý Thái hậu chậm rãi nói, “ Xin Thái hậu yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt Hoàng Thượng.”

Hắn thật sự không nghĩ tới thái hậu sẽ nói như vậy, hắn thiếu chút nữa cho rằng lại phải mất đi Đông Phương Hạo, đến lúc đó hắn thật không hiểu nên như thế nào tự xử. Hai bàn tay rủ xuống bên người của Khuất Bình không khỏi siết chặt.

“Hài tử..... Người nên vì chính mình mà nghĩ.....” Lý Thái hậu dường như nhìn ra Khuất Bình nghĩ gì, mỉm cười lau nước mắt cho hắn, “Hạo nhi tùy hứng..... Có thể vì có người..... rất nhiều việc hắn mới nguyện ý đi làm..... Bất quá tại đây trong cung đình..... Cũng khó.....”

Khuất Bình im lặng, hắn thế nào không rõ, thế nhưng dù khó hắn cũng không muốn lại rời khỏi y, mặc dù tình cảm của bọn hắn không thấy được ánh mặt trời, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

“Khuất Bình biết rõ, Khuất Bình sẽ cẩn thận làm việc.” Hắn gật đầu hứa hẹn.

“Vậy là tốt rồi.....” Lý Thái hậu vẻ mặt vui vẻ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bà quả thực quá mệt mỏi.

Khuất Bình kinh hãi, “Thái hậu!”

Đông Phương Hạo vẫn ở ngoài cửa, vừa nghe thấy Khuất Bình kinh hô liền đẩy cửa ra lao vào, liếc thấy Khuất Bình quỳ gối trước giường, y khẽ giật mình, lập tức bước nhanh về phía trước.

“Mẫu hậu –”

Đông Phương Hạo trơ mắt nhìn bàn tay Lý Thái hậu theo gò má Khuất Bình chảy xuống, thanh âm thoáng chốc dừng lại, y chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm liền cũng ngã xuống.

Hình ảnh trước khi y khép chặt mắt lại là ánh mắt kinh ngạc của Khuất Bình, trong thoáng chốc y nhìn thấy trên mặt hắn có vệt nước mắt.

Mẫu hậu..... Khuất Bình.....

Ý thức, dần dần rời xa thân thể y.

.....

Hoàng thái hậu hoảng*. (* Chết, từ dùng cho Hoàng thất)

Khuất Bình từ trong linh đường đi ra đã là cuối giờ Dần.

Giữ linh cữu tròn một đêm, lúc này bước ta hắn có cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Trước mắt là Hoàng cung tràn ngập màu trắng, có vẻ vô cùng âm lãnh quanh quẽ.

Đi đến trước tẩm cung của Đông Phương Hạo, Khuất Bình hỏi thái y đứng ở ngoài cửa, “Hoàng Thượng còn không có tỉnh sao?”

“Hồi bẩm đại nhân, Hoàng Thượng cũng sắp tỉnh.”

Khuất Bình gật gật đầu, đi vào tẩm cung.

Đông Phương Hạo tỉnh lại, trước hết là nhìn thấy bóng lưng thon dài của Khuất Bình, y không lên tiếng, chỉ chậm rãi ngồi dậy.

Khuất Bình vốn đứng ở bên cửa sổ, lúc này nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại.

“Ngươi đã tỉnh.” Hắn xoay người lại.

“Ân.” Đông Phương Hạo lên tiếng rồi liền không có phản ứng.

Khuất Bình nhìn y, chỉ cảm thấy đau lòng.

Thật lâu, Đông Phương Hạo mới cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói một câu, “Theo giúp ta đi gặp bà.....”

“Hảo.” Khuất Bình gật đầu.

Di thể của Lý Thái hậu nhìn qua rất an tường, trên mặt còn có chút ửng hồng.

Đông Phương Hạo im lặng quỳ xuống.

Khuất Bình cũng quỳ gối phía sau y.

Trong linh đường không khí tràn ngập đích bi thương.

“Mẫu hậu..... Ngày hôm qua nói gì với ngươi?” Đông Phương Hạo đột nhiên thấp giọng hỏi.

“Thái hậu.....” Khuất Bình ngừng một chút mới nói, “..... Đem ngươi giao phó cho ta.”

“Bà thủy chung là lo lắng.....” Nước mắt của Đông Phương Hạo không biết lúc nào đã âm thầm rơi xuống.

“Thái hậu chỉ hy vọng ngươi vui vẻ.....” Khuất Bình nói nhỏ.

Đông Phương Hạo nhắm mắt, nước mắt liền lại chảy xuống.

“..... Khuất Bình.” Một lúc sau y lại lên tiếng gọi.

“.....” Khuất Bình ngược mắt.

“Ta không thể lại mất đi người.....” Đông Phương Hạo trầm giọng, “..... Người hiểu?”

“Ta..... hiểu.” Khuất Bình nhắm mắt.

Chuyện cũ đã qua, người sống thủy chung vẫn phải sống tiếp.

Đông Phương Hạo đương nhiên hiểu.

.....

Hiên Dương điện, triều thần như thường nghị sự.

Khuất Bình vẫn là Tả thừa tướng.

Bằng vào hần cùng chức vị Tả thừa tướng này, chỉ cần là người trong triều đại để đều biết..., cho nên trước đó mọi lễ nghi có liên quan đến tang lễ của Thái hậu, Khuất Bình một tay xử lý, ai cũng không dị nghị.

Khuất Bình cũng không muốn đem tất cả mọi chuyện đều ôm vào thân, thế nhưng người qua đời chính là mẫu thân của Đông Phương Hạo, cho nên hần mới nghĩ thân lực thân vi, đem tất cả mọi chuyện đều làm được tốt nhất.

Buổi nghị sự ngày hôm đó, đã là ba ngày sau khi Thái hậu qua đời.

“Vi thần cho rằng, hôm nay Thái Nguyên còn có chiến sự, lúc này cũng không tiện đem việc Thái hậu hoẵng bố cáo thiên hạ”. Lên tiếng chính là phụ trách Lễ bộ cùng phụ trách Phiên viện – Thượng thư lệnh Liêu Uyển, lời này của hần là nhằm vào vừa rồi Đông Phương Hạo đưa ra một vài công việc liên quan đến việc Thái hậu hoẵng.

Đông Phương Hạo gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Khuất Bình.

“Ân, thần cũng có ý này, trước đó thần chỉ cho Thái y viện đem y án của Thái hậu cùng các tấu sớ thỉnh an tập hợp lại, còn chưa tuyên bố.” Khuất Bình gật đầu hồi đáp.

“Tốt lắm, kế tiếp cứ giao cho Liêu Uyển đi làm a, Thừa tướng định như thế nào?” Nhìn thấy thần sắc Khuất Bình có vẻ hơi mệt mỏi, Đông Phương Hạo không khỏi khẽ nhíu mày.

“Cũng tốt.” Khuất Bình gật đầu.

“Về thụy số của Thái hậu, Lễ bộ nghĩ được chưa?” Đông Phương Hạo lại hỏi.

Kì Danh hạ thấp người dằng số, nói, “Chúng thần đã định liệu tốt, chỉ chờ Hoàng Thượng xem xét.”

Đông Phương Hạo mở ra đọc kỹ, sau đó lại đưa cho Khuất Bình, miệng hỏi Kì Danh, “Trẫm cho rằng nên thêm một chữ “Đoan”, thế nào?”

Kì Danh nghe xong trầm ngâm một lát, gật đầu, “Hoàng Thượng nghĩ không sai, là thần sơ sót.”

“Thừa tướng nghĩ sao?”

“Thần cảm thấy có thể. Thái hậu nhân đức dày rộng, trang trọng hiền hoà, chữ “Đoan” rất hợp.” Khuất Bình khép sớ trả lời.

“Như thế, thụy số của Thái hậu cứ định như vậy, chờ ai chiếu* ban xuống, chiếu lễ bộ an bài.” Đông Phương Hạo vuốt vuốt huyết Thái Dương, lại nói, “Lần này đại sự sinh, trong trong ngoài ngoài lại thêm rất nhiều chuyện, trẫm tuy là đang lúc cư tang, thế nhưng có chút nhiệm vụ khẩn cấp vẫn phải liệu lý. Thừa tướng mấy ngày nay cũng tạm thời ở lại trong nội cung giúp trẫm, chờ trẫm cư tang qua lại hồi phủ. Còn có các người muốn đặc biệt lưu tâm Thái Nguyên đưa tới quân báo, biết sao?”

“Chúng thần đã biết.”

.....

“Hoàng Thượng cảm thấy thế nào?” Đợi tất cả quan viên lui ra, Khuất Bình hỏi.

Đông Phương Hạo cũng không trả lời, một một mặt hỏi lại hắn, “Người thế nào? Trăm hôn mê đêm đó người một mực thay trăm túc trực bên linh cữu, hôm qua lại bề bộn cả ngày, không sao chứ?” (Cái này gọi là vợ chồng tình nghĩa thâm sâu a!)

Khuất Bình lắc đầu trả lời, “Ta không sao, ngược lại người..., thái y nói trong khoảng thời gian người này không thể quá mức lao lực.”

“Nếu trăm yên tĩnh, sẽ lại nghĩ đến mẫu hậu.....” Đông Phương Hạo rủ mắt xuống.

“Hoàng Thượng.” Khuất Bình thở dài.

Nỗi bi ai mất đi thân nhân Khuất Bình cũng có thể minh bạch, hướng hồ — hắn cũng một mực xem Thái hậu như nghĩa mẫu.

“Ngày ấy trăm dường như thấy người khóc?” Đông Phương Hạo đột nhiên ngược mắt nhìn hắn nói.

Khuất Bình giật mình, lập tức chậm rãi nói, “Thái hậu đối đãi ta rất tốt, bà còn nói..... Bà không trách ta.”

Đông Phương Hạo nhìn Khuất Bình, thấy đáy mắt hắn khắc sâu đích bi thương, bi thương tuyệt không thua kém mình, y nghĩ thân thủ ôm hắn, nhưng vẫn còn nhịn được — chỉ vì nơi này là Hoàng cung đại điện.

Y thấp giọng hỏi, “Mẫu hậu đã biết?”

“Đúng vậy.” Khuất Bình ngẩng đầu lên, than nhẹ.

— Có lẽ bà luôn biết.

Tình yêu mà bà dành cho họ, đối với hắn cùng Đông Phương Hạo mà nói, là một loại tha thứ, cũng là một loại lượng giải.

Bọn họ, thực may mắn.

Chỉ là — còn có một người.....

Nghĩ đến nàng, Khuất Bình ảm thấy bất đắc dĩ.

— Hoàng Phủ Khâm.

.....

Túc trực bên linh cữu cần ba ngày, Đông Phương Hạo lệnh Khuất Bình sớm đi nghỉ ngơi, một mình đi đến linh đường.

Khuất Bình vốn định nghỉ ngơi một chút liền đến túc trực cùng y, chỉ là hắn vừa đi ra khỏi Hiên Dương điện, liền bị một cung nữ gọi lại.

“Khuất đại nhân.”

Khuất Bình dừng bước lại.

“Nương nương cho mời.”

Khuất Bình giật mình, sau đó cười khổ.

Trước khi đi, hắn không khỏi quay đầu lại nhìn thân ảnh đang đi xa của Đông Phương Hạo. (Cái bà Khâm quý phi rách việc này chọn lúc nào không chọn, chọn đúng lúc nhà người ta có tang gia mà giở trò ghen tuông!=”=)

29. Chương 28

Chiêu Dương điện.

Ánh trời chiều chiếu vào một góc mái cong, ngoài hành lang, khí trời đậm đậm, cánh hoa sột soạt rơi lên nền đất.

“Nương nương tìm vi thần?” Khuất Bình đứng dưới hành lang.

Hoàng Phủ Khâm đứng ở trên điện.

“Nghe nói Hoàng Thượng cho người ở lại trong nội cung?” Trong lời nói của nàng mang theo châm chọc.

“Tạm thời đúng vậy.” Khuất Bình trả lời.

“Người đã đi, tại sao phải trở về?”

Khi nói chuyện, Khâm quý phi lần người lên trước, một thanh kiếm sáng loáng để ngang bên gáy Khuất Bình, mũi kiếm sắc bén nhẹ nhàng vẽ một cái, một vết máu liền hiển hiện.

Khuất Bình cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Khâm quý phi biết võ, từ khi nàng lên qua thủ vệ âm thầm xâm nhập vào Đông cung hai năm trước thì hẳn đã nghĩ đến.

Nàng muốn giết hắn, là vì nàng hận hắn.

“Ta trở về, là vì Hoàng Thượng.” Khuất Bình bình tĩnh trả lời.

“Hừ, nói thật tốt nghe.” Khâm quý phi cười nhạt, “Ai có thể dự đoán được nguyên lai thiên hạ nổi tiếng, đường đường Tả thừa tướng đại nhân lại cùng Hoàng Thượng có mối quan hệ không minh bạch.”

Khuất Bình chỉ lẳng lặng nhìn nàng, không nói chuyện.

“Người không sợ ta hiện tại một kiếm giết người?” Ánh mắt Khâm quý phi tràn đầy hận ý, cùng năm đó không suy giảm.

“Ta sợ.” Khuất Bình nhàn nhạt nói, “Trên đời không ai là không sợ chết.”

Hoàng Phủ Khâm nhìn vào mắt hắn, cặp mắt tĩnh lặng vô ba, ở đâu giống như đang sợ?

Nàng thật không rõ vì sao Hoàng Thượng trong mắt chỉ có người này, chỉ yêu người này.

— Hắn rõ ràng là nam nam nhân, vì cái gì?

— Thật muốn giết hắn!

“Người đã nợ ta một nhân tình*?” Khâm quý phi đột nhiên nở nụ cười, vô cùng xinh đẹp nhưng có chút lãnh. (* Nợ tình nghĩa, vì lý do này khác, do mình làm việc có lỗi với người ta, hoặc người ta từng giúp đỡ mình, nhân nhượng mình...)

Khuất Bình gật đầu.

“Nếu như ta muốn người trả, người chịu sao?” Nàng lại nói.

“Nương nương mời nói.” Khuất Bình nhìn nàng.

“Ta muốn cùng người đánh cuộc một lần.” Khâm quý phi đột nhiên nói.

“Đánh cuộc chuyện gì?” Khuất Bình vẫn bất động.

Hoàng Phủ Khâm ra hiệu, một người thị nữ bưng hai chén rượu đi tới.

“Người hẳn là đoán được mà.”

Khuất Bình hé miệng nhưng không nói.

“Kỳ thực cho dù người không đáp ứng, ta cũng buộc người đáp ứng, người không có lựa chọn khác.” Khâm quý phi nói, tay thoảng dụng lực, vết máu trên gáy Khuất Bình càng sâu vài phần.

“Nương nương không cần nhiều lời, hai chén rượu mặc kệ có độc hay không độc, ta đều uống.” Khuất Bình đột nhiên nói.

Tiểu dung trên mặt Khâm trở nên có chút quái dị, nàng lạnh như băng, “Ta không cần người thương cảm.”

“VẬY THỈNH NƯỞNG NƯỞNG CHỌN TRƯỚC A.” Khuất Bình mỉm cười hữu lễ nói.

Hoàng Phủ Khâm không khỏi giật mình, định thần lại liền cầm một ly.

Khuất Bình cầm lấy một chén khác.

— Ta không thể lại mất đi người..... Người hiểu?

— Ta..... hiểu.

Hạo nhi.....

Khuất Bình nhắm mắt lại, đem rượu uống một hơi cạn sạch.

Khâm quý phi buông kiếm, cũng ngẩng đầu đem rượu uống cạn.

“Như vậy ta liền không nợ người?” Khuất Bình nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống.

“Người không nợ ta, bắt quá —” Hoàng Phủ Khâm tiểu dung lại hiển hiện, chỉ là ánh mắt lại vẫn lạnh như băng, “Người phải thiếu nợ hần.”

“Là ý gì?” Khuất Bình khẽ nhú mày.

“Ta không ngờ đến nỗi quang minh chính đại hại chết người, người thực cho rằng rượu này là rượu độc sao?” Nụ cười của Khâm quý phi đột nhiên trong trở nên méo mó, nàng bật cười thành tiếng.

Khuất Bình không nói gì, hần đột nhiên cảm thấy cơ thể có gì đó không đúng, đây là —

“Đúng vậy, đây là “Ngũ Thạch tán” Hoàng Phủ Khâm nói.

Khuất Bình không khỏi cười khổ, trong cung nhiều năm như vậy, hần đa đa thiếu thiếu nghe nói qua —“Ngũ Thạch tán” là cung đình bí chế xuân dược, chỉ có tác dụng đối với nam, không có tác dụng với nữ, cũng không có thuốc giải.

“Ngũ Thạch tán” mặc dù không lấy tính mạng, nhưng dược hiệu có thể duy trì mười hai canh giờ, hơn nữa thuốc này chỉ có cùng người da thịt thân cận, hưởng thụ giường đệ chi hoan mới có thể giải trừ, xin hỏi Khuất đại nhân muốn đi tìm ai?” Thanh âm của Hoàng Phủ Khâm đột nhiên trở nên dị thường nhu hòa. (Đê tiện! TMD! Thế mà muốn Hạo Hạo yêu? Làm mẫu nghi thiên hạ? Ta phi!)

Khuất Bình nhắm mắt, không nói gì.

“Người có thể tìm ta..... Cũng có thể đi tìm Hoàng Thượng, hoặc là.....” Con mắt Hoàng Phủ Khâm miết lên thân thể người cung nữ bưng rượu. (Zombie mới thềm đụng tới ả! Ô ể!)

“Người nghĩ rằng ta sẽ đi tìm người nào đó?” Khuất Bình đột nhiên nhàn nhạt nở nụ cười, “Ta đã không nợ nường nường, xin thứ cho Khuất Bình cáo lui trước.”

Khâm quý phi ngây ngẩn cả người, nàng sững sờ nhìn Khuất Bình cầm lấy một cái ly uống rượu, xoay người ly khai Chiêu Dương điện.

.....

“Tiểu Lục tử.”

Tiểu Lục tử đang nghỉ ngơi tại phòng thái giám quản sự, đột nhiên nghe thấy một tiếng âm trầm gọi hần, hần ngẩng đầu.

“Khuất đại nhân?”

“Người..... người giúp ta chuẩn bị một chậu nước lạnh, lại thay ta tìm một sợi xích để vào trong phòng ta.” Khuất Bình phân phó, thanh âm của hần tràn ngập miễn cưỡng.

“Dạ, đại nhân.” Lúc đứng lên, ánh mắt Tiểu Lục tử miết qua một vòng đồ thẩm tiên diễm.

“Đại nhân, tay của ngài đổ máu?” Đang nói, Tiểu Lục tử lại trông thấy trên cổ hần có kiếm thương.

“Ta không sao, người nhanh đi.” Khuất Bình lại siết chặt tay một ít, làm cho mảnh vỡ của chén rượu cắt vào lòng bàn tay mình càng sâu, dùng cái đau đớn của thân thể để cường lại cảm giác khô nóng choáng váng muốn thoát đi thần trí.

Tiểu Lục tử đương nhiên không dám lại trì hoãn, hấn vội vã bước ra khỏi quán sự phòng, đi làm chuyện Khuất Bình yêu cầu.

Chỉ là —

Khuất đại nhân như thế này, liệu có nên nói cho Hoàng Thượng?

Hắn không có quên lúc trước Khuất đại nhân bị thương, Hoàng Thượng tức giận như thế nào.

.....

Khi Khâm quý phi đang muốn đi tìm Đông Phương Hạo thì đã thấy y mặt không biểu tình từ trong linh đường đi tới, sau lưng là Tiểu Lục tử cùng hai thái giám khác.

“Hoàng Thượng.” Nàng tiến lên gọi y lại, “Hoàng Thượng vội vàng muốn đi đâu?” (Hoàng đế đi đâu còn phải đợi quý phi cho phép!?)

Đông Phương Hạo thấy là nàng, cước bộ không khỏi cứng lại, “Trẫm..... Đi tìm thừa tướng.”

“Nô tì cùng Hoàng Thượng cùng đi.” (Mặt dày!)

Đông Phương Hạo không nói chuyện, chỉ nhẹ gật đầu.

Đi đến bên ngoài cửa phòng của Khuất Bình, Đông Phương Hạo kêu, “Thái phó, người đang ở bên trong sao?”

Trong phòng một điểm động tĩnh cũng không có.

Đông Phương Hạo đưa tay gõ cửa.

Vẫn còn không động tĩnh.

“Người xác định Thái phó ở bên trong?” Đông Phương Hạo nhìn về phía Tiểu Lục tử hỏi.

Tiểu Lục tử gật đầu, “Thiên chân vạn xác, Khuất đại nhân tựa hồ còn nghĩ dùng xích khóa cửa phòng.”

Đông Phương Hạo sững sờ, “Chuyện gì xảy ra..... nhanh đi tìm người đến đem khóa sắt mở...”

“..... Hoàng Thượng, dừng tay.....” Đông Phương Hạo nói chưa dứt lời, trong phòng liền truyền đến một thanh âm rất thấp rất thấp, thanh âm tuy thấp, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe ra là người ý tại cạnh cửa nói.

Thanh âm kia quả thực không đúng, làm cho Đông Phương Hạo kinh hãi.

“Thái phó, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Hắn bước nhanh đến hỏi, trong giọng nói có lo lắng rõ ràng.

Ngừng trong chốc lát, bên trong mới lại truyền đến thanh âm Khuất Bình, “..... Hoàng Thượng, thần nghĩ một mình..... cùng người..... nói.....”

Đông Phương Hạo quay đầu lại, phát tay làm cho mọi người lui xuống.

“Khuất Bình.”

“Ta..... trúng chính là.....“Ngũ Thạch tán”..... người..... ngàn vạn..... không nên vào..... biết không?” Khuất Bình nói dứt quãng, dường như đang nhẫn nại thật lớn thống khổ.

Đông Phương Hạo cả người ngơ ngẩn.

“..... Như thế nào lại.....” Ánh mắt sắc của y trầm xuống, hỏi, “Là ai?”

“..... Người..... không nên trách..... nàng..... Chờ mười hai..... canh giờ*..... sau, ta sẽ..... đi ra.....” (*24 tiếng)

“Thế nhưng —” Đông Phương Hạo nắm chặt tay, đột nhiên y trông thấy trên khung cửa có một vết máu chưa khô.

“Ngũ Thạch tán”, Khuất Bình chẳng phải là —

Đông Phương Hạo biết lúc này chỉ cần mình xông vào là có thể giải nổi thống khổ của hắn, chính là —
Hắn biết rõ Khuất Bình cố kỵ điều gì, cũng biết hắn một mảnh khổ tâm.

“Khuất Bình..... Ta tìm nữ nhân tiến đến..... được không?” Không biết tại sao, lời nói này theo Đông Phương Hạo trong miệng nói ra cũng có vẻ cố hết sức.

“Không..... được.....”

“Khuất Bình, người không cần vì ta.....”

“..... Hạo nhi..... dù cho..... không là..... người, ta..... chính mình..... cũng không..... nguyện ý..... Người..... không cần phải..... để cho ta..... khó xử..... Được chứ?” Khuất Bình tựa hồ cắn chặt hàm răng mới có thể nói ra mấy lời này.

Đông Phương Hạo đưa tay xoa vết máu, y cảm thấy mình đau lòng đến như dùng dao cắt.

— Y hận không thể cùng hắn chịu khổ.....

“Người..... đi..... cùng..... Thái hậu..... Ta biết rõ..... người..... cũng khó chịu.....”

Đông Phương Hạo nhắm chặt hai mắt, thật lâu, y nói, “Qua đêm nay ta lại đến.”

Nghe hắn nói như vậy, trong phòng liền không hề có tiếng đáp nữa.

Đông Phương Hạo lẳng lặng đứng trong chốc lát rồi xoay người rời đi.

Ra hành lang, trông thấy Khâm quý phi, Đông Phương Hạo không có gì biểu lộ, chỉ là lạnh lùng hỏi, “Người rất thất vọng?”

Khâm quý phi đột nhiên có một loại kinh hoảng, nàng không nghĩ đến Khuất Bình sẽ chọn lấy phương thức gian nan nhất, nàng vốn cũng không có ưu thế, bởi như vậy, nàng liền không có mặt mũi nào gặp Đông Phương Hạo.

Nàng càng thêm không mặt mũi nào đối mặt với Khuất Bình.

Nàng kéo kéo khóe miệng, không nói chuyện.

“Nếu trầm đi vào, chính hợp ý người.” Đông Phương Hạo chấp hai tay sau lưng, ngữ khí bình thản, “Kỳ thật trầm cũng không quan tâm, thế nhưng hắn lại rất dễ tâm, hắn lo lắng cho trầm, cho nên trầm sẽ không cô phụ hắn, người hiểu sao?”

Khâm quý phi ngẩng đầu, nàng nhìn y thật sâu, trong mắt có sầu bi, “Nếu là cho ngài, nô tì dù chết cũng nguyện ý.”

“Thế nhưng trầm cũng không cần người vì trầm mà chết.” Đông Phương Hạo thanh âm thâm lãnh, rồi bỗng nhiên lại trở nên nhu hòa, chỉ nghe hắn lẩm bẩm nói, “Hắn muốn trầm không trách người, trầm nghe hắn.....”

Khâm quý phi chỉ thấy tâm lạnh, nàng xác thực đã không để lại cho mình một chút đường lui nào.

“Người lưu lại, trước khi hắn đi ra, người liền ở chỗ này, đâu cũng không thể đi.” Đông Phương Hạo ra lệnh, “Các người canh chừng nàng cho ta.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Đêm cuối thu.....

..... Rất yên tĩnh.

.....

Cũng rất lạnh.

.....

Đêm nay gió không có một chút nhiệt độ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Khuất Bình, hắn chỉ lẳng lặng đứng sau lưng Hoàng Thượng.

Mặc dù không lên tiếng, nhưng người ta cũng không thể xem nhẹ hắn.

Ánh mắt của hắn có vẻ lạnh nhạt, nhìn Hoàng Thượng lại toát ra một loại tiểu dung yêu thương.

Nàng biết rõ, hắn chính là Thái phó của Hoàng Thượng.

Trong bóng tối, lá cây phát ra từng đợt tiếng vang thầm thì, nàng nhìn về phía phòng của Khuất Bình, không ánh sáng.

Tựa hồ..... Chợt có một tiếng nước rơi.

Xa xăm, thanh tịnh, trong suốt

Ngày ấy nàng đánh đàn bại bởi Hoàng Thượng, nàng tâm phục khẩu phục, mà khi nàng yêu cầu hắn đàn thì, lại bị Hoàng Thượng cự tuyệt.

Vì sao?

Khi đó nàng không hiểu.

Hoàng Thượng chỉ cong lên khóe môi, đáy mắt vui vẻ ý vị thâm trường, phảng phất đang cùng thế nhân tuyên cáo chuyện gì.

Đúng rồi, đêm tân hôn của nàng tựa hồ cũng là một người trong bóng đêm vượt qua.

Chỉ vì ngày ấy, Hoàng Thượng phát hiện hắn bị thương.

Rốt cục, nàng minh bạch.

Đêm đó cái gì cũng đều đã minh bạch, nàng vẫn bị vây trong bóng đêm.

Đông cung đèn tắt lại sáng, nàng thấy Hoàng Thượng vào gian phòng của hắn, sau đó liền lại là dài dòng buồn chán một đêm.

Sáng sớm, khi tia nắng ban mai hé lộ, hắn một mình xuất hiện ở đình viện, dựa vào hành lang một mình đứng thật lâu, sau đó hắn chậm rãi ngồi xuống, nhắm mắt khế tức*. (* chợp mắt, không ngủ sâu.)

Cảm giác có loại bi thương bao phủ lấy hắn, rất sâu chìm, rất..... tuyệt vọng.

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy hắn.

Sau một khắc, Hoàng Thượng xuất hiện.

Nàng tinh tường trông thấy, Hoàng Thượng giơ tay lên xoa mặt hắn, sau đó cúi người hôn lên trán hắn.

Hết thấy đều là yên tĩnh an tường, thời gian cũng giống như dừng lại, cảnh tượng ấy tựa hồ như bức tranh, in đậm lại, như thể tự nhiên, như thể thân mật, cũng trút xuống vô hạn tình cảm.

Nàng biết rõ, đây là yêu.

Là nàng một mực khát vọng ngóng nhìn lại vĩnh viễn không gặp được, không chạm được — Hoàng Thượng yêu.

Nhắm mắt lại nhẹ lay động đầu, nàng không muốn tiếp tục chờ mong nữa, bởi vì nó vốn không thuộc về nàng.

Vì vậy nàng ôm gối ngồi xuống trong góc, tựa đầu chôn ở giữa gối.

Sắc trời vi sáng, Đông Phương Hạo liền tới.

Hoàng Phủ Khâm đứng dậy nhìn y.

Sắc mặt của y chỉ còn lại có một sắc tái nhợt.

“Người hắn là cảm ơn ta.” Hoàng Phủ Khâm đột nhiên mở miệng.

Đông Phương Hạo không để ý tới nàng.

“Người hân phải thấy may mắn là ta chỉ hạ xuân được.” Hoàng Phủ Khâm lại nói. (Chết không hối cải!)

Đông Phương Hạo dừng bước lại.

Thật lâu sau, từ trong miệng y thoát ra một câu, “Người tốt nhất cầu nguyện hân không sao.”

Hoàng Phủ Khâm nhìn y, không hề lên tiếng.

Đông Phương Hạo lướt qua nàng, đi thẳng về phía phòng của Khuất Bình.

Hôm nay y không muốn để ý tới bất cứ chuyện gì, thậm chí lắng nghe canh giữ ở ngoài cửa.

Đến lúc này, mười hai canh giờ mới qua một nửa.

Hoàng Phủ Khâm xoay người, nàng si ngốc nhìn bóng lưng Đông Phương Hạo, cũng không cử động nữa.

Chưa bao giờ cảm giác thời gian chậm chạp đến như thế, chờ đợi nó trôi qua lại có cảm giác trái tim bị cắn nuốt mất, không cách nào không nghĩ đến Khuất Bình giờ phút này đang chịu đựng hết thấy đau đớn dần vật, Đông Phương Hạo nhắm chặt mắt lại.

Tia nắng cuối cùng trên bầu trời biến mất, Đông Phương Hạo rốt cục thật dài thở ra một hơi — mười hai canh giờ đã mãn.

Hân quay đầu hướng Tiểu Lục tử nói, “Người đi truyền thái y tới chờ lệnh.”

“Dạ.” Tiểu Lục tử lên tiếng liền xoay người đi xuống.

— Khuất Bình, người nhất định phải bình yên.

Đông Phương Hạo cắn chặt răng.

Canh giờ đã đến, trong phòng vẫn không có động tĩnh.

Đông Phương Hạo nhìn chăm chăm cửa phòng cắn răng không nói.

Khâm quý phi cũng bất động, chỉ từ xa xa nhìn qua.

Vào lúc Đông Phương Hạo chuẩn bị làm cho thị vệ phá cửa, trong phòng rốt cục có một tia động tĩnh.

Đó là xiềng xích va chạm.

Một lúc thật lâu sau, xiềng xích rơi xuống trên mặt đất.

Cửa buồng lỏng.

Trong nháy mắt, Đông Phương Hạo phát hiện mình không sao hô hấp nổi.

Cửa mở.

Đông Phương Hạo liền nhìn thấy Khuất Bình.

Hoàng Phủ Khâm cũng nhìn thấy.

Khuất Bình yên tĩnh đứng ở nơi đó, quần áo trên người hân không thay đổi, chỉ là toàn thân ẩm ướt, một tay cầm chặt lấy khung cửa, từ cổ tay xuống phía dưới là màu đỏ nhàn nhạt, chảy tới khuỷu tay, lại nhỏ đến mặt đất.

Lúc này sắc mặt hân trắng đến gần như trong suốt, sợi tóc đen nhánh tán lác trước ngực, nước tích tích theo sợi tóc chảy xuôi, cũng vài sợi dính trên gò má, uốn lượn xuống dưới cổ, hắc bạch phân minh.

Môi hân sớm đã không có một chút huyết sắc, thể nhưng thần sắc như trước trầm tĩnh, một đôi mắt mặc dù lộ ra môi, lại vẫn thanh tịnh, đen đến sáng ngời.

Suốt mười hai canh giờ, một ngày một đêm thời gian, một ngày một đêm tra tấn.

Khâm quý phi ngơ ngác nhìn hần — nàng cũng không biết một người có thể nhẫn nại đến như thế, cũng mới biết được, nguyên lai giữa bọn họ căn bản không người có thể chen chân, mặc cho ai cũng không có khả năng thay thế vị trí độc hữu củ hần trong cảm nhận của Hoàng Thượng.

— Một người như vậy, gọi Hoàng Thượng làm sao có thể không yêu?

“..... Khuất Bình.” Đông Phương Hạo lên tiếng, thanh âm của y khàn khàn.

Khuất Bình nhìn y, hần đột nhiên bứt lên khoe môi, nhàn nhạt nở nụ cười, nhẹ nhàng nói, “Hoàng Thượng..... thần, có chút... mệt mỏi.....”

Hần nói rồi, liền hai mắt nhắm nghiền, người cũng có vẻ lung lay sắp đổ.

Đông Phương Hạo lòng đau xót, vội vã tiến lên đỡ hần, chạm đến một cảm giác lạnh buốt.

“Gọi thái y tiến đến.” Đông Phương Hạo nói, muốn dìu hần trở về phòng.

“Dạ.” Tiểu Lục tử đáp lời.

“Đừng..... đi vào.....” Khuất Bình đột nhiên mở mắt ra, hần giơ tay lên, che lấy mắt Đông Phương Hạo.

Đông Phương Hạo khẽ giật mình ngừng lại, rất tự nhiên kéo tay hần, nhưng khi đụng chạm đến trên tay hần hằng hà miêng vết thương thì lại vội vã rời lỏng ra, sợ làm đau hần.

Giờ phút này lòng y ngoại trừ đau đớn vẫn là đau đớn, y chuyển hướng nhìn khuôn mặt Khuất Bình, khuôn mặt tuấn tú ướt đầm càng có vẻ thon gầy, càng nhìn càng khiến người xót xa cùng cảm phục.

Y biết rõ Khuất Bình nhất định là không đành lòng thấy mình khó chịu, vì vậy rủ mắt xuống, trầm giọng, “Hảo, ta không vào, ngươi nhắm mắt lại nghỉ ngơi thật tốt, đừng nói chuyện, ân?”

Khuất Bình chỉ nhú mày, lại nhẹ nhàng gật đầu, tay chậm rãi buông.

“Thái y?” Đông Phương Hạo lập tức xoay người hỏi.

Thái y sớm đã đứng ở sau lưng Hoàng đế lúc này vội vã tiến lên, khom người nói, “Hoàng Thượng, xin cho thần bắt mạch cho Khuất đại nhân —”

Đông Phương Hạo nhẹ nhàng lên một bàn tay của Khuất Bình, cho thái y đáp mạch chẩn đoán bệnh.

“Thế nào?” Thấy thái y nhăn lại lông mày, lòng y cũng siết chặt thêm một phần.

Thái y trầm ngâm một lát mới hồi bẩm, “Hoàng Thượng, được tính vốn thương thân hơn nữa quá cường, Khuất đại nhân vì chống đỡ nó đã tiêu hao hết thể lực, hơn nữa dựa vào thần xem thương tích trên tay Thừa tướng, trên người có lẽ còn có..... Những vết thương ấy vì thời gian dài tắm trong nước chưa từng cầm máu, cho nên huyết khí không đủ..... Bất quá —”

“Bất quá cái gì?” Đông Phương Hạo cau chặt lông mày.

“Phiền toái nhất lại là Thừa tướng hàn khí quá nặng, nếu không xua tan, đợi đả thương vào tì phế sẽ lưu lại bệnh không tiện nói ra.” Thái y nói ngược mắt nhìn Hoàng Thượng, “Vốn chỉ có dùng nước nóng không ngừng ngâm gia tốc khí huyết vận hành để khôi phục nhiệt độ cơ thể, nhưng Thừa tướng thể lực không đủ, cho nên lần thứ nhất không nên ngâm quá lâu, tốt nhất nên chia làm mấy lần, mỗi lần khoảng cách nửa canh giờ, thẳng đến khi nhiệt độ cơ thể hồi phục mới thôi.”

“Ân, trẫm đã biết.” Đông Phương Hạo khẽ gật đầu, nhàn tiện nói, “Thái y theo trẫm đi tắm cung chờ đợi, Tiểu Lục tử chiếu thái y phân phó mà làm việc, mặt khác tìm người đem căn phòng này thu thập sạch sẽ, đừng lưu lại một tia dấu vết, hiểu không?”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Đông Phương Hạo không nói thêm nữa, hần nhẹ nhàng ôm lấy Khuất Bình rời đi.

Khâm quý phi vẫn kinh ngạc đứng tại chỗ, khi Đông Phương Hạo đi qua bên cạnh nàng, nàng nhìn rõ ràng khuôn mặt Khuất Bình, cũng thấy rõ nét mặt đau lòng cùng thương tiếc của Đông Phương Hạo, thấy rõ ràng, cũng đau đến rõ ràng.

Khi thân ảnh hai người biến mất, có mấy thái giám yên lặng đi tới thu thập gian phòng.

“Đợi một chút.” Nàng đột nhiên lên tiếng.

“Nương nương?” Những thái giám kia ngừng lại, khó hiểu nhìn nàng.

Hoàng Phủ Khâm không trả lời, chỉ xuyên qua đình viện đi tới gian phòng kia, đi tới nơi Đông Phương Hạo vừa đứng.

Vì vậy, nàng liếc mắt liền nhìn thấy trong phòng có một vài chậu nước màu đỏ nhạt, cước bộ của nàng không ngừng, nhưng lại có chút chần chờ, nàng cũng không biết chính mình vì sao phải tiến đến, là muốn dùng mắt mình chứng thật điều gì? Hay là muốn mượn chuyện này thấy rõ tình yêu của mình với Đông Phương Hạo tốt cùng có bao nhiêu?

Nàng không biết, cũng không nghĩ tiếp, chỉ vì nàng cả người đã ngu ngơ một chỗ.

Không phải bởi vì vết máu trải dài trên mặt đất, cũng không phải vì máu và nước dính đầy trên ga giường và chăn mỏng, mà là nàng chợt phát hiện, lưu lại ở măn giường lớn là mảnh sứ đủ mọi kích cỡ toái vỡ.

— Đứng vào.....

Câu nói kia Khuất Bình nói được rất khê, thế nhưng Hoàng Phủ Khâm nghe thấy, cho nên lúc này nàng đã hiểu.

Nàng tiến lên vài bước, đi vào trước giường, đột nhiên nhặt lên một mảnh sứ hướng trên tay mình hung hăng vạch xuống, lập tức, máu liền hiện lên, đỏ đến chói mắt.

Nàng sợ run một lát, chậm rãi nở nụ cười, chậm rãi rửa tay xuống.

— Tâm..... cần phải chết, cũng nên buông tay.

Vết thương trên tay ẩn ẩn làm đau, thế nhưng không lấn át được nỗi đau lòng của nàng giờ phút này.

Nàng cắn chặt môi, không để nước mắt rơi xuống.

30. Chương 29

Hoa bắt đầu rụng, cánh hoa tàn mềm rũ xuống, sương quanh quẩn trong không khí, có vẻ lãnh lãnh thanh thanh.

Khuất Bình đứng trong cơn mưa lá phong bay tán loạn tại đình viện, một bộ trường bào trắng muốt bằng tơ tằm khiến hắn thoát nhìn có chút gầy, dưới cổ áo ẩn ẩn lộ ra một đường mảnh màu đỏ, mái tóc buộc lại sau lưng lất phất bay, thỉnh thoảng che đi vệt màu đỏ ấy.

Mỗi lần chứng kiến thân ảnh hắn một mình đứng thẳng tiao nhả mà cương nghị, Đông Phương Hạo sẽ không khỏi dừng bước lại.

Nhìn thấy một Khuất Bình như vậy, đáy lòng y lại nổi lên không biết bao nhiêu cảm xúc, ký ức lại tràn về, mỗi một tiếng nói, mỗi một cử động... của hắn, gợi dậy biết bao nhiêu yêu thương, cũng gợi lại biết bao nhiêu đau đớn họ đã trải qua...

Tựa như mỗi lần y gọi hắn là “Thái phó”, đáy mắt Khuất Bình sẽ lại hiện lên sợi sợi ảm áp.

Những nhớ lại này khiến y hoài niệm, chúng thật đẹp đẽ, thật trân quý, đồng thời y cũng không hối hận, tất cả là những gì y muốn nắm chặt, vĩnh viễn cất kỹ dưới đáy lòng.

“Thức dậy sớm như vậy?” Nghe được tiếng bước chân vang lên sau lưng, Khuất Bình không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng hỏi.

Đông Phương Hạo không trả lời mà nói, “Sao người đã xuống giường rồi?”

“Ta đã không có việc gì.” Khuất Bình cười nói.

Nghe lời này, Đông Phương Hạo không khỏi hồi tưởng lại mấy ngày trước khi đón lấy hấn từ trong phòng bước ra, một thân ướt đẫm miễn cưỡng đứng thẳng khiến Đông Phương Hạo từ đáy lòng thương tiếc xót xa.

Bóng lưng Khuất Bình lúc này có vẻ thon gầy, Đông Phương Hạo không tự chủ được vươn tay ra nhẹ nhàng ôm lấy hấn, cách tầng quần áo cũng có thể cảm giác được thân nhiệt khác thường của hấn, trong lòng biết hấn chưa khỏi hẳn.

Mười ngón giao nhau đặt phía trước người Khuất Bình, kéo gần lại khoảng cách giữa hai người, y thuận thế tựa đầu lên vai hấn, mùi hương lạnh nhạt thanh liêm của Khuất Bình truyền vào trong khứu giác, cũng mang theo mùi thuốc thanh lương.

Đông Phương Hạo không quên được những vết thương chằng chịt trên thân Khuất Bình, chỉ cần vừa nghĩ tới, y sẽ cau chặt lông mày.

Ngày ấy khi y tự tay giúp hấn cởi y phục ẩm ướt, tự tay đưa hấn vào bồn nước ấm thì cũng không phát giác, chỉ vì vết thương sớm đã sưng nước, thẳng đến về sau trông thấy bồn nước thứ nhất dần dần biến màu đỏ hấn mới nhớ tới thái y đã từng đề cập chuyện thương tích.

Cả trong quá trình Khuất Bình chỉ yên lặng ngủ, thế nhưng lông mày nhíu chặt của hấn vẫn đều không thư hoãn qua, có thể là vì những vết thương kia chạm vào nước ấm thì sinh ra đau đớn.

Nhìn thấy hấn như vậy, ***g ngực Đông Phương Hạo đã sớm đau nhức đến tột đỉnh, lại càng không cần phải nói khi y nghĩ đến lúc Khuất Bình một mình ở trong phòng chịu dày vò.

Đối với sự im lặng của Đông Phương Hạo, Khuất Bình tất nhiên sáng tỏ, vì vậy hấn trầm giọng, “Cũng đã trôi qua, Hạo nhi.”

Đông Phương Hạo ở phía sau hấn chỉ lắc đầu, một câu cũng không nói, bởi vì đáy lòng y tràn đầy đau đớn.

Cánh tay y ôm Khuất Bình thoáng dùng sức rồi lại không dám quá dùng sức, chỉ tựa đầu vùi càng sâu một ít, y phát hiện mình muốn cứ như vậy một mực ôm hấn, một mực cảm thụ được hấn, vĩnh viễn không buông ra lần nữa.

Cảm nhận được y đột nhiên có ý ỷ lại, Khuất Bình không khỏi nở nụ cười, hấn đưa tay ôm trùm lên bàn tay Đông Phương Hạo, cùng nó siết lại, chậm rãi nói, “Ta vốn cho rằng uống xong chén rượu kia sẽ không bao giờ còn thấy được người, nghĩ đến phải để người lưu lại một mình đã cảm thấy lòng đau nhức.....”

Khuất Bình ngẩng đầu, nhìn lên tầng mây trên không trung xa xôi, thanh âm của hấn trầm thấp, ngữ điệu vững vàng, ngừng một chút lại nói, “Khi biết được đó không phải rượu độc, ta thật sự cảm thấy thoải mái không ít, chỉ cần còn có thể gặp lại người, như thế nào ta đều có thể chịu được.”

“Người — ai.....” Đông Phương Hạo cảm động, nghe đến câu cuối cùng thì chỉ có thể nhắm mắt lại.

“Khuất Bình.....” Y thấp giọng lẩm bẩm cái tên đã làm y khắc cốt minh tâm, y có thể nhận ra được tình yêu của Khuất Bình đối với y, nhưng cái giá để nhận ra điều này quá lớn, tựa như giờ phút này y cầm được bàn tay của Khuất Bình, nhưng y chạm đến được cũng là vết thương chằng chịt.

Y buồn bực đem mặt giấu bên cổ Khuất Bình thấp giọng nói, “Ngày ấy Khâm quý phi nói ta hấn là cảm thấy may mắn, nhưng người biết không, nếu đó thật sự là rượu độc, lần này ta sẽ đi theo người, vô luận sinh tử, thế mà hiện tại lại chỉ trở mắt nhìn người chịu khổ, người có biết tâm tình của ta lúc này như thế nào?”

“Ta biết.” Khuất Bình thở dài, hấn nhẹ nhàng đẩy tay Đông Phương Hạo ra, xoay người lại, nhìn thấy cặp mắt tràn ngập đau lòng của y, hấn nói, “Ta biết rõ — Ta luôn cho rằng, người người quan tâm nhất là ta, cho nên ta càng không thể lại bỏ người một mình.”

“Thái phó.....” Đông Phương Hạo than nhẹ. Ánh mắt tương đối, y nhìn thấy thân ảnh của mình in sâu dưới đáy mắt hấn.

“Người cũng đã biết ta sẽ không lại buông tay..... Khuất Bình?” Y nhìn thẳng vào hấn, thanh âm trầm thấp mà kiên định, cũng mang theo cảm tình sâu nặng, mỗi chữ mỗi câu chậm rãi nói ra.

Đã mất đi một lần, sẽ không để mất đi lần thứ hai.

Lúc này đây là sinh tử tùy tướng, bất ly bất khí.

Khuất Bình nao nao, cũng cười, hồi đáp, “Ta biết.”

Đông Phương Hạo nhìn xem hần ôn hòa vui vẻ, nhin không được thân thủ kéo hần tới liền muốn hôn.

“.....” Khuất Bình vừa định ngăn cản, còn chưa kịp mở miệng, đã bị môi Đông Phương Hạo chặn lấy.

Đông Phương Hạo một mực nghĩ hôn hần, hôm nay bởi vì hần dường thường đưa đến nơi này, cũng sai người không được tùy ý ra vào quấy rầy, cho nên mới tại đây buông thả bản thân.

Khuất Bình vốn định nói cái gì, thế nhưng lúc này lại bị Đông Phương Hạo triển miên hôn làm hần không cách nào mở miệng, vì vậy đành phải thôi, mặc cho lưỡi y xâm nhập trong miệng mình không ngừng liếm mát.

Gắn bó mật thiết, Đông Phương Hạo nhắm mắt cảm thụ được thân nhiệt nóng bỏng dị thường của Khuất Bình, đầu lưỡi tinh tế nhấm nháp mỗi một tắc mềm mại trong khoang miệng mà y có thể nếm tới, chóp mũi tràn ngập khí tức của hần, trầm ổn bền vững, thật sâu hấp dẫn y, làm y một mực trầm luân, không cách nào tự kiềm chế.

Hôn dần dần sâu sắc, ngón tay lẫn nhau quấn giao, thân thể cũng gắt gao cùng dán, hai người cùng cảm nhận được tiếng tim đập rộn ràng của nhau, cảm nhận được đáy lòng rung động, cũng cảm nhận được thứ tình cảm nồng nhiệt sâu sắc đến quận đau triển miên như suối không dứt.

Gió mát khe thổi, tia nắng ban mai xuyên thấu qua khe hở của tầng mây, trên mái ngói lưu ly hiện ra ánh sáng bạc lấp lánh, mái cong tựa như đứng thẳng nhập trong mây, nóc nhà liên miên kéo dài không dứt.

Lá cây chao liệng, bay bổng rơi xuống đất.

Dưới tán cây có tiếng thở dốc trầm thấp, ôn nhu như thủy, lưu luyến như mộng.

“..... Khuất Bình.” Tiếng thở dài cùng với tiếng gọi, Đông Phương Hạo khàn khàn, trên nét môi thắm đậm vui vẻ.

Hàm răng khê cắn môi hần, môi cùng môi tê ma đụng chạm, chính là không muốn tách ra.

“Không sợ ta đem bệnh lây cho ngươi?” Khuất Bình lên tiếng, trong giọng nói lộ vẻ sùng nịch cùng bất đắc dĩ.

“Vậy ngươi phải sớm ngày khang phục.” Thanh âm Đông Phương Hạo trầm thấp mang theo cười khê.

“Ngươi a — khái, khái.....” Khuất Bình vừa muốn nói gì, lại bị một hồi ho khan cắt đứt, nụ hôn thật dài khiến khí tức của hần trở nên hỗn loạn, hô hấp không thông thuận.

Nhìn hần thoáng quay mặt qua chỗ khác cúi đầu ho nhẹ, Đông Phương Hạo khê giật mình, vội vàng đỡ lấy hần định kéo hần ngồi xuống, Khuất Bình chỉ khoát tay áo ra hiệu mình không sao.

Đáng chết, tại sao y lại đã quên hần khó hô hấp, chỉ lo càng hôn càng sâu.....

“Ta không sao.” Khuất Bình lúc này bình phục hô hấp quay đầu lại nhìn y, cười đưa tay vuốt hàng lông mày chau chặt của y.

Đông Phương Hạo còn chưa kịp nói chuyện, đã bị một loạt tiếng bước chân vội vàng cắt đứt.

“Hoàng Thượng —“ Một tiểu thái giám vội vàng chạy đến.

“Chuyện gì? Chẳng phải trẫm đã phân phó ai cũng không được vào sao?” Đông Phương Hạo trừng mắt hần.

“Đúng vậy, nhưng là.....” Tiểu thái giám sợ tới mức lui về phía sau một bước, liền nói không được.

Khuất Bình nhìn nhìn Đông Phương Hạo, mỉm cười, liền quay đầu hỏi tiểu thái giám, “Chuyện gì?”

Thanh âm của hần từ trước đến nay luôn có loại làm cho người ta an tâm, tiểu thái giám nhìn hần, lại hướng Hoàng thượng quan sát thần sắc, rồi mới lên tiếng, “Là..... Nương nương đã xảy ra chuyện.”

“Chuyện gì?” Khuất Bình lo lắng nhìn lại lông mày.

Đông Phương Hạo mặt vô biểu tình, cũng không nói một lời.

.....

Khâm quý phi sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, lẳng lẳng nằm ở trên giường lông vũ mềm mại.

Ý thức dần dần khôi phục, nàng nghe thấy có tiếng người nói chuyện.

“Nương nương tựa hồ là một lòng muốn chết..... Cũng may nô tỳ phát hiện được kịp thời.....”

Rèm mi dài khê chớp, nàng nhớ tới mình đang ở trong ôn trì tắm rửa..... Nàng không cách nào giải thích được hành vi của mình, bởi vì lúc ấy nàng quả thật có ý niệm phí hoài bản thân.

“Nàng hiện tại thế nào?” Nàng nghe ra đó là thanh âm của Hoàng Thượng, bàn tay vô thức nắm chặt đệm chăn.

Có phải hắn đã càng thêm chán ghét mình? Nàng không dám nghĩ.

“..... Nương nương đã thoát ly nguy hiểm, rất nhanh có thể tỉnh táo lại.” Chỉ nghe thái y nói.

Một hồi tiếng bước chân qua đi, Khâm úy phi tựa hồ cảm giác có người đi tới bên cạnh nàng, cũng nghe thấy một tiếng thở dài khê khàng.

Nàng mở mắt ra, trông thấy Đông Phương Hạo gương mặt lạnh lùng, còn có bên cạnh đó là Khuất Bình.

Đôi mắt thanh tịnh, thần sắc thông dong, phẳng phất như nhìn thấu thể sự, phong đạm vân khinh.

Hắn — liên sinh tử cũng có thể nhìn thấu a.....

Sinh thì như thế nào, tử thì như thế nào, đã không chiếm được thủy chung cũng là không chiếm được — Cuối cùng..... là chính mình quá ngốc, cho nên không cách nào nhìn thấu thôi.

Hoàng Phủ Khâm nhắm mắt.

“Ta đi ra ngoài trước.” Thấy nàng tỉnh, Khuất Bình liền nói với Đông Phương Hạo.

Thanh âm của hắn ôn hòa, hoàn toàn nghe không ra bất luận tâm tình gì.

Đông Phương Hạo “Ân” một tiếng, đồng thời nhìn theo hắn.

Thấy hắn xoay người muốn ly khai, Hoàng Phủ Khâm đột nhiên giật giật môi, nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ đến, “..... Thực xin lỗi, Khuất thái phó.” (Làm cho đã tay rồi đi xin lỗi, hờ hờ...)

Khuất Bình dừng lại, hắn cúi đầu xuống thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi ngoái lại nhìn nàng, “Người không gì để phải xin lỗi ta.”

Hoàng Phủ Khâm nhìn hắn lắc đầu, “Kỳ thật Hoàng Thượng..... đã sớm cùng ta nói rõ, nói hắn vĩnh viễn sẽ không yêu ta, là ta chính mình khăng khăng một mực.....”

Nàng cười khổ, ánh mắt chậm rãi chuyển hướng về phía Đông Phương Hạo.

Về mặt y ngội lạnh trước sau như một, khóe miệng kiên nghị cũng mãn thành một đường thẳng tắp, cặp mắt hẹp dài một mảnh thâm trầm, thể nhưng mỗi khi y nhìn Khuất Bình, trong ánh mắt ôn nhu tràn ngập lan ra cả khuôn mặt, biểu lộ cũng có vẻ sinh động.

“Nếu nói là khăng khăng một mực..... Trẫm làm sao không phải?” Đông Phương Hạo trầm giọng, nói những lời này lại có vẻ dị thường nhu hòa. Hắn nhìn xem Hoàng Phủ Khâm, “Nơi hắn là hiểu trẫm, không phải sao?”

Khuất Bình lúc này than nhẹ, xoay người rời đi.

— Bởi vì vô luận Hạo nhi nói cái gì, hai ta nhất định thương tâm.

Gió thổi động, có vẻ phiêu linh.

Phong vân biến sắc, cung đình thâm sâu, không nghe thấy tiếng nước nở.

“Nàng đi.” Trong cặp mắt hẹp dài kia thủy chung chỉ có thân ảnh của hấn, y nhìn hấn nói.

Hấn gật đầu, nhưng lại không nói gì.

— Vì sao trên đời này luôn luôn rất nhiều người cô độc?

Đột nhiên nghĩ đến Mẫn cô nương, nghĩ tới Thanh Tử cùng thúc phụ, cũng nghĩ đến ngày ấy mình ở tiểu trong trại như một giấc mộng.

Ánh sáng vàng, như vậy chói mắt.....

Hấn không khỏi nhắm nghiền.

— Ở nơi nào đều là không sao cả, ai bảo hấn không sao bỏ được người trước mắt

31. Chương 30

Ai chiếu Thái hậu hoẵng ban bố ngày thứ hai, từ Thái Nguyên truyền đến tin chiến thắng, khâm mệnh Đại tướng quân Hoàng Phủ Khuynh Kinh xử tử bè lũ phản quân của Ngân vương tại thành Phần Dương, hai mươi vạn phản quân có một nửa đứng ra quy hàng, phản loạn được bình định.

Ngày ấy, Đông Phương Hạo cùng quần thần ngự giá thân nghênh Hoàng Phủ Khuynh Kinh chiến thắng trở về, đội ngũ nghênh đón rộn ràng hoành tráng, một đường đi đến Trì Thanh cung.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh không gặp Khuất Bình trên triều, mà ngay cả trên bàn tiệc khánh công cũng không thấy thân ảnh của hấn.

— Chẳng phải hấn đã trở lại?

Trong khi nâng chén ngôn hoan, Hoàng Phủ Khuynh Kinh thầm nghĩ.

“Hoàng Phủ tướng quân lần này lập được đại công, thật sự là thật đáng mừng, cho phép ta mời tướng quân một ly.” Một vị quan viên đi tới, cười hướng Hoàng Phủ Khuynh Kinh mời rượu.

“Kì thượng thư nói quá lời, nếu như phản loạn không thể bình định, phiền phức của ta có thể lớn lắm.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh vừa cười vừa nói.

“Hoàng Phủ tướng quân nói đùa.”

Đúng lúc này, Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn thấy Khuất Bình.

Khuất Bình đang từ hành lang đi vào đình viện, hấn vừa thấy Hoàng Phủ Khuynh Kinh liền hướng sang nhẹ gật đầu.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh chỉ nhìn hấn.

Chỉ thấy hấn đi đến bên Hoàng Thượng cùng y nói gì đó, Hoàng Thượng nghiêng tai nghe, trên mặt cũng không biểu lộ gì rõ rệt, một lát sau ngược mắt nhìn nhìn Khuất Bình, đột nhiên nở nụ cười thoáng cái rồi nhíu mày, hướng Khuất Bình nói một câu, Khuất Bình cũng mỉm cười gật đầu, sau hấn mới đi về phía Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

Thấy hấn đi về phía mình, Hoàng Phủ Khuynh Kinh cũng tiến lên trước vài bước nghênh tiếp.

“Đại nhân.”

“Hoàng Phủ tướng quân hành trình mệt mỏi, quả thực vất vả người.” Thấy hấn, Khuất Bình khẽ cười nói.

Khuất Bình một thân y quan Thừa tướng, chấp tay mà đứng, có vẻ vài phần thanh tĩnh, vài phần giản dị.

“Khí sắc của đại nhân.....” Hoàng Phủ Khuynh Kinh cẩn thận nhìn hấn một hồi, càng cảm thấy gương mặt hấn mang theo một loại tái nhợt của bệnh nặng mới khỏi.

Khuất Bình nghe hần nói như vậy thì khẽ chau mày, mấp máy môi, tựa hồ muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh không khỏi hỏi.

Khuất Bình tuy sắc mặt bình tĩnh, nhưng đáy mắt lại đầy phức tạp, tựa hồ còn quán quýt một loại tự trách.

Hần giương mắt nhìn Hoàng Phủ Khuynh Kinh, lẳng lặng nói, “Vì ta, lệnh muội ly khai hoàng cung.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh sửng sốt.

Khuất Bình nhìn hần trong chốc lát, đột nhiên xoay người lấy một chén rượu không, tự châm đầy một chén.

Hần chấp chén trên tay, hướng Hoàng Phủ Khuynh Kinh nói, “Hết thấy đều là do ta mà nên, ta ở đây hưởng tướng quân mượn rượu bồi tội.”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh sửng sờ, lập tức kêu, “Đại nhân –”

Khuất Bình không để ý đến, chỉ đặt chén rượu lên môi, uống một hơi cạn sạch.

Thấy hần lại châm chén thứ hai, Hoàng Phủ Khuynh Kinh thân thủ ngăn cản, “Đại nhân, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Người hần là biết được..... chính là.....” Khuất Bình thở dài.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nghĩ là hần sẽ nói tiếp, thế nhưng Khuất Bình nhú mày rồi cuối cùng cũng không nói nên lời, thừa dịp Hoàng Phủ Khuynh Kinh buông tay hần lại bưng chén rượu lên uống cạn.

Khuất Bình đặt chén trống trên bàn, liền muốn châm chén thứ ba.

Lúc này vươn tay ra ngăn cản không phải là Hoàng Phủ Khuynh Kinh, mà là Đông Phương Hạo chẳng biết lúc nào đi đến bên cạnh Khuất Bình.

Chỉ thấy y lấy bầu rượu trong tay Khuất Bình ra, đổ đầy rượu vào chén, sau đó nâng chén nhìn về phía Hoàng Phủ Khuynh Kinh, đôi mắt sâu trầm, chậm rãi nói, “Phụ muội muội của người chính là trầm, không liên quan gì đến Thái phó, muốn trách liền trách trầm là được.”

“Thần không dám.” Nghe Hoàng Thượng nói như vậy, Hoàng Phủ Khuynh Kinh sao dám nhận, liền muốn quỳ xuống.

“Hoàng Phủ tướng quân.” Khuất Bình vội vã vươn tay đỡ hần.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh chợt nhìn thấy vết thương chằng chịt trên hai cổ tay Khuất Bình, vốn bị hần giấu dưới ống tay áo.

“Đại nhân, ngài.....” Hoàng Phủ Khuynh Kinh đứng thẳng lên liền lập tức nắm chặt lại bàn tay mà Khuất Bình vội vã rút về.

Không chỉ là cổ tay, hần trông thấy trong lòng bàn tay Khuất Bình cũng có đả thương.

“Không có gì.” Khuất Bình cười cười, liền rút tay về.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh lòng thầm nghi hoặc, thấy hần không nói cũng không biết nên như thế nào hỏi, giương mắt nhìn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tựa hồ cũng không có phản ứng gì, chỉ là ngửa đầu uống hết chén rượu.

“Hoàng Thượng, người tới làm cái gì?” Lúc này Khuất Bình cũng quay đầu nhìn Đông Phương Hạo, biểu lộ đầy bất đắc dĩ.

“Cũng không có gì.” Đông Phương Hạo vuốt vuốt chén rượu trong tay, đột nhiên y nhìn về phía Hoàng Phủ Khuynh Kinh hỏi, “Lại nói tiếp, trầm tựa hồ không hỏi qua người, ngày đó người như thế nào lại cùng thái phó gặp được nhau?”

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn cặp mắt nheo lại của Đông Phương Hạo, cảm thấy Hoàng Thượng tựa hồ có một tia không vui.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, ngày đó Thừa tướng cùng Thích tướng quân tiến vào thành Thái Nguyên.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh khom người đáp.

“A?” Đông Phương Hạo quay đầu nhìn Khuất Bình, “Người đều không cùng trăm nói tử tử tử.”

Nghe ngữ khí nén giận của y, Khuất Bình có chút dở khóc dở cười, “Để Hoàng Phủ tướng quân ngày mai nói cho người nghe, hôm nay cho hân sớm một chút hồi phủ nghỉ tạm a, được không?”

“Không được.”

“Hoàng Thượng, người uống nhiều quá rồi.” Khuất Bình bắt đắc dĩ thở dài.

“Trăm không có.”

“Tiểu Lục tử, giúp ta vịn Hoàng Thượng trở lại tẩm cung, hân nên nghỉ ngơi.” Khuất Bình không để ý tới hân, chỉ quay đầu lại phân phó, sau đó hân nhìn Hoàng Phủ Khuynh Kinh, “Thay ta hướng công chúa vãn an.”

“Khuynh Kinh đã biết.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh mỉm cười trả lời.

“Ân.” Khuất Bình gật đầu.

“Hoàng Thượng, đi thôi.” Khuất Bình vịn Đông Phương Hạo thấp giọng nói.

“Trăm không có say.” Đông Phương Hạo cả người tựa vào trên thân Khuất Bình, đầu tiên đến trên cổ Khuất Bình, hơi thở nóng bừng, nói.

“Còn nói không có say?” Khuất Bình cười nhìn hân.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, liềm liềm thần sắc cúi đầu xuống, thấy chén rượu trống rỗng trên bàn, hân không khỏi có chút nhục kinh, sau rồi lại thở dài.

— Hoàng Thượng, cũng chỉ ở trước mặt người ấy mới có thể như vậy a..... May mắn, giờ đây người ấy đã trở lại. Về phần Khâm nhi.....

Ánh mắt hân ảm ảm, bởi vì hân biết rõ, có một số việc thật sự là không cách nào miễn cưỡng.

.....

Bên cổ mang theo hơi thở ấm áp, mãi cho đến chỉ còn lại hai người, Đông Phương Hạo vẫn kề cận Khuất Bình không chịu buông, ngược lại vươn tay vây quanh eo hân, đưa hân sát vào mình.

“Vừa rồi người tức giận cái gì?” Khuất Bình thấp giọng hỏi, hân nhìn vào mắt Đông Phương Hạo, đôi tròng mắt kia thanh thanh sáng sáng, nào có một tia men say.

“Ta giận –” Đông Phương Hạo vừa nói vừa đem môi để sát vào môi hân, “Ánh mắt Hoàng Phủ Khuynh Kinh nhìn người.....”

“Người a.....” Khuất Bình bắt đắc dĩ cười nhẹ, trong thanh âm xen lẫn một chút thở dài, nói nhỏ, “Có đôi khi thật là vô lý”

“Thật không?” Đông Phương Hạo cười nhẹ, lưỡi y thừa cơ cuốn vào trong miệng Khuất Bình, nhắm nháp hương vị độc hữu của hân.

Khuất Bình nhắm mắt, dùng tâm cảm thụ, cũng tinh tế hưởng ứng.

Môi lưỡi dây dưa trong lúc đó, nhen nhóm lên thứ nhiệt độ chôn giấu đã lâu trong lòng Đông Phương Hạo.

Y cơ hồ dán chặt lấy Khuất Bình, mãnh liệt hôn, lưỡi dường như muốn càng thêm xâm nhập, khiến cho cả người y đều vươn về phía trước, áp đảo Khuất Bình, khiến hân đành phải không ngừng ngửa về phía sau phối hợp với góc độ của Đông Phương Hạo.

Vừa hôn vừa đi tới bên giường, hai người cùng nhau nằm vật xuống mặt giường lớn mềm mại.

Lúc ngửa mặt lên, Đông Phương Hạo nhìn đôi môi ửng hồng ẩm ướt của Khuất Bình, không khỏi lại duỗi lưỡi liếm mát. Theo môi một đường đi vào cổ áo Khuất Bình, hôn lên hầu kết, hôn qua vết thương còn đỏ hồng.

Tay y không ngừng đem y phục của Khuất Bình cởi ra, từng lớp từng lớp thoát xuống, liền trông thấy vết kiếm thương trên vai hắn cùng một vài vết thương khác rải rác trên thân mình hắn.

Khi chạm đến chúng, Đông Phương Hạo ngừng lại, nhích người lên, nhìn vào trong đôi mắt thanh minh của Khuất Bình.

“Sao vậy?” Khuất Bình thanh âm thấp trầm, tựa hồ là theo trong cổ họng ám ách tràn ra.

“Người..... bị đả thương thật nhiều.” Đông Phương Hạo nhăn lại lông mày, ngón tay vuốt ve, y nhẹ nhàng thở dài.

Biết rõ y tự trách, Khuất Bình vươn tay kéo Đông Phương Hạo đến gần, ôm lấy y mà hôn, rồi khẽ sát bên bờ môi y mà nói nhỏ, “Thái y đã nói chúng sẽ biến mất, người không cần phải để ở trong lòng, ân?”

“Thái phó –” Trả lời hắn chính là tiếng thở dài nồng đậm của Đông Phương Hạo.

Y nâng lấy gáy Khuất Bình, nhìn sâu vào mắt hắn, đôi mắt thâm thúy đến như vậy, từ mười ba năm trước, y cũng đã lâm vào trong dòng nước xoáy sâu thẳm này, vô luận như thế nào cũng không nguyện ý bứt ra.

Y đã từng tự hỏi chính mình, tại sao lại đối với một người có tình cảm mãnh liệt như vậy, cuối cùng mới biết được nguyên lai đây là yêu.

“Có phải ta đã tìm được người?” Y hỏi.

Khuất Bình yên lặng nhìn vào mắt Đông Phương Hạo, thấy sự chấp nhất trong mắt y cũng chưa từng tiêu giảm, mà mình cũng vì thế mới bỏ mặc tất cả, một lòng rơi vào tay giặc.

Hắn không đáp, chỉ cười dùng môi hưởng ứng.

Đông Phương Hạo cười khê, hôn trả Khuất Bình.

Muốn hôn môi vì muốn cảm thụ hơi thở của hắn, muốn ôm vì tưởng niệm ***g ngực của hắn.

Tầng tầng lớp lớp tình cảm biến thành vô số lần da thịt chạm nhau, những nơi chạm đến liền cháy lên ngọn lửa râm ran nóng bỏng, những dây dưa triền miên không dứt sau khi quần áo tăn thốn, khát vọng, mê ly, không có chút nào là không làm cho thân thể sinh ra phản ứng thành thật nhất.

Từng có một đêm, cũng là như thế triền miên, khi đó ngọn lửa thiêu đốt tựa hồ còn lưu lại sâu trong thân thể của nhau, hôm nay vừa trêu chọc, liền càng không thể vãn hồi, tăn máu, rối loạn, say.

Dưới lớp màn che, lượn lờ sắc tình kiều diễm, hai thân hình mãi miết quấn giao như ẩn như hiện, chỉ nghe vọng ra tiếng thở dốc trầm thấp, có ẩn nhẫn cũng có thỏa mãn.

Trước đây Khuất Bình chưa từng nghĩ đến, chính mình lại cùng một người gần gũi đến như thế, da thịt thân cận, lại càng không sao ngờ tới người nọ chính là Nhị hoàng tử cùng mình tương xử mười năm dài, hôm nay là đương triều Hoàng Thượng.

Chỉ là chuyện của bọn họ phát sinh tự nhiên mà vậy, tựa như bọn họ vốn đã nên cùng một chỗ, vốn sẽ phải yêu nhau.

Mà Đông Phương Hạo cuối cùng cũng có thể thần nhiên bộc lộ bao nhiêu trầm tích cùng nóng bỏng chôn giấu trong lòng đã lâu, khiến hắn không cách nào ngăn cản chính mình hãm sâu vào đó.

Vốn nên thoát đi, vốn nên cự tuyệt, thế nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, hiểu rõ tất cả hắn mới phát hiện, hết thấy vô luận cấm kỵ hay không cấm kỵ, kỳ thật đều không trọng yếu bằng người trước mắt này.

Nhận lấy từng đợt lại từng đợt đánh sâu của y, Khuất Bình nỗ lực mở mắt ra, vươn tay vuốt ve khuôn mặt ướt đầm mồ hôi của Đông Phương Hạo, lúc này y có một loại tuần mỹ hoặc nhân nói không nên lời, đường nét khuôn mặt vốn nguội lạnh bị những sợi tóc mắt trật tự che giấu không ít, cặp mắt nhắm lại mang theo

một loại ý vị mê người, hơi thở nóng bỏng tán lạc trên da hần, khiến hần có chút choáng váng, có chút mê loạn.

Bóng người chấp chờn, trướng mạn liêu nhân, tơ vàng uốn lượn, nhàu nát lại động lòng người, trên long sàng quý giá đẹp đẽ, sau một hồi thở dốc trầm thấp hết thấy liền lại khôi phục bình thản, phảng phất cảnh tượng diễm lệ vừa rồi đều là ảo giác.

Đông Phương Hạo sau khi dừng lại không hề cử động, bởi vì y đột nhiên nhìn vào trong mắt Khuất Bình, giờ phút này cặp mắt luôn thanh minh kia có một loại mê hoặc kinh tâm động phách, khiến tâm thần y trong nháy mắt bị đoạt đi, ánh mắt một khi chạm đến, linh hồn liền không cách nào thoát đi được.

Ngón tay y lướt qua trán hần, lông mày, mắt, y nhìn không được lại cúi người lại hôn lên môi hần.

“..... Khuất Bình.”

Một tiếng nỉ non từ trên môi y tràn ra, như là một giấc mộng vĩnh viễn cũng vẫn chưa tỉnh lại.

Mộng, rất dài..... Rất đẹp..... Rất say lòng người.....

Y an tâm nhắm mắt.

Bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, không trung hun hút thâm sâu bị trăng tròn nhiễm lên một tầng nguyệt quang, nhàn nhạt mông lung.

Trong đêm, hoa lẳng lặng tỏa mùi thơm ngát, cánh hoa tầng tầng lớp lớp, phức tạp rồi lại vô cùng kiêu diễm.

Mùi thơm cùng với người đi vào giấc mộng, đợi cho mộng tỉnh thì, sắc trời đã hửng sáng.

Trong đình viện hoa hải đường bay xuống mặt đất, cánh hoa vẫn lưu giữ mùi thơm thanh nhã.

Khuất Bình dựa vào ghế dựa mềm mại, thư thích lật xem một ít tấu chương, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng liền quay đầu lại.

“Công chúa?” Trông thấy người đến là Trường Bình, hần nao nao, lập tức cười nói, “Sao người lại tới đây?”

Trường Bình nhìn hần, không khỏi có chút xuất thần.

— Tựa hồ lại có thời gian thật dài nàng không gặp hần.

Trường Bình mỉm cười, sau đó nói, “Ta vừa đi Xuân Hoa cung.”

Khuất Bình minh bạch, gật đầu.

“Lúc này sao huynh còn ở đây?” Trường Bình hỏi.

Lúc này bình thường là tại lâm triều.

Khuất Bình mỉm cười nói, “Hần nói không thích nhìn ta hướng hần quỳ xuống.”

Trường Bình nở nụ cười, “Hôm nay huynh không phản bác hần?”

Khuất Bình bất đắc dĩ nói, “... cho nên ta chỉ có thể không tham gia lâm triều.”

“Huynh —” Trường Bình nhìn hần, lại không biết nên hỏi như thế nào.

“Công chúa đang lo lắng?”

Trường Bình gật đầu.

“Yên tâm đi, ta chỉ ở bên hần, không hơn.” Khuất Bình mỉm cười nhìn Trường Bình, “Nên làm như thế nào, hần đều có đứng mực.”

Trường Bình nhẹ nhàng nở nụ cười, dừng ở trong mắt Khuất Bình, nàng không đem lời muốn nói nói ra miệng, chỉ dùng tiểu dung thay thế.

“Trường Bình.” Dưới hành lang đột nhiên có một người gọi nàng.

Trường Bình chỉ nghe thanh âm liền biết là hắn..... Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

Khuất Bình ngược nhìn, lộ vẻ ôn nhu.

Hắn mỉm cười.

“Ta phải đi.” Trường Bình cười nói.

“Ân.” Khuất Bình gật đầu.

Nhìn qua Trường Bình cùng Hoàng Phủ Khuynh Kinh rời đi, thật lâu sau, hắn mới thu hồi ánh mắt.

Chậm rãi đứng dậy, liền nhìn thấy Đông Phương Hạo đứng ở dưới bóng cây nguyệt quế lẳng lặng nhìn mình.

Hắn nhìn thấy cặp mắt hẹp dài, cười, nụ cười thuần túy ôn hòa, giống như gió nhẹ nhẹ phẩy, mông lung mơn trớn tầm mắt Đông Phương Hạo.

Xa xa, có tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng truyền đến, thật là đẹp động lòng người.

“Xanh tử cầm, ung dung lòng ta. Nhưng vì quân cố, trầm ngâm đến nay.....” Vài câu ca vang lên, thường thường trầm trầm, tình ý uyển chuyển hàm súc.

Hắn tiểu dung không giảm, nhẹ nhàng hỏi, “Muốn nghe ta đánh đàn sao?” Thanh âm của hắn thấp trầm rất êm tai.

“Đương nhiên.” Đông Phương Hạo nhướng mày cười nhìn hắn.

Trong khi nhìn hoa nở hoa tàn, đã là cả đời yêu say đắm.

32. Chương 31

Thanh sơn liên thiên bích, cây cỏ um tùm, đưa mắt nhìn ra nơi nơi đều là một mảnh lục ý dạt dào, thảo nguyên tiếp thiên, tưởng như bước ra là có thể chạm tới, nhưng đi mãi cũng không cách nào đến gần được.

Ánh mặt trời ấm áp, xuyên thấu qua làn sương sớm mỏng mảnh, hai bóng người phóng ngựa rong ruổi, từ xa nhìn lại tựa như nhân, thiên, mã hợp thành nhất thể, xuyên qua ánh sáng mà bay đi.

Chạy lâu, hai con tuấn mã liền dần dần chậm bước lại, mặc dù không giống vừa rồi phiêu phiêu theo gió vui vẻ dầm dìa, nhưng cũng là thản nhiên thỏa chí. Lúc này hơi lạnh của gió sớm tạt qua bên mặt, làm cho tâm khoáng thần di.

Phía xa xa trước mắt là khói bếp từ từ bay lên, bay đến không trung liền mờ dần rồi tiêu thất.

Nhà sàn dựng bên dòng nước uốn lượn, mây bay lững lờ trên nóc nhà bằng gỗ sam, phong cảnh như tranh vẽ, hết thấy tường hòa.

Khi sắp tiếp cận sơn trại thì hai người liền xuống ngựa, dắt ngựa chậm rãi mà đi, ung dung tự tại.

Bên tai truyền đến thanh âm cười đùa ầm ĩ, thân ảnh vài tiểu hài tử liền tiến vào trong tầm nhìn.

Một hài đồng tựa hồ là quay đầu lại với chúng bạn giả làm mặt quỷ, sau đó xoay người nhanh chân bỏ chạy, nụ cười vạn phần đắc ý, như đã thực hiện được một trò đùa dai.

Vừa chạy vừa ngoái đầu lại, vừa... không... chú ý liền va phải người đang từ xa đi tới.

“Oa —”

Khi tiểu hài tử suýt ngã về phía sau thì được người đưa tay xách lên.

“Thả ta ra!” Tiểu hài tử đá đá hai chân.

“Đáng đời, ha ha!” Su lưng, mấy hài tử khác cười vang dội.

“Thả ta ra! Thả ta ra!” Tiểu hài tử tròng mắt nam nhân đang tóm lấy mình, lập tức đón nhận lấy một cặp mắt đen sâu thẳm híp lại nhìn nó.

“Tiểu quý.” Người nọ lẩm bẩm một câu.

“Ta không phải tiểu quý.” Tiểu hài tử lập tức cãi lại.

“Khuất lão sư?” Lúc này có một đứa trẻ sau lưng nó giật mình kêu lên.

“Di?”

Khuất lão sư? Đứa bé ngừng lại, nhìn người trước mắt.

Người này đâu có phải Khuất lão sư mà mình biết a?

Chẳng lẽ Khuất lão sư biến dạng?

Khoan đã.

Lúc này nó mới phát hiện bên cạnh nam nhân còn có một người, chỉ thấy người nọ nhìn mình nhè nhẹ mỉm cười, không phải Khuất lão sư thì là ai?

“Tiểu quý này cũng là học sinh của người?” Nam nhân đang tóm lấy nó quay đầu hỏi Khuất lão sư.

“Thả hần xuống đi.” Khuất lão sư cười gật đầu.

Vẫn là Khuất lão sư tốt nhất.

Tiểu hài tử tự nhủ trong lòng.

“Thương liêm, ca ca của người đâu?”

Sau khi rơi xuống đất, tiểu hài tử nghe thấy Khuất lão sư hỏi mình.

“Ca của ta đang học bài.” Tiểu hài tử kích động chạy đến bên cạnh Khuất Bình, lôi kéo áo hần mà nói, “Khuất lão sư mấy năm này đi nơi nào? Ca của ta rất tưởng niệm ngài.”

“Ta về nhà.” Khuất Bình cười sò sò đầu đứa bé, nói.

“A, ca ca nói nhà của Khuất lão sư ở kinh thành, có phải là rất xa a?” Tiểu hài tử lại hỏi.

“Đúng vậy.”

“Khuất lão sư nói cho chúng ta nghe một chút chuyện ở kinh thành a?”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe nói kinh thành rất phồn hoa, rất lớn, phải không?”

“Có đẹp bằng nơi này hay không a?”

Lúc này không chỉ riêng Thương Liêm, những hài tử khác cũng xông tới, đều tranh nhau không ngừng hỏi đông lại hỏi tây.

Đông Phương Hạo ở một bên không khỏi nhú mày.

Thật sự là một đám tiểu quý.

“Khuất..... Lão sư?” Lúc này giọng nữ thanh thúy từ phía sau truyền đến.

Đông Phương Hạo quay đầu lại, nhìn thấy một nữ tử tết tóc đen mang khăn trùm đầu, đứng cách bọn họ không xa sững sờ nhìn Khuất Bình.

Nàng là ai?

Khuất Bình cũng nghe thấy, hần quay đầu lại, “Mẫu cô nương.”

“Thật là ngài a, ta còn không quá tin vào mắt mình!” Mẫu cô nương nói rồi nở nụ cười, sau đó nàng nhìn về phía Đông Phương Hạo hỏi, “Vị này chính là?”

Người nam nhân này liếc nhìn lại, nàng lại cảm thấy giống như lần đầu tiên nhìn thấy Khuất Bình, khí chất phong độ hoàn toàn khác với người bình thường, tựa hồ ẩn hàm một loại uy nghiêm cùng khí thế rất đặc thù, thế nhưng người này nơi đáy mắt lại có một loại bề ngỗ thiên hạ.

Khuất Bình liếc nhìn Đông Phương Hạo, thoáng nhìn thấy lông mày y nhăn lại bèn nở nụ cười, hần chuyển hướng Mẫn cô nương đáp, “Mẫn cô nương chắc hẳn đã đoán được hẳn là ai đi.”

Mẫn cô nương nhìn Khuất Bình, thấy nụ cười trên mặt hần tinh thuần trong sáng, thuần túy đến cực hạn, sớm đã không còn loại bất chợt cô tịch cùng nhàn nhạt đau thương năm đó, lại nhìn ánh mắt người nọ chăm chú vào Khuất Bình, lập tức minh bạch.

Nàng nhẹ gật đầu cười nói, “Đương nhiên có thể đoán được, hẳn chính là Khuất lão sư ngài”

Mẫn cô nương nói một nửa con mắt đi lòng vòng, tiểu dung lại sâu sắc vài phần.

Đông Phương Hạo chợt phát hiện vị Mẫn cô nương này cười có chút kỳ quái, ý vị thâm trường, y không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Khuất Bình.

Khuất Bình nhìn sang Đông Phương Hạo, vẫn tươi cười như cũ, “Đúng vậy, hẳn chính là “Ý trung nhân*” của ta.” (* Người trong lòng, người mình yêu.)

Lần đầu tiên nghe Khuất Bình nói như vậy, Đông Phương Hạo ngây ngẩn cả người, nhìn hần không nháy mắt, đáy lòng có một loại tâm tình kỳ diệu sinh sôi, khoe miệng không khỏi cong lên.

“Ý trung nhân, ý trung nhân, a!” Một hồi yên tĩnh, sau đó vài tiểu quỷ đột nhiên hưng phấn mà kêu lên.

“Nhưng mà ý trung nhân không phải là nữ hài?” Tiểu hài tử khác kỳ quái nói.

“Người ngốc!” Có người gõ đầu nó, “Người đã quên Thanh Tử ca ca sao?”

“A, đúng a.” Đứa bé kia lúc này mới chợt hiểu ra.

“Chỉ cần yêu mến đều có thể xem như người trong lòng a, hiểu hay không?” Tiểu hài tử kia chống nạnh giăng giải.

“Hiểu a hiểu a.”

Vài tiểu hài tử chỉ để ý chính mình nói nhao nhao ồn ào, làm người ta nghe xong không khỏi bật cười.

Mẫn cô nương cũng không để ý tới những tiểu quỷ đó, nàng nhìn Khuất Bình nói, “Hai người một đường bốn ba nhất định mệt chết đi, gian phòng của Khuất lão sư Thương Ngôn thường xuyên quét dọn, hai người đi trước nghỉ ngơi thật tốt a, buổi tối ta làm đồ ăn ngon chiêu đãi các người.”

“Cũng tốt.” Khuất Bình mỉm cười gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, nụ cười của Mẫn cô nương không khỏi nhiều hơn vài phần phiền muộn.

“Chấp tử chi thủ, cùng tử giai lão..... Thiên nếu hữu tình, thiên cũng lão.....” Nàng rủ mắt, thấp giọng thì thầm.

Nhiên, tình cảnh này, gọi nàng có thể nào không hâm mộ?

“Ca ca, ca ca.” Thương Liễm chưa vào nhà liền quỳ kêu, “Ca ca.....”

“Làm sao vậy, ta đang đọc sách.” Thương Ngôn mặt mũi tràn đầy không kiên nhẫn ngẩng đầu lên.

“Khuất lão sư đã trở lại a.” Thương Liễm cười toe.

“Cái gì?” Thương Ngôn dường như không thể tin được, “Người nói thật?”

“Thật mà thật mà.” Thương Liễm mãnh liệt gật đầu, còn nói thêm, “Ý trung nhân của Khuất lão sư cũng tới.”

Thương Ngôn sững sờ, “Ý trung nhân?”

“Đúng vậy, đúng vậy, rất tuần tú a, cho dù có chút hung dữ.” Thương Liễm nhớ tới đôi mắt đen sẫm nhìn nó lúc này.

“Ý trung nhân...” Thương Ngôn lẩm bẩm, “Ý trung nhân của Khuất lão sư, chẳng lẽ —”

Thương Ngôn lúc này nhớ tới những bức tranh trong thư phòng.

— Chẳng lẽ chính là người trong bức họa?

Rất nhiều năm sau, khi Thương Ngôn đi đến kinh thành mới biết, người trong bức họa nguyên lai đúng là Thiên tử tiền triều.

“Hương ẩm mộc lan chi rơi lộ hề, tịch cúc chi hoa rụng.”

Mỗi lần đến tiết hoa ngọc lan nở trong cung, Trường Bình sẽ lại nhớ tới một người.

Tình yêu say đắm đối với người nọ sớm đã giảm đi, nhưng hoài niệm với hắn cũng không từng giảm bớt.

“Huynh cũng giống ta sao, Khuynh Kinh?” Nàng quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Khuynh Kinh hỏi.

Hoàng Phủ Khuynh Kinh cười mà không đáp.

“Bọn họ lúc này sẽ ở đâu?” Trường Bình ghé vào trong ngực Hoàng Phủ Khuynh Kinh.

“Nàng muốn đi sao?” Hoàng Phủ Khuynh Kinh cúi đầu, hôn lên trán nàng.

“Huynh có thời gian rảnh rồi liền dẫn ta đi, được không?” Trường Bình cười dịu dàng, ngữ điệu nhu hòa.

“Hảo.” Hoàng Phủ Khuynh Kinh ưng thuận.

Lúc này, ngọc lan tỏa hương thanh nhã, cánh trắng nõn lộ vẻ trong trẻo dưới ánh mặt trời, gió nhẹ phe phẩy, cánh hoa chập chờn, trong thoáng chốc, họ như nhìn thấy tiểu dung của người ấy, nụ cười nhàn nhạt mà ưu nhã, cao quý mà ôn hòa, khắc vào nơi sâu thẳm tận đáy lòng, vĩnh viễn lưu lại trong Cửu trọng cung khuyết này.

Gió vút lên, thổi rơi từng đợt cánh hoa, cũng thổi xôn xao mặt nước xanh trong.

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng đàn du dương uyển chuyển.....

Trong chốc lát, ký ức giống như thủy triều hiện lên, bỗng nhiên quay đầu, dĩ nhiên đã qua cả đời.

— Toàn văn Hoàn —

Tạm biệt Hạo Hạo với A Bình, TT^TT *vẫy khăn**chấm nước mắt*. Cuộc đời là thế, cứ cố gắng tranh đoạt những thứ không thuộc về mình, cuối cùng không những không có tình yêu, hạnh phúc mà còn tự bịt kín đường lui của chính mình. Con người ta cần tranh đấu, nỗ lực để đạt được hạnh phúc, có lúc lấy lui vì tiến như Hạo Hạo, có lúc lại cần dừng cầm bước chân ra khỏi những tín hiệu của bản thân mình để nắm lấy hạnh phúc, như A Bình, có lúc phải biết buông bỏ mà trân trọng lấy bản thân, như Trường Bình, cũng có lúc điều gì cũng không thể làm, chỉ có thể hoài niệm và chúc phúc cho người khác, như Mẫn cô nương... Ài... Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên a, “xưa nay nhân định thắng thiên cũng nhiều”, nhưng mờ không phải là tất cả a... Ài...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-cung-te>